

စော့ပုဂ္ဂိုလ်

BURMESE
CLASSIC

THE
SATAN BUG
ALISTAIR Mac LEAN

(ဆာ့ပုဂ္ဂိုလ်)

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး..... ဒို့အခမ်း
တိုင်ဆိုင်သောအထူးလုံး ညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး..... ဒို့အရေး
အချစ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး..... ဒို့အရေး

ပြည်သူ ယုံတော်ထား

ပြည်အေးကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်
ရေးကို နောင်ယုတ်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်
နှောင့်ယက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်
သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်း သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
အောင် တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီး နိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်း
သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့် စာရိတ္တမြင့်မားရေး
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့်
ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မောင်မြင့်ကြွယ်

ပိစ္စာပိုး

THE SATAN BUG

ALISTAIR Mac LEAN

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်အမှတ်
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်
အုပ်ချုပ်
အပုံးပန်းချီ
ဖလင်
စာအုပ်ချုပ်
ထုတ်ဝေသူ

၁၂၂ / ၂၀၀၄ (၁)
၁၅၉ / ၂၀၀၄ (၂)
ဒုတိယအကြိမ်
၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ မေလ
၅၀၀
ကိုတင်မောင်မျှင်
ကိုလှဝင်း
ပပစိုး
ဦးအောင်မြတ်ထွေး

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
(မြ - ၀၃၉၄၅)
၁၁၄၊ စိန်ရတီလမ်း
ရတနာကျွန်းရိပ်သာ၊ သုနန္ဒာ
မြောက်ဥက္ကလာပ
ဦးဝင်းအောင်
သန်းထိုက်ရတနာအောင်ဆက်
မြ(၀၅၁၃၁)၊
အမှတ် ၈၄ လမ်း ၅၀၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
မြို့နယ်

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းစာသားပုံနှိပ်

တန်ဖိုး ၂၀၀

၈၅

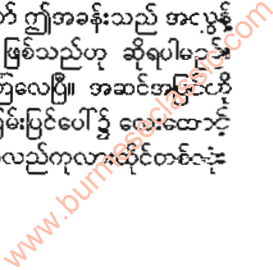
(၁)

ယနေ့ ကျွန်တော့်အတွက် စာတစ်စောင်မှ မလာပါ။ ယခုလို စာမလာ သည့်အတွက် ကျွန်တော် လုံးဝ မအံ့ဩမိပါ။ လန်ဒန်မြို့ အောက်စဖို့လမ်းအနီး တွင် ဒုတိယထပ်မှ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော နှစ်ခန်းတွဲ အိမ်ခန်းကလေးတစ် ခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်၍ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ခန်းအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားသည်မှာ ၂၀ ရက်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ဤရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော့်ထံသို့ စာတစ်စောင်မှ ရောက်မလာသေးပါ။

ကျွန်တော်က ရှစ်ပေ၊ ဆယ်ပေ ကျယ်သော အပြင်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ် လိုက်သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တစ်စုံရှိသည်။ ကိုစားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်မှာ တစ်နေ့သောအခါ ကေဗဲလ် အထူးစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးဌာန တွင် ဝင်ငွေကောင်းလာပါက အတွင်းရေးမှူးတစ်ဦး ခန့်ထားပြီး ထိုင်ခိုင်း ထားမည် ဟု စိတ်ကူးထားသော စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုစားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်ကို ကွေ့ပိုက်၍ လျှောက်သွားပြီးနောက် သီးသန့် ဟု ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ငယ်ကလေး ချိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို ဝှုန်းဖွင့် ၍ ဝင်လိုက်၏။ ထိုအခန်းမှာ ကျွန်တော့် အလုပ်ခန်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆို ပါက ကေဗဲလ် အထူးစုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေးဌာန၏ တာဝန်ခံအကြီးအကဲဖြစ်သူ ကျွန်တော် ပဲရီကေဗဲလ်၏ အလုပ်ခန်းပင်တည်း။

ကျွန်တော်သည် ဇိမ်ခံလိုသူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဤအခန်းသည် အငယ်နှင့် အလွန် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အခန်းခံရမှာ မီးခိုးရောင်သန်းပြီး ညစ်ပုပ်ပုပ် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ အဆင်အပြင်ကို လည်း ကြည့်ပါဦး။ ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လေးထောင့် စပ်စပ် စားပွဲဟောင်းတစ်လုံး၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဆိုသည်ကုလားထိုင်တစ်လုံး

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အမှုသည်အတွက် သားရေး တုလားထိုင်တစ်လုံး၊ အမှုသည် ခြေထောက် မအေးအောင် ခင်းထားသော ကော်လော အစုတ်တစ်ချပ်၊ ဦးထုပ်ချိတ်ရန် စင် တင်လုံးနှင့် အင်္ဂလိပ်သံပီရီ နှစ်လုံးတို့သာ ရှိသည်။ ဤအခန်းထဲတွင် အခြား ပန်ဆောင်ထားသောရန် နေရာလည်း မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်က ဆိုလည်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မှာပင် အပြင်ခန်းမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းမြည်သံနှင့် တံခါးပတ္တက တကျည်ကျည် မြည်သံတို့ကြားလိုက်ရသည်။ တံခါးဝတွင် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တီး၍ ဝင်ခဲ့တော့ စာတန်းထိုးထားသည့်အတိုင်း အခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာဟန်တူ သည်။ ကျွန်တော်က စားပွဲတယ်ဘက် အပေါ်ဆုံး အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး နောက် စာရွက်အချို့နှင့် စာအိတ်အချို့ကို ရှေ့တွင် ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဒူးခေါင်းဘေးမှ ခလုတ်တစ်ခုကိုဖွင့်၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်စဉ်မှာပင် အတွင်းခန်းတံခါးကိုခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ ပိန်ပီနီပါးပါး၊ အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးပေါ် အိတ်ကလေးတိုင်း အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် ထားပြီး လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် လိပ်ထားသော ထီးတစ်ချောင်း၊ အနက်ရောင် ဦးထုပ်တစ်လုံးနှင့် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ငယ်တစ်လုံးကို ကိုင် ထားသည်။ သူ့မျက်နှာက အနည်းငယ် ပါးလျားပြီး အသားဖြူသည်။ ဆံပင်ခပ် ပါးပါးကို နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှခွဲ၍ နောက်သို့ လှန်ပြီးထားသည်။ နှုတ်ခမ်း မွေးစစရှိပြီး ကိုင်းမပါသော မျက်မှန်တို့ကြောင့် အထက်တန်း စာရင်းစစ်တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ သူက ရွှေသွားသုံးချောင်း ပေါ်သည်အထိ ပါးစပ်ကိုဖြုတ်၍ ပြုံးရယ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အခုလို ကျွန်တော် စွတ်ရွတ်ပြီး ဝင်လာတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ အပြင် ခန်းမှာလည်း လူကြီးမင်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူးကို မတွေ့ခဲ့ရလေတော့ . . .”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဖြစ်ပါတယ်”

သူက လက်ကမ်းပေးပြန်သောကြောင့် လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။

သူက သူ့နာမည်ကိုပြော၍ မိတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့် နာမည်က ဟင်နရီမာတင်ပါ။ ဒီက မိတ်ဆွေကတော့ မစ္စတာ ပဲရီကေဗဲလ် ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

“မှန်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါ မစ္စတာမာတင်”

ဟင်နရီမာတင် ဆိုသူက ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲ

ရှေ့မှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အခန်းကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ခုတစ်လော မစ္စတာကေဗဲလ်မှာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း ပါးရှားတယ် ထင်ပါရဲ့”
သူ့ကို အထက်တန်း စာရင်းစစ်တစ်ဦးဟု ထင်ခဲ့မိသည်မှာ မှားလေပြီ။ အထက်တန်း စာရင်းစစ်တစ်ဦးဟု ဆိုပါက ယခုလို ‘ရန်’ စကား ပြောမည် မဟုတ်ပါ။

“အေးဗျာ အမြတ်ခွန်ဌာနကလူတွေ မျက်စိလည်သွားအောင် လှည့်စား ထားတာပါ။ ကဲ-ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မစ္စတာမာတင်”

“ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို တစ်ဆိတ် သိပါရစေ”

ကျွန်တော့် အသံက မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဗျာ . . . ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ဟုတ်လား၊ လိုရင်းကိုစွဲကိုသာ ပြောပါ မစ္စတာမာတင်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း တခြား လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိပါ သေးတယ်”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ တုံးတံတိုကြီးဖြစ်သွားပါတယ်၊ ကျွန်တော် က သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို အပ်နှံဖို့လာတာပါ။ ဒီတော့ နောင် ကြီးဟာ အဲဒီအလုပ်နဲ့ သင့်တော်သူ ဟုတ် မဟုတ် ကြိုတင်ပြီး သိဖို့လိုပါတယ်၊ အဲ . . . အခုလို ကျွန်တော် ရှင်းပြတာ လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး အလုပ်မျိုးဆို ဘာမဆို လုပ် မယ့်လူပါပဲ”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အခုကိစ္စက စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးအလုပ်မျိုးပါပဲ၊ တဲ ကျွန်တော်ကပဲ စ၊ ပြောရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အခုလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆက် ဆံတာကိုတော့ သုံးလေးမိနစ်လောက် သည်းညည်းခဲပြီး နားထောင်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီအတွက် ခင်ဗျား အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး”

သူသည် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ငယ်ကိုဖွင့်၍ အထဲမှ စာတွဲတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပြီး စာတွဲထဲမှ စာရွက်ထူထူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူပြီး တစ်ပိုဒ် ချင်း ဖတ်ပြသည်။

“ပရီကေဗဲလ်၊ အင်္ဂလိပ်-ပြင်သစ်ကပြား၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် မွေးဖွားသည်။ အဘအမည် ဂျွန်ကေဗဲလ်၊ မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ။ အမိအမည် အန်းမေရီလီဒိုင်၊ ဘဲလ်ဂျီယံ-ပြင်သစ်ကပြား၊ ညီမတစ်ယောက် ရှိသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ရိုအင်မြို့မှာ လေကြောင်းမှ ဝန်ထုပ်ကိုင်စဉ် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီမဖြစ်သူတို့ သေဆုံးခဲ့ကြ သည်။ အင်္ဂလန်သို့ ငါးဖမ်းသင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာ

သည်။ လူပျိုပေါက်ဘဝမှာပင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းသို့ လေထီးနှင့် ခြောက်ကြိမ်တိတိ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ရန်သူ၏ အရေးကြီးသတင်းများကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းသောအခါ ခြောက်တိုက်ပွဲ မစမီ နှစ်ရက်အလိုတွင် သေထီးနှင့် ခုန်ဆင်းခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးစီးသွားသောအခါ အင်္ဂလန်မှ ဆုတံဆိပ်သုံးမျိုး၊ ပြင်သစ်မှ ဆုတံဆိပ်နှစ်မျိုး၊ ဘဲလ်ဂျီယံမှ ဆုတံဆိပ်တစ်မျိုး ပေါင်းခြောက်မျိုးကို ချီးမြှင့်ရန် လျာထားသတ်မှတ်ခြင်းခံရသည်။

ထင်ရှားစွာတင်က ခဏနားပြီး ကျွန်တော့်ကို မပြုံးချင် ပြုံးချင်နှင့် ပြုံးပြလို့တိသည်။

“သို့ရာတွင် ဆုတံဆိပ် အားလုံးကို လက်မခံဘဲ ငြင်းပစ်လိုက်သည်။ ငြင်းပယ်သောစာတွင် ‘ဆုတံဆိပ်ကဲ့သို့သော အသုံးမဝင်သည့် ကလေးကစားစရာ နားကို လက်မခံလို’ ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ၎င်းနောက် ဗြိတိသျှ ဘုရင့်တပ်စတော်သို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည်။ ဝိလ်မူးအဆင့်သို့ ရောက်သည်အထိ တပ်မတော် တန်ပြန်သူလျှို့ ထောက်လှမ်းရေးဌာနနှင့် တွဲဖက်ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ ၎င်းနောက် ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ကူးပြောင်း၍ အမှုထမ်းဆောင်ပြန်သည်။ ဒါနဲ့ မစ္စတာကော့ဗဲလ် တပ်မတော်က ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ခဲ့တာလဲ”

သူ့စကားက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေသည်မှာ အမှန်ပင်။ သူ ဘယ်လောက်အထိ သိထားသလဲ၊ သည်းခံ၍ နားထောင်ရဦးမည်။ နောက်မှ သူ့ကို ကန်ထုတ်ရတော့မည်။ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်၏။

“ရာထူး အတက်နှေးမယ် ထင်လို့ပါ”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကို နုတ်ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ။ ခင်ဗျားထက် အဆင့်ပေါင်းများစွာမြင့်တဲ့ မေဂျာ ဂျင်နရယ် တစ်ယောက်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးမှုကြောင့်လေ”

သူက စာရွက်ကိုကြည့်၍ ဆက်ဖတ်ပြန်သည်။

“လန်ဒန်မြို့တော် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းဆောင်ပြန်သည်။ ရာထူးအတက်မြန်သောကြောင့် များမကြာမီ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်အတွင်း လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ဖော်ပြထားသော အထူးတာဝန်တစ်ရပ်ကို ပေးအပ်ထမ်းဆောင်စေခဲ့သည်။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလဲ ဆိုတာကိုတော့ ခန့်မှန်းလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ခင်ဗျား အလုပ်က နုတ်ထွက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းထဲမှာ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံရသည် ဆိုတဲ့ စကားနဲ့စာရင် နုတ်ထွက်သည်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက ပိုပြီး ခံသာတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် အထက်လူကြီးတွေနဲ့တော့ ပြေလည်ပုံ မရဘူး၊ အခုလည်း လက်ထောက်ရဲမင်းကြီး တစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ထားပါတော့လေ၊ အဲဒီနောက်တော့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ ခင်ဗျားကို မိဒမ် ပိုးမွှားသုတေသနဌာနရဲ့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံအဖြစ် ခန့် အပ်ခြင်း ခံရပြန်တယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ သတိပေးလိုက်သည်။

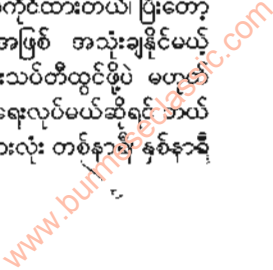
“ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို လိုချင်ရင် ရနိုင်ဖို့ သိပ်မခက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိဒမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေကိုတော့ ခင်ဗျား သိခွင့်မရှိဘူး”

ဝီလ်ရှိုင်းယားနယ်ရှိ မိဒမ် ပိုးမွှားသုတေသနဌာနနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စရပ်များမှာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်အဆင့်တွင် ရှိသည်။

“အဲဒါကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ် မစ္စတာကော့ဗဲလ်၊ အဲဒီလို ကျွန်တော် မသိသင့်ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးတွေကို ကျွန်တော် သိနေတာ အများကြီးရှိတယ်၊ ဥပမာ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီ မိဒမ် သုတေသနဌာနက ထုတ်ပစ်ခံခဲ့ရတယ် ဆိုတာမျိုး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို အဲဒီရာထူးက ဘာပြုလို့ ထုတ်ပစ်လိုက်တယ် ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့၊ အဲဒီကိစ္စတွေကိုသိလို့ ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော် လာခဲ့တာပဲ”

ကျွန်တော်တွင် လူကခတ်သည့်ပညာ များစွာ ချို့တဲ့နေလေပြီ။ ဤပုဂ္ဂိုလ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ ခန့်မှန်းချက် လုံးဝ လွဲချော်ခဲ့လေပြီ။

“ခင်ဗျားကို မိဒမ်က ကန်ထုတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ လျှာချောင်လို့ပဲ၊ ခင်ဗျားက မိဒမ်မှာရှိတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေနဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြစ်တင်ရှုတ်ချခဲ့တယ်၊ လွှတ်တော်အစီရင်ခံစာထဲမှာ မိဒမ်ကျန်းမာရေး သုတေသနဌာနလို့ ဖော်ပြ ကင်ပွန်းတပ်ထားပေမယ့် အဲဒီ ဌာနရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကိုတော့ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနက ချုပ်ကိုင်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ မိဒမ်ရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းဟာ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးချနိုင်မယ့် ကြောက်စရာ ရောဂါပိုးမွှားလက်နက်ဆန်းတွေကို စမ်းသပ်တီထွင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ရောဂါပိုးမွှားလက်နက်တွေနဲ့သာ စစ်ဆင်ရေးလုပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်နိုင်ငံကိုမဆို အဲဒီနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ အားလုံး တစ်နားချီ နှစ်နားချီ

ဒါပေမယ့် နှင်နှင်လောက်ကြာအောင် အပြင်းအထန် သူတေသနပြုလိုက်တဲ့ အခါတော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ဗိုင်းရပ်စ် ရောဂါပိုးကို ခုခံကာကွယ်နိုင်မယ့် ထိုးဆေးတစ်မျိုးကို မိဒမ်မှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ရတယ်။ ဒီ ကံကွယ်ဆေးကလည်း မိဒမ်မှာပဲ ခွဲသေးတယ်”

သူသည် စကားကို ခေတ္တ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် အဆိုပါ သံဘူးပြားပြား တလေးတို့ ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်၏။

“အဲလေ . . . မိဒမ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ခုတော့ မမှန်တော့ပါဘူး။ ဒီ သံဘူးထဲမှာပါတဲ့ ကာကွယ်ဆေးကို တစ်နိုင်လုံးမှာရှိတဲ့ လူအားလုံးအတွက် ငှားယူလို့ရပါတယ်။ ဒီသံဘူးကလေးကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က မိဒမ်က ခိုးထုတ် လာတာပါ”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောမိပါ။ သူ့ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်နေ မိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ထံသို့ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို တွန်းပို့ရင်း . . .

“ဒီပစ္စည်းကလေးကို ဝါဆောမှာရှိတဲ့ ဟောဒီ လိပ်စာဆီရောက်အောင် သွားပို့ပေးပါ။ ကုန်ကျစရိတ်အတွက် ပေါင်တစ်ရာ ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျား ပြန် ရောက်လာတဲ့အခါကျရင် ပေါင်တစ်ရာ ထပ်ပေးမယ်။ ဒီလုပ်ငန်းဟာ အင်မတန် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကသာ လက်ခံဆောင်ရွက်ပေးမယ် ဆိုရင်တော့ အခက်အခဲ လုံးဝ ရှိမယ် မထင်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ကျွန်တော်တို့ အသေးစိတ် လေ့လာစုံစမ်း ပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ဥရောပတိုက်ကို ထုံးလိုခြေ ရေလိုနောက်ပြီး ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် သွားတတ်လာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ခက်ခဲမယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ စစ်ဆန်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်ကလည်း တစ်ကြောင်း အပါ အဝင် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အသေးစိတ် ကြိုတင်စုံစမ်းထားဖို့ သိပ်ကို လိုအပ်ပါတယ်။ အဲ . . . ခင်ဗျားကတော့ ဒီလုပ်ငန်း အတွက် အရည်အချင်း အပြည့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ခင်ဗျားကိုပဲ မျက်စိကျကြတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ”

“အေးဗျာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာလည်းကောင်း၊ သွေးကြီးစရာလည်း တယ် ကောင်းကီးဗျ”

သူက ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား စကားက ဘယ်လိုလဲ၊ ကဲဗျာ ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကို လက်ခံမှာ လား မစ္စတာကေဗဲလ်”

“လက်မခံဘူး”

“ဗျာ၊ လက်မခံဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား မိဒမ်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက . . .”

ကျွန်တော်က သူ့စကားမဆုံးမီ အတင်းဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“နို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဟာ ဒီအလုပ်နဲ့ သင့်တော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဆို၊ ပြီးတော့ လည်း ကျုပ်မှာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း ပါးရှားနေတယ်လို့ ခင်ဗျားကပဲ ပြောခဲ့သေး တယ် မဟုတ်လား၊ အခု ကျုပ်ကို ရက်သတ္တသုံးပတ်အတွင်းမှာ ငှားမယ့် လူတစ် ယောက်မှ မရှိသေးဘူး၊ နောက် သုံးလကြာရင်လည်း ငှားမယ့်လူ ရှိချင်မှ ရှိမယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို သရော်တော်တော် အမူအရာနှင့် ပါးစပ်ကို မဲ့ခွဲ ပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ဒါဖြင့်ရင် လက်မခံဘူးလို့ အပြတ်မငြင်းသေးဘူးပေါ့”

“အပြတ်မငြင်းသေးပါဘူး”

“ဘယ်လောက်တောင် ပေးရမှာလဲ”

“အသွားမှာ ပေါင်နှစ်ရာငါးဆယ်၊ အပြန်မှာ ပေါင်နှစ်ရာငါးဆယ်”

“ဒါ နောက်ဆုံးစကားပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းလောက်ပြောရင် ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးမလား”

သူ စိတ်တိုလာလေပြီ။ ခပ်ခိုင်းခိုင်းပင် ပြောလေပြီ။

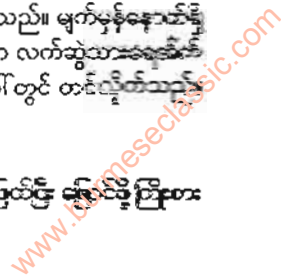
“မပြောနဲ့ဗျာ၊ ပြောရင် ကျုပ် ဒေါသထွက်လာလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားက ဘုန်းကြီးကိုစာချ၊ မိကျောင်းမင်းကို ရေခင်းပြစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါ အလုပ်တိဋ သက်သက်ပဲဥစ္စာ”

သူက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်နေသည်။ မျက်မှန်နောက်မှ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ ဒေါသဦးများ ဝေလျက်ရှိသည်။ သူက လက်ဆွဲထားသော အိမ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ယူ၍ ငွေစက္ကူထုပ်ငါးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

“ကဲ ရော၊ ပေါင်နှစ်ရာငါးဆယ်၊ အတိအကျပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ရိုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ပေါင်တစ်ရာငါးဆယ်ကို ကြားထဲက ပြယ်ပြီး ရေထဲသို့ ကြိုးတား

တာပေါ့လေ”

သူက တွန့်တော့ကို ကောင်းကောင်း ချဉ်သွားပုံရသည်။

“တုတ်တိုက် ခင်ဗျားကို သင့်တော်တဲ့ဈေးနှုန်းနဲ့ ငှားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလို အဆေ့ကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးမှာ အေးစားပြတိုက်ရင် ပေးရအောင်ဆိုပြီး လိုချင်တဲ့ အပိုဆောင်လာတာပါ။ ကဲ . . . ရော့ ယူလေ၊ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံ”

“အဲဒီ အထုပ်တွေမှာ ပတ်ထားတဲ့ သားရေကွင်းတွေကိုဖြုတ်၊ ငွေစက္ကူတွေကို အားလုံးစုပြီး ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကျုပ်ရွှေမှာ ပေါင်ငါးဆယ်စီ ရေတွက်ပြီး ဝိုင်းမူ ကျုပ်က ယူမယ်”

“မြတ်စွာဘုရား . . .”

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ရှိလှသော သူ့အမူအရာမှာ ချက်ချင်း လိုလိုပင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လာသည်။

“အေးလေ၊ ခင်ဗျားကို နေရာတကာက ကန်ထုတ်လိုက်ကြတာ သိပ်တော့လည်း မထူးဆန်းပါဘူးလေ”

သူက ငွေစက္ကူများကိုဖြေ၍ ဒေါသတကြီး ရေတွက်ပြလိုက်လေသည်။

“ကဲ . . . ရော့ ဒီမှာ ငါးပေါင်တန်အရွက်ငါးဆယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပလား”

“ကျေနပ်ပါပြီ”

ကျွန်တော်သည် ညာဘက်အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ငွေစက္ကူများ လိပ်စာ စာရွက်ငယ်နှင့် သံမဏိဘူးပြားကလေးကို အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် မာတင်က သူ့လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ပြန်ပိတ်နေချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဘက်က ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်သွားသောကြောင့်လောမသိ၊ မာတင်က ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရုတ်တရက် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံက မျက်မှန်နှင့် တစ်ရွယ်တည်း ဖြစ်လုနီးပါး ပြုနေကျယ်လာသည်။

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ သေနတ်အစစ်ဆိုတာ ယုံပါဗျာ။ ကျည်ဆန်ကိုတောင့် အပြည့်ထည့်ထားပြီး မောင်းထိန်းခလုတ်ကို အဆင်သင့်ဖွင့်ထားတဲ့ ဂျပန်လုပ် ဟန်ယပ်တီ ပစ္စတိုပါ။ ပြောင်းဝမှာ ဖုန်မဝင်အောင် ဆယ်လိုတိပ်နဲ့ အုပ်ထားတာကို တလွဲတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားနောက်မှာ ညီတော်မောင်တစ်ယောက် ရှိနေဦးမယ် ဆိုရင်တောင် ဒီကျည်ဆန်က နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖောက်ထွင်းသွားမှာ သေချာတယ်၊ ကဲ . . . တစ်ဆိတ်ဗျာ . . . လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို

စားပွဲပေါ် တင်ထားပေးပါ”

သူက လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်၏။ သို့သော် သူသည် သုံးပေအက္ခရာမှ သေနတ်နှင့် အချိန်ခံထားရသည်တိုင်အောင် ကြောက်လန့်နေပုံတော့ မရပါ။ တကယ်ပြောရလျှင် သွေးပျက်နေရမည့်လူက သူ၊ ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ သွေးအေးအေးနှင့် ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် လူစားမျိုးပေလား။ သူ့အသံကလည်း တည်ငြိမ်လှသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မစ္စတာကေဗဲလ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်သဘော ဆက်ဆံပုံ ဆက်ဆံနည်းကလည်း ဆန်းကြယ်လှချည်လား၊ အခု ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဓားပြတိုက်တာလား”

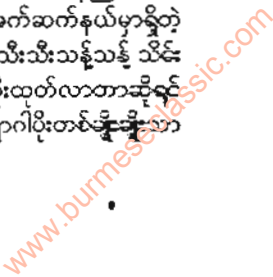
“ကြောင်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပိုက်ဆံတွေကို ရပြီးမှ ဓားပြတိုက်နေစရာ လိုသေးလို့လား၊ ခုနကတုန်းက ကျုပ်ကို ‘ပေါ့ချာချာငတ်လို့ ထင်သလား’လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကျုပ် မဖြေတတ်ခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ အဲဒီမေးခွန်းကို ကျုပ် ဖြေနိုင်ပြီ၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ပေါ့ချာချာငတ်ပါ။ ကျုပ် မိဒမ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံအနေနဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မေ့နေသလား၊ ပြီးတော့လည်း လုံခြုံရေးတာဝန်ခံဆိုတဲ့ ငနဲဟာ သူ တာဝန်ခံရတဲ့ ဌာနထဲမှာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိနေရတဲ့လူမျိုးပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် မျက်စိတောင်လည်သွားပြီ”

“စိတ်သာချပါဗျာ၊ ရှင်းသွားအောင် ပြောပြပါမယ်၊ ကဲ . . . အခု ဒီသံဘူးကလေးထဲမှာပါတဲ့ ကာကွယ်ဆေးက ဘယ်လိုဦးရပ်စံပိုးမျိုးကို ကာကွယ်ပို့လဲ”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ ကျုပ်က ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီရဲ့ သာမန် ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဇယာကပါ”

“ကဲပါလေ၊ အဲဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ တကယ် အရေးကြီးတာက ရောဂါပိုးမွှားတွေအတွက် ကာကွယ်ဆေးမှန်သမျှကို အက်ဆက်နယ်မှာရှိတဲ့ ဟော်ဒါဟောလ်မှာပဲ စမ်းသပ်ထုတ်လုပ်တယ်၊ အဲဒီမှာပဲ သီးသီးသန့်သန့် သိမ်းဆည်းထားတယ်၊ ဒီတော့ ဒီသံဘူးကလေးဟာ မိဒမ်က ခိုးထုတ်လာတာဆိုရင် ကာကွယ်ဆေးတော့ ပါလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါပိုးတစ်မျိုးမျိုးသာ ပါလာရမယ်။

ဒုတိယ အဆင့်တော့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီက လုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်
 တလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ခြိမ်းခြောက်မှုကို ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် ဦးရစ်ပိုးမှူးတွေကို ခိုးထုတ်ဖို့
 လုံးဝ အပြင်နိုင်သား ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက နောက်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်
 ထုတ်လွှာကြောင့်နောက် အဲဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းကို နောက်ဆယ်လေးနာရီကြာမှ ပြန်
 နှင်းသို့ဆယ် ချိန်ကိုက်သောနာရီနဲ့ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့လည်း အချိန်
 ထောင့် ဖွင့်လို့ရတဲ့ အရေးပေါ်သောဖွင့်နည်း နံပါတ်အစီအစဉ်ကို သိတဲ့လူက
 သည်း ခြိမ်းခြောက် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီကသာ ခိုးထုတ်လာရိုးမှန်ရင်
 အထင်းအစမဲ့ အကြမ်းဖက်ပြီး လူယူလာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း
 လက်ငင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ လိုလိမ့်မယ်။

တတိယအချက်ကတော့ ခင်ဗျား ခုနက ပြောတဲ့အထဲမှာ နိုင်ငံခြားရေး
 ဝန်ကြီးဌာနက ပြည့်ပြည့်ဝဝ ထောက်ခံပြီး အကူအညီတွေ ပေးနေတယ်ဆို၊
 အဲဒီအတိုင်းသာမှန်ရင် ကျုပ်ဆီကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့လာပြီး တကူးတက ခိုင်း
 နေစရာ မလိုပါဘူး။ ဝါဆော့ကို သံတမန် ချောစာအိတ်နဲ့ ပို့ပေးလိုက်ရင် အလွယ်
 ဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

နောက်ဆုံး တစ်ချက်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အကြီးမားဆုံး ချွတ်ယွင်းချက်က
 တော့ ကျုပ်ဟာ တန်ပြန်သူလို့ ထောက်လှမ်းရေးကိစ္စတွေမှာ တစ်နည်းမဟုတ်
 တစ်နည်း ဆိုသလို နှစ်ပေါင်း ပြောက်ခြားစွာ ကြာအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ
 ခင်ဗျား မေ့နေတဲ့ကိစ္စပဲ။ အင်္ဂလန်မှာ အဖွဲ့အစည်းသစ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတိုင်း
 အသေးစိတ် လိုက်လံ စုံစမ်းထားရလေ့ ရှိတယ်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီ
 ပေါ်လာတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း စုံစမ်းထားရတာပဲပေါ့။ အဲ . . ကျုပ် သိထား
 တဲ့ အတွင်းရေးမှူးအစစ် ဟင်နရီမာတင်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ သူက
 ဝဝဖိုင်ဖိုင် အသက်ခပ်ကြီးကြီး၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ မျက်မှန်အထူကြီး တပ်ရရာ
 တယ်လေ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်နေပါသည်။ ထိတ်လန့်
 တကြား ဖြစ်ပုံတော့ မရပါ။

- “ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်ဘက်က ပြန်ပြောစရာ ရှိတော့မယ် မထင်ပါဘူး”
- “ဟုတ်တယ်၊ မရှိတော့ဘူး”
- “ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”
- “ခင်ဗျားကို အထူး သတင်းထောက်လှမ်းရေး ရဲတပ်ဖွဲ့လက်ကို အပ်မယ်
 လေ။ ပြီးတော့ အခု ပြောဆိုထားတဲ့ စကားတွေကို အသံဖမ်းယူထားတဲ့ တိုင်

ခွေရယ်၊ သံဘူးကလေးရယ်၊ လိပ်စာစာရွက်ရယ်၊ ပေါင်နှစ်ရာငါးဆယ်ပါ ထွန်းပါ
 တည်း အပ်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား ဝင်လာစက လိုရမည်ရ တိုင်ရိကော်ဒါကြီး နှင့်
 ထားခဲ့တယ်။ အသံဖမ်းထားတဲ့ကြိုးတွေက တရားရုံးတော်ရှေ့မှာ သက်သေခံ
 ပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် အသုံးမကျလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သံဘူး၊ လိပ်စာစာရွက်နဲ့
 ငါးပေါင်တန် ငွေစက္ကူတွေပေါ်မှာရှိနေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ လက်ငွေရာကတော့
 သက်သေခံအဖြစ် လုံလောက်ပါလိမ့်မယ်”

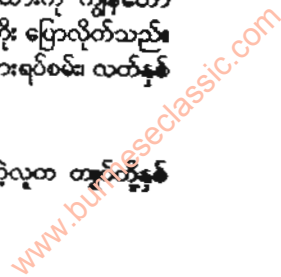
- “ဒါဆိုရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို အထင်သေးခဲ့မိသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကံ . . .
 ဒီတော့ အပေးအယူ လုပ်ကြရအောင်”
- “ပေါင်နှစ်ရာငါးဆယ်နဲ့တော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ရောင်းမစားပါဘူး”
- “ပေါင်ငါးရာ ဆိုရင်ကောဗျာ”
- “ဘယ်ရမလဲ”
- “ပေါင်တစ်ထောင်ဆိုရင်ကောဗျာ။ ကျုပ် တစ်နာရီအတွင်းမှာ ပေါင်တစ်
 ထောင်ရအောင် ရှာပေးမယ်လေ”
- “ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းဗျာ”

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး
 နောက် ခိုင်ခွက်ကို ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးနှင့် လှည့်လိုက်၏။ ဝါကန်းသုံးလုံး
 လှည့်ပြီးသောအခါ ခပ်ကျယ်ကျယ် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် သည်
 အတိုင်း ချထားခဲ့ပြီး အသံမမြည်အောင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ မာတင် ဤ
 အခန်းထဲသို့ ဝင်လာစဉ်က အပြင်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားခဲ့သည်။ အဆိုပါ
 တံခါးသည် တံခါးထိပ်တွင် တပ်ထားသော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို အသံမမြည်
 စေဘဲ ဖွင့်လှစ်၍ မရပါ။ သို့သော် ခေါင်းလောင်းသံ မြည်သည်ကိုလည်း ကျွန်
 တော် မကြားလိုက်ပါ။ သို့တိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်
 ကျွန်တော့်ရုံးခန်းအပြင်ဘက် အခန်းကလေးထဲသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

မာတင်က ပြေးတိုးတိုး လုပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာထားကို ကျွန်တော်
 ကြိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။
 “မာတင်၊ မင်း ဟိုအခန်းထောင့်ကို မျက်နှာမူပြီး သွားရပ်စမ်း လတ်နှစ်
 စက်ကိုလည်း မင်းဇက်ပေါ်မှာ တင်ထား”

- သူ့အဖြေက တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။
- “ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူးလေ။ အပြင်မှာရောက်နေတဲ့လူက တူးဖော်နှစ်

သောက်စလုံးနဲ့ သိတဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“အခုလုပ်တာ”

သူ ကျွန်တော်ခိုင်းသည်ကို နာခံသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးနားသို့သွားပြီး တံခါးနှင့် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ရှိသော ဘေးဘက်နားက ရပ်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲဦး”

“ကေဗဲလ်ရေ တို့ ရဲ့အဖွဲ့ကပါ။ တံခါးဖွင့်စမ်းပါကွ”

“ရဲအဖွဲ့ ဟုတ်လား”

သည်အသံကို ကျွန်တော် ကြားဖူးသလိုလို ရှိသည်။ သို့သော် အသံတူ ဝိဇ္ဇာတွေကလည်း အများသား။ ကျွန်တော်က မာတင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူကတော့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါ။ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာအထောက်အထားပါသလဲ၊ ပါရင် တံခါးအောက်က သွင်းလိုက်”

တံခါးအပြင်ဘက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ကတ်ပြားငယ်တစ်ခု အခန်းထဲသို့ လျှော့ခနဲ ရောက်လာသည်။ တံဆိပ်လည်း မဟုတ်၊ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားလည်း မဟုတ်။ ဒီ၊ အာ၊ ဟာဒင်ဂါ ဆိုသည့် အမည်နှင့် ဝှိုက်ဟောဌာနချုပ်မှ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကလေးသာပါသည့် နာမည် ကတ်ပြားကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ရဲညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါသည် အလွန် ရင်းနှီးခင်မင်သူများကို ဤနည်းနှင့်သာ ဆက်သွယ်လေ့ရှိကြောင်း သိသူ အလွန်နည်းသည်။ ကျွန်တော်က သော့ကိုလှည့်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ရဲညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝဝဖိုင်ဖိုင်နှင့် တုတ်ပြကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာက နီရဲနေပြီး မေးခွဲကြီးများမှာ ခွေးဘီလူးကြီးတစ်ကောင်၏ မေးခွဲကြီးများပမာ ကြီးမားလှသည်။ သူဝတ်ဆင်နေကျ အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် အနက်ရောင် ဦးထုပ် လုံးလုံးကလေးကို ဆောင်းထားသည်။ သူ့နောက်မှ ကာကီရောင်ဝတ်စုံကို ဝယ်ဆင်ထားသော ခပ်ပိန်ပိန် လူတစ်ယောက်ပါလာသည်။ သို့သော် အလေးခိုနဲ့ ပေါင်နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်လေးပေါင်ရှိသော သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် အခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်လာသောကြောင့် နောက်က ပါလာသူတို့ ကောင်းကောင်း အကဲခတ်ခိုနဲ့ မရလိုက်ဘဲ နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ကဲ ကေဗဲလ်ရေ မင်းသေနတ်ကြီးကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ရဲတွေ ရောက်နေပြီပဲဥစ္စာ၊ ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး”

အပြာရောင် သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် အပြုံးရိပ်ကလေး သန်းသွားသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဟာဒင်ဂါ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ လက်အောက်ထယ် သားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီသေနတ်ကို တရားဝင် တိုင်ခိုင်းခွင့် လိုင်စင်လည်း ကျွန်တော်မှာ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကသာ ဒီနောက်ထဲတို့ အခွင့်မရှိဘဲ ဝင်လာတဲ့လူတွေ”

ကျွန်တော်က အခန်းထောင့်သို့ မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဟိုက ငတ်ကို ရှာကြည့်ပါဦး။ သူ့ကို ရှာပြီးမှ ကျွန်တော့်သေနတ်ကို ပြန်သိမ်းမယ်၊ မရှာသေးခင်တော့ မသိမ်းနိုင်သေးဘူး”

လက်နှစ်ဖက်ကို ဇက်ပိုးပေါ်သို့ တင်ထားဆဲဖြစ်သော ဟင်နရီမာတင် သည် နောက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လာပြီး ဟာဒင်ဂါကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဟာဒင်ဂါက ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဂျွန်၊ မင်းကို ငါရှာရမလား”

“မရှာရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒါမျိုးကို မကြိုက်ဘူး ဆိုတာ ဆရာလည်း သိသားပဲဥစ္စာ”

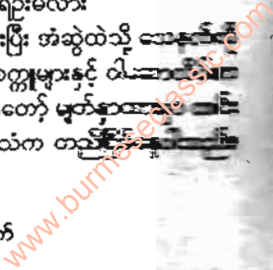
ကျွန်တော်သည် ဟာဒင်ဂါကို တစ်လှည့်၊ မာတင်ကို တစ်လှည့် ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ သေနတ်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး စိတ်မသက်မသာနှင့် ပြောလိုက်ရသည်။

“ကဲ . . . ဒါက ဘယ်လိုအခိုးလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟာဒင်ဂါက သူ့အသံပြုကြီးနှင့် ဖြေသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ ဒါကလည်း မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ ရှင်းပြပါမယ်၊ တောဒီ လူကတော့ မာတင်၊ အဲလေ ဂျွန်မာတင်တဲ့၊ အထူးသတင်းထောက်လှမ်းရေး ရဲတပ်ဖွဲ့က ကြီးကြပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်ပါ။ ကနေဒါနိုင်ငံ တိုရန်တိုမြို့က ပြန်လာတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ကဲ မင်း ငါပြောတာကို လက်ခံလား၊ ဒါတွေထဲ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မှတ်ပုံတင်တွေ ဘာတွေကို ပြရဦးမလား”

ကျွန်တော်သည် စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အဆွဲထဲသို့ သေနတ်ကို ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် သံဘူးပြား၊ ငွေဝတ္ထုများနှင့် ဝါသနာပါသော စာရွက်ငယ်ကို ပြန်ထုတ်ယူလိုက်၏။ ကျွန်တော့် မှတ်ပုံတင်အစည်း တင်းမာမာ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အသံက တည်ငြိမ်နေသည်။

“ဆဲ... ဓာတုဗေဒ ဝေဒနာပညာပေးပေးရအောင် ပြန်ထွက်သွားစမ်း၊
ခင်ဗျားလည်း ပါတယ် ဘာခင်ဂါ၊ အခု ခင်ဗျားတို့ ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာပြီး
အခုထိတိုင် ဆဲဒီအထဲမှာပဲ နေထိုင်တာ ကျုပ် မသိဘူး၊ သိလည်း မသက်ဝင်ရမိဘဲ
အခု ဝေဒနာပေး ပြောတာလည်း ကျုပ်က အခုလို လာလုပ်တာမျိုး နည်းနည်းမှ
အသင့်လျော်တိုင်းပင် မဟုတ်ဘူး၊ အထူးသတင်းထောက်လှမ်းရေး ရဲတပ်
မှ သူတို့ထံသို့ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟာခင်ဂါက ပြောပြုတ်ပြုတ် ဝင်ပြောသည်။
“ဒီတိုက်ပါနဲ့ ကေဗဲလ်ရာ၊ မင်းကို ငါရှင်းပြခဲ့သားပဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ တကယ်
လို့အပ်လို့ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ”

သူ့စကားမဆုံးမီ ကာကီရောင်ဝတ်စုံနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်က ဝင်ပြောသည်။
“ကျုပ် သူ့ကို ပြောစမ်းပါရစေ”

သူသည် ဟာခင်ဂါကို ကွေ့ပတ်၍ ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ ယခုမှ
ဝင် သူ့ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။
အဆင့်မနိမ့်သော တပ်မတော်အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကြည့်
မရတတ်သော ပိန်ပီနီပီးပီးနှင့် သြဇာတိက္ကမရှိသည့် ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

“ကေဗဲလ်၊ ကျုပ်နာမည်က ကလိုက်ဖ်ခင်၊ အဲလေ မေဂျာ ဂျင်နရယ်
ကလိုက်ဖ်ခင်ပါ။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ...”

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်၏။
“ကျုပ်က မေဂျာ ဂျင်နရယ် တစ်ယောက်ကို လက်သီးနှံထိုးမှုကြောင့်
တပ်မတော်က ထွက်ခဲ့ရတဲ့အကောင်၊ အခု ကျုပ် အရပ်သားဖြစ်နေပြီ၊ ဒီအချိန်
မှာ မေဂျာ ဂျင်နရယ် တစ်ယောက်ကို ထပ်မံထိုးရဲဘူး ထင်လို့လား၊ ကဲ ...
ခင်ဗျားလည်း ထွက်ဖျား၊ အခု ထွက်ကြ ...”

“ဒီတိုက်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးပါလို့ ပြောပြထားလျက်သားနဲ့ဗျာ”

ဟာခင်ဂါက သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေသလိုလို မကျေမချမ်း
နှင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူက ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီးနောက် အိတ်ထဲသို့ လက်
နှိပ်ပြီး လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

“ကဲ... တို့သွားပါတော့မယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မသွားခင် ဒီပစ္စည်းကလေး
ကိုတော့ အမှတ်တရ ပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ မင်းသိမ်းထားချင်သလား မသိဘူး၊
သူက ဒီပစ္စည်းကိုပြင်ဖို့ လန်ဒန်ကို ပို့ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ပစ္စည်းဟာ မနေ့ကမှ
ဂျင်နရယ်ကြီးရဲ့ ဖွဲ့ခန်းကို ရောက်လာတယ်လေ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
ကျွန်တော်က အက်ကွဲသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“ငါက နီးလ်ကလန်ဒန် အကြောင်း ပြောနေတာလေ၊ ပြီးတော့ ဝိုင်ဒီ
လုံခြုံရေးမှူးတာဝန်ကို မင်း မရှိတဲ့နောက် ဆတ်ခဲတို့လူပေါ့”

“ကလန်ဒန်ဟာ မင်းရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်
လား”

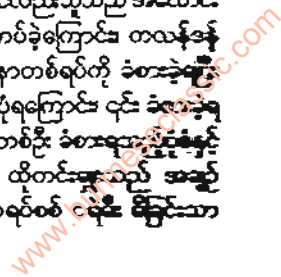
ကျွန်တော်သည် သူ ကမ်းပေးနေသော လက်ပတ်နာရီကို လှမ်းမယူမီ
သေးပါ။

“ကလန်ဒန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ကလန်ဒန် သေပြီ၊ အသတ်ခံလိုက်ရတာတွေ၊ မနေ့က ည၊ အဲလေ ...
ဒီနေ့မနက်ပိုင်း ဝိုင်ဒီ သူတေသန ဓာတ်ခွဲခန်းထဲကို တစ်ယောက်ယောက် ခိုးဝင်
တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာ”

ကျွန်တော်သည် သူတို့သုံးယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်မိသည်။
၎င်းနောက် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေမိ၏။ အတန်ကြာမှ
“တဲ-ထိုင်ကြပါဦးဗျာ” ဟု ပြောမိပါတော့သည်။

နီးလ်ကလန်ဒန်၏ အလောင်းကို ထိုနေ့နံနက် နှစ်နာရီတွင် ကင်းလှည့်
လာသော ကင်းသမားက အဆောင်အမှတ် (၅)ရှိ ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ် (၁)သို့
သွားရာ လူသွားစင်္ကြံလမ်းပေါ်၌ သံမက်တဲခါးကြီးရှေ့၌ တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
နီးလ်ကလန်ဒန် သေပြီဆိုသောကိစ္စမှာ အငြင်းပွားဖွယ်ရာ မရှိပါ။ သို့သော်
သူ့ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသည် ဆိုသည့်အချက်ကိုမူ မသိသေးသော
ကြောင့် အလောင်းနားသို့ မည်သူမျှ လာခွင့် မပြုခဲ့ပါ။ ယခုကိစ္စမှာ အထူး
သတင်းထောက်လှမ်းရေး ရဲတပ်ဖွဲ့ကသာ ကိုင်တွယ်စစ်ဆေးရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်
သည်။ လုံခြုံရေးကင်းမှူးကို ဆင်ခေါ် လိုက်သည့်အခါတွင်လည်းသူသည် အလောင်း
နှင့် ခြောက်ပေခန့်ဝေးသည့် နေရာအထိသာ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြောင်း တလန်ဒန်
သည် မသေမီ အလွန် ဆိုးရွားပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားခဲ့ရပြီး
ဆိုးဆိုးရွားရွား တွန့်လိမ် ကောက်ကျွေးပြီးမှ သေဆုံးခဲ့ပုံကြောင်း ၎င်း ခံစားခဲ့ရ
သည့် ဝေဒနာမှာ ပရပ်စစ် ငရဲမီးကို သောက်သုံးမိသူတစ်ဦး ခံစားရသည့်ကိစ္စနှင့်
ဆင်ဆင်တူကြောင်း အစီရင်ခံခဲ့သည်။ အကယ်၍ ထိုတင်းဗူသည် အသွင်
ပေါက်နေသော ဗာစ်သီးအနံ့ကို ရရှိသည်ဆိုပါက ပရပ်စစ် ငရဲမီး မြိုင်သာ

မြစ်ရေညှိတု တထပ်ချ ပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အဆောက်အအုံအတွင်း
၌ တင်လှည့်ရသည့် တင်းသမားအားလုံးသည် အသက်ရှုကိရိယာများ တပ်ဆင်
ထားသော ဓာတ်ငွေ့တာ ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ဆင်၍ တင်းလှည့်ရလေ့ ရှိသဖြင့်
ထူးခြားသော အနံ့အသက်များကို သိနိုင်စွမ်း ရှိကြမည် မဟုတ်ပါ။

လုံခြုံရေးတင်ဖျားက သတ်ပြလိုက်မိသော အချက်တစ်ချက် ရှိသေးသည်။
ဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်(၁)၏ သံမဏိတံခါးကြီးပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော အချိန်
တိုက်နာရီကို အချိန်ပြောင်း၍ ထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့် ထိုနာရီ
ထို ညနေ (၆)နာရီမှ နံနက် (၈)နာရီအထိ အချိန်ကိုက်ထားလေ့ ရှိသည်။ ယခုမူ
ညသန်းခေါင်ယံမှစ၍ ပြင်ဆင် အချိန်ကိုက်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် အချိန်ကိုက်နာရီသော့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်သော အရေးပေါ်နံပါတ်
သော့နှင့် ဖွင့်လှစ်နည်းကိုသာ မသိပါက (ဆယ်လေးနာရီ မပြည့်မီ) ညနေ
ရှစ်နာရီမထိုးမီအထိ အမှတ်(၁) ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ဖွင့်ဝင်ရန် မလွယ်ကူတော့ပါ။

ဤအချက်အလက်များကို ဟာဒင်ဂါက ပြောပြခြင်း မဟုတ်ပါ။ တပ်မ
တော်သားကြီးက ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် သူ့စကားကို နားထောင်ပြီးနောက်
သူ့ကို ပြန်မေးမိသည်။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့ ဒီလောက်အထိ ဝင်ပြော
ပြနေရတာလဲ”

ဤတွင် ဟာဒင်ဂါက ဝင်ရှင်းပြသည်။

“မေဂျာ ဂျင်နရယ် ကလိုဒင်ဟာ ဘုရင့်ဆေးတပ်မတော်ရဲ့ ဒုတိယ တပ်
မဟာမှူးလေ။ ဒီတော့ ရာထူးအလျောက် မိုဒမ် ဝိုးမွားသုတေသနဌာနရဲ့ ညွှန်
ကြားရေးမှူးချုပ် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရတဲ့လူပေါ့”

“ကျုပ် ဟိုမှာရှိစာနားက သူမူ မဟုတ်တာ”

“ကျုပ်အရင်လူက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အငြိမ်းစားယူသွားပြီ”

သူ့လေသံက ခပ်မာမာ ဖြစ်သော်လည်း စိတ်သောက ရောက်နေမှန်း
သိသာသည်။

“ဒီတော့ ဒီကိစ္စ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ကျုပ်ဆီကို အစီရင်ခံတာပေါ့။ ကျုပ်ထံ
လန်ဒန်မှာ ရှိနေတယ်။ ကျုပ်ကပဲ ရဲညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါကို ချက်ချင်း
ဆက်ပြီး အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။ တစ်ခါ ကျုပ် စိတ်ကူးပေါက်လာတာနဲ့
အယ်ဒါရှော့မှာရှိတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ချက်ချင်း လွှတ်ပြီး တံခါးကို အောက်ဆီထုတ်
ဓာတ်ငွေ့မီးနဲ့ မြှိုက်ပြီး ဖျက်ဆီးပြီးဖွင့်ဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိသည်။
“ဘာပြောတယ်၊ အောက်ဆီထုတ် ဓာတ်ငွေ့မီးနဲ့ ရှို့ပြီး ဖျက်ဆီးပေး၊ ဟုတ်
လား။ ခင်ဗျား ရှေးနေပြီထင်တယ်”

“မင်းပြောတာ ငါ နားမလည်ဘူး”

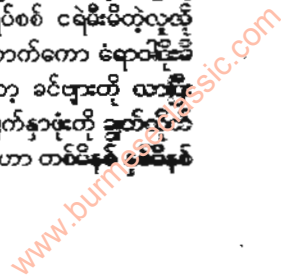
“အဲဒီအမိန့်ကို အခုချက်ချင်း ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါဗျာ။ ခင်ဗျား အဲဒီ တံခါး
အကြောင်း မသိသေးဘူး ထင်တယ်။ ဒီသံမဏိတံခါးကြီးကို အောက်ဆီထုတ်
ဓာတ်ငွေ့မီးနဲ့ ရှို့ပြီး ဖျက်ဖို့ ရရင်တောင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာလိမ့်မယ်၊
ပြီးတော့ . . . အဲဒီတံခါးထဲမှာ ရှူမိရင် သေလုနီးပါး၊ ခံစားရမယ့် အဆိပ်ဓာတ်
ငွေ့တွေ ထည့်ထားတာ။ တစ်ခါ တံခါးထဲက အင်ဆူလေတာနဲ့ခံပြီး တံခါးကို
ဓာတ်မလိုက်အောင် လုပ်ထားတဲ့ သံမဏိပြားကြီးကိုလည်း ဗိုလ်နှစ်ထောင်အား
ရှိတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ် လွှတ်ထားတယ်။ ထိုလိုက်ရင် တုံးခနဲ လဲသေမှာပဲ”

“အဲဒါတွေတော့ ငါမသိသေးဘူး ကေဗဲလ်၊ ငါက အခုမှ ဒီရာထူးကို
လက်ခံလိုက်ရတာကွ”

သူ့အသံက တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွားသည်။

“ကဲ . . . သူတို့တစ်တွေ အထဲကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဘာဆက်ဖြစ်မယ်
ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျား တွေးမိရဲ့လား။ အဲဒီ ဓာတ်ငွေ့ခန်းထဲမှာ အလွန်
ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ရောဂါပိုးတွေ ထည့်ထားတဲ့ဘူးတွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒီ
ဘူးတစ်ဘူးဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လဘော်သရေနိုင်မူကြောင့် မတော်
တဆ ကျကွဲသွားရင် ဒါမှမဟုတ် လေလုံအောင် ပိတ်ထားတဲ့ ဘူးတစ်ဘူး
အက်ကွဲသွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ အဲဒီ ရောဂါပိုးဟာ အောက်ဆီထုတ်နဲ့ ပေါင်း
စပ်မိပြီး အစွမ်းသတ္တိပြယ်သွားအောင် ဆယ်နှစ်နာရီကြာတဲ့အထိ စောင့်ရမယ်။

ဒီတော့ ဆယ်နှစ်နာရီ မကြာခင် အဲဒီရောဂါပိုးနဲ့ ထိတွေ့တဲ့လူဟာ
သေမင်းနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ပြီးပြီလို့ ယူဆလိုက်ပေတော့။ အဲဒါက နေ့လယ် မွန်း
မတည့်မီ အချိန်အထိ ဆိုပါတော့။ တစ်ခါက လန်ဒန်အကြောင်းကိုကော တွေးမိ
သေးသလား။ နီးလ်ကလန်ဒန်ဟာ အဲဒီ ရောဂါပိုးမိသွားတာ မဟုတ်ဘူးလို့
ပြောနိုင်ပါ့မလား။ အဲဒီ ရောဂါပိုးမိသွားတဲ့လူဟာ ပရပ်စစ် ငရဲမီးမိတဲ့လူထု
မချီမဆဲ့ ခံစားရတတ်တယ်။ တစ်ခါ ကင်းသမားနှစ်ယောက်ကော ငရဲမီးမိ
သွား မသွားဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောနိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ယာဇီ
အစီရင်ခံခဲ့တဲ့ ကင်းမှူးဟာ အစီရင်ခံဖို့ ဓာတ်ငွေ့ကာမျက်နှာဖုံးကို ချက်ချင်း
တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရောဂါပိုးနဲ့ တွေ့ထိသွားနိုင်တယ်။ သူဟာ တစ်ခါမှ ခံစားရ

အတွင်းမှာ ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားရပြီး သေသွားနိုင်တယ်။ သူကော အခုအချိန်အထိ အသက်ရှင်လျက်သား ရှိနေ၊ မနေဆိုတာ ခင်ဗျား စုံစမ်းပြီး ဝလား”

တလို့တ်စ်အင်သည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ သူ့လက် နှစ်ဘက်စလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြသည်။ သူ ဝိုင်ခွက်ကို လှည့်နေစဉ် ကျွန်တော် တာ တာအင်ဂါကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ-ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီး၊ ဒီကိစ္စကို ရှင်းစမ်းပါဦး”

“မာတင့်ကိစ္စလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တို့ဘက်က ပြောစရာအချက် နှစ်ချက်ရှိတယ်။ ပထမအချက်ကတော့ မင်းကို တို့က မသင်္ကာစရာ အကောင်းဆုံးသူတစ်ယောက်အဖြစ် ယူဆလိုက် တယ်”

“ထပ်ပြောစမ်းပါဦး”

သူကလည်း ပြောင်ဖွင့်ချသည်။

“မိုးဒမ်ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို မင်း ဘယ်လိုသဘောထားတယ်၊ မင်းက စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ဇွတ်လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိကြတယ် ပြီးတော့ မင်းက မိုးဒမ်က နာမည်ပျက်နဲ့ ကန်အထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့သူ၊ အဲဒီကိစ္စ တွေကို ငါလည်း ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့လူပါပဲ”

ကျွန်တော်က ခပ်ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“ခင်ဗျား သောက်ဇွပ်၊ ကျွန်ုပ် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကို ကျုပ်က ပြန် သတ်ပါ့မလားဗျ”

“ပြီးတော့လည်း မိုးဒမ်ရဲ့ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်တွေ အားလုံးကို သိထားတဲ့ အပြင်လူဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်။ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ အထဲကို ခိုးဝင်ပြီး ပြန်ထွက်နိုင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ မင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ပြီး တော့လည်း မိုးဒမ်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးတွေကို ဖွင့်နိုင်တဲ့ အရေပေါ်သော ဖွင့်နည်းတွေကို သိထားတဲ့လူဟာ ခုအချိန်မှာတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တယ်။ တစ်ခါ အရေးပေါ်သော ဖွင့်နည်းတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ချင်တယ် ဆိုရင် အဲဒီသော့တွေကို ထုတ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကသာ ပြောင်းလဲပေးလို့ရမယ်။ မင်းကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီသော့ဖွင့်နည်းတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ မလိုဘူးဆိုပြီး မပြင်ခဲ့ကြဘူးကွ”

“ဗျာ . . . အဲဒီ သော့ဖွင့်နည်းတွေကို အရပ်သား ညွှန်ကြားနေသန် ဒေါက်တာ ဘက်စတာလည်း သိပါတယ်”

“ဒေါက်တာ ဘက်စတာလည်း ပျောက်နေတယ်ကွ၊ ရှာလို့တို မတွေ့သေး ဘူး၊ ဒီတော့ တို့အနေနဲ့ အခြေအနေကို အမြန်ဆုံးသိအောင် စုံစမ်းဖို့ လိုလာ တယ်။ အခု တို့လုပ်တဲ့နည်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီနည်းတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်ဆို ပါစို့ကွာ၊ ဒါကြောင့် မင်းအိမ်က ထွက်သွားသွားချင်း မင်းဝန်းဆီကို လူလွတ်ပြီး မေးသေးတယ်။ သူက . . .”

“ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်အိမ်ကိုသွားပြီး ကျုပ်မိန်းမကို နှောင့် ယှက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ ဒါတော့ သက်သက် . . .”

ဟာအင်ဂါက ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

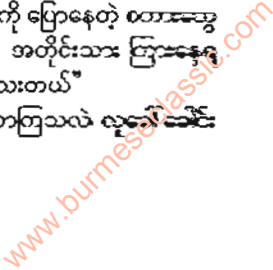
“အကြမ်းမဖက်ချင်ပါနဲ့ကွာ၊ သွားအတုတွေကို လက်သီးနဲ့ ထိုးရလို့ မင်း အရသာတွေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအိမ်ကို ငါ မသွားပါဘူးကွ၊ တပည့်တစ် ယောက်ကို လွတ်လိုက်တာပါ။ ဒီတစ်ကွက်တော့ ငါညှိသွားတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံ ပါတယ်ကွာ၊ အိမ်ထောင်သက် နှစ်လသာရှိသေးတဲ့ မင်းဝန်းက မင်းကို ဘယ် ချောက်ချပါ့မလဲ၊ သူက တစ်ညလုံး မင်း အိမ်မှာ ရှိနေပါတယ်လို့ ဖြေတယ်လေ” ကျွန်တော်က စကားပြန်ပြောနိုင်ဘဲ သူ့ကို ထူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေမိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မင်း မိန်းမ မေရီကို မုသားပြောတတ်တဲ့ သဘောမျိုးရောက်အောင် ပြောလို့ ဒေါ်ပူသွားသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မေရီက မင်းဆီကို တယ်လီဖုန်း ကြို ဆက်ပြီး မပြောပါလားလို့ ပြောမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

“မေရီအကြောင်း ငါ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်ကွာ၊ မေရီဟာ မုသားပြောတတ်တဲ့ အစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ မေရီ မင်းကို တယ်လီဖုန်း မဆက် တဲ့ကိစ္စကလည်း တို့က မင်းအိမ်က တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဒီဇိုက တယ်လီဖုန်းကို အဆက် ဖြတ်ထားလိုက်တယ်လေ၊ တစ်ခါ . . . မင်းရဲ့က တယ်လီဖုန်းကို ဒီဇိုနဲ့ နား ထောင်လို့ရအောင် လုပ်ထားသေးတယ်၊ မင်း မာတင်ကို ပြောနေတဲ့ စကားတွေ အားလုံး ငါ အပြင်ဘက်က တယ်လီဖုန်းကတစ်ဆင့် အတိုင်းသား ကြားနေရ တယ်။ အဲ . . . ငါ တော်တော်လေး စိတ်ပူသွားမိသေးတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ အခန်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်လာကြသလဲ လူခေါ်သော် လောင်းမြည်သံကို မကြားလိုက်ရပါလား”

“အူစ်တွေထားတဲ့နေရာက အပြင်ဘက် လူသွားစင်ကြိုလမ်းထဲမှာ ရှိနေ
ထယ်လေး အဲဒီ... တို့လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံက တရားတော့ မဝင်ဘူးပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်က ခေါင်းညှိတိပြလိုက်သည်။

“အူစ်တွေကို နေရာပြောင်းထားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“အဲဒီအိတ်မှာ မင်းနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ တို့ ယုံကြည်ပါပြီ။

“အူစ်တွေနဲ့ပတ်သက်တိုင်း တို့ သိချင်တာ မှန်သမျှ သိရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့
ဥပဒေအထက်တို့လည်း အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့အတွက် ရွှေစင်ရုပ်ဆု
ထောင် ပေးဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ သိကို သိရမှဖြစ်မှာမို့ လုပ်ရတာပါ
ဧွာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား တပည့်တွေကို အငှားကားတွေ၊
စားသောက်ဆိုင်တွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတွေဆီလွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းရင် ကျုပ် ညတုန်းက
ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မိဒ်မိကို မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်း
သိလာရမှာပဲ မဟုတ်လား”

ဟာဒင်ဂါက ချောင်းမဆိုးချင်ပါဘဲနှင့် တမင် ချောင်းဟန်လိုက်သည်။

“ငါ အဲဒီလောက်အထိ မစောင့်နိုင်လို့ပေါ့။ ဒီတော့ ငါက နောက်တစ်
နည်း ပြန်စဉ်းစားမိတာ တစ်ချက်ရှိတယ်။ မင်းဟာ လူသတ်သမား မဟုတ်ခဲ့ရင်
လူသတ်သမားကို ရှာပေးနိုင်မယ်လူဟာ မင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ တို့က တွက်လိုက်
တယ်။ အခု ‘ကလန်ဒန်’ သေသွားပြီဆိုတော့ မိဒ်မိရဲ့ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကို
အစအဆုံး သိတဲ့လူဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ အခု ကလန်ဒန်လည်း သေပြီ။ ဒေါက်တာဘက်စတာလည်း
ပျောက်နေတယ်ဆိုတော့ အဲဒီ တံခါးကို ဖွင့်နိုင်တဲ့လူဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်
တည်း ကျန်တော့တာပေါ့”

“အဲဒီအကြောင်းလည်း ပါတာပေါ့ကွာ”

“ဒါပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တကယ် လိုအပ်ချက်က အဲဒါပဲ။ ကျုပ်
ကို တံခါးဖွင့်ခိုင်းမယ်၊ ပြီးရင် ပြန်လွှတ်မယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ မင်းက ပြန်ချင်တယ်ဆိုမှပါ”

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား၊ ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းက ဒယ်ရီ ခုတစ်
ကြိမ်ကျတော့ ကလန်ဒန်၊ ခုလို ဖြစ်နေတဲ့နောက် ကျုပ်က လက်ပိုက်ကြည့်မနေ
ချင်တော့ဘူး”

“ငါသိပါတယ်၊ မင်းကို မင်းကြိုက်သလို စုံစမ်းခွင့်ပေးပါမယ်”

“ဂျင်နရယ်ကြီးက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟာဒင်ဂါ၏ညွှန်ချုပ်ကို နာမည်တပ်၍ ခေါ်လေ့ မရှိကြပါ။ တစ်ဖန်
သူ့အမည်ကို သိသူလည်း မရှိသလောက် ရှားသည်။

“ငါ ဂျင်နရယ်ကြီးနဲ့ ကြုံညှိပြီးပါပြီ၊ အေး... မင်းပြောတာ တစ်ချက်
တော့ မှန်တယ်။ သူက မင်းကို ဇက်လွှတ်ပေးလိုက်မို့ သိပ်ပြီး သဘောမတူချင်
သလိုလိုပဲ။ ဆွေမျိုးတော်နေလို့ လက်တွဲနေသလား မသိပါဘူးကွာ”

“ဘာပြောတယ်၊ ခန့်ဗျား ဂျင်နရယ်ကြီးနဲ့ ကြုံညှိထားပြီးပြီ ဟုတ်လား။
ဒီလိုဆိုရင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“တကယ်ပြောရရင် မသက်သာစရာ အကောင်းဆုံးလူဟာ မင်းပဲ။ ငါကတော့
မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်တုံးကမှ သံသယ မဝင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သံသယရှင်းဖို့က
တော့ လိုတာ အမှန်ပဲ။ တိုက်က အတော်ဆုံးလူတွေ ဒီ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်း
မှာ ခဏခဏ ခြံခွန်သွားကြတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိသားပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ-ဘယ်တော့သွားကြမလဲ၊ အခုလား”

ထိုအချိန်တွင် ကလိုက်ဖ်ဒင်သည် တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ပြန်ချ
ခါစပင် ရှိသေးသည်။ သူ့လက်ဖျားမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေဆဲပင်တည်း။

“မင်း အဆင်သင့် ဖြစ်ရင် သွားကြတာပေါ့”

“ခဏကြာရင် သွားကြမယ်လေ”

ကျွန်တော်က ကလိုက်ဖ်ဒင်ကို မေးလိုက်သည်။

“ကင်းသမားတွေဆီက ဘာသတင်းထူး ရသေးသလဲ”

“သူတို့ အားလုံး ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူး။ ဓာတ်ခွဲခန်း တံခါးတွေကိုလည်း
ပိတ်ထားဆဲပဲပဲတဲ့။ ဒီတော့ ကလန်ဒန်ဟာ ရောဂါပိုးမိလို့ သေတာတော့ မဖြစ်
နိုင်တော့ဘူး”

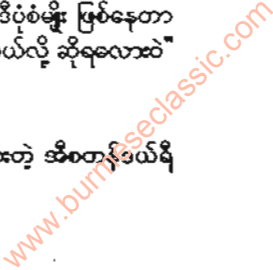
“ဒေါက်တာ ဘက်စတာရဲ့ သတင်းကော”

“အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရသေးဘူးတဲ့၊ သူ... ”

“မတွေ့ရသေးဘူး... ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတာ
နှစ်ယောက်တောင် ရှိသွားပြီ။ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှတယ်လို့ ဆိုရလော့ဆဲ”
ကလိုက်ဖ်ဒင်က စိတ်ခပ်တိုတို့နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ကျုပ် အရင် မိဒ်မိမှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ လုပ်သွားတဲ့ အိတ်ဖတ်ဒယ်ရီ

တာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ကျုပ် မင်္ဂလာဆောင်မှာ လူပျိုရုံ လုပ်ပေးပြီး ခြောက်ရက်အကြာမှာ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ကို အခုအထိ ရှာ တွေ့ကြရသေးဘူး အဲဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားလည်း သိမှာပါပဲလေ”

“ဒါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ။ ငါ ဒီရာထူးကို လက်ခံပြီးတဲ့နောက် ခိုခင်းတို့ နှစ်ခေါက်ပဲ ရောက်ဖူးသေးတယ်။ ထားပါတော့လေ။ ဒေါက်တာ အက် ဝဏာတာ မနေ့က ညနေက ခါတိုင်းထက် နည်းနည်း နောက်ကျပြီး ပြန်သွား တာတလို့ရင် သူပြန်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာကတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ အိမ်ပြန်မရောက်ဘူး။ သူက ငါ့ခိုခင်းလောက်ထေးတဲ့ အယ်ဖရင့်ဂန်မှာ သူ့အစ်မ ရုအိုးမနဲ့ အတူတူ နေတယ်။ သူ့အစ်မကြီးကတော့ သူ တစ်ညလုံး အိမ်ပြန်မလာ ဘူးတဲ့။ ကဲ-ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီး ဟိုကို ချက်ချင်း သွားကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“အဆင်သင့်ပါပဲ။ ကေဗဲလ်လည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်လာ ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ ကဲ . . . လာ သွားကြရအောင်”

“ကျွန်တော့်ဖုန်းကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး တာနဲ့ သွားကြတာပေါ့”

ဟာဒင်ဂါက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းစကားပြော ခွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ထက် မေရာ ဂျင်နရယ်ကြီးက လက်ဦးသွားသည်။ သူက တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို လက်နှင့်ဖိထားပြီး-

“တယ်လီဖုန်း မဆက်နဲ့ ကေဗဲလ်။ ဒီကိစ္စဟာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ကွ။ မိခမ် မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ရာ သူ့လက်ထဲတွင် တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက် ပါလာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲက စကား ပြောခွက်ကို လုယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ-ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီး၊ သူ နားလည်အောင် ပြောပြလိုက်စမ်းပါဗျာ”
ဟာဒင်ဂါကို ကြည့်ရသည်မှာ အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်နေပုံရသည်။ ကျွန်တော်က ဒိုင်ခွက်မှ ဝဏန်းများကို လှည့်နေစဉ် ဟာဒင်ဂါက တောင်းပန်တိုး လျှိုးသောလေသံနှင့် . . .

“ကေဗဲလ်ဟာ တပ်မတော်အရာရှိတစ်ဦး မဟုတ်တော့ပါဘူး ခင်ဗျား အထူး သတင်းထောက်လှမ်းရေး ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့လည်း မပတ်သက်တော့ပါဘူး”

ပြီးတော့ သူဟာ အမိန့်နဲ့ ခိုင်းတာကို သိပ်ပြီး သည်းညည်းခံတတ်တဲ့ လူတေးဆို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဌာနဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ချက် အက်ဥပဒေနဲ့ သူ့ကို ထိန်းချုပ်လို့ . . .”

ဟာဒင်ဂါက ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ ဥပဒေနဲ့လည်း အကျိုးမဝင်ဘူး ခင်ဗျ။ ဌာနဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ရပ်ကို သူက မမေးဘဲ ကျွန်တော်တို့က ထုတ်ပြောခဲ့တာဖြစ်လို့ ဌာနဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ချက်အဆင့်မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ သူက မေးတာလည်းမဟုတ်၊ သူ့ကို ပြောပြရမယ်လို့ ဘယ်သူကမှလဲ ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ သူ့အကူအညီကို ကျွန်တော်တို့က လိုလိုလား လား တောင်းဆိုနေတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မေရီအား “ကျွန်တော်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့က ဖမ်းဆီးထားခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ယခု ချက်ချင်း မိခမ်သို့ လိုက်သွားရမည်ဖြစ်ပြီး ညနေပိုင်းကျမှ ပြန်ဆက်သွယ်မည် ဖြစ်ကြောင်း” ရှင်းပြလိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ပခုံးစလွယ်သိုင်းအိတ်တို့ လွယ်လိုက်ပြီး ဟန်ယပ်တီပစ္စုတိုကို ထည့်လိုက် သည်။ နောက်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ဟာဒင်ဂါက ဘာမှ မပြောဘဲ ကြည့်နေ သော်လည်း ကလိုက်ဖိခင်ကမူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်။ သူက ကျွန်တော်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စကားပြောတော့မလိုလို လုပ်ပြီးမှ ပြန်၍ ချုပ်တည်းနေရရှာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

များနှင့် အနီးဆုံး အဆောက်အအုံမှ ကိုက်ငါးရာခန့် ဝေးကွာသော ခြံစည်းရိုး အတွင်းရှိ မြေကွက်လပ်များပေါ်တွင် လူခိုကပ်နိုင်သော မျက်ကွယ်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည့် သစ်ပင်၊ ပန်းပင်၊ ချုံပုတ်များကို လုံးဝ စိုက်ပျိုးထားခြင်း မရှိပါ။ ထို့အတူ မြက်ကိုလည်း နှစ်လက်မထက် ပိုမရှည်အောင် အမြဲတစေ ဖိတ်ဖြတ်ထားသည်။

ခြံစည်းရိုးဟု ဆိုရာတွင်လည်း မှောင်ရိပ်ခို၍ ပုန်းအောင်းနိုင်သော ခြံစည်းရိုးတံတိုင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ အပြင် သံဆူးကြိုးဝင်းထရံမှာ စုစုပေါင်း (၁၅) ဝေမြင့်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ဝိုက်ထားသဖြင့် အပေါ်ဆုံး သံဆူးကြိုးမှာ ဝင်းထရံခြေရင်းနှင့် ဒေါင်လိုက် တစ်ပြေးတည်း မရှိပါ။ အပြင်ဘက်သို့ လေးပေခန့် ဝိုက်နေပါသည်။ အပြင်ဝင်းထရံ၏ အတွင်းဘက် ပေနှစ်ဆယ်ဝေးသော နေရာတွင် အတွင်းဘက်သို့ ဝိုက်ကာထားသော သံဆူးကြိုးဝင်းထရံတစ်ထပ် ရှိသေးသည်။ အဆိုပါ ဝင်းထရံနှစ်ခုအကြား၌ ရှိသော ခြံဝင်းပတ်လည်ရှိ မြေကွက်လပ် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ကင်းစောင့်ရဲဘော်များသည် အလဲဆေးရှင်းခွေးကြီးများ၊ ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးများနှင့်အတူ ညစဉ်ညတိုင်း ကင်းလှည့်ပြီး စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။ အတွင်းခြံစည်းရိုး၏ အတွင်းဘက် သုံးပေခန့်ဝေးသော နေရာတွင်လည်း သာမန်မျက်စိနှင့် ရုတ်တရက် မြင်နိုင်စွမ်း မရှိသော ဝိုင်းယာကြိုးသေးသေးကလေးနှစ်ချောင်းနှင့် ထောင်ချောက်ဆင်ထားသည့် ခြံစည်းရိုးတစ်ထပ်ရှိသေးသည်။ တစ်ဖန် ထိုနေရာမှ ဆယ်ပေဝေးသော အတွင်းဘက်တွင်လည်း ကွန်ကရစ်ခြံတိုင်များထောင်၍ သံဆူးကြိုးငါးတန်း ပါရှိသော နောက်ဆုံး ခြံစည်းရိုး တစ်ထပ် ရှိသေးသည်။ ထိုသံဆူးကြိုးများတွင်မူ သေလူနီးပါး ဒုက္ခပေးစေနိုင်သည့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားများ လွှတ်ပေးထားသည်။

တစ်ခါ ခြံစည်းရိုးနားသို့ လူမကပ်စေရန် အပြင်ခြံစည်းရိုးပတ်ပတ်လည်တွင် အန္တရာယ်ရှိသည်။ အနားမကပ်နှင့်၊ ခွေးကိုက်တတ်သည်၊ တားမြစ်ထားသောနယ်မြေ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား လွှတ်ထားသည်၊ တပ်မတော်နယ်မြေ တာရှေ့ကျော်သူများ သေနတ်နှင့် အပစ်ခံရမည် စသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများကို ဆေးဆွဲဆယ်စီခြား၍ စိုက်ထူးထားသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်မနှံ့သူများနှင့် စာတော်တော်များသာ မိဒမ်သုတေသနဝင်းအတွင်းသို့ ခိုးဝင်ရန် ကြိုးပမ်းပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့စီးလာသော မော်တော်ကားသည် မိဒမ်သုတေသနဝင်း၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းအတိုင်း နှစ်ဖာလုံးခန့် ချောင်းနှင့် ပြီးမှ ဗဟိုဂိတ်ဝဲသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိတံခွေ

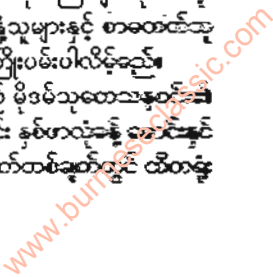
(၂)

တပ်မတော်သုံး ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးက ကျွန်တော်တို့အတွက် အသင့်စောင့်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ဆီးနှင်းထူထပ်စွာ ကျနေသောကြောင့် ရဟတ်ယာဉ်ကို မသုံးနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဝီလ်ရှိုင်းယားနယ်သို့ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် ရဲသားတစ်ယောက် မောင်းနှင်သော ဂျက်ဂါ ဆလွန်းကားကြီးနှင့်သာ လာခဲ့ရသည်။ ထိုယာဉ်မောင်းသည် လမ်းရှင်း၂၂၅ ခလုတ်ကို အဆက်မပြတ် နှိပ်ရင်း ကားကို ဝိုင်ကုန်မောင်းရမှ ကျေနပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သို့သော် မစ်ဒယ်ဆက်ကို လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆီးနှင်းများ ပြယ်သွားသဖြင့် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မိဒမ်ကို မသေမပျောက် ရောက်ရှိလာကြသည်။

မိဒမ်သည် လှပသော ရွှေမျှော်ခင်းတွင် အမည်းစက်ကြီးသဖွယ် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်စေသည့် ပုံပျက်ပန်းပျက် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ဤအဆောက်အအုံကို ပုံစံထုတ်ခဲ့သူသည် ၁၉ ရာစုနှစ် စောစောပိုင်းက တည်ဆောက်ခဲ့သော အကျဉ်းထောင်ကို နမူနာထား၍ ရေးဆွဲခဲ့သလားမသိ။ အကျဉ်းထောင်ထက်ပင် ပို၍ အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးနေပေသေးသည်။ သို့သော် မိဒမ်၏ သက်တမ်းမှာ ဆယ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ရီဝေအံ့မှိုင်းသော အောက်တိုဘာလ၏ မည်းညစ်ညစ် မိုးကောင်းကင်အောက်ရှိ မိဒမ်အဆောက်အအုံကြီးတွင် ခေါင်မိုးပြားပြားနှင့် ရှည်လျားလျား သုံးထပ်တိုက် အဆောက်အအုံကြီးလေးခု ပါဝင်သည်။ ထို သုံးထပ်တိုက်များကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ယှဉ်၍ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက်သည် နှစ်ဖာလုံး (ပေ ၁၃၂၀) စီ ရှည်လျားပြီး တိုက်တန်းလျားရှည်ကြီး တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကြားတွင် ကိုက်နှစ်ရာစီခန့် ခြားထားသည်။ တိုက်တန်းလျား တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကြားတွင်ရှိသော မြေကွက်လပ်

ပင်များ ထူထပ်စွာ ခေါက်နေကြသည်။ ယာဉ်မောင်းသူသည် ဂိတ်ဝတွင် တန့်လန့်ဖြတ်၍ တားထားသော အဆီးအတားနားသို့ ရောက်သည့်အခါကျမှ ဖော်တော်ကားကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် မော်တော် တားအနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုတပ်ကြပ် ကြီးက တော်သေနတ်တစ်လက်ကို အသုတ်အနေအထားတွင်ကိုင်၍ ချဉ်းကပ်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက ကလိုက်ဖ်ဒင်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ သေနတ်ပြောင်းကို အောက် သို့ နှိပ်လိုက်ပြီး တစ်နေရာသို့ လှမ်းအချက်ပြလိုက်၏။ ဤတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ တားထားသော သံတိုင်ကြီးမှာ အထက်သို့ ထောင်တက်သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မော်တော်ကားကို ရှေ့ဆက်၍ မောင်းနှင်ခဲ့ရပြီး ကြီးမားထူထဲလှသော သံခက်ဝင်းတံခါးကြီးရှေ့တွင် ရပ်ရပြန်၏။ ဤနေရာတွင် မော်တော်ကားပေါ်မှ အားလုံးဆင်းကြရပြီး ဝင်းတံခါးကြီးဘေးရှိ တံခါးပေါက်ငယ်ကလေးမှတစ်ဆင့် ဝင်းထဲသို့ဝင်၍ ဧည့်ကြိုခိုက်သာ ဟု ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသော တစ်ထပ်တိုက်ပု ကလေးဆီသို့ သွားကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြိုနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးအနက် နှစ်ဦးကို တွန့်တော် သိပါသည်။ တစ်ယောက်မှာ မိုးခမ်သုတေသနဌာန၏ ညွှန်ကြားရေးဝန် ဗိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချ်ဖြစ်ပြီး၊ ကျန်တစ်ယောက်မှာ အဆောင်အမှတ် (၅)မှ ဒေါက်တာဘက်စတာ၏ လက်ထောက် သုတေသနဌာနမှူး ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရီ ဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။ ဝေးဘရစ်ချ်သည် လုပ်ငန်းတာဝန်ခွဲဝေမှု ဇယားအရ မေဂျာ ဂျင်နရယ် ကလိုက်ဖ်ဒင်၏ လက်ထောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရသော်လည်း မိုးခမ်သုတေသနဌာန၏ တကယ် အကြီးအကဲပင် ဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်နက်နက်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးခပ်ဖြူဖြူနှင့် ရွှင်ရွှင်ပျပျ နေတတ်သူဖြစ်ပြီး ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝကို မိုးခမ်တွင် ဖြုပ်နှံ ထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် မိုးခမ်ခြံဝင်းထဲတွင် နေထိုင်ခွင့် ရရှိထားပြီး ခြံဝင်း အပြင်ဘက်သို့ တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ခန့်သာ ထွက်လေ့ ရှိသည်။

ဂရိဂိုရီကမူ အရပ်ရှည်ပြီး တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိသည်။ အသားညို၍ မျက် လုံးနက်သည်။ အီတလီနိုင်ငံ တူရင်မြို့ရှိ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိမိလဗေဒ သုတေသနလုပ်ငန်းတွင် အလွန် ထူးချွန်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက လေးစားကြည့်ညိုရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တတိယပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဝဝပြပြနှင့် အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် လယ်သမားကြီးတစ်ဦးဟု

ထင်ရသည်။ သို့သော် သူသည် အရပ်ဝတ် ဝတ်ထားသော ရဲတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ ၏။ သူသည် ဝိလ်ရှိုင်းယားရဲစခန်းမှ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဝိုင်လီ ဆိုသူပင်တည်း။

ကလိုက်ဖ်ဒင်နှင့် ဝေးဘရစ်ချ်တို့က အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဘာခင် ဂါက အခြေအနေကို ချက်ချင်း ထိန်းလိုက်တော့သည်။ သူက သည်အမှုတွင် ဝိုင်လီမှူးကြီးသော၊ မေဂျာဂျင်နရယ်ကြီးသော၊ ဘာသောညာသော သူနား မလည်။ သူကသာ အစစအရာရာကို ကိုင်တွယ်ညွှန်ကြားသွားမည်ဟု ခပ်ရှင်း ရှင်း ဖွင့်ပြောလိုက်၏။ သူမှာ ဝိုင်လီကို စတင် ကြိမ်းမောင်းတော့သည်။

“ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဝိုင်လီ၊ မင်း ဒီကို လာခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဒီကို ရောက်နေတာ တစ်ယောက်ယောက်က ခေါ်ထားလို့ ဖြစ်ရမယ်၊ ကဲ- ဘယ်သူက ခေါ်တာလဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချ်က ဝင်အဖြေပေးသည်။

“ဒီကိစ္စက တော်တော်ကလေး ထူးဆန်းနေလို့ ကျွန်ုပ်ကပဲ တမင်ခေါ်လိုက် တာပါ”

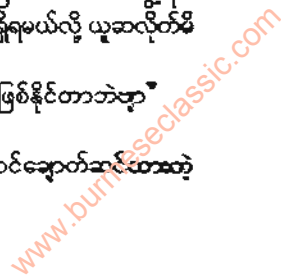
ဤတွင် ဝိုင်လီက ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ၊ မနေ့က ည ဆယ်တစ်နာရီခွဲလောက်က တွန့်တော်တို့ ရဲစခန်းကို သတင်းတစ်ခု ရောက်လာပါတယ်။ ဒီခြံဝင်း အပြင်ဘက် မှာရှိတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဂျစ်ကားနဲ့ ပတ်တရောင်လှည့်နေတဲ့ ကင်းအဖွဲ့က ခြံဝင်း အပြင်ဘက်နားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူတစ်ယောက်က အနိုင် အထက်ပြုဖို့ ကြံစည်နေတာ တွေ့ရတဲ့အတွက် မော်တော်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး လိုက်မှ ထွက်ပြေးသွားပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ တပ်မတော်နဲ့ မသက် ဆိုင်တဲ့အတွက် ပြည်သူ့ရဲကသာ ဖြေရှင်းသင့်တယ်ဆိုပြီး ဂိတ်က တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်တာပါ။ အဲဒီနောက်တော့ ည ဆယ်နှစ်နာရီလောက်မှာ တာဝန်ကျ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ရဲသားတစ်ယောက် ဒီကို ရောက်လာတယ်။ သူတို့ ရောက်လာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ဒီကနေ့မနက် ကျွန်တော် လာကြည့်တဲ့အခါကျတော့ ဝင်းထဲရဲသံဆူးကြီးတွေကို ဖြတ်ထားတာ တွေ့ရပါ တယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စနှစ်ခုဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်မှုရှိရမယ်လို့ ယူဆလိုက်မိ ပါတယ် ဆရာ”

“သံဆူးကြီးတွေ အဖြတ်ခံရတယ် ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာဘဲဗာ”

“အဖြတ်ခံရတယ်ဆိုတာ မှန်တယ် ကေဗဲလ်”

“ကင်းလှည့်တဲ့ ကားတွေ၊ ခွေးကြီးတွေ၊ ထောင်ချောက်ဆင်ထားတဲ့

ပြည်နယ်တို့တွင် ဘယ်အားလျှောက်ထားတဲ့ သံဆွေးကြီးတွေ ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ။

“မင်းသိသလိုပဲ သွားကြည့်ချင်ရင် ကြည့်လေ။ သံဆွေးကြီးတွေကို အဖြတ် ခံခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပဲ။”

ဝေသာရစ်ချ်သည် အသံကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၍ ထိန်းနေရရှာ သော်လည်း အတွင်းစိတ်ကမူ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြောင်း သိသာပါသည်။ သူကော ဂရိဂိုရီပါ နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်နေကြသည်ဟု တွန့်တော်က လောင်းကြေးစားကြေး ပြောရပါသည်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးပိုင်လီက ဆတ်၍ ပြောပြန်၏။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဝိတ်ကိုသွားပြီး နည်းနည်းပါးပါး စုံစမ်းပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဝိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချ်နဲ့တွေ့ပြီး သူက ဒေါက်တာ ဘက်စတာ ပျောက်နေတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသိမသာ စုံစမ်းပေးပါလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။”

ဟာဒင်ဂါက ဝေးဘရစ်ချ်ကို မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အဲဒီလို နှိုင်းတယ် ဟုတ်လား၊ မိုဒမ်ရဲ့ လုံခြုံရေးကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကို ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေမှန်သမျှ မိုဒမ်ရဲ့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံနဲ့ ကျုပ်တို့ဌာနအုပ်ကသာ စုံစမ်း ရမယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။”

“ကလန်ဒန်ကလည်း သေပြီ၊ ပြီးတော့ . . .”

ဟာဒင်ဂါ၏ အသံက ကြာပွတ်နှင်ရိုက်လိုက်သလို ဆတ်ခနဲ ထွက်ပေါ် လာသည်။

“မြတ်စွာဘုရား၊ ကလန်ဒန်သေတဲ့ကိစ္စကို အခု ပိုင်လီပါ သိသွားရပြန်ပြီ မင်း ဒီကိစ္စကို ကြိုပြီး သိထားသေးသလား။”

“မသိရသေးပါဘူး။”

“က . . . မင်း အခု သိသွားပြီ၊ ဒီမှာ ဝိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချ်၊ ခင်ဗျား တခြားလူတွေကိုကော လျှောက်ပြောမိသေးသလား။”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောမိသေးပါဘူး။”

သူက မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျား၊ ဒီမှာ ဝိုလ်မှူးကြီး၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တ တမင်တကာ အဆာကျယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ လုံခြုံရေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လာရင် ခင်ဗျားထင်သလို၊ ကျုပ်ထင်သလို လုပ်လို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဝိုက်ဟောလ်

မှာရှိတဲ့ လူကြီးတွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ကြရတာ၊ သူတို့ အမိန့်တွေအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ကြရမှာ၊ အခုလို အရေးပေါ်ကိစ္စမျိုးတွေမှာ ဘယ်လိုလုပ် ရမယ်ဆိုတဲ့ ညွှန်ကြားချက်တော့ ရှင်းပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ထဲဝဲ လုံးဝ ဧကန်ယူရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပူးပေါင်းကူညီမှုကိုတော့ လိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကူညီရတာ မေဂျာဂျနရယ် ကလိုက်ဖ်ဒင်၏ လေသံက သရော်သလိုလို၊ လျှောင့်သ လိုလို ဖြစ်နေသည်။

“ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီး ဆိုလိုတာက ဒီကိစ္စမှာ အပျော်တမ်းစုံထောက်တွေ ဝင်ခြေမရှုပ်ကြနဲ့လို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်ကော ပါသေး သလား ဟာဒင်ဂါ”

“ကျုပ်ကို ဒုထက်ပိုပြီး အလုပ်ရှုပ်အောင် ဒုက္ခပေးချင်ပါနဲ့လားဗျား”

“ဒုက္ခပေးပါဘူး စိတ်ချပါ။ ဒါပေမယ့် မိုဒမ်ကို တာဝန်ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအမှုရဲ့ တိုးတက်မှုအခြေအနေကို အမြဲတမ်း သိချင်ပါ တယ်၊ ပြီးတော့လည်း အဆောင်အမှတ် (၅)က ဓာတ်ခွဲခန်းကို ဖွင့်တဲ့အခါ ကျုပ်လည်း အနားမှာ ရှိချင်နေတယ်လို့ တောင်းဆိုချင်တယ်။”

ဟာဒင်ဂါက သဘောတူလိုက်သည်။

“ဒါလောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။”

ကလိုက်ဖ်ဒင်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို ဘယ်တော့ဖွင့်မလဲ”

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းပြောတဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုတာ စေ့သွားပြီလေ။”

“အဲဒီလောက် မလွယ်သေးဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ဂရိဂိုရီကို မေးလိုက်ရပြန်၏။

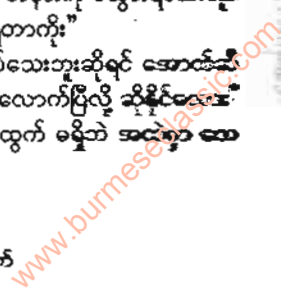
“အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက လေသန်စက်တွေကို ဖွင့်ပြီးပြီလား”

“ဟင်အင်း . . . မဖွင့်ရသေးဘူး။ ဘယ်သူမှ အနားကို မသွားရသေးဘူး။”

ခြေရာလက်ရာမပျက်အောင် သူ့အတိုင်းပဲ ထားရတာကိုး။

“လက်ရာခြေရာမပျက်အောင် ဘာမှ မလုပ်သေးဘူးဆိုရင် အောက်ဆီ ဂျင်ဓာတ်နဲ့ လုံးဝ ပေါင်းစပ်မိပြီး အစွမ်းပြယ်သွားလောက်ပြီလို့ ဆိုနိုင်လား”

“မဖြစ်နိုင်သေးဘူးထင်တယ်၊ လေအဝင်အထွက် ခမို့သိ အင်အား ထေ သေလွန်းလှတယ်”

ကျွန်တော်ထံ ထားခင်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ်ခွဲခန်းတွေ အားလုံးမှာ လေဝင်လေထွက် မှန်ကန်အောင် အထူး
အလှည့် စီမံထားတဲ့ လေသန်စက်တွေ တပ်ဆင်ထားတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီ
လေသန်စက်တွေ အခု စွင့်လိုက်ချင်တယ်။ အဲဒီ . . . နောက်တစ်နာရီလောက်
ဆိုရင်တော့ ဆံခါးကို စွင့်လို့ရမလား မသိဘူး”

“ဟယ်ခင်းတစ် ခေါင်းညိုက်သည်။ မျက်မှန်ထူထူကြီး တပ်ဆင်ထားရသော
လေသန်စက် တယ်လီဖုန်းနှင့် ညွှန်ကြားလိုက်ပြီးနောက် ကလိုက်ဖ်ဒင်း ဝေးဘရစ်ချ်
ထိန်းအထူ ထွက်သွားကြသည်။ ဟာဒင်ဂါက ဝိုင်လီကို ပြောလိုက်၏။

“ကဲ . . . ဝိုင်လီ၊ မင်း သိခွင့်မရှိတဲ့ကိစ္စတွေ မင်း အခု သိနေရပြီ။ ဒီတော့
မင်းထံ ထံအတိုင်း သတိပေးစကား ပြောစရာတော့ လိုမယ် မထင်ဘူး”

ဝိုင်လီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်မပြုတ်ချင်သေးပါဘူး ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူးကြီး
ဝေးဘရစ်ချ်ကိုတော့ ညာညာတာတာ ဆက်ဆံပါ ဆရာရယ်။ သူတို့လို ဆေး
ပညာရှင်တွေဟာ လုံခြုံရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်လို့
ထင်တတ်ကြဘူး။ သူက ကောင်းမယ်ထင်လို့ လုပ်လိုက်တာပါပဲ”

“စေတနာကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွာ။ ကဲ . . .
ထားပါတော့လေ၊ ဒေါက်တာ ဘက်စတာအကြောင်း ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“သူ ဒီက မနေ့ညနေ ခြောက်နာရီခွဲလောက်က ပြန်သွားတယ်။ ခါတိုင်း
ပြန်နေကျ အချိန်ထက်တော့ နောက်ကျတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အယ်ဖရင်ဂန်ကို
ပြန်ဖို့ စီစဉ်ပေးထားတဲ့ အထူး ဘတ်စကားကို မမိလိုက်ဘူးတဲ့”

“သူ ဂိတ်မှာတော့ လက်မှတ်ထိုးသွားမှာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုဒမ်တွင် အမှု
ထမ်းဆောင်နေကြသော ဝန်ထမ်းအားလုံးသည် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်မည် ဆိုပါက
ဝိတ်တွင်ရှိသော အထွက်စာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်သာမက လုံခြုံ
ရေးကတ်ပြားကိုပါ ပြန်၍ အပ်နှံသွားကြရသည်။

“အဲဒါကတော့ ရှင်းပါတယ် ဆရာ၊ သူက လမ်းဆုံမှာ ညနေ (၆) နာရီ
(၄၈) မိနစ်ကျရင် ရောက်လာလေ့ရှိတဲ့ မိုးမိုးဘတ်စကားကို စောင့်စီးသွားပါ
တယ်။ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့လူနဲ့ အခြားခရီးသည်နှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့
မေးတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့လူ လမ်းဆုံက တက်စီးတယ်လို့ ဖြေကြ
ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က နာမည်ကို လုံးဝ ထုတ်မပြောခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်

ဒေါက်တာဘက်စတာနေတဲ့ အယ်ဖရင်ဂန် ယာတောရွှေမှာတော့ အဲဒီပုံစံနဲ့
လူတစ်ယောက်မှ ဆင်းမသွားဘူးလို့ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့လူက ဝိုင်ဝိုင်မာမာကြီး
ကို ပြောနေတယ်။ အဲဒီလူဟာ အယ်ဖရင်ဂန်မြို့အထိ ဒါမှမဟုတ် ဘတ်စကား
ဂိတ်ရှိတဲ့ ဟတ်ကစ်စတာအထိ ဆက်စီးသွားသလား မသိဘူး”

“အစပျောက်သွားတာပေါ့ကွာ။ ကဲ . . . ဝိုင်လီ၊ ဒီအမှုမှာ မင်း တို့နဲ့
လက်တွဲပြီး မစုံစမ်းချင်ဘူးလား”

ဟာဒင်ဂါ၏ အမေးကို ဝိုင်လီက အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဒီအမှုက ကျွန်တော်တို့အတွက် ကြုံတောင့်ကြဲခဲ့ တိစ္ဆာကြီးတစ်ခုပါ။ ဒါပေ
မယ့် ကျွန်တော့် အထက်အရာရှိတွေကတော့ ဘာပြောမလဲ မသိဘူး”

“သူတို့ကို ပြောပြရင် ရမှာပါကွာ။ မင်းတို့ရဲ့ခဲခန်းက အယ်ဖရင်ဂန်မှာ
မဟုတ်လား။ ငါ မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ဝိုင်လီ ပြန်သွားသောအခါ တပ်မတော်မှ စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦး တံခါးဝ
သို့ ရောက်လာသဖြင့် ဟာဒင်ဂါက ဝင်ခဲ့ရန် ပြောလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ ဆရာ၊ မင်္ဂလာနံနက်ပါ ကေဗဲလ်”

ပြောင်းဖူးမွေးရောင်ဆံပင်နှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံ
ရသော်လည်း သူလေသံကမူ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဝီလ်ကင်ဆန်ပါ။ မနေ့ညတုန်းက တာဝန်ကျ ကင်း
မှူးပါ။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်လိမ့်မယ်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြောပါတယ်
ဆရာ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးပြောတာ မှန်တယ်။ ငါက မင်းကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ
ဖြစ်သွားတယ်။ ငါက ရဲညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါပါ။ ကဲ-ညတုန်းက နီးလ်ကလန်
ဒန် အလောင်းကို တွေ့ခဲ့တာ မင်းပဲထင်တယ်”

“ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး။ တပ်ကြပ်ပါကင်က တွေ့တာပါ။ သူက
ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းပို့လို့ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ပြီး ဟုတ်တာနဲ့ အဆောင်
(၅)ကို လှုပ်င် လူထွက် မရှိအောင် ပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ဗိုလ်မှူးကြီးဆီတို့
သတင်းပို့တော့ သူကလည်း သဘောတူလိုက်ပါတယ်”

“အေး . . . မင်းလုပ်တာ မှန်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို နောက်မှ ထပ်ပြောလို့
သံဆူးကြီး ဖြတ်ခံရတဲ့အကြောင်း မင်းဆီကို သတင်းပို့မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကလန်ဒန် မရှိရင် ကျွန်တော်က လုံခြုံမှုကို
တာဝန်ခံရပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ရဘူး သူ့ အဲဒီတုန်းက

သေနေပြီလား သေသား”

“ထုတ်တာတော့ ဒီတော့ မင်းက သံဆူးကြိုး အဖြတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စကို သွားစစ်တယ် ဆိုတာလား”

“မောင်တော့ ဆရာ”

“မောင်ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ၊ အဲဒါ မင်းအလုပ်ပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတွေနဲ့သာဆိုင်တဲ့ အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုင်ထားတာက စက်သေနတ်တွေပါ ဆရာ၊ ပိုးမွှားကြည့်တဲ့ မှန်ဘီလူးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ညကလည်း သိပ်ကို နောင်ပါတယ် ဆရာ၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်ဖိနပ်ကြီးတွေနဲ့ အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ နှစ်ခေါက်လောက် ဖြတ်လျှောက်လိုက်မိရင် စုံစမ်းဖို့ လက်ရာ ခြေရာ တစ်ခုမှ ကျန်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အစောင့်လေးယောက်ကို တာဝန်ချထားလိုက်ပါတယ် ဆရာ၊ နှစ်ယောက်ကို အပြင်ကစောင့်၊ ကျန်နှစ်ယောက်က အတွင်းက စောင့်ဖို့ပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆယ်ကိုက်ခီခွာပြီး အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကို ဘယ်သူမှ မလာစေနဲ့လို့ အမိန့်ထုတ်ထားပါတယ် ဆရာ”

“မင်းလို စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကောင်းတဲ့လူမျိုးကို တပ်မတော်ထဲမှာ တွေ့ရ ခဲဘိခြင်း၊ တကယ်ပြောတာပါကွာ၊ မင်းရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကတော့ ပထမတန်းပဲ၊ ကဲ . . . မင်း ဘာဆက်ပြီး လုပ်ထားသေးသလဲ”

ဟာဒင်ဂါဒါ အားပေးတရ ချီးကျူးစကားပြောမှုကြောင့် ဝီလ်ကင်ဆန်ဒါ မျက်နှာတွင် သွေးရောင် အနည်းငယ် လွှမ်းသွားသည်။

“ကျွန်တာကတော့ ဆရာလုပ်ငန်းအတွက် အထောက်အကူဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး ဆရာ၊ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် အပြင်ဘက်က ကင်းလှည့်တဲ့ ဂျစ်ကား သုံးစီးပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မီးမောင်းပါတဲ့ ကားတစ်စင်းကို ထပ်လွှတ်ပြီး ကြားနေရာတွေမှာ သံဆူးကြိုး အဖြတ်ခံရသေးသလားလို့ ထပ်ပြီး စစ်ဆေးခိုင်းပါတယ်။ အဖြတ်ခံရတာကတော့ ခုနက တွေ့ထားတဲ့ တစ်နေရာ တည်းပါပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ ဂျစ်ကားနဲ့ ကင်းလှည့်ရင်း ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်တာ တွေ့ရလို့ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကင်းအဖွဲ့ကို ခေါ်ပြီး နောက် တစ်ခါ အဲဒီလို ကားပေါ်က ဆင်းပြီးလိုက်ရင် မိခင်တပ်ရင်းတွေဆိုကို ပြန်ပို့ပစ် မယ်လို့ ကြိမ်းရမောင်းရပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ မော်တော်ကားပေါ်က ဆင်းခွင့် မရှိပါဘူး ဆရာ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မတော်မတရားလုပ်ဖို့ ကြံစည်ထင်ဆိုတာ တမင် မျက်စိလည်အောင်လုပ်တာပဲလို့ မင်းက ထင်တယ်ပေါ့၊ ခြင်္သေ့ထုတ် တစ်ယောက်ယောက် ခိုးဝင်လို့ရအောင် ဉာဏ်ဆင်လိုက်တာမျိုးပဲလား”

“တခြား ထင်စရာ ဘာများရှိသေးလို့လဲ ဆရာ”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ တခြား တွေးစရာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အဆောင် အမှတ် (၅) မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဝန်ထမ်း ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

“ငါးဆယ်ငါး ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိပါတယ် ဆရာ”

“ဆရာဝန်တွေချည်းပဲလား”

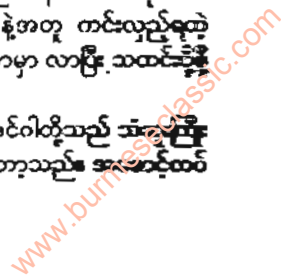
“အမျိုးစုံပါပဲ ဆရာ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ဓာတ်ခွဲခန်း လက်ထောက်တွေ၊ ဓာတုဗေဒပညာရှင်တွေ၊ ကိမိလဗေဒ သုတေသနပညာရှင်တွေ၊ တပ်မတော်ဘက်က ရော၊ အရပ်သားတွေပါ ရောထွေးနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အကြောင်း ကျွန်တော် သိပ်မသိဘူး ဆရာ၊ မေးခွင့် မြန်းခွင့်လည်း မရှိပါဘူး ဆရာ”

“အခု အဆောင်အမှတ် (၅) ပိတ်ထားတယ်ဆိုတော့ သူတို့က ဘယ်မှာ ရှိနေကြသလဲ”

“ထမင်းစားခန်းမှာ စုထားပါတယ် ဆရာ၊ အဆောင်အမှတ် (၅)ကို ပိတ် ထားတာတွေ့တော့ တချို့ကလည်း ပြန်ချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချီက ပြန်ခွင့်မပြုဘူး ဆရာ”

“ဗိုကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ . . . ဗိုလ်ကြီး၊ ငါနဲ့ ဟောဒီက မစ္စတာမာတင် အတွက် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ရဲဘော်နှစ်ယောက်လောက် လွှတ်ပေးစမ်း ပါ။ မစ္စတာ မာတင်ကတော့ အဆောင်အမှတ် (၅)မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေကို တစ်ယောက်ချင်း ခေါ်တွေ့ပြီး မေးလိမ့်မြန်းလိမ့်မယ်။ သူ့အတွက် အစီအစဉ် လုပ်ပေးထားစမ်းပါ။ တကယ်လို့ မင်းမှာ အခက်အခဲ တွေ့မယ်ဆိုရင် မေထာ ဖျင်နရယ် ကလိုက်ဖိဒင်က ခိုင်းတာလို့ ပြောနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း ပထမဦးဆုံး တို့နဲ့လိုက်လာပြီး သံဆူးကြိုး အဖြတ်ခံရတဲ့နေရာမှာ စောင့်နေတဲ့ မင်းရဲ့ ရဲဘော် တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါ။ အဲဒီနောက်တော့ မနေ့ည သန်းခေါင် မတိုင်မီတ ဂျစ်ကားနဲ့တင်းလှည့်တဲ့ တပ်သားတွေ၊ ခွေးကြီးတွေနဲ့အတူ ကင်းလှည့်ရတဲ့ တပ်သားတွေကို မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ဧည့်ကြိုရိပ်သာမှာ လာပြီး သထင်သို့ ညွှန်ကြားပေးပါ”

“ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ဟာဒင်ဂါတို့သည် သံဆူးကြိုး အဖြတ်ခံရသည့်နေရာ၌ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါတော့သည်။ အဆောင်ထပ်

သားများကိုမူ စကားပြောသံ မကြားနိုင်လောက်သည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာသို့ ရွှေ့၍ ဟောပြောရန် ဝီလ်တင်ဆန်က စီစဉ်ပေးသွားသည်။

အပြင်ဘက် ခြံစည်းရိုးရှိ ဝင်းထဲရပ်တိုင်များကို အပြင်ဘက်သို့ ဝိုက်၍ စိုက်ထူထားသည်။ ဝင်းထဲရပ်တိုင်တွင် အလျားလိုက် သံဆူးကြိုး အတန်းပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး သံဆူးကြိုးတစ်တန်းနှင့် တစ်တန်း အကြားတွင် ခြောက်လက်မ ခန့် ခွာထားသည်။ အောက်ဘက်ရှိ လေးတန်းမြောက်နှင့် ငါးတန်းမြောက် သံဆူးကြိုးတို့ကိုဖြတ်၍ ထိုဖြတ်ထားသည့်နေရာများတွင် မီးခိုးရောင် ဘန်ချည် ကြိုး အကြီးစားနှင့် ပြန်ဆက်၍ ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အတော်ကလေး မျက်စိရှင်မှသာ သံဆူးကြိုး အဖြတ်ခံရသည်ကို သတ် ပြုမိပေလိမ့်မည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်အတွင်းက မိုးတစ်စက်မျှ မရွာခဲ့သဖြင့် ခြေရာ လုံးဝ ရှာမတွေ့ရပါ။ မြေကြီးမှာ ညက် နှင်းကျထားသည့် အရှိန်ကြောင့် အနည်းငယ် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက် ရှိသည်။ သံဆူးကြိုးကို ဖြတ်သွားသူသည် နှင်းမကျမီ ခပ်စောစောပိုင်းကတည်းက လစ်ပြေးခြင်း ဖြစ်ရပါမည်။

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်၏။

“မင်းက ငါ့ထက်ပိုပြီး မျက်စိရှင်တယ်။ သံဆူးကြိုးတွေကို လွန်တိုက်ပြီး ဖြတ်တာလား။ ကတ်ကြေးနဲ့ အဖြတ်ခံရတာလား။”

“သိညပ်တဲ့ ကတ်ကြေး၊ ဒါမှမဟုတ် ပလာယာနဲ့ ဖြတ်သွားတာပါ။ ဟောဒီ အဖြတ်ခံရတဲ့ နေရာကို ကြည့်ရင် သိသာတယ်”

ဟာဒင်ဂါက သံကြိုးစကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်ဘက်ကစပြီး ညာဘက်ကို နည်းနည်း စွေနေတယ်။ ကြည့်ရတာ ကတော့ ဘယ်သန်တစ်ယောက် ပလာယာကိုင်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ”

“မှန်ပါတယ်။ ဘယ်သန်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ညာသန် တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို မျက်စိလည်သွားအောင် လုပ်သွားတာမျိုး လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အတွင်းခြံစည်းရိုးနားသို့ ကပ်သွားသည်။ ခြံစည်းရိုးနှစ်ခုအကြားတွင် ဘာခြေရာမှ မရှိပါ။ အတွင်းခြံစည်းရိုးတွင်မူ သံဆူးကြိုး သုံးချောင်းအထိ ဖြတ်ထားခံရ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤခြံစည်းရိုးနှစ်ခုအကြားတွင် ပတ္တရောင်လှည့်နေသော ကင်းသမားများ၊ ခွေးကြီးများ မပြတ် ရှိနေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အတင့်မဲ့ရွာ

ဆောင်ရွက်သွားရသည်ကို စုံစမ်းရပေဦးမည်။

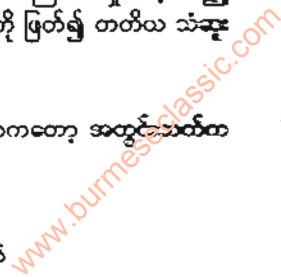
အတွင်းခြံစည်းရိုး၏ အောက်ဘက်တွင်ရှိနေသော ထောင်ချောက် ခြံစည်း ရိုးကလေးမှာ လက်ရာခြေရာမပျက် ရှိနေသည်။ အတွင်းခြံစည်းရိုးတို့ တောင့်ကြပ် သွားသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အဆိုပါ ထောင်ချောက်ခြံစည်းရိုးပေါ်တွင် ခလုတ်ထိုက် ၍ မမဲသည်မှာ ကံကောင်းလှသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကံကို ယုံ၍ ဆူးပုံကို နှင်းသူတစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ ထောင်ချောက်ဆင်ထားသည့် သံကြိုးသည် မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ကို အတိအကျ သိထား၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တစ်ဖန် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား လွှတ်ထားသော နောက်ဆုံး ခြံစည်းရိုးအား ကျော်ဖြတ်သွားပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား လွှတ်ထားသော အခြား ခြံစည်းရိုးများတွင် အပေါ်ဆုံး သံကြိုးတွင်သာ ဓာတ်အား တိုက်ရိုက် လွှတ်ထားလေ့ရှိပြီး ကျန် သံကြိုးများကိုမူ အပေါ်ဆုံး သံကြိုးနှင့် ဆက်သွယ်၍ ဓာတ်အားကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လွှတ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ခြံစည်း ရိုးတွင်မူ သံဆူးကြိုးအတန်းတိုင်းကို လျှပ်စစ်ဓာတ်အား တိုက်ရိုက်လွှတ်ပေးထား သောကြောင့် ကြိုးတန်းတစ်တန်းကို ကိုင်မိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သို့မဟုတ် ဖြတ်တောက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံက ဆူညံ စွာ ထွက်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီးက ပညာစွမ်းပြသွားသည်။ ဤ အချက်ကို ခြံတိုင်နှစ်ခု၏အကြား မြေကြီးပေါ်တွင် ကျနေသော ဝိုင်ယာကြိုး ပျော့ အကြီးစား နှစ်ချောင်းက သက်သေခံနေသည်။ သူက ခြံစည်းရိုးတိုင်နှစ် တိုင်တွင် ရှိနေသော အင်ဆူလေတာများတွင် ပလတ်စတစ်အုပ်ထားသော ဝိုင် ယာကြိုးပျော့နှင့်ဆက်၍ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားစီးရာ လမ်းကြောင်းကို မထိခိုက်စေ ရန် လမ်းပြောင်းထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ခြံစည်းရိုးရှိ သံဆူးကြိုးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား စီးဆင်းရာ လမ်းကြောင်းသည် ဖြတ်တောက်မှုမရှိတော့သဖြင့် လျှပ်စစ်အချက်ပေးခေါင်းလောင်းက မြည်လာရန် အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ ဤ နည်းအားဖြင့် အောက်ဆုံး သံဆူးကြိုး နှစ်ချောင်းကို ဖြတ်၍ တတိယ သံဆူး ကြိုးအောက်မှ တွားဝင်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟာဒင်ဂါက ရေရွတ်လိုက်၏။

“တော်တော်လည်တဲ့ သွေးသူခိုးပဲ။ ကြည့်ရတာကတော့ အတွင်းသတ်ထ အခြေအနေ အသေးစိတ်ကို သိထားပုံရတယ်။

ဒါမှမဟုတ်၊ ခင်စုည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်က အားကောင်းတဲ့ မှန်ပြောင်း တစ်လက်နဲ့ ခြံဥင်းအခြေအနေကို စိမ်ပြေနပြေ လေ့လာသွားတာမျိုးကော မြစ်နင်းလား အပြင်ဘက် ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်မော်တော် တားဆီး ဆောင်နိုင်နိုင်ခွင့် ရှိတယ်လေ။ နေသာတဲ့ နေ့မျိုးမှာဆိုရင် ထောင် ဘောင်ဆင်ထားတဲ့ သံကြိုးတန်းကိုတောင် နေရောင်နဲ့လက်ပြီး မြင်နိုင်လိမ့်ဦး သို့ ထင်ထယ်”

ဟာဒင်ဂါတစ်ယောက် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

“တဲပါကွာ၊ ဒီခြံစည်းရိုးကို လာငေးနေရုံနဲ့ အကျိုးထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိုတိုပြန်ပြီး မေးစရာရှိတာလေးတွေကို မေးကြရအောင်”

ဟာဒင်ဂါ စုခင်းထားသော လူအားလုံး ဧည့်ကြိုရိပ်သာထဲသို့ ရောက်ရှိနေ ကြလေပြီ။ သူတို့အားလုံး ခုံရှည်ကြီးများပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ တချို့က အိပ်ချင်နေပုံရပြီး တချို့က အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ တလှုပ်လှုပ်တရွှေ့ ဖြစ်နေကြသည်။ ဟာဒင်ဂါက ထိုလူစု၏ စိတ်ဓာတ် အခြေအနေ အနေအထားကို တစ်စက္ကန့် အတွင်း မှန်ကန်စွာ အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီအောင် ဆောင်ရွက်တော့သည်။ ဟာဒင်ဂါသည် ပထမဦးစွာ စားပွဲနောက်ရှိ ကုလားထိုင် တွင် ခပ်တင်းတင်း ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် အားလုံးကို အေးစက်မာကျောသော မျက်လုံးအစုံနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ . . . ညတုန်းက ကွပ်ကားနဲ့ ကင်းလှည့်တဲ့ ရဲဘော်တွေ၊ ဟိုကားပေါ် ကဆင်းပြီး ဟိုလူနောက်ကို လိုက်တဲ့လူတွေ၊ ထပြကြစမ်း”

ဒုတိယကြိမ်တစ်ယောက်နှင့် ရဲဘော်နှစ်ယောက်တို့သည် ထိုင်ရာမှ လေး ကန်ဖင့်နေစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ ဟာဒင်ဂါက ဒုတိယကြိမ်ကို ပထမဦး ဆုံး မေးလိုက်သည်။

“မင်း နာမည်”

“မြရာဖီးလ်ပါ”

“ညက ကင်းအဖွဲ့မှာ မင်းက ခေါင်းဆောင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် ညက ဘာဖြစ်သလဲ ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်တို့ ညက ခြံဝင်းအပြင်ဘက်က လမ်းပေါ်မှာ တစ်ပတ်ပြည့် အောင် ကင်းလှည့်ခဲ့ပါတယ်၊ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့အခါ ထူးခြားမှုမရှိကြောင်း ဗဟို ရိတ်မှာ အစီရင်ခံပြီး နောက်တစ်ပတ်လှည့်ဖို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတယ်၊ အချိန်က

တော့ ညဆယ့်တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပါ။ ကွာလှရင် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ် ပါပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဝိတ်ဝနဲ့ ကိုက် (၂၇၀) လောက်လည်း ရောက်ရာ အဝတ် အစားနဲ့ ဆံပင်တွေ ကိုးရိုးကားရားဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တား ရှေ့မီးရောင်ထဲကို ဖြတ်ပြေးလာပါတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း ငိုလိုအော်ဟစ်ပြီး လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကားရပ်ပြီး သူ့ဆီကို အပြေးအလွှား သွားခဲ့ပါ တယ်။ ကျန် ကင်းရဲဘော်တွေလည်း ဆင်းပြီး လိုက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ဆင်းမလိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောသင့်ပါတယ်”

“အဲဒါကို အသာထားပြီး ပြောစရာရှိတာကို ဆက်ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့အနားကို ရောက်သွားတော့ သူ့မျက်နှာပေါ် မှာ ရွံ့တွေပေနေတဲ့အပြင် အင်္ကျီတွေလည်း စုတ်ပြတ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က”

“မင်း သူ့ကို အရင်က မြင်ဖူးသလား”

“မမြင်ဖူးဘူး ဆရာ”

“နောက်တစ်ခါ မြင်ရင် ပြန်မှတ်မိပါ့မလား”

သူ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်မသေချာဘူး ဆရာ၊ သူ့မျက်နှာက သိပ်ကို ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေ တယ်”

“သူက မင်းကို စကားပြောသေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါတယ်၊ သူက . . .”

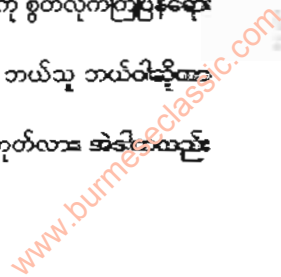
“သူ့အသံကို နောက်တစ်ခါကြားရင် မင်း မှတ်မိနိုင်ပါ့မလား”

သုံးယောက်စလုံးက ခေါင်းခါပြသည်။ ဟာဒင်ဂါက စိတ်ပျက်လက်ပျက် နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ . . . သူက အတိဒုက္ခရောက်လာတဲ့ အကြောင်း မင်းတို့တို့ ပြောလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မှောင်ထဲက ထွက်ပြေးတဲ့ လူတစ်ယောက်တို့ မြင်လိုက်ရပြန်တော့ မင်းတို့ အားလုံး အဲဒီ လူနောက်ကို စွတ်လိုက်ကြပြန်ရော သူ့ကိုကော သေသေချာချာ မြင်လိုက်ကြရဲ့လား”

“မှောင်ထဲမှာ မသဲမကွဲဘဲ မြင်လိုက်ရပါတယ်၊ ဘယ်သူ ဘယ်ခါဆိုတာ မသေချာဘူး ဆရာ”

“သူ မော်တော်ကားနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတယ် မဟုတ်လား အဲဒီအထဲက မသဲမကွဲဘဲ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ မော်တော်ကားက ဆလွန်းကား မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဘက်ဒိဖို့ ခေါင်နုနုထားလုံးလေးပါ”

ဟာဒင်ဂါတ သူ့ကို ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘက်ဒိဖို့ . . . ဟုတ်လား၊ မှိုင်းပြောတော့ သိပ်ကို မှောင်နေတယ်ဆို၊ ဘက်ဒိဖို့ကားမှန်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

မြို့ရာဖီးလ်က သူ့စကားကို အခိုင်အမာ ထပ်ပြောသည်။

“ဘက်ဒိဖို့ဆိုတာ သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ဒီ အင်ဂျင်စက်သံကို ဘယ်နေရာမှာပဲ ကြားကြားရ မှတ်မိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အရင်က မော်တော်ကား ဝပ်ရှောမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။

“သူပြောတာ မှန်တယ် ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီး၊ ဘက်ဒိဖို့ အင်ဂျင်စက်သံက တခြားကားသံနဲ့ မတူဘူး၊ နည်းနည်း ထူးခြားတယ်”

“ငါ ချက်ချင်း ပြန်ခဲ့မယ်”

ဟာဒင်ဂါသည် ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထ၍ အနီးဆုံး တယ်လီဖုန်းရုံ ရာသို့ ထွက်သွားတော့သည်။ သူ ထမသွားမီ ထိုင်နေသော ခဲဘော်များထဲ မေးတစ်ချက် ဆတ်၍ ပြသွားပါသေးသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က ပြေပြေမြဲမြဲစပြောလိုက်ပါ၏။

“ကဲ . . . ညတုန်းက နယ်မြေတစ်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ စစ်ခွေးထိန်းရဲဘော် ဘယ်သူလဲ”

အပြင် ခြံစည်းခိုနှင့် အတွင်းခြံစည်းခို နှစ်ခုအကြားတွင်ရှိသော နယ်မြေကို သစ်သားတန်းများကာ၍ လေးပိုင်း ပိုင်းထားသည်။ ယခု သံဆူးကြီး အပြတ်ခံရသည့် နေရာမှာ နယ်မြေ(၁) အတွင်း၌ ရှိသည်။

အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်၊ အသားခပ်မည်းမည်း၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် စစ်သားတစ်ဦး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဟေ့ ဖာဂူဆန်၊ မင်းလားကွ”

ဖာဂူဆန်သည် မွေးကတည်းက စစ်စိတ် စစ်သွေး ပါလာသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူက ရန်လိုသည်၊ ဝေါသကြီးသည်၊ ဉာဏ်ထိုင်းသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်”

သူ့လေသံတွင် အာခံလိုသည် အရိပ်အယောင်များ ပါလာကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်သည်။

“မနေ့ည ဆယ်တစ်နာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်တုန်းက မင်း ဘယ်မှာ ရှိသလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ စစ်ခွေးကြီး ရှိလိုနဲ့ နယ်မြေတစ်ထဲမှာ ရှိတာပေါ့”

“ခုနက ဒုတပ်ကြပ် ပြောပြသွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မင်းမြင်လို့ကသလား”

“မြင်တာပေါ့ဗျ”

“ဖာဂူဆန် . . . ဒါ့မင်းရဲ့ မုသားစကား နံပါတ်တစ်ပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး လိမ်ပြောရင် မင်းကို မိခင်တစ်ရင်းဆီ ချက်ချင်း ပြန်ပို့ပစ်မယ်”

သူက ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ် လိမ်မပြောဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒီလို လေသံမျိုးနဲ့ မပြောပါနဲ့ မစ္စတာ ကေပဲလ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကြိမ်းလို့ မောင်းလို့ မရတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဒီက ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ မသိဘူးထင်လို့လား”

ကျွန်တော်က အစောင့်ရဲဘော်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချ်ဆိုကိုသွား၊ အခုချက်ချင်း ဒီကို ကြွခဲ့ပါလို့ ပြော”

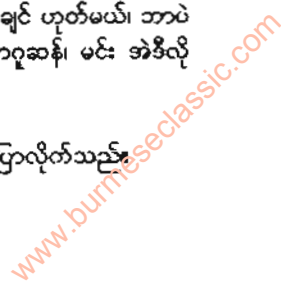
အစောင့်ရဲဘော်က လှည့်ထွက်အသွားတွင် ခပ်တွေးတွေး တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်က ကပျာကယာ မတ်တတ်ရင်ရင်း အစောင့်ရဲဘော်ကို တားမြစ်လိုက်၏။ သူက . . .

“ခေါ်ဖို့မလိုပါဘူး ဆရာ၊ ဖာဂူဆန်ဆိုတဲ့အကောင်က အန္တရာယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ပေါ်လာမှာပါ၊ သူ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကိုကိုးတစ်ခွက်နဲ့ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာမလေးတစ်ယောက်နဲ့ လေဖောနေပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်ပေမယ့် သိပ်ကို သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ဖာဂူဆန်က အမှတ်တစ် နယ်မြေထဲမှာ သူ့ခွေးကြီး ရှိလိုက်လွှတ်ထားလေ့ ရှိတယ်၊ ဒီခွေးက သိပ်ကို ဆိုးတာ ဆရာရဲ့၊ ဒီတော့ စိတ်ချရပါတယ်”

“စိတ်ချရတယ်ဆိုတာ အရင်တုန်းကတော့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်၊ ဘာပဲ ပြောပြော မင်းကို ကျေးဇူးတော့ တင်ပါတယ်၊ ကဲ-ဖာဂူဆန်၊ မင်း အဲဒီလို လုပ်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေ့ညက ပထမဦးဆုံးအကြိမ်”

ကျွန်တော်က စိတ်တိုတိုနှင့် သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“အေးပေါ့တော့ ခဲဘော်ထက် အဆင့်နိမ့်တဲ့ရာထူး ရှိသေးရင် မင်း အဲဒီ အဆင့်မှာ တစ်သတ်လုံး နေရလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်လူ မြဲမြဲမှတ်ထား။ အခု ဒီကိစ္စမှာ မင်း ဒီလို လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာသိလို့ ပတ္တရောင် လှည့်တဲ့သင်္ကေတ တစ်ပတ်ရှိကြပြီး ခြံထဲကို ခိုးဝင်သွားတယ်ဆိုတာ မင်း သိဖို့ တောင်းသယ်။ ဦးနှောက်လွှာပြီး သုံးစမ်းပါကွာ။ ကလန်ဒန်က ညဆယ့်တစ်နာရီ သောက်မှာ ဇာတိဂိတ်ကိုလာပြီး စစ်လေ့ ရှိတယ်။ သူလည်း စစ်ဆေးပြီးရော ခင်ဘာ ဝိတ်ဝတ် ကိုကိုးနဲ့ ဆေးလိပ်သောက်ဖို့ သွားလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

သူ ပါးစပ်က ပြန်မဖြေပါ။ မှန်တော့တော့ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆိုရင် တော်တော်လေး ဟုတ်လာပြီ။ ကဲ . . . မင်း အဲဒီနေရာကို လာတော့ မင်းခွေးကြီး ရှိလို့ကို ထားရစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက ဘယ်လိုခွေးမျိုးလဲ”

“ကျွန်တော်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို သေအောင်ကိုက်မယ့် ခွေးမျိုးပါ”

“သူ ညတုန်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သေအောင် မကိုက်ခဲ့ပါလား။ ဘာဖြစ် လို့လဲကွ”

“သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက် ဦးအောင်တွယ်သွားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဦးအောင်တွယ်သွားလို့ ဟုတ်လား။ ညတုန်းက ကင်းစစ်တာဝန်အပြီးမှာ မင်း ခွေးကြီးကို မင်းပြန်ပြီး မစစ်ဆေးခဲ့ဘူးလား”

“သူ့ကို စစ်ဆေးရမယ် ဟုတ်လား။ ဘာလုပ်ဖို့ စစ်ဆေးရမှာလဲ။ အပြင် ဘက်က သံဆူးကြိုးတွေ ပြတ်နေတာမြင်တော့ အဲဒီကြိုးကို ဖြတ်တဲ့လူဟာ ရှိလို့ကိုမြင်တာနဲ့ ကြောက်ချေးပါပြီ။ ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့က ထင် တာပဲ။ တကယ်ကတော့ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီတော့ . . .”

“လျှာမရှည်နဲ့ကွာ။ မင်းခွေးကြီး ဒီကိုခေါ်လာခဲ့။ ဒါပေမယ့် နှာခေါင်းစွပ် ကို အရင်စွပ်ခဲ့ဦး”

သူ ထွက်သွားချိန်တွင် ဟာဒင်ဂါတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ ပြန်ပြောပြပြီး ခွေးကို ခေါ်လာခိုင်းလိုက် ကြောင်း အသိပေးလိုက်သည်။

“ခွေးကြီးကိုစစ်ရင် မင်းက ဘာရှာတွေ့မယ် ထင်လို့လဲ။ ငါကတော့ အခု တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ကလန်ဒန်ဖောင်း မေ့ဆေးနဲ့ အုပ်သွားရင် ဒါမှ မဟုတ် မေ့ဆေးပါတဲ့ မြားကလေးတွေနဲ့ ပစ်သွားရင် ဒဏ်ရာက ပင်အပ်ရာ

ကလေးလောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့”

“ဒီလိုခွေးမျိုးကို ကလန်ဒန်ဖောင်း ဆွတ်ထားတဲ့ အဝတ်စုံနဲ့ နှာခေါင်းဝတ် ကပ်ဖို့ ဆိုတာမျိုးကို ဘယ်လူ လုပ်ချင်ပါမလဲ။ ပြီးတော့လည်း မှောင်ထဲမှာ ခွေးသေး ပါတဲ့ မြားကလေးတွေနဲ့ မှန်အောင်ပစ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ ညတုန်းက လာသွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးက ဒီလို မရေမရာ ကိစ္စမျိုးတွေထို့ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ကို သေချာမှ လုပ်မလို့လူ”

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူ့အနားသို့ ကပ်လာသူတိုင်းကို အတင်း အဓမ္မလိုက်ကိုက်ရန် ကြိုးစားနေသော ခွေးကြီးရှိလိုက် ဖာဂူဆန်က မနိုင်မနင်း ထိန်းရင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ရှိလို၏ နှာခေါင်းတွင် နှာခေါင်းစွပ်တစ်ခု စွပ် ထားသော်လည်း စိတ်ချရသည်ဟု မဆိုနိုင်သေး။ ဒီခွေးကြီး သိပ်ကို ဆိုးတယ် ဆိုတာ သေချာသွားသည်။

“ဒီခွေးက အမြဲတမ်း အဲဒီလို သိပ်ဆိုးသလား”

ဖာဂူဆန်ကိုယ်တိုင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေသည်။

“ခါတိုင်း ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ လည်ပတ်ကြီးကို လျှောပေးလိုက်တဲ့အခါကျ မှ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်ကိုက်တတ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့ ညနေတော့ ကျွန်တော့်ကိုတောင် တစ်ချက် ပြန်ဟပ်လိုက်သေးတယ်”

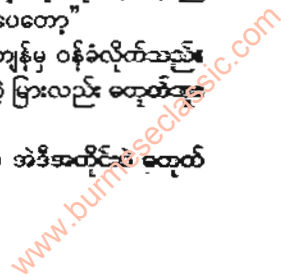
ရှိလို ဘာကြောင့် ဒေါသကြီးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မကြာခင် စစ်ဆေး၍ တွေ့ရှိရသည်။ ရှိလိုတစ်ကောင် အကြီးအကျယ် ခေါင်းကိုက်နေဟန် တူ၏။ ရှိလိုကို လူလေးယောက်နှင့် အစွမ်းကုန် ထိန်းချုပ်၍ စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ မျက်စိအပေါ်ဘက်နား နှာရောင်တွင် ဖူးဖူးရောင်၍နေသော ဒဏ်ရာကို တွေ့ လိုက်ရပါတော့သည်။ ၎င်းနောက် သူ့ကိုယ်လုံးကို ပက်လက်လှန်စေ၍ ရှာဖွေ ပြန်ရာ လည်ပင်းအောက်တွင် သုံးလက်မခန့် ခြားနေသော အရေပြားအထိ စုတ်ပြဲနေသည့် သုံးမြှောင်သဏ္ဍာန် ဒဏ်ရာကြီးနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

“ကဲ . . . ဖာဂူဆန်၊ မင်းမိတ်ဆွေကို နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် အနား ပေးထားမှ ဖြစ်မယ်။ မင်း သူလည်ပင်းက အနားတွေကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ဖန်ရှည် ဆေးပေးလိုက်ဦး။ ကဲ . . . မင်း သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားပေတော့”

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းကျန်မှ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ကလန်ဒန်ဖောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ မေ့ဆေးပါတဲ့ မြားလည်း တွေ့ထိသေး သံဆူးကြိုးနဲ့ ခြစ်မိတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ မဟုတ်လား”

“ဒါပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒဏ်ရာရဲ့ အကွာအဝေးက အဲဒီအတိုင်းပဲ ထုတ်

လား တစ်ယောက်ထောက်တံ့ သူ့လက်ဖျံမှာ အဝတ်ထူထူနဲ့ပတ်ပြီး သံဆူးကြိုး နှစ်ချောင်းကြားထဲ သွင်းပေးလိုက်၊ ဒီတော့ နို့လိုက လက်ဖျံကို မမ်းခဲလိုက်မယ်၊ နေ့စဉ် လက်တိုလည်း ခဲရော သူက သံဆူးကြိုးကို မပြီး လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်၊ ပြီးတော့မှ သံဆူးကြိုးကို ပြန်လွှတ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ခွေးဟာ သူ့လည်ပင်းကို ဒဏ်ရာ အနာတရ မဖြစ်စေဘဲနဲ့ သူ့ခေါင်းကို သံဆူးကြိုးကြားထဲက ပြန်ရုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဒီတော့မှတော့ ဟောင်ခဲတယ်၊ တစ်ခါ ခဲမိရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်လွှတ်လေ့ မရှိတော့၊ ဒီတော့ သူ့ခေါင်း သံဆူးကြိုးအပြင်ကို ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့မှ သူ့ခေါင်းကို ခပ်မာမာ ပစ္စည်းတစ်ခုနဲ့ တွယ်ထည့်လိုက်ရုံပေါ့၊ ဒီနည်းက နေ့တိုင်းမယ့် သိပ်ကို ထိရောက်တဲ့နည်းပဲ၊ ဒီတော့ ဒီလူဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ထက်တဲ့လူလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်”

ဟာဒင်ဂါကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။
“ဟုတ်တာပေါ့၊ သူက နို့လိုထက် ပိုပြီး ဉာဏ်ကောင်းတယ်”

(၃)

လန်ဒန်မှ နောက်ထပ် ရောက်လာသော ဟာဒင်ဂါ၏ လက်ထောက် အရာရှိနှစ်ဦးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်သည် အဆောင်အမှတ် (၅)ရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ မေဂျာဂျင်နရယ် ကလိုက်ဖ်ဒင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဝေးဘရစ်ချ်၊ ဂရိတ်ရီနှင့် ဝီလ်ကင်ဆန်တို့က အသင့် စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗိုလ် ဝီလ်ကင်ဆန်က အဆောင်အမှတ် (၅)မှ ဝင်ပေါက် သစ်သားတံခါးမကြီး၏ သော့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မင်း ညက ကလန်ဒန် အလောင်းကို တွေ့ပြီးတဲ့နောက် ဒီတံခါးကို သော့ခတ်ပြီးမှ အထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်သေးဘူး မဟုတ်လား”

ဟာဒင်ဂါက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

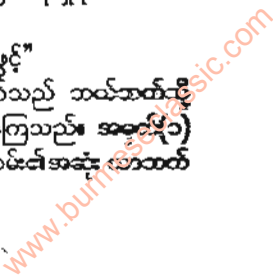
“ကျွန်တော် အာမခံရပါတယ် ဆရာ၊ အစောင့်တွေကို အချိန်ပြည့် တာဝန် ချထားပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကေဗဲလ်က လေသန်စက်ရဲ့ခလုတ်ကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အထဲကို မဝင်ဘဲနဲ့ လှုပ်လို့ရပါ့မလား”

“ခေါင်မိုးပေါ်မှာရှိတဲ့ အပိုခလုတ်ကို ဟက်ဖွင့်တာပါ ဆရာ၊ ဖျစ်သေတ္တာ တွေ၊ မီးခလုတ်တွေ အားလုံးကို ခေါင်မိုးပေါ်မှာ အပိုတစ်စုံစီ တပ်ထားပါတယ်၊ ဒီတော့ မီးခလုတ်တွေကို ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းတဲ့လူမှာ မီးပြင်စရာရှိရင် အဆောင် ထဲကိုတောင် ဝင်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး ဆရာ”

“ဒီ အစီအစဉ် သိပ်မဆိုးဘူး၊ ကဲဗျာ . . . တံခါးဖွင့်”

တံခါးဖွင့်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်သည် ဘယ်ဘက်သို့ ချိုး၍ ရှည်လျားသော စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ အခေါင်(၁) ဓာတ်ခွဲခန်းသည် တိုက်နှစ်ရာခန့် ရှည်လျားသော စင်္ကြံလမ်း၏ အဆုံး ဘက်ထက်

ထိပ်တွင် ရှိသည်။ ဤဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားရာလမ်းမှာလည်း ဤတစ်လမ်းတည်းသာ ရှိသည်။ ဤအဆောင်ထဲသို့ဝင်ရန် ဤတံခါးပေါက် တစ်ခုသာ ရှိသည်။ လုံခြုံစွာ ရှိရလေအောင် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါတစ်ယောက်လုံးတွင် တံခါး ဒါဇင်ဝက်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ အချို့ တံခါးများမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဖြင့် ဖွင့်နိုင်ပိတ်နိုင်သော တံခါးကြီးများ ဖြစ်ပြီး အချို့ တံခါးများတွင်မူ ဆယ့်ငါးလက်မခန့်ရှည်သော လက်ကိုင်တန်းကြီးများကို ထပ်ဆင့်ထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် ကိုင်ဖွင့်မှ ဖွင့်မည့် တံခါးကြီးများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အမှတ် (၁) ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် နီးလ်ကလန်ဒန်ဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကလန်ဒန်သည် ကြီးမားထူထဲလှသော အမှတ်(၁) ဓာတ်ခွဲခန်း၏ သံမဏိတံခါးကြီးရှေ့တွင် ခွေခွေကလေး ရှိနေရှာသည်။ သူသည် ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာက သိကျွမ်းခင်မင်လာခဲ့ရသော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေတတ်သည့် အိုင်းရစ်ရှ်လူမျိုး လူထွားကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါ။ သူသည် ယခုအချိန်တွင် သူ့လို ငါလို သာမန်လူတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေရှာသည်။ သူတစ်ပါး ပြုမူနေမည့် သနားစဖွယ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရှာသည်။ နီးလ်ကလန်ဒန် မဟုတ်တော့ပြီတည်း။ သူ့မျက်လုံးများက အဆမတန် ပြူးကျယ်နေသည်။ လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးနှင့် လုံးဝ မတူပါချေ။ စေ့စေ့ပါအောင် ကြိုတ်ထားသော သွားတစ်စုံလုံးပေါ်အောင် သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံက ဟလန်၍ နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများမှာ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည်။ နီးလ်ကလန်ဒန်သည် သေအံ့ဖူးမှ အချိန်တွင် အလွန် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို အကြီးအကျယ် ခံစားရပြီးမှ သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော်ကို အကဲခတ်နေကြကြောင်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး နီးလ်ကလန်ဒန်၏ အလောင်းပေါ်တွင် ငုံ့၍ အနံ့အသက်ရမရ ရှုရှုကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် ခွဲရှာမိသလိုလို အလိုအလျောက် နှာခေါင်းခွံလိုက်မိသောကြောင့် သူ့ကို စိတ်ထဲမှ ကိုယ်၍ တောင်းပန်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် သူက ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ကုန်း၍ နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက ခါးကို ပြန်မတ်ပြီး ဝိလ်ကင်ဆန်ကို ပြောလိုက်၏။

“မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါ ဆိုင်းယင်းနိုက် အဆိပ်ပဲ”

ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲမှ ချည်လက်အိတ်နှစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ဟာဒင်ဂါ၏ လက်ထောက်တစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရန် ကင်မရာနှင့် ချိန်လိုက်ရာ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း တားလိုက်မိသည်။

“နီးလ်ကလန်ဒန်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ တံတယ် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် သံမဏိတံခါးကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ လက်ဗွေရာတွေကိုသာ ဓာတ်ပုံရိုက်သင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့ အကြောင်းထူးစရာ မမြင်ပါဘူး”

“သူတို့နှစ်ဦးက ဟာဒင်ဂါကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဟာဒင်ဂါက ပန်းကို တွန့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က နီးလ်ကလန်ဒန်၏ အကျီအိတ်များထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ရှာဖွေလိုက်၏။ သူ့အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်၊ ဇီးကရက်ဘားနှင့် မီးခြစ်၊ ကုတ်အင်္ကျီ ဘယ်ဘက်အိတ်ထဲမှ သကြားလုံးများကို ထုပ်ထားလေ့ရှိသော မှန်ရောင်စက္ကူစကလေးများကို အထပ်လိုက် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

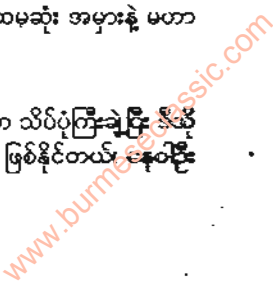
“သူ သေခဲ့ရတာကတော့ ဆိုင်ယင်းနိုက်အဆိပ်ပါတဲ့ သကြားလုံးတွေကို စားမိလို့ပဲ၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား၊ သူ့စားခဲ့တဲ့ စားလက်စသကြားလုံးဟာ သူ့ပါးစပ်ဘေးက ကြမ်းပြင်ပေါ် ထွက်ကျနေတယ်၊ ကဲ . . . ဒီဌာနမှာ ပစ္စည်းတွေကို ဓာတုဗေဒနည်းနဲ့ ဓာတ်ခွဲပေးနိုင်တဲ့လူတွေ ရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဓာတ်ခွဲကြည့်မယ်ဆိုရင် သကြားလုံးထုပ်တဲ့ စက္ကူတစ်ခုခုမှာ ဆိုင်ယင်းနိုက်အဆိပ်မှုန့်တွေ ကပ်နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒီတီစွကို စီစဉ်တဲ့လူဟာ ကလန်ဒန် သကြားလုံး သိပ်ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ ပျော့ညိုချက်ကို သိတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ သူက ကလန်ဒန်ကို လူကိုယ်တိုင် သိလိမ့်မယ်၊ ကလန်ဒန် တလည်း သူ့ကို တရင်းတနီး သိလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဒီလူဟာ အဆောင်အမှတ်(၅)မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ကလန်ဒန်က ခန္ဓာကိုဖီမှာ တွေ့တဲ့အခါ သင်္ကာမကင်း မဖြစ်တော့ဘဲ သူ့ဆီက သကြားလုံးကိုတောင် လက်ခံပြီး စားလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် စုံစမ်းရမယ့် အဝန်းအပိုင်းဟာ သိပ်မကျယ်တော့ဘူး၊ ဒါကတော့ လူသတ်သမားရဲ့ ပထမဆုံး အမှားနဲ့ မဟာအမှားတော်ကြီးပဲလို့ ဆိုရမယ်”

ဟာဒင်ဂါက ထောက်ကွက်လုပ်ပြန်သည်။

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းက သိပ်ပုံကြီးချဲ့ပြီး ဒီလို ဖြစ်ရမှာပဲဆိုတဲ့ ယူဆချက်တွေ သိပ်များနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နေဝင်ဦး

ကလန်ဒန်ဟာ ဒီနေရာမှာ အသတ်ခံရတာပါလို့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊
မင်းခဲ ပြောခဲ့တယ် ဟောတယ်လား၊ ဒီလူသတ်သမားဟာ သိပ်ကို လျင်တဲ့လူဆို၊
သူက ကလန်ဒန်တို့ တစ်နေရာရာမှာ သတ်ပြီး ဒီကို သယ်လာတာကော မဖြစ်
နိုင်ဘူးလား ငြိတော့လည်း သူ့ဆီမှာ ဆိုင်ယင်းနိုက်အဆိပ်ပါတဲ့ သကြားလုံးက
အဆင်သင့်ပါလား၊ သူက ကလန်ဒန်ကို တွေ့တဲ့အခါကျတော့ ပေးလိုက်၊ အဲဒီ
လို ဆိုက်ဆိုင်ခွဲတွေကလည်း များလွန်းလှချည်လား။”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ နောက်မေးခွန်းကိုတော့ ကျုပ် မဖြေတတ်ဘူး၊ ဘယ်လို
လူမျိုးတို့မဆို ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တွေ့ရင် ကလန်ဒန်က
သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလန်ဒန်တစ်ယောက်
ဒီနေရာမှာတင် သေသွားတယ် ဆိုတာကတော့ သေချာတယ်။”

ကျွန်တော်က ကလိုက်ဖ်ဒင်နှင့် ဝေးဘရစ်ချ်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ မေး
လိုက်၏။

“ဆိုင်ယင်းနိုက်အဆိပ် အစွမ်းပြဖို့ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာတတ်သလဲ”
ကလိုက်ဖ်ဒင်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာကြာမှာလဲ၊ ချက်ချင်း သေမှာပေါ့”

“သူ ဒီနေရာမှာ ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားခဲ့ရပြီး ဒီနေရာမှာတင်
သေခဲ့ရတယ်၊ ဟို အင်္ဂတေနံရံပေါ်က မထင်မရှား ခြစ်ရာနှစ်ခုကိုပဲ ကြည့်စမ်း
ပါဦး၊ သူ့လက်သည်းတွေကို ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ စစ်ကြည့်စရာတောင် မလိုတော့ပါ
ဘူး၊ ဒါ သူ ကြမ်းပေါ်ကို လဲမကျခင် နံရံကို လှမ်းကိုင်တုန်းက ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
တစ်ခါ သကြားလုံးကို သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပေးခဲ့တာ ဖြစ်တဲ့အတွက်
ပိုက်ဆံအိတ်၊ စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ပေါ်မှာ လက်ရာ ရှိ မရှိ သိချင်တယ်၊ အဲဒီ
မိတ်ဆွေကို သူက စီးကရက် ပြန်တည်ချင် တည်လိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကလန်
ဒန် လဲကျသေဆုံးသွားတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကလန်ဒန်ရဲ့ အိတ်တွေကို နှိုက်ပြီးတော့
ရှာကောင်း ရှာလိမ့်မယ်၊ အဲလေ ဒါကလည်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့်
ဟိုဘဲခါးကြီးပေါ်က လက်ဗွေရာတွေကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမှာ
အမှန်ပဲ၊ တစ်ခါ အဲဒီလက်ဗွေရာတွေဟာ ဒီအခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်ရလို့ လူတွေရဲ့
လက်ဗွေရာတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ တစ်ရာနဲ့ တစ်ကျပ်ကြေး လောင်းရဲပါတယ်၊
ကျွန်တော် တကယ် သိချင်တာကတော့ အဲဒီ လက်ဗွေရာတွေကို မကျန်ရစ်
အောင် တမင် ဖျက် မဖျက် ဆိုတာလောက်ပါပဲ”

ဟာဒင်ဂါက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ မင်းပြောသလို အတွင်းလူရဲ့ လက်ချက်ဆိုရင် ဖွန်တာပေါ့၊
ဒါပေမယ့် အပြင်လူကော မပါနိုင်ဘူးလား။”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကလန်ဒန်က သက်သေခံနေသားပဲ”

ဟာဒင်ဂါက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး တံခါးပေါ်တွင် လက်ဗွေရာ ရှာနေ
သည့် သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖိုင်ဘာ
သေတ္တာ အကြီးစားတစ်လုံးနှင့် အဝတ်အုပ်ထားသော လှောင်အိမ်ကလေး
တစ်လုံးကို ရဲဘော်တစ်ယောက်က ယူလာပြီး ကြမ်းပေါ်တွင်ချ၍ အလေးပြုပြီး
နောက် ပြန်ထွက်သွားသည်။ မေဂျာ ဂျင်နရယ် ကလိုက်ဖ်ဒင်က မျက်ခုံးပင့်လိုက်
သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိ၏။

“အဲဒီ ဖိုင်ဘာသေတ္တာကြီးထဲမှာ အသက်ရှူကိရိယာ တပ်ဆင်ထားတဲ့
ဓာတ်ငွေ့ကာဝတ်စုံ ပါလာတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီ ဝတ်စုံကိုဝတ်ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်း
ထဲကို တစ်ယောက်တည်း ဝင်မှာပါ၊ ကျွန်တော် ဝင်သွားပြီး သံမဏိတံခါးကြီး
ကို ပြန်ပိတ်မယ်၊ ပြီးတော့မှ အထဲက ဒုတိယတံခါးကို ထပ်ဖွင့်ပြီး ဟောဒီ
ကြွက်ကလေးနဲ့အတူတူ ဝင်သွားမှာပါ၊ အထဲကို ဝင်သွားပြီး တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်
ကြာအောင် ဟောဒီ ကြွက်ကလေး အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင် ဓာတ်ခွဲခန်း
ထဲမှာ အန္တရာယ် မရှိဘူးလို့ ဆိုရမယ်”

“ကြွက်ကလေး၊ ဟုတ်လား . . .”

သံမဏိတံခါးကြီးပေါ်တွင် လက်ဗွေရာ ရှိ မရှိ ရှာဖွေနေသူများကို ကြည့်
နေသော ဟာဒင်ဂါက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး လှောင်အိမ်ကို
အုပ်ထားသည့် အဝတ်စကို ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“သနားစရာ သတ္တဝါကလေးပါလား၊ ဒီလို ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ကို
ချက်ချင်းရအောင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာလိုက်သလဲ”

“ဒီလို ကြွက်ကလေးတွေကို ဒီ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ချက်ချင်းရအောင် ရှာနိုင်
တဲ့နေရာဟာ မိုးဒစ်သုတေသနဌာနပဲ၊ ဒီနေရာနဲ့ ခဲတစ်ပစ်လောက်ပဲ ဝေးတဲ့
နေရာမှာ ဒီလိုကြွက်တွေ ရာနဲ့ထောင်နဲ့ ချိပြီး ရှိနေတယ်၊ အဲ . . . ကြွက်
ကလေးတွေသာမက၊ ပူးကလေးတွေ၊ ယုန်ကလေးတွေ၊ မျောက်တွေ၊ ကြွက်တူ
ရွှေတွေ၊ ကြွက်တွေကို ဒေါက်တာ ဘက်စတာနေတဲ့ အယ်ဖရင်ဂ်န့် ယာယာ
မွေးမြူရေးခြံမှာ ထောင်နဲ့ချီပြီး မွေးမြူထားတယ်၊ ခင်ဗျားက ကြွက်တူသေတ္တာ
သနားစရာ သတ္တဝါကလေးလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ သိပ်ကို မှန်တယ်၊ ဒီထောင်တွေ
သက်ဆုံးမရှည်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန်ညဉ့်ပန်းမှုကို ကာတွယ်ထောင်တာပဲ”

နေအဖွဲ့ကြီးက ခြေထဲတို့ ဝင်ကြည့်ခွင့်ရအောင် အသေရချ အရှင်ရရ ဆိုသလို အစွမ်းတန် ကြီးထွားနေကြတာပေါ့။ မနစ်တုန်းကဆိုရင် မိုးဒမ်ခြံဝင်းထဲမှာ တိရစ္ဆာန် တစ်သိန်းကျော်ကျော် အစောဆုံးနဲ့ သေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား။

သေတာ ဖြစ်နေရယ် ကလိုက်ဖွင့်က ခပ်မာမာ ဝင်ပြောသည်။

“ဒါတော့ လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးပေါ့။ ကျုပ် မင်းနဲ့ သဘောချင်း တော်တော်ဘူးလို့ မဆိုချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုအချိန်ဟာ ခုနကပြောတဲ့ အယူ အဆတွေကို လေပန်းဖို့ကောင်းတဲ့အချိန်လည်း မဟုတ်သေးဘူး။”

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို အသိအမှတ်ပြုသလိုလို၊ တောင်းပန်သလိုလို နှင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး ဖိုင်ဘာသေတာကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဓာတ်ငွေ့ကာဝတ်စုံကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ခါးကို ပြန်ဆန့်လိုက်သည်အခါ ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုက ကျွန်တော့်လက်ကို လာ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ပွားနေပုံရသည်။ သူက အသံကို နှိမ့်၍ အတင်းအဓမ္မ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“အထဲကို မဝင်ပါနဲ့လားဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ပါတယ် ကေဗဲလ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုကို လူတိုင်းက ခင်မင်ကြသလို၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ခင်မင်သည်။ ဂရိဂိုရိုသည် ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်သောကြောင့် မိုးဒမ်သို့ ရောက်လာသူ မဟုတ်။ သူသည် ဥရောပတိုက်မှ အထူးချွန်ဆုံး ကိုမိလဗေဒပါရဂူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အီတလီနိုင်ငံသား ဆေးပညာ ပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိုးဒမ်သို့ ရောက်သည်မှာ ရှစ်လခန့်သာ ရှိသေးသည်။ မိုးဒမ်သို့ ရောက်လာသူများအနက် အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူ့ကို မိုးဒမ်သို့ မလွှတ်မီ အီတလီအစိုးရသည် ဝန်ကြီး အဖွဲ့အစည်းအဝေးများကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ထိုင်၍ ဆွေးနွေးပြီးမှ သဘောတူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သည်ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်သင့်ပေပြီ။

ဟာဒင်ဂါက ခပ်ထန်ထန်ပင် မေးသည်။

“သူက ဘာပြုလို့ အထဲကို မဝင်ရမှာတဲ့တုံး။ ခင်ဗျားမှာ အကြောင်းပြချက် လုံလုံလောက်လောက်ရှိသလား ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရို”

ကလိုက်ဖွင့်က ဝင်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာထားကလည်း သူ့လေသံ အတိုင်း လေးနက်သည့် အသွင်ကို ဆောင်နေ၏။

“ဟာ . . . ရှိတာပေါ့။ အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းအကြောင်း ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုထက် ပိုသိတဲ့လူ မရှိဘူး။ အဲဒီကိစ္စကို ခုနက ကလေးတင် သူနဲ့ တူပုံ စကားစပ်မိကြသေးတယ်။ သူက သူ့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေမိတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောတယ်။ သူပြောပြတဲ့အတွက် ကျုပ်ပါ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုက သူ့ဆန္ဒအတိုင်းသာ လုပ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းကို တိုက်တုန်းလျားကြီးနဲ့ တသီးတသန့်ဖြစ်အောင် ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက် ပြီး ဒု ငါးပေရှိတဲ့ ကွန်ကရစ်အဆောက်အအုံတစ်ခုနဲ့ပြီး အသေပိတ်လိုက်ပါ တော့လို့ဆိုတယ်။ သူက အဲဒီလောက်ထိအောင် ကြောက်နေတာ။ အဲဒီလိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အနည်းဆုံး တစ်လလောက် ပိတ်ထားစေချင်တယ်တဲ့”

ဟာဒင်ဂါက သူ့မူအတိုင်း ကလိုက်ဖွင့်နှင့် ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုတို့ကို တစ်လှည့်စီ ခပ်တည်တည် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့တပည့် နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“ကဲ-မင်းတို့နှစ်ယောက် တို့စကားပြောသံကို မကြားနိုင်တဲ့ နေရာအထိ ခဏ ရှောင်ပေးစမ်း၊ အဲ . . . ဗိုလ်ကြီး ဝီလ်ကင်ဆန်လည်း ပါတယ်။ မင်းတို့ ဒီကိစ္စမှာ မသိလေလေ၊ တာဝန်ကင်းလေပေပဲကွ”

သူက ထိုသုံးယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သည်အထိ စောင့်နေပြီး နောက် ဂရိဂိုရိုကို မေးခွန်းထုတ်သော မျက်နှာထားနှင့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက် သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီဓာတ်ခွဲခန်း အမှတ်တစ်ကို မဖွင့်စေချင်ဘူး ဟုတ်လား ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ မသင်္ကာစရာလူစာရင်းမှာ နံပါတ်တစ် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရို”

“ရယ်စရာစကားတွေ လာပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ခဲလည်း မဟုတ်။ စစ်သားလည်း မဟုတ်ဆိုတော့ ဒီနေရာမှာတော့ မပြောပါရစေနဲ့ဗျာ”

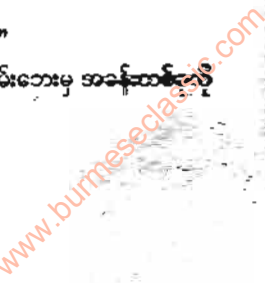
သူက ကလန်ဒန်အလောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို လှုပ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုအခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ”

ဟာဒင်ဂါက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော စကြိုလမ်းဘေးမှ အခန်းတစ်ခုသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပစ္စည်းထားတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းပါပဲ”

“ကဲ-လာဗျာ”

တာဝန်ထက် ဦးဆောင်၍ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ထိုအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ဆေးဆိုင်သောက်ရ ဆိုသော တားမြစ်ချက်ကို ခေါက်တာ ဂရိဂိုရိုက လုံးဝ ဝေခင်တတ်စွာ စီးတရက်ကို အဆက်မပြတ် ဖွာနေသည်။

ထောင် ခင်တို့တို့ပဲ ရှင်းပြပါမယ်။ ခင်တို့တို့ပေမယ့် ခင်ဗျား သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြမှာပါ။ ဒီခေတ်က အကျင့်မြူခေတ် မဟုတ်လား၊ ဒီခေတ်မှာ ရာခိုင်နှုန်း ထောင်ပေါင်း၊ သန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာသော လူတွေဟာ နေ့စဉ်နဲ့ အစု ဝန်ထောက်ပေး ဝမ်းစာရေးအတွက် ရှမ်းကန် လှုပ်ရှားရင်း ဘယ်နေ့ကျရင် အကျင့်မြူစစ်ပွဲကြီး ဖြစ်လာလေမလဲဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် နေကြရတာပါ။ စိမ်းလန်းစိုပြည်လှတဲ့ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာ ဘယ်နေ့ကျရင် သူတို့ရဲ့ သားတွေ သမီးတွေဟာ အတုံးအရှုံး သေကုန်ကြမလဲဆိုတာ တွေးပြီး အိပ်မပျော်ကြတာ။

သူက တို့သွားသော စီးကရက်ကို နင်းခြေပစ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်လိပ် ထပ်မီးညှိပြန်သည်။

ကျုပ်ကတော့ အကျင့်မြူစစ်ပွဲကြီးဖြစ်လာမှာ နည်းနည်းမှ မကြောက်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလဲ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အင်အားလွန် နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံက သူတို့ဆီမှာရှိတဲ့ နယ်ကြီးတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရင် ကျန် အင်အားလွန်နိုင်ငံကြီး တွေကလည်း သူ့မှာရှိတဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြန်ပြီး ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ဒီအသံတွေကို ကြားရတိုင်း ကျုပ်က ရယ်မိတယ်။ သူတို့ ဘယ်လိုပဲခြောက်ခြောက်၊ သူတို့ တကယ်ကြောက်နေကြတာကတော့ သူတို့ရဲ့ လက်နက်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီ မိုးခမ် သုတေသနဌာနကို လန့်နေကြတာ။ ဒီ မိုးခမ် သုတေသနဌာနမှာ လက်နက်အားလုံးထဲမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ လက်နက်ကြီး ရှိနေတယ်။ ကမ္ဘာ့ခြိမ်းခြမ်းရေးအတွက် အာမခံချက်ပေးမယ့် လက်နက်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ ဆိုရတာကလည်း သက်ရှိ သတ္တဝါတွေ အားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းပြုန်းအောင် အစွမ်းထက်လို့ပါပဲ။

သူက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။
“ကျုပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတယ်လို့ ဆိုချင် ဆိုကြပေါ့ဗျား။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောတာကို သေသေချာချာ နားစိုက်ပြီး ထောင်ကြမယ်ဆိုရင် အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို သိလာကြလိမ့်မယ်။ ဒီက မေဂျာ ဂျင်နရယ်ကြီးနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ကတော့ သိပြီးသားပါ။ အထူးသဖြင့် ဒီက ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီး ဟာဒင်ဂါနဲ့ မစ္စတာ ကေဗဲလ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဆိုလိုတာပါ။”

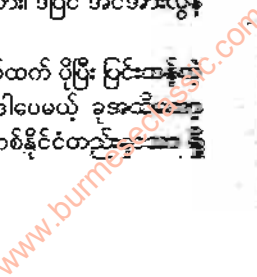
“ကျုပ်တို့ မိုးခမ် သုတေသနဌာနမှာ ပလိပ်ရောဂါပိုး အမျိုးအစားပေါင်း လေးဆယ်ကျော် ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ပလိပ်ရောဂါပိုး နှစ်မျိုးတည်းကိုပဲ ကွက်ပြီး ပြောပြမယ်။

တစ်မျိုးကို ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ ပလိပ်ရောဂါပိုးကို ပိုပြီး အစွမ်းထက်သည်ထက် ထက်အောင် လုပ်လိုက်တဲ့အခါ ကျတော့ အစွမ်းထက်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးကတောင် ကလေးကစား စရာအဆင့်တို့ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ခြောက်အောင်စလောက်သာရှိတဲ့ အဲဒီ ပလိပ်ပိုးတွေကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနှံ့အပြား ကြံချလိုက်မယ်ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံး မှာရှိတဲ့ သက်ရှိ သက်မဲ့တွေ အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါ . . . လေငြိမ်နေတဲ့နေ့တစ်နေ့မှာ တစ်ဂရမ် လောက်သာ အလေးချိန်ရှိတဲ့ ပလိပ်ပိုးတွေကို ညနေပိုင်းမှာ လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်းနဲ့ လန်ဒန်မြို့ပေါ်ကို ကြံချလိုက်ရင် မိုးမချပဲမီ လန်ဒန်မြို့သူမြို့သား ခုနစ်သန်းဟာ သေကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် လန်ဒန်မြို့ကို ရေပေးနေတဲ့ ရေလှောင်ကန်ထဲကို ပလိပ်ပိုး နည်းနည်းလောက် ထည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် လန်ဒန် မြို့ကြီးဟာ သုသာန်တပင်ဖြစ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီ ပလိပ်ရောဂါပိုးဟာ ရောဂါပိုးမှား စစ်ဆင်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံး လက်နက်တစ်ခုပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီရောဂါပိုးဟာ လေထဲရောက်သွားရင် အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်နဲ့ ပေါင်းစပ်မိပြီး ဆယ်နှစ်နာရီအကြာမှာ အစွမ်းသတ္တိ ပျက်ပြယ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံအပေါ်ကို တခြား တစ်နိုင်ငံက ပလိပ်ရောဂါပိုး နည်းနည်းလောက် သွားကြချလိုက်။ အဲဒီလို ကြံချပြီး ဆယ်နှစ်နာရီ ကြာတဲ့အခါကျတော့ သက်ရှိ သတ္တဝါအားလုံး သေနေပြီဖြစ်တဲ့ အဲဒီနိုင်ငံကို အသာဝင်ပြီး သိမ်းယူလိုက်ရဲ့ပဲ။

ဂရိဂိုရိုသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသောလက်နှင့် အိတ်ထဲသို့ နှိုက်၍ စီးကရက် ရှာလိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး လက်နက်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီ လက်နက်ကို ကျုပ်တို့ တစ်နိုင်ငံတည်းကသာ ပိုင်တာလား။ ဒီပြင် အင်အားလွန် နိုင်ငံကြီးတွေမှာလည်း ရှိရမှာပေါ့။”

“သူတို့မှာလည်း ရှိပါတယ်။ သူတို့က ဒီလက်နက်ထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်တဲ့ လက်နက်တွေကို ထုတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုအထိတော့ ဘယ်နိုင်ငံကမှ မအောင်မြင်သေးဘူး။ အခု အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံတည်းက နှို သေးတာမို့ မိုးခမ်ကို အာရုံစိုက်နေကြတာပေါ့။”

ဟာဒင်ဂါဘာလည်း ဝင်မေးသည်။
“အခုအသိဦး ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ပလိပ်ရောဂါပိုးထက် ပိုပြီး ဆိုးတဲ့ လက်နက် ခြိမ်းခြောက်လာတာ ကျုပ်ကတော့ ယုံတမ်းစကားလို့တောင် ထင်မိတယ်”

“ဝရီဝိုရီကလည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေသည်။

“ပလိပ်ရောဂါပိုးလက်နက်ကို စစ်ဆင်ရေး ရှုထောင့်က ကြည့်မယ်ဆိုရင် ချွတ်ချွတ်ကလေးတွေရှိတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီပလိပ်ရောဂါပိုးဟာ အသက်ရှူ ခြင်းကနေ အမြဲတော့ အဲဒီ ရောဂါပိုးကြောင့် တစ်ဦးကနေ တစ်ဦးကို ဆက်တိုက်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဒီ ပလိပ်ရောဂါပိုးအတွက် ကာကွယ်ဆေးတွေ ထုတ်ဖော် နိုင်ကြီးတွေမှာ ရှာဖွေ တွေ့ရှိနေပြီလို့ သံသယ ရှိမိတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ကျုပ်တို့ နောက်ဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတဲ့ ရောဂါပိုးအသစ်ကို ခုခံကာကွယ် နိုင်မယ့်ဆေး ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ လုံးဝ မရှိနိုင်သေးဘူး။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီရောဂါပိုး တကူးစက်လွယ်တယ်။ တောမီးလောင်သလို ချက်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားမှာ သေချာ တယ်။

အခုပြောတဲ့ ရောဂါပိုးကတော့ ပိုလီယို ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကို ပိုအစွမ်းထက် အောင် မွေးထားတဲ့ ရောဂါပိုးပဲ။ ဘယ်လောက် ပိုစွမ်းသလဲဆိုရင် ပိုလီယိုဗိုင်း ရပ်စ်ပိုးထက် အဆတစ်သန်းလောက် ပိုစွမ်းတယ်။ အရေးအကြီးဆုံး အချက် တတော့ ပိုလီယိုဗိုင်းရပ်စ်ပိုးဟာ ပလိပ်ရောဂါပိုးနဲ့ လုံးဝ မတူဘူး။ သူ့ကို အအေး ဓာတ်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ မီးနဲ့ရှို့လို့ ဖြစ်စေ၊ အဆိပ်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ အောက်ဆီဂျင်နဲ့ ရောနှောပြီး ဖြစ်စေ အစွမ်းသတ္တိ ပြယ်သွားအောင်၊ တစ်နည်းပြောရရင် အဲဒီ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး သေသွားအောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။

ပြီးတော့လည်း ပလိပ်ရောဂါပိုးက ကောင်းကောင်း မွေးမထားရင် တစ်လ ထက် ပိုမခံဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကတော့ သက်ဆိုး အလွန်ရှည်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ပလိပ်ရောဂါပိုးနဲ့ မတူတဲ့ အချက်ကတော့ သူ့ကို မျိုချမိရင် ဒါမှမဟုတ် လေထဲမှာ ရှိနေတဲ့နံ့ ရှူမိရင် တုံးခနဲ သေရုံသာမက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း ဆက်ကူးစက်နိုင်တယ်။ အဲ . . . အဆိုးဆုံးကတော့ အဲဒီ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးအတွက် ကာကွယ်ဆေး ခုအထိ ရှာမတွေ့ကြသေးဘူး။ ကျုပ် တစ်ဦး တည်း အယူအဆကို ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကာကွယ်ဆေးကို ဘယ်လိုနည်း နဲ့မှ ရှာတွေ့လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

ဒေါက်တာ ဂရီဝိုရီက မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်၍-

“အဲဒီ ဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါပိုးကို ကျုပ်တို့က သိပ္ပံဝေါဟာရတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဟပ်စပ်လို့မရတဲ့ နာမည်တစ်ခု မှည့်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ မိစ္ဆာပိုး ဆိုတဲ့ နာမည်က သူ့သဘောသဘာဝကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်အောင် သရုပ်ဖော် နိုင်တယ်။ ဒီဗိုင်းရပ်စ်ပိုးလက်နက်ဟာ ဒီကနေ့ လူသားတွေ တီထွင်ထားတဲ့ လက်နက်တွေထဲမှာ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ အကောင်းဆုံး လက်နက်လို့ ဆိုရ မယ်။ သူ့ထက် ဆိုးရွားတဲ့ လက်နက်မျိုး ထပ်ပေါ်လာမှာလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကာကွယ်ဆေး မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ကာကွယ်ဆေး လုံးဝ မရှိဘူး ဆိုပါ တော့”

ဟာဒင်ဂါ အသံက ခြောက်ကပ်ကပ် မနိုင်လှသော်လည်း နှုတ်ခမ်းများ ကမူ ခြောက်သွေ့နေကြသည်။

“ကျုပ်တို့ လက်လျှော့လိုက်ကြပါပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချ်လည်း ပြန် သတိရမှာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်လောက်တုန်းက ကာကွယ်ဆေး ရှာတွေ့ပြီ လို့ ဒေါက်တာ ဘက်စတာက ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ အထင်နဲ့ အမြင် ပါစင်အောင် လွဲခဲ့ကြတယ်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကာကွယ်ဆေးကို ရှာတွေ့ဖို့ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ အခု ကျုပ်တို့ သဲသဲမဲမဲ ကြီးစား နေတာက သက်တမ်း အကန့်အသတ်ရှိတဲ့ မိစ္ဆာပိုးမျိုး ရရှိလာအောင်ပါပဲ။

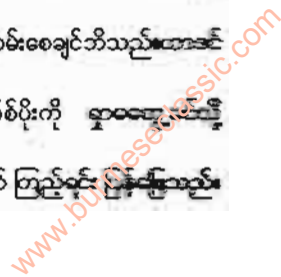
လက်ရှိပုံစံနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ သုံးလို့ မရနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့များ သက်တမ်း အကန့်အသတ်နဲ့သာရှိပြီး အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ငွေ့နဲ့ ရောနှောသွားရင် သေသွား တဲ့ပိုးမျိုးကို ရှာတွေ့ပြီ ဆိုရင်တော့ အန္တိမ အဖျက်လက်နက်ကို ရပြီလို့ ဆိုရမယ်။

အဲဒီနေ့ကိုသာ ရောက်ခဲ့ရင် နိုင်ငံတိုင်း နိုင်ငံတိုင်းက ကိုယ့်ဆီမှာရှိနေတဲ့ အဏုမြူလက်နက်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ အဏုမြူပိုးနဲ့ စစ် တိုက်ရင် ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးရွားပြင်းထန်ပါစေ မသေဘဲ ကျန်ရစ်မယ့် လူတွေ ကတော့ ရှိနေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာပိုးနဲ့ အတိုက်ခံရတဲ့ နိုင်ငံတွေကတော့ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ယောက်မှ ကျန်ရစ်တော့မှာ မဟုတ်လို့ ဘယ်တော့မှ ငြိန် နာလန့်ထူနိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

ဟာဒင်ဂါတစ်ယောက် ထိတ်လန့်နေပုံကို မြင်စမ်းစေချင်ဘိသည့်အောင် ဂါက ခပ်တိုးတိုး ထပ်မေးပြန်သည်။

“အဲဒီလို သက်တမ်း သိပ်မရှည်တဲ့ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကို ရှာတွေ့သော ပြောတာ မဟုတ်လား”

ဝရီဝိုရီက ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

သင်္ကြာ

၉

အဲလေ . . . ဝိဇ္ဇာပညာအောင် ထပ်ပြောပြဦးမယ်။ အခု နောက်ဆုံး ရွာတွေထားတဲ့ မိစ္ဆာပိုးတာ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ပေါင်ဒါမြုန်နဲ့ ခပ်ဆင် ဆင်တူတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဝှမ်းလျှောက်ကို မိုးခဲခြံဝင်းထဲမှာ သွားလောင်း ချလိုက်ရင် ဘာဖြစ်လာမယ် ထင်သလဲ။ မိုးခဲမှာရှိတဲ့ လူအားလုံး သေသွားကြ ဝယ် ပြီးတော့ နက်ဖြန် မိုးမလင်းခင် ဝီလ်ရှင်းယားနယ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေ အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်။ အဲ . . . နောက်ထပ် တစ်ပတ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်ရက် လောက် ကြာတဲ့အခါကျတော့ အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ သက်ရှိ သတ္တဝါတွေ အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်။

အဲဒါ အင်္ဂလန်မှာ လူတွေ အကုန် သေမကုန်ခင် ဥရောပကို ကူးစက် သွားနိုင်တယ်။ နှစ်လလောက် ကြာတဲ့အခါကျတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေ အားလုံး သေကုန်နိုင်တယ်။ အခုကတော့ လူဦးနောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ တွေးလို့ ခေါ်လို့၊ စဉ်းစားကြည့်လို့ မရနိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးပါ။

ဒါပေမယ့် ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီး တစ်ဆိတ် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျုပ်က မိစ္ဆာပိုးတစ်ဝှမ်းလောက်ကို ဒီခြံဝင်းထဲမှာ သွန်ချလိုက်ရုံနဲ့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ ရှိကြတဲ့ လူတွေ အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိစ္ဆာပိုးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဟန့်တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပိတ်ဆုံးကျတော့ သက်ရှိ သတ္တဝါတွေအားလုံး ဇီဝိန်ချုပ်ကုန်ကြမှာပဲ။

ဒီနေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် စီးကရက် သောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာသဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိမိသည်။ ဂရိဂိုရိုက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်ပြောပြန်၏။

“က . . . ကျုပ် ဘာကို ကြောက်နေတာလဲလို့ မေးရင် အဲဒီ တံခါးနောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေမလဲ ဆိုတာကို တွေးပြီး ကြောက်နေတာပဲ။ ကျုပ် စုံထောက် တစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ လူပြန်တွေ တွေးတတ်ပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိုးခဲထဲကို ခိုးဝင်တယ် ဆိုတဲ့လူဟာ သူ့လိုဘာသာ ပြည့်မယ်ဆိုရင် ဘာကိုပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်မယ် ဆိုတဲ့ မကြောက်မရွံ့ လူစားမျိုးဖြစ်ဖို့ များတယ်။ ပြီးတော့ ဒီရောဂါပိုးတွေကလည်း ကြောင်အိမ်ထဲမှာတင် ရှိနေတာကိုး။”

ဟာဒင်ဂါက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။
“ကြောင်အိမ်ထဲမှာတင် ထားတယ် ဟုတ်လား၊ နေပါဦး။ ခင်ဗျားတို့က အဲဒီ ခံရာဂါပိုးတွေကို ပိုပြီး စိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ လုံလုံခြုံခြုံ သော့ခတ်ပြီး

သိမ်းမထားကြဘူးလား။”

ဤတွင် ကျွန်တော်က ဝင်ပြောမိသည်။

“ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့်ဗျာ။ သိပ်ကို လုံခြုံတာပေါ့။ ဓာတ်ခွဲခန်းနဲ့ဆူတဲ့ ကို အထဲက သံမဏိပြားခဲပြီး ကွန်ကရစ်လောင်းထားတာပဲ။ ပြီးတော့ ပြတင်း ပေါက်လည်း လုံးဝ မရှိဘူး။ ဝင်ပေါက်ဆိုလို့ ဒီတစ်ပေါက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ထားရင်ကော ဘာပြုလို့ စိတ်မချရမှာလဲ။”

“အဲဒါကို ငါမှ မသိဘဲ၊ က . . . ဆက်ပြောပါဦးဗျာ။”

ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုက ပန်းကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ပြောစရာကတော့ အဲဒါပဲဗျာ။ ဒီလို ခိုးဝင်တဲ့လူဟာ သိပ်ကို အလော သုံးဆယ် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကြောင်အိမ်မှာလည်း မှန်တံခါးတပ်ထားတာ ပဲ။ ဝိသိသော့ကလည်း ကျုပ်လက်ထဲမှာ အခု ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်ချင်ရင် မှန်ရိုက်ခွဲပြီးမှ ဖွင့်လို့ရမယ်။ တစ်ခါ ဒီကြောင်အိမ်ထဲမှာလည်း မိစ္ဆာပိုး ထည့်ထားတဲ့ ဘူးသုံးဘူးနဲ့ တခြား ရောဂါပိုးဘူးတွေ ရှိနေတယ်။”

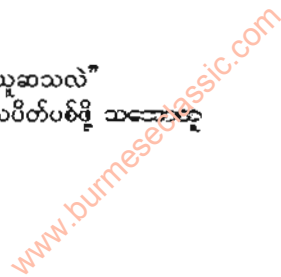
ဒီတော့ ဒီလူက တမန်းကတန်း မှန်ကိုရိုက်ခွဲပြီး ဝီရိုကို အတင်းဖွင့်ရင် အထဲမှာရှိတဲ့ ရောဂါပိုးဘူး တစ်ဘူးကို ထိမိခိုက်မိသွားနိုင်တယ်။ ဘူးကွဲသွားနိုင် တယ်။ တကယ်လို့များ အဲဒီလို ကွဲသွားတဲ့ဘူးဟာ မိစ္ဆာပိုးထည့်ထားတဲ့ဘူး ဖြစ် နေခဲ့ရင်၊ အဲလေ ဒါကလည်း မိုးမပြုဘူး ပြုခဲ့ရင် ဆိုတဲ့သဘောမျိုး အတွေး သိပ်ခေါင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မိုးခိုးသွားသွား ပြောရမယ်ဆိုရင် မိစ္ဆာပိုးထည့်ထားတဲ့ ဘူးဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မကွဲနိုင်ပါဘူးလို့ သိပ်ကို စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့တိုင်အောင် အဲဒီတံခါးကြီးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖွင့်သင့်တော့ဘူးလို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောချင် တယ်။ ဒါကလည်း မိစ္ဆာပိုး ထည့်ထားတဲ့ဘူးဟာ မတော်တဆ ကွဲသွားပြီး မိစ္ဆာပိုး တွေ ပျံ့နှံ့နေတဲ့အခန်းထဲက ‘လေ’ တစ်ကုပ စင်တီမီတာလောက် အပြင်ဘက် လေထုထဲကို လွတ်ထွက်လာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ လူသားထု တစ်ရပ်လုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားအောင် လုပ်တဲ့တရားခံတွေပဲလို့ သမိုင်းတွင်ရစ် အောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့လို့ ပြောချင်တာပါပဲ။

ဟာဒင်ဂါက မေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကလိုက်ဖိခင်ကကော ဘယ်လို ယူဆသလဲ။”

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီတံခါးကြီးကို အသေပိတ်ပစ်ဖို့ သဘောပဲ ထင် တယ်။”

“ဗိုလ်မှူးကြီး သောတရစ်ချီကကောဗျာ”

“ဘယ်လို ပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

သူက နည်းထပ်တို ချွတ်လိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့် ခပ်တိုတို ‘ညှပ်ထားသော ဆံထင်တို လက်နှင့်စွလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ထဲထဲ ဒီဇာတ်ခွဲခန်းကို အသေပိတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အင်း ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ကတော့ ဒီကိစ္စကို ကကြီးက အအထိ သိထဲလူတွေပဲ”

တာဒင်ဂါသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ထားရင်း ထွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကဲ . . . အကျွမ်းကျင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သုံးယောက်က တညီတညွတ် တည်း သဘောတူနေကြတဲ့အချိန်မှာ ကေဗဲလ်ရဲ့ သဘောထားကို ကြားရရင် စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ကေဗဲလ်ကတော့ အဲဒီလူတွေဟာ ‘ကြောက်ဆေးပါနေတဲ့ အဘွားကြီးအို တွေ’ပဲလို့ ထင်တယ်။ ကျုပ်အထင်ကို ပြောရရင် ဒီလူကြီးတွေဟာ ‘မိစ္ဆာပိုးထည့် ထားတဲ့ဘူး ကွဲများသွားခဲ့ရင်’ ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် မှန်မှန်ကန်ကန် မတွေးနိုင်၊ မစဉ်းစားနိုင်ကြတာဘဲလို့ ထင်တယ်။

ကဲ အဓိကကျတဲ့အချက်ကိုပဲ ပြန်စဉ်းစားကြရအောင်၊ ဒီအခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် ခိုးဝင်ပြီး ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေကို ခိုးသွားတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို အခြေခံပြီး ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုက ကြောက်နေတာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီလို ခိုးဝင်တုန်း မိစ္ဆာပိုးပါတဲ့ဘူး တစ်ဘူးတလေ မတော်တဆ ကွဲသွားခဲ့ရင် ဒီတံခါးကြီးကို ဖွင့် လိုက်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လူလောကကြီး တစ်ခုလုံး အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ် လို့ ဖြစ်တောင်ဖြစ်ခဲ့ ကိစ္စမျိုးကို တွေးပူနေတာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီသူခိုးက မိစ္ဆာပိုးကို တကယ်သာ ခိုးယူသွားရိုးမှန်ရင် လူလောကကြီး တစ်ခုလုံးအတွက် သိပ်ကို အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။

ကဲ အကြောက်မလွန်ဘဲ နည်းနည်းလောက် မှန်မှန်ကန်ကန် ကလေး တွေးကြည့်ကြစမ်းပါ။ ဒီရောဂါပိုးတွေကို ခိုးယူသွားတဲ့လူ ဒီကမ္ဘာမြေ ပေါ်မှာ လွတ်နေတာက ဒီတံခါးကြီးကို ဖွင့်ကြည့်ရင် အထဲမှာ မိစ္ဆာပိုးပါတဲ့ဘူး ကွဲများနေ မလား ဆိုတဲ့ ကိစ္စထက် အဆပေါင်း များစွာ ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ဒီတော့ အလွယ်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြောရရင် ပိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စကို ပိုကားကွယ်ကြ ရမှာ၊ ဒီတော့ ဒီလူသတ်သမား သူခိုးကို ခြေရာခံနိုင်အောင် ဒီဇာတ်ခွဲခန်းထဲကို

ကျပ်တို ဝင်ကြည့်မှ ဖြစ်မှာ။

အဲလေ၊ ကျုပ် ဝင်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် ဒီဇာတ်ခွဲထာ ဝင်ခွင့်ရတိုက်ပြီး ကြွက်ကလေးနဲ့အတူ အထဲကို ဝင်သွားမယ်၊ တကယ်လို့ ကြွတ် ကလေး မသေဘူးဆိုရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြွက်ကလေးသာ သေ သွားရင် ကျုပ် ဒီဇာတ်ခွဲခန်းထဲက ပြန်ထွက်မလာတော့ဘူး၊ ကဲ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား”

ကလိုက်ဖိဒင်က ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြောသည်။

“မင်း တော်တော်နဲ့ ပမာမခန့် ပြောတတ်တဲ့အကောင်ပဲ၊ မင်းက အလွတ် စုံထောက်သာဆိုတယ် တကယ်ကို မာရေကျောရေ ပြောတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိထားဖို့က ဒီ မိဂမ်မှာ ငါကသာ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ ငါကသာ အစစ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်မယ်”

“ခင်ဗျားက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုအချိန် မှာတော့ ခင်ဗျား မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးကို ရဲအထူးသတင်း ထောက်လှမ်းရေးက လွှဲယူထားလိုက်ပြီ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

တာဒင်ဂါက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးတို့ လျစ်လျူရှုလိုက်သည်။ သူက ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုကို မေးလိုက်၏။

“နေပါဦး၊ ခုနက ခင်ဗျား ပြောတုန်းက ဒီဇာတ်ခွဲခန်းမှာ ရှိတဲ့ အထူး လေသန့်စက်ကို ဖွင့်ထားလိုက်ပြီဆို၊ ဒါဆိုရင် အထဲက လေတွေ သန့်ရှင်းစင် ကြယ်သွားရော မဟုတ်လား”

“တခြား ရောဂါပိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာပိုးကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မသေနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီ လေ သန့်စက်ကလည်း အထဲမှာရှိတဲ့လေကို သန့်စင်ပေးလိုက်ပြီး အဲဒီအခန်းထဲကိုပဲ ပြန်လွှတ်ပေးနေတာ၊ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာပိုးကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သတ်လို့ မရဘူး”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တော်တော်ကလေးကြာအောင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထွန်တော်က ဂရိဂိုရိုကို မေးလိုက်သည်။

“ကဲ-ဒီအခန်းထဲမှာ မိစ္ဆာပိုး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပလိပ်ရောဂါပိုးတစ်ခု ငဲ့နေ ပြီ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဟောဒီ ကြွက်ကလေးဟာ ဘယ်လောက်လောအင် ကြာအောင် ခံနိုင်ရည် ရှိမလဲ”

သူကလည်း တိတိကျကျ ပြောသည်။

“သူ ဆလင်းတွေနဲ့ ခံနိုင်မယ်၊ စက္ကန့်သုံးဆယ်ကြာရင် တွန့်လိပ်ကောက် တွေပြီး ဝေဒနာတို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရလိမ့်မယ်၊ တစ်မိနစ်ကြာရင် သူ သေပြီ၊ အေးလေ . . . မြေတွေ လက်တွေ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်တာမျိုးတော့ရှိ မယ် ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ သေပါပြီ၊ ဒါကတော့ မိစ္ဆာပိုးကို ပြောတာ၊ ငလိုင်ရာဂါဗိုး ဆိုရင်တော့ ဒါထက်နည်းနည်းလေး ပိုကြာလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ကလိုက်ဖ်ဒင်ကို မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို တားမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ် ဒီကြွက်ကလေးကို အကဲခတ်နေ ခုတ်၊ သူ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ် အထဲမှာ ဆယ်မိနစ်အထိ နေပြီးမှ ပြန် ထွက်လာမယ်”

“အေးလေ၊ မင်း ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့ရင်ပေါ့လေ”

ကလိုက်ဖ်ဒင်တစ်ယောက် လေသံလျော့သွားလေပြီ။ တကယ်ကတော့ ကလိုက်ဖ်ဒင်သည် လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အခြေအနေမှန်ကို နား လည်လွယ်သူ ဖြစ်သည်။

“တကယ်လို့သာ ဒီရောဂါပိုးတွေကို ခိုးသွားရုံမှန်ရင် ခိုးသွားတဲ့လူဟာ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးနေတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီတော့ ခုအချိန်မှာ အဲဒီအရူးက သိမ်းမြစ်ထဲကို ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေ သွန်မချဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောနိုင်မလား”

ကလိုက်ဖ်ဒင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အကြောက်အကန် ပြန်ငြင်းသည်။

“ကြွက်လေး တကယ်သေသွားရင် မင်းပါ အထဲက ပြန်ထွက်မလာပါဘူး လို့ ဘယ်လူက အာမခံနိုင်မလဲ၊ ဟေ့-ကေဗဲလ်၊ မင်းလည်း သူလိုငါလို သာမန် လူသားတစ်ယောက်ပါကွာ၊ ပြီးတော့ ကြွက်ကလေးသာ သေသွားရင် မင်းတ လည်း အောက်ဆီဖျင် ကုန်သွားပြီးတဲ့နောက် အစာဝတ် ရေဝတ်နဲ့ အသက်ရှူ ကျပ်ခံပြီး အသေခံသွားမယ်ဆိုတာ ငါက ယုံရမှာလား၊ ဒီတော့ . . . မင်း အပြင်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ပြန်ထွက်လာမှာပါကွာ”

“ကဲ . . . ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ကျုပ် ပြန်ထွက်လာတယ်ပဲ ထားပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျုပ်က ဓာတ်ငွေ့ကာဝတ်စုံနဲ့ အသက်ရှူကိရိယာကို ကိုယ် ပေါ်မှာ ဝတ်ထားဦးမှာပဲလား”

ကလိုက်ဖ်ဒင်၏ လေသံက ပြတ်သည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ အထဲမှာ ရောဂါပိုးတွေ ပျံနေပြီး မင်းကိုယ် ပေါ်မှာလည်း ဓာတ်ငွေ့ကာဝတ်စုံ မရှိဘူးဆိုရင် မင်း အပြင်ကို ပြန်ထွက်လာ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလည်း သေပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ . . . ဒီဘက်ကို ခဏလာစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က စကြိုလမ်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နောက်ထဲမှ မြတ်သန်းလာခဲ့သော စကြိုတံခါးရှိရာသို့ သူ့ကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသည်။

“ဟောဒီ တံခါးဟာ လေလုံတံခါးပါ၊ ပြီးတော့ စကြိုလမ်း အပြင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း လေလုံ ပြတင်းပေါက်တွေပါ၊ ကျုပ် တောင်း ကောင်း သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဟောဒီ စကြိုတံခါး အပြင်ဘက်မှာနေ၊ အထဲကို လှမ်းမြင်နိုင်ရုံ တံခါးရွက်ကို နည်းနည်းကလေး ဟ၊ထား၊ အဲဒီကနေ ကြည့်ရင် အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို လှမ်းမြင်နေရတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် အထဲက ပြန်ထွက်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မြင်ရမယ်၊ တဲ . . . ဟုတ်ပြီလား”

“မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ဟန့်ယပ်တီ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီး မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ရော့၊ ဒါကို ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ကိုင်ထား၊ တကယ်လို့ ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ဓာတ်ငွေ့ကာဝတ်စုံနဲ့ အသက်ရှူကိရိယာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်နိုင် တယ်၊ (၁၅) ပေ အကွာမှာရှိတဲ့ ပစ်မှတ်ကို ကျည်ဆန်ကိုးတောင့်နဲ့ ပစ်ရင် ခင်ဗျား မလွဲနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီနောက်တော့ ဒီတံခါးကို ပြန်ဝိတ်လိုက်၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီ ဝိုင်းရစ်ပိုးဟာ ဒီအဆောင်အမှတ်(၅)ထဲမှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်”

ကလိုက်ဖ်ဒင်သည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သေနတ်ကို မပုံမရံ တွန့်ဆုတ် ဆုတ်နှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် သူက တည်ငြိမ်သော လေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ လိုအပ်လာရင် ငါက ပစ်ကို ပစ်မှာပဲ ဆိုတာ မင်း သိထယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မရယ်ချင်လှသော်လည်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် သူ့ကို ခြန် ဖြေလိုက်သည်။

“သိပ်ကို သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာပိုးကြောင့် သေရတာနဲ့ ဘာလဲ သေနတ် အမှန်ခံရပြီး သေရတာက ပိုသက်သာတာပေါ့”

သူက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေသည်။

“အေးကွာ၊ ခုနကတုန်းက မင်းကို သဟောက်သဟန်း လှင့်ခွင့်ပေးတာနဲ့”

ဝင်နည်းဝါတယ် ဆောင်လမ်း မင်း တကယ် သတ္တိကောင်းတဲ့လူပဲ”

“အေးအေး၊ ထိုင်းမိစ် သတင်းစာကြီးထဲမှာ ကျုပ်အတွက် နာရေးကြော်ငြာ ထည့်တဲ့အခါတော့ အဲဒီ စကားလုံးလေးတွေပါအောင် ဆက်ဆက်ထည့်ပေး ဝမ်းသာ ထဲ ညွှန်ကြားနေမှာကြီး။ ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးပေါ်က လက်တွေရာ ရှာနေတဲ့ လူတွေတို့ လက်စအိတ်ခိုင်းလိုက်တော့ဗျာ”

မိနစ်နှစ်ဆယ် ကြာသောအခါ လတ်ဗွေရာရာသည့် လုပ်ငန်းများ ပြီးဆုံး သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ဝင်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေ ပါပြီ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မဝံ့မရဲ အားတုံ့အားနာနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို မည်သို့မည်ပုံ နှုတ်ဆက်စကား ပြောရမည်ကို မသိကြသဖြင့် နှုတ်ဆွဲ နေကြပုံလည်း ရသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်သူက ညိတ်၊ လက်ပြသူ က ပြ၍ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ကြပြီး ကျွန်တော့်အနီးမှ ခွာသွားကြသည်။

သူတို့အားလုံးသည် စကြိုလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်သွားကြပြီး စကြို လမ်းတံခါးမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြ၏။ ကလိုက်စီဒင် တစ်ယောက်သာ တံခါး ပေါက်ဝနားတွင် ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အားတုံ့အားနာ ဖြစ် နေဟန်နှင့် ဟန်ယပ်တီ ပစ္စတိုကို သူ့ကျောဘက်တွင် ဝှက်ကိုင်ထားသည်။

ဓာတ်ငွေကာဝတ်စုံက ကျွန်တော့်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပြီး ဖြစ်နေစေ သည်။ အသက်ရှုကိရိယာက ဇက်ကြောကို အတင်းဖိထားသလို နာနေသည်။ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ငွေကြောင့်လည်း အကြီးအကျယ် အာခေါင်ခြောက်လာ သည်။ ဒါကလည်း သာမန်အချိန်တွင် ဆေးတံသောက်လေ့ ရှိပြီး တစ်နေ့လုံးလုံး ကြာမှ စီးကရက်သုံးလိပ်သာ သောက်လေ့သောက်ထရှိသော ကျွန်တော်က မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း စီးကရက်သုံးလိပ်ကို ဆက်တိုက်သောက်ခဲ့သောကြောင့် အာခြောက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲတွင်လည်း ဓာတ် ခွဲခန်းသို့ ဝင်သင့်၊ မဝင်သင့် လွန်ဆွဲနေကြသည်။ သို့သော် ဝင်သင့်သည့်ဘက်က အသာရသွားသည်။ ကျွန်တော်က ဓာတ်ငွေကာဝတ်စုံနှင့် အသက်ရှုကိရိယာ တို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ထပ်စစ်ဆေးမိပြန်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ယခုလို စစ်ဆေးမိသည်မှာ ငါးကြိမ် ရှိသွားလေပြီ။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်း ကြည့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သိက္ခာအကျမခံတော့ဘဲ လျှို့ဝှက် ဝဏန်း အစီအစဉ်အတိုင်း ဝဏန်းများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လှည့်လိုက်၏။

သာမန်အချိန်မျိုး၌ပင် ဤတံခါးကြီးကို ဖွင့်ရသည်မှာ တော်တော်လေး

ခတ်သည်။ ယခုလို ရာဘာလက်အိတ်ထူကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခုတ်မိ ရွေ့ရှို ပလတ်စတစ်မျက်မှန်ကြီးများကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသည့် အချိန်မျိုး တွင် ဖွင့်ဖို့ ပိုခက်သည်။ သို့သော် တစ်မိနစ်တိတိ ကြာသောအချိန်တွင် ဖွင့် ချက် မှန်သွားသဖြင့် တံခါးကြီး၏ အလယ်မှ သံမင်းတုပ်ကြီးကို အလွန်အား ကောင်းသော သံလိုက်တုံးကြီးများက သံလိုက်ဓာတ်အားနှင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်သော ကြောင့် ခုတ်ခနဲ မြည်သွားသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကိုင်ဘီကြီး ကို သုံးပတ်ပြည့်အောင်လှည့်ပြီး ပခုံးအားနှင့် အထဲကို တွန်းလိုက်သောအခါ တန်ဝက်တိတိ လေးလံသော ထိုတံခါးကြီးသည် အတွင်းသို့ ဖွင့်သွားပါတော့ သည်။

ကျွန်တော်က ကြက်လောင်အိမ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဖွင့်နေသော တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ ခပ်မြန်မြန် ဝင်လိုက်၏။ ထို့နောက် တံခါးကို ပြန်ပိတ် ပြီး အတွင်းဘက်မှ လက်ကိုင်ဘီကြီးကို သုံးပတ်ပြန်လှည့်လိုက်ရာ တံခါးကို ပြန်သော့ခတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခန်းငယ်ကလေး၏ ဟိုဘက်ထိပ် တွင် နို့နှစ်ရောင် မှန်နှင့်ပြုလုပ်ထားသော လေလှိုတ်ခါးတစ်ချပ် ရှိသေးသည်။ ထိုတံခါးကို ဖွင့်မှ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ရောက်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဆယ့်ငါးလက်မရှိသော ထိုတံခါးလက်ကိုင်ကို တွန်းဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ဝင်လိုက် ၏။ ထို့နောက် ထိုမှန်တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် မီးဖွင့်ရန် မလိုတော့ပါ။ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုလုံး နံယွန်မီးချောင်း များကြောင့် လင်းထိန်နေသည်။ ဒီဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော သူခိုးသည် ကမန်းကတန်း ပြန်ထွက်သွားရသဖြင့် မီးပြန်ပိတ်ဖို့ မေ့သွားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မီးကိစ္စကို စိတ်ရှုပ်ခဲပြီး စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မရပါ။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော် အထူးဂရုပြုနေရမည် ကိစ္စမှာ လောင်အိမ်ကလေးထဲ ၌ ပါလာသော ကြွက်ကလေး ကျန်းခဲသာ၍ မာမာချာချာ ရှိနေစေဖို့ပင်တည်း။

ကျွန်တော်သည် ထိုလောင်အိမ်ကလေးကို အနားရှိ ခုံရုံညတစ်ခုပေါ်တွင် တင်လိုက်ပြီး အပေါ်က အုတ်ထားသည့် အဝတ်စုံကို လှစ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြွက်ကလေးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အတယ်၍ သာ မျက်စောင်းထိုးခံရသဖြင့် ပြာဖြစ်သွားသည်ဆိုငြားဘဲ၊ ထိုကြွက်ကလေးသည် ခဏချင်း ပြာဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာသည်။

ဂရိဂိုရီကတော့ ဆယ့်ငါးစက္ကန့်ဟု ပြောလိုက်သည်။ အတယ်၍ ဆေးတံ တမန် မိစ္ဆာဗိုးသည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ၌ ပျံ့လွင့်မင်းမူနေသည် နှိုင်းနှိုင်း ဆေး

ငါ့စက္ကန့်အတွင်း တို့ရွှေကြွက်တို့ အစွမ်းပြချေတော့မည်။ ကျွန်တော်က စက္ကန့်
 ထိုင်း စက္ကန့်တိုင်းကို ရေတွက်ကြည့်နေမိသည်။ ဆယ့်ငါးစက္ကန့် ပြည့်သွားသည်
 နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တို့ရွှေကြွက်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားသမျှ ပြုလိုက်၏။
 သို့သော် သူ့လှုပ်ရှားမှုက စကြဝဠာတံတိုင်းကြီးနားအထိ လှင့်စဉ်သွားလှမတတ်
 ထုပ်စွာသွားသော ကျွန်တော် နှလုံးလောက် လှုပ်ရှားမှု မပြင်းထန်ပါ။ ကိုရွှေ
 ကြွယ်က သေးငယ်သော လျှောင်အိမ်ကလေးထဲတွင် ကျွမ်းနှစ်ပတ် ပစ်လိုက်
 ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရာဘာလက်အိတ်အတွင်းရှိ ကျွန်တော့် လက်ဖဝါး
 ချောသည် ရေခဲတံပမာ အေးစက်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်ပါးစပ်ကလည်း မိုးခေါင်
 ချော့ အေးသလို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

စက္ကန့်သုံးဆယ် ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ။ အကယ်၍ မိစ္ဆာဝိုးသာ ပျံ့လှင့်နေခဲ့
 သော် ဒီအချိန်လောက်တွင် ကြွက်ကလေးတစ်ကောင် ဦးစောက်ကျွမ်းပြန်ဖြစ်
 အောင် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေဖို့ ကောင်းပြီ။ သို့သော် ယခုအချိန်အထိ
 ကိုရွှေကြွက်ကလေးသည် နောက်ခြေထောက် နှစ်ချောင်းပေါ်တွင် ဆောင့်
 ကြောင့်ထိုင်ရင်း နှာခေါင်းကို ရှေ့လက်ကလေး နှစ်ချောင်းဖြင့် စိတ်မရှည်တော့
 သလို ဆက်တိုက် ပွတ်နေသည်ကလွဲ၍ ခပ်တည်တည်ပင်တည်း။

လေးဆယ့်ငါးစက္ကန့် .. တစ်မိနစ်ပင် ကြာလေပြီ။ ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရီ
 တစ်ယောက် ဗိုင်းရပ်စ်ဝိုး၏ အစွမ်းသတ္တိကို ခန့်မှန်းရာ၌ ဖြစ်သင့်သည်ထက်
 ပိုပြောမိလေပြီဟု ထင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီကိုရွှေကြွက်သည် အခြားအခြား
 သော ကြွက်ကလေးများထက် ကာယဗလ ပိုကောင်းပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိ၍ လည်း
 ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဂရိဂိုရီသည် အလွန်တော်သော သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦး
 ဖြစ်သည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွင် မှားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်မိချေ။ ပြီးတော့
 ဒီကြွက်ကလေးကလည်း ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် သာမန် ကြွက်တစ်ကောင်မျှ
 သာ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒီဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိပြီး ယခုအချိန်
 ကျမှ အသက်ရှူဖို့ စသတိရလာတော့သည်။

ကျွန်တော်က လျှောင်ချိုင့်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကြွက်ကလေးကို အပြင်သို့
 ထုတ်ယူလိုက်၏။ သို့သော် ကိုယ်တော်မြတ်ကလေးက လက်ထဲတွင် အငြိမ်
 မနေပါ။ အကြောက်အကန် ရှုန်းထွက်သွားပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆင်း
 ပြေးပါလေတော့သည်။ ကိုရွှေကြွက်ကလေးသည် အခန်းထောင့်သို့ ရောက်
 သောအခါ နှာခေါင်းကို လက်နှင့် ပွတ်ပြန်၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်က တွေးလိုက်
 မိသည် 'ဒီကြွက်ကလေးတောင် ဒီအခန်းထဲမှာ နေနိုင်သေးရင် သူထက် အဆ

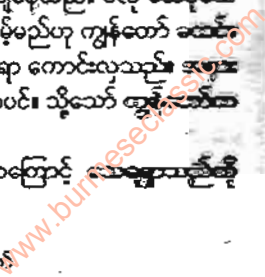
ပေါင်း ငါးရာကျော် ကိုယ်အလေးချိန်ပိုများသော ကျွန်တော်ထက် သူ့ထက်
 ရမည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှူကိရိယာကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြင်ပသို့
 ပါးရ ရှူလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်တော့ ငါးပါးကြီး မှောက်လေပြီ။ တကယ်တော့ ငါးငါး
 တော့ဘူးဟု ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိသည့်တိုင်အောင် အသက်ကို နည်းနည်း
 ကလေးမျှင်းပြီး ရှူသင့်သည်သာ။ တစ်ခါ အဘယ်ကြောင့် ကိုရွှေကြွက်ကလေး
 က သူ့နှာခေါင်းကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် တစ်ချိန်လုံး ပွတ်နေသည်ဆိုသည့်
 ကိစ္စကို ကျွန်တော် ယခု နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရပါပြီ။ အလွန်တရာ ဆိုးရွား
 လှသော အနံ့အသက်ဆိုးကြီးက ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲသို့ အလုံးအရင်းနှင့်
 ဝင်ဆောင့်ပါလေတော့သည်။ အလွန်နံ့စော်လှသော ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဆာလ်ဖိုက်
 ကပင် လက်မြောက်ရမည့် အနံ့အသက်ဆိုးကြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က နှာခေါင်းကို အသာပိတ်ရင်း ခုံရှည်ကြီးများနှင့် စားပွဲများ
 ကြားတွင် လျှောက်ရှာလိုက်မိ၏။ စက္ကန့်သုံးဆယ်အတွင်း ကျွန်တော် လိုက်စွာ
 နေခဲ့သော ကျွန်တော် မတွေ့မြင်လိုဆုံး ကိစ္စကြီးကို ရှာတွေ့လိုက်ရလေပြီ။
 တကယ်ကတော့ ညတုန်းက ဒီအခန်းထဲသို့ ခိုးဝင်သွားသည့် ကိုရွှေသူခိုးသည်
 မီးပိတ်ရန် မေ့နေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဒီအခန်းထဲက အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်လိုသော
 ကြောင့် မီးကို တမင် မပိတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဟာခင်ဂါက ဒေါက်တာ ဘက်စတာအား ရှာဖွေရန် ခိုင်းစေထားသည့်
 ကိစ္စကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းသင့်ပေပြီ။ ယခု ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် ဝတ်ရုံကြီးကို
 ဝတ်ထားသော ဒေါက်တာဘက်စတာတစ်ယောက် ရာဘာခင်းထားသော ကြမ်း
 ပြင်ပေါ်တွင် ခွေခွေကလေး ဖြစ်နေလေပြီ။ သူသည်လည်း ကလန်ဒန်လိုပင်
 ဝေဒနာကို အကြီးအကျယ် ခံစားရပြီးမှ သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်
 တလန်ဒန်ကိုသို့ ဆိုင်ယင်းနိုက်အဆိပ်ကြောင့် သေရရှာခြင်းတော့ မဟုတ်ဘူး
 ဖျတ်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြာနှမ်းနေပြီး ဖျက်လုံး၊ နား၊ နှာခေါင်းများထဲမှ အထွန်
 အနံ့အသက် ဆိုးရွားသော အပုပ်ရည်များ ထွက်ကျနေသည်။ ဒီလို သေခံ
 နည်းမျိုးကို မည်သည့်နေရာတွင်မျှ ရှာ၍ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်
 ကြည့်ရ မြင်ရသည်မှာပင် ထိတ်စရာ၊ လန့်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဒါဟာ
 သို့ တပ်သွားရန်ဆိုသည့် ကိစ္စမှာ ပို၍ မတွေးရဲစရာပင်။ သို့သော် ထိုအခါက
 အနားသို့ တပ်သွားမိသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို တိုင်မကြည့်ပါ။ သူ ဘာကြောင့် သေချာသည်ဆို

တပ်အပ်သော မသိသောကလေး တော်တော်ကလေး နီးနီးစပ်စပ် ခန့်မှန်းမိပြီ ဖြစ်သဖြင့် တိုင်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကိုင်း၍ နီးနီးစပ်စပ် တိုင်ကြားရင်း လေ့လာလိုက်မိသည်။ သူ့နားရွက်နောက်ဘက်တွင် အပြော အနည်းငယ် စုတ်ပြနေပြီး အနားနည်းငယ် ထွက်နေသော ဒဏ်ရာ တစ်ခု ရှိသည်။ သို့သော် ထိုဒဏ်ရာက ရောင်တော့ မရောင်သေးချေ။ ဖူးရောင် လာရန် အချိန်မရသေးမီ အသက်ထွက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ရမည်။

သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း နံရံခြေရင်းဘက်တွင် အပြာရင့်ရောင် ဖန်ပုလင်း တလေးတစ်လုံးနှင့် အနီရောင် ပလတ်စတစ်အဖုံးကလေးတို့မှ ကွဲကျန်ရစ်ခဲ့ သော ပုလင်းကွဲ၊ ပလတ်စတစ် အစအနကလေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို ဖန်ပုလင်းကလေးထဲတွင် တစ်ချိန်က မည်သည့်ပစ္စည်းများကို ထည့်ထားခဲ့ ကြောင်း ယခု အချိန်တွင် မသိနိုင်တော့ချေ။

ထိုနေရာမှ သုံးလေးပေခန့် ဝေးသောနေရာတွင် လေလှေအောင် ပြုလုပ် ထားသော မှန်တံခါးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုမှန်တံခါးနောက်ဘက်တွင် တိရစ္ဆာန် လှောင်ခန်းတစ်ခု ရှိသည်။ မိမိတို့ သူတေသနဌာနကြီး တစ်ခုလုံးတွင် အဆိုပါ တိရစ္ဆာန်လှောင်ခန်းမီး စစ်ဆေးခြင်း လေးခုသာ ရှိသည်။

ထို အခန်းကြီးတွင် ဝတ်စုံခွဲခန်းလောက် ကျယ်ဝန်းပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းလိုပင် ပြတင်းပေါက် လိုက် မှန်များ အဆိုပါ အခန်းတစ်ခန်းလုံးတွင် တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ၏ လှောင်ခန်းပုံစံမျိုး စီစဉ်ပြီးများပေါ်၌ အပြည့်အနှက် တင်ထားသည်။ ကျွန်တော် တို့သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ၏ မျက်လုံးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်က ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဤအခန်းထဲ တွင် တိရစ္ဆာန်ပေါင်း တစ်ထောင်ငါးရာမှ နှစ်ထောင်ခန့်အထိ ရှိမည် ဖြစ်ပြီး အများစုမှာ ကြွက်များပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တို့ရစ္ဆာန်များမှာ ယုန်ကလေးများနှင့် ဖူးကလေးများပင်။ သူတို့ အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေကြပုံပေါ်သည်။ တစ် ဖက်ခန်းထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူတို့ကို ထိခိုက်ပုံ မရချေ။ ဤတွင် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး အခန်းချင်း ဆက်ထားသော တံခါးတို့ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲသို့ ရောက်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်မိနစ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်သေးချေ။ ဖြစ်မည့်ပုံလည်း မထင် တော့ပါ။ ဤတွင် ကျွန်တော်က ကြွက်ကလေးကို ချောင်ပိတ် ဖမ်းလိုက်ပြီး လှောင်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သံမဏိတံခါးကြီးကို ပြန်

စိစစ်

ဖွင့်ရန် နို့နှစ်ရောင် မှန်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝိုင်းရံပြီး ကလိုက်ဖိခင်ကို သွားသတ်ရတော့သည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်သာ ဓာတ်ငွေ့ ကာဝတ်စုံကို မချွတ်ဘဲ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သော် ကျွန်တော် တစ်လိုက်ထံမှ စကားပေါက်ဖြစ်သွားအောင် အပေါက်ဖောက်ပေးတော့မည်မှာ သေချာပေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဓာတ်ငွေ့ကာဝတ်စုံကို ပြန်ချွတ်လိုက်ပြီး သံမဏိတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။

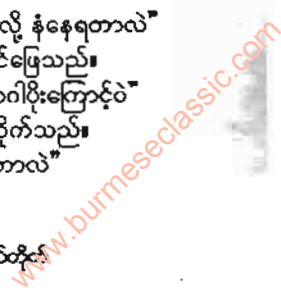
ဂျင်နရယ် ကလိုက်ဖိခင်သည် အနည်းငယ် ဟထားသော တံခါးကြား ကျွန်တော်ကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ကျွန်တော် တို့ သေနတ်နှင့် ချိန်ထားရသောကြောင့် ဝမ်းသာနေပုံတော့ မပေါ်။ သို့သော် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်ကတော့ သေချာသည်။ တစ်ဖန် ဟန်ယပ်တီသည် အလွန် မောင်းပျော့သောသေနတ်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ခုမှ ပြောရန် နောက်ထဲ နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကပျာကယာ လှမ်းပြောလိုက်ရသည်။

“တိစ္ဆမရှိတော့ပါဘူးဗျ၊ အထဲက လေက သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပါပဲ။”
ထိုအခါကျမှ သူက ဆန့်ထားသောလက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး စိတ် သက်သာရာရသွားဟန်နှင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးက ဟက်ဟက်ပတ်ဝင် မရှိလှသော်လည်း ပြုံးပြသည် ဆိုတာကတော့ သေချာသည်။ ဒါကလည် ကျွန်တော်အစား ဒီဓာတ်ခွဲခန်းထဲကို သူ ဝင်ခဲ့မိရင် အကောင်းသားဟု မဆိုထင် တဲ တွေးလိုက်မိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူက ပြန်မေးသည်။

“ဟေ့ ကေဗဲလ်၊ မင်းဥစ္စာက သေချာရဲ့လားကွ”
ကျွန်တော် စိတ်တိုသွားမိသည်။
“ကျုပ် မသေသေးဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား အမြင်ပဲ မဟုတ်လား၊ ကဲ-ခင်ဗျားအထဲကို လာကြရင် ကောင်းမယ်”

ကျွန်တော်က အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး သူတို့ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ ဟာခင်ဂါတစ်ယောက် ပထမဦးဆုံး ဝင်လာသည်။ သူက နှာဆိုင် ခွဲလိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဒီ ဆိုးဆိုးရွားရွား အနံ့ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ နံနေရတာလဲ”
ဤတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချ်က ဝင်ဖြေသည်။
“ပလိပ်ရောဂါပိုးကြောင့်ပေါ့၊ ပလိပ်ရောဂါပိုးကြောင့်ပဲ”
ကျွန်တော်က ခပ်မာမာထန်ထန် မေးလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားက ဘာပြုလို့ ဒီလို ပြောနိုင်ရတာလဲ”

သူသည် ကြင်မြင်တို့ ငိုကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြန်
ဖြေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လေးရက်လောက်က ဒီမှာ မတော်တဆ သေဆုံးမှုတစ်ခု
ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်း၊ ကျွမ်းကျင်သူ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် သေသွားခဲ့တယ်။
အဲဒီတိစ္ဆာကြောင့် တန်းပြောနိုင်တာပေါ့။”

“ဤတွင် ဟာဒင်ဂါက ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ”

“ပလိပ်ရောဂါပိုးကြောင့် လူတစ်ယောက် သေသွားတယ်။ သေတဲ့လူက
ထော့ ဒေါက်တာဘက်စတာပဲ”

သူတို့ အားလုံး တစ်ခွန်းမှ မပြောကြတော့ပါ။ ကျွန်တော့်နောက်မှ တိတ်
တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်လာကြသည်။ ဟာဒင်ဂါက အလောင်းကို သေသေချာချာ
စိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ဘက်စတာဆိုတာ သူ့ကိုး၊ မင်းဥစ္စာက သေချာရဲ့လား။ သူ
ညနေ (၆) နာရီခွဲတုန်းက ပြန်ထွက်သွားတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ဆွေးနွေးသည်။

“သူ့ဆီမှာ ဆံဆွဲကြိုးဖြတ်တဲ့ ပလာယာရီနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ ဒေါက်
တာဘက်စတာဆိုတာ သိပ်သေချာပါတယ်။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က
နားရွက်နေနက်ဘက်မှာ ထုပစ်ခဲ့ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်း တံခါးနားရောက်မှ ပလိပ်ရောဂါ
ပိုးပါတဲ့ ပုလင်းကို လှမ်းပစ်ခဲ့ပုံရတယ်။ အဲ . . . သူကတော့ တံခါးကို ကျော
ကယာပိတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့လေ”

ကလိုက်စိဝင်က ခြောက်ကပ်အက်ကဲ့သောအသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့အကောင်၊ ပါးစပ်က ထုတ်ပြောလို့မဖြစ်အောင်
ကို ယုတ်မာ စုတ်ပဲ့တဲ့အကောင်”

“ဒါမှမဟုတ်ရင် အင်မတန် ယုတ်မာစုတ်ပဲ့တဲ့အကောင်တွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆို ဆွေးနွေးခြေတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော
ဂရိတ်ရီရီရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူသည် တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲ
ရည်ကြိုးပေါ်တွင် တင်ရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ထားသည်။
သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ပခုံးတို့
လက်နှင့် အသာထိပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာ ဂရိတ်ရီရီ ခင်ဗျားဟာ တပ်မတော်

သားလည်း မဟုတ်၊ ရဲသားလည်း မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီလို အကြံပေးတာတွေ
မြင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ကိုတော့ တုံ့ပြန်ဖို့
သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။ သူ့မျက်လုံးအောက်
တွင် မျက်ရည်စများ ရှိနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူက ကျုပ်နဲ့ဆိုရင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦး
ထက် ပိုရင်းနှီးကြတယ်ဗျာ။ ကဲ-ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မစွတာ ကေဇဲလဲ”

“ရောဂါပိုးနဲ့တွေ့ထားတဲ့ ကြောင်အိမ်ကို ချက်ချင်း စစ်ဆေးပေးပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ရောဂါပိုးတွေ့ထားတဲ့ ကြောင်အိမ်ကို

စစ်ဆေးကြည့်မှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ကျုပ်ကလည်း ဘာတွေ ကြောင်နေသလဲ
မသိပါဘူးဗျာ”

သူသည် ကြောင်အိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို နှစ်ခါ သုံးခါ
ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“သော့ခတ်ထားတယ်ဗျာ၊ တံခါးကို သော့ခတ်ထားတယ်”

ကျွန်တော်က စိတ်မရွည်တော့ပါ။

“ခင်ဗျားဆီမှာ သော့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီသော့က တစ်ချောင်းတည်းရယ်။ အဲဒီသော့ မရှိတဲ့ ဒီ ကြောင်အိမ်
ကို ဖွင့်လို့ မရဘူး။ ရိုက်ဖွင့်မှပဲ ရမယ်။ အခု ဒီ . . . ဒီ . . . ကြောင်အိမ်ကို
ဖွင့်မသွားဘူးဗျာ”

“ပေါ့ကြောင်ကြောင်တွေ လာပြောမနေနဲ့ဗျာ၊ ဒေါက်တာ ဘက်စတာထ
ဘာရောဂါနဲ့ သေသွားတယ်လို့ ထင်သလဲ၊ တုပ်ကွေးရောဂါနဲ့လား။ ကဲ . . .
ဖွင့်မှာသာ ဖွင့်စမ်းဗျာ”

သူက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သော့ကို လှည့်လိုက်၏။ ယခုအချိန်တွင်
ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဒေါက်တာ ဘက်စတာကို မေ့သွားကြလေပြီ။ ဒေါက်တာ
ဂရိတ်ရီရီရာ သာ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ သူက ကြောင်အိမ်တံခါး နှစ်ချပ်စလုံးတို့
ဖွင့်လိုက်ပြီး သေတ္တာကလေး တစ်လုံး၏အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာ
ဂရိတ်ရီရီရာသည် မျက်စိရွှေ့မှောက်မှာပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ချော့ချော
သည်။ သူက လေသံကလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ပါသွားပြီ၊ အားလုံးပါသွားပြီ၊ ဘူးကိုးဘူးစလုံး ပါသွားပြီ၊ ခြောက်သွေ့
ပလိပ်ရောဂါပိုး ထည့်ထားတဲ့ဘူးတွေ၊ သူက ဒေါက်တာ ဘက်စတာတို့ ဝတ်
ရောဂါပိုး ဘူးတစ်ဘူးနဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့ပုံရတယ်”

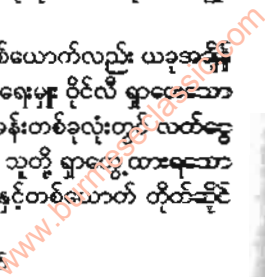
ကျွန်တော်တ သူတို့ မာမာထန်ထန် မေးလိုက်မိ၏။
“ကျွန်တို့ သုံးဘူးတ ဘာတွေလဲ”
သူတ ကြောက်လန့်တကြား ဖြေလိုက်သည်။
“မိစ္ဆာသိုလေး မိစ္ဆာပိုးဘူးတွေ ပါသွားပြီဗျ”

(၅)

မိုးဒမ် သုတေသနဌာနတွင် အုပ်ချုပ်ရေးဌာန၏ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်သည် အချက်အပြုတ် အလွန်ကောင်းသည် ဟု အစားကောင်း ကြိုက်တတ်သူများ အကြားတွင် အထူး နာမည်ကြီးသည်။ ယနေ့ တည်ခင်းကျေးဇူးသော အစားအသောက်များကလည်း စံချိန်မီပါပေ သည်။ ယခုလို စံချိန်မီ အစားအသောက်များကို စားရသောက်ခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းတွင် စားသောက်ဆိုင် ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဒေါက်တာ မက်ဒေါ် နယ် ဝင်စားသောက်နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒေါက်တာ ဝရီဂိုရီနှင့် တွဲဖက်ဆောင်ရွက်နေသူ ရှောင်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့က ခံတွင်းတွေ နေသူမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ဟာဒင်ဂါက တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ စားနေသလို ထလိုက်ဖိဒင်နှင့် ဝေးဘရစ်ချ်တို့ကလည်း ထူးမခြားနားပင်။ ဝရီဂိုရီကမူ သူ ဝန်းကန်ပြားကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ရင်း တစ်လုတ်မျှ မစားဘဲနေသည်။ ကျွန်တော် တို့ ထမင်းစားနေစဉ် သူ ရုတ်တရက် ထသွားပြီး ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ၌ သူပြန် လာသောအခါ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ ဓာတုဗေဒ သုတေ သနလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေသူတစ်ဦးသည် ယခုလို အသေဆိုး သေရရာ သည့် ကိစ္စမျိုးနှင့် ဟပ်စပ်ပုံရမည် မထင်။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းဝိုင်းသို့ လက်ငွေပါရဂူနှစ်ယောက်လည်း ယခုအချိန် အထိ ရောက်ရှိမလာသေးပါ။ သူတို့သည် ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဝိုင်လီ ရှာငေးသာ ထတ်ငွေပါရဂူသုံးယောက်နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုလုံးတွင် လက်ငွေ ရာများကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေခဲ့ကြရရှာသည်။ ယခု သူတို့ ရှာတွေ့ ထားသော ထတ်ငွေရာများကို စာရင်းပြုလုပ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုင်ဆိုင်

စစ်ဆေးနေကြသော်လည်း ခံမက်တံခါးကြီး၏ လက်ကိုင်ဘီးကြီးနှင့် ဘေးပတ်ပတ်လည် နေရာတစ်ဝိုက်တွင် အဝတ်စ တစ်စနှင့် သူတံထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်လူ မပါနိုင်ဆိုသော အချက်ကို တရားသေယူဆချိန် ခြစ်နိုင်ပြန်ချေ။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်၍ ပြီးစီးသွားသည့်အချိန်ကျမှ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဘဝင်သည် ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် အဆောင်အမှတ်(၅)မှ ဝန်ထမ်းများကို တစ်ချိန်လုံး စစ်ချက်များ ယူနေခဲ့ရ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့လုပ်ငန်းပြီးစီးဖို့ အချိန်များစွာ လိုပါသေးသည်။ ယမန်နေ့ညနေက သူတို့ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ကြသည်ဆိုသော အစစ်ခံချက်များ မှန်၊ မမှန်ကို လိုက်လံ စစ်ဆေးဖို့ ရှိသေးသည်။ မာတင်က သူ့လုပ်ငန်းအခြေအနေကို တစ်ခွန်းမျှ မဟသလို ညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါကလည်း တစ်လုံးမှ မမေးသေးချေ။

နေ့လယ်စာ စားပြီးကြသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဟာဒင်ဂါနှင့်အတူ အဝင်ဂိတ်ဝကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ဤတွင် တာဝန်ကျနေသော တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ထံမှ ယမန်နေ့ညနေက မိဒမ်မှ ဝန်ထမ်းများ ပြန်ကြစဉ် ဝိုက်တွင် တာဝန်ကျခဲ့သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိလိုက်ရ၏။ ခဏကြာသောအခါ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ရွှေဝါရောင်ဆံပင်ရှိသော တပ်ကြပ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် အလေးပြုရင်း အစီရင်ခံလိုက်သည်။

“တပ်ကြပ် နောရစ်ပါ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ လာပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟာဒင်ဂါက ပြန်ဖြေလိုက်၏။
“အေး ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ထိုင်ကွာ၊ မင်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စကတော့ ဒေါက်တာဟာနိုးဘက်စတာ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး မေးချင်လို့ပဲ”

နည်းနည်းစီ၊ နည်းနည်းစီ လိ၍ စနစ်တကျ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်ထက် ယခုလို မြန်းခနဲ အငိုက်ဖမ်းလိုက်ခြင်းက ပိုမို၍ ထိရောက်မှု ရှိသည်။ ယခုကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထိုင်ရန် ဟန်ပြင်နေသော နောရစ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဟာဒင်ဂါကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားနှင့် အူကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့ဟန်ဆောင်နေတာမျိုး ဟု ပြောနိုင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း မျက်နှာ ဖြူပစ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်ကို သိသိသာသာ မြင်လိုက်ရသည်။

သူက အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်မေးသည်။
“ဒေါက်တာဘက်စတာ အသတ်ခံရတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သူ့အတွက် ဟာဒင်ဂါကလည်း ထပ်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အသတ်ခံရတာ၊ သူ မနေ့ညက ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အသတ်ခံခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့ မနေ့က ဒေါက်တာဘက်စတာ မိဒမ်က ပြန်မသွားဘူးဆိုတာ သိပ်ကို သေချာသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ သူ့ပြန်သွားတယ်လို့ ဖြေတယ်။ ဒါကတော့ မှိုင်းအပြောပဲကွ၊ သူ့ပြန်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နေပါဦး၊ မင်းကို လုံခြုံရေးကတ်ပြားပေးပြီး လက်မှတ်လိမ်ထိုးသွားတာ ဘယ်သူလဲကွ၊ မင်း ဒီကိစ္စအတွက် ငွေဘယ်လောက် ရလိုက်သလဲ ငါ့ကိုပြောစမ်း”

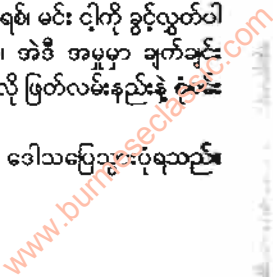
တပ်ကြပ်နောရစ်သည် ပထမတွင် ဟာဒင်ဂါကို စကားစ ရှာမရသလို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတိပြန်ရလာပုံရသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ညစ်ပုပ်ပုပ်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ ယော့ရှိုင်းယားနယ်သားများ၏ သတ္တိသွေး ကြွလာပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သူသည် ထိုင်နေရာက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထလိုက်၏။

“ဒီမှာ ဆရာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူး၊ ပြည်သူ့ရဲ့ ဒါမှ မတုတ် တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးက အကောင်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အဲဒီစကား မြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောရင် ခင်ဗျား မြီးခေါင်းပြုတ်သွားအောင် ကျုပ် လုပ်မိလိမ့်မယ်”

ဟာဒင်ဂါသည် ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်၏။
“အေးပါကွာ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ ယုံကြည်ပါတယ်”

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်ကို လှည့်မေးပြန်သည်။
“ကဲ၊ ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ အဖြစ်မရှိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”
“သူ ဒီလောက်တောင် ဟန်ဆောင်တတ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”
“အေး၊ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ ကဲ နောရစ်၊ မင်း ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ငါ အခု လူသတ်မှုတစ်ခုကို စုံစမ်းနေတာကွ၊ အဲဒီ အမှုမှာ ချက်ချင်း အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလို ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ စုံစမ်း ထိုက်တာပဲ၊ မင်း ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

နောရစ်က ပြန်ဖြေသည်။ သူ့နည်းနည်းတော့ ဒေါသပြေသွားပုံရသည်။

သို့သော် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်နေဆဲပင်။

“နားလည်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာဘက်စတာကို ဘယ်လူက ဘယ်လို ...”

ဟောဒ်ဂါက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဖြေသည်။

“ခဲဒါကို အသာထားစမ်းပါဦးကွာ။ မင်း သူ့ကို စစ်ဆေးပြီး ပြန်ခွင့်ပြု ထိုင်ထယ် မဟုတ်လား၊ ဟောဒီ စာအုပ်ထဲမှာ (၁၈:၃၀) နာရီလို့ မှတ်ထားတယ်။ ငါပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“စာအုပ်ထဲမှာပါရင် မှန်ပါတယ် ဆရာ။ အချိန်နာရီကို အလိုအလျောက် မှတ်သားတဲ့စက်နဲ့ မှတ်တာပါ ဆရာ”

“မင်း ဟောဒီလုံခြုံရေးကတ်ပြားကို သူ့ဆီက ပြန်ယူလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“မင်း သူနဲ့ စကားစမြည် မပြောလိုက်မိဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားပြောလိုက်ရပါတယ် ဆရာ”

“ဘာအကြောင်းပြောမိတာလဲ”

“ရာသီဥတုအကြောင်း ပြောမိတာပါ။ သူက လူတိုင်းနဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားပြောတတ်ပါတယ်။ သူနဲ့ပြောတဲ့အထဲမှာ သူ အအေးပတ်နေတဲ့ကိစ္စလည်း ပါတယ်။ သူတော်တော်ကြီးကို အအေးခတ်နေတာခင်ဗျ။ ချောင်းခဏခဏ ဆိုးပြီး ခဏခဏ နှပ်ညစ်နေရတယ်”

“မင်း သူ့ကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရရဲ့လား”

“တွေ့လိုက်ရပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ အစောင့်တာဝန်ကျနေတာ တစ်နှစ်ခွဲရှိပါပြီ။ ဒေါက်တာဘက်စတာကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါတယ်။ သူဝတ်နေကျအတိုင်း ဝတ်စားလာတယ် ခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့်ရင် သူဟာ ဒေါက်တာဘက်စတာ အစစ်ပါပဲလို့ ရုံးရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ အစစ်ခံရပါမလား”

တပ်ကြပ်နောရစ်သည် ခဏတော့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ကျမ်းကိုးပြီး ပြောရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တာဝန်ကျနေတဲ့ ကျွန်တော်အဖော်တွေလည်း မြင်လိုက်ကြသားပဲဥစ္စာ။ သူတို့ကိုလည်း မေးကြည့်နိုင်ပါတယ်”

သူပြောသည့်အတိုင်း မေးမြန်းကြည့်ပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည်

အုပ်ချုပ်ရေး အဆောင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က မေးလိုက်မိ၏။

“နေပါဦး။ ညတုန်းက ဘက်စတာတစ်ယောက် အဆောင်ထဲမှာ ချေခံခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျား တကယ် ထင်သလား”

“မထင်ဘူး။ သူပြန်သွားတာ သေချာပါတယ်။ ပြီးမှ ပလာယာနဲ့ ပြန်လာတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် အဖော်ပါချင်လည်း ပါလိမ့်မယ်။ ခုအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ ဘက်စတာကို လူကောင်းသူကောင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ ခုလို သူ့သေသွားတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့လေ။ အချင်းချင်း ဝေစုမတည့်လို့ အပြတ်ချခဲ့ကြတာနဲ့ တူတယ်”

“ခင်ဗျားက စာအုပ်မှာ ထိုးထားတဲ့ လက်မှတ်ကို အစစ်လို့ ထင်သလား”

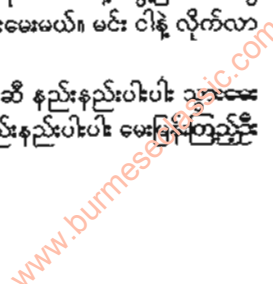
“အစစ်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ လက်မှတ်ဆိုတာ ဘယ်လူပဲထိုးထိုး ပထမတစ်ကြိမ်နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ မတူဘူး။ ကဲ ငါလည်း လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ဝိုင်ချစ်ဗရီးဆီကို ချက်ချင်း ဆက်သွယ်တော့မယ်။ ဘက်စတာရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို အစကအဆုံး ပြန်စစ်ခိုင်းရလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင် အလကား သက်သက်မဲ့ အချိန်ဖြုန်းတာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ လုံခြုံရေးရှုထောင့်ကကြည့်ရင် မိုဒမ်ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ရံ၊ ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဘက်စတာဟာ ဥရောပတိုက်မှာ အရေးအကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့အရွယ်၊ စကားပြောတတ်တဲ့အရွယ်ကစပြီး သူပြောသမျှ၊ လုပ်ခဲ့သမျှတွေကို အကြိမ်ပေါင်း ရာထောင်မက စစ်ဆေးခဲ့ကြပြီးပြီ။ ဒီတော့ ဘက်စတာဟာ သိပ်ကို စိတ်ချရပါတယ်”

ဟောဒ်ဂါကလည်း ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ဖြေသည်။

“အေး၊ ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့လူတွေနဲ့၊ ပြည်ပကို ထွက်ပြေးနေတဲ့လူတွေဟာ တစ်ခါတုန်းကတော့ သူလိုပဲ စိတ်ချရတယ်လို့ ထင်ကြရတာပဲ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ငါ လန်ဒန်ကို ဖုန်းဆက်တော့မယ်။ ပြီးရင် ဘက်ဒ်မိုကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စ ရ၊ မရ ဝိုင်လီဆီ လှမ်းမေးမယ်။ ပြီးရင် မာတင်နဲ့တွေ့ပြီး လတ်တွေ့ရာနေတဲ့လူတွေ အခြေအနေ ထူး၊ မထူး ငါသွားမေးမယ်။ မင်း ငါနဲ့ လိုက်လာလော့”

“မလိုက်သေးဘူး။ အထဲက အစောင့်တွေဆီ နည်းနည်းပါးပါး သွားလျှောက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းကြည့်ဦးမယ်လေ”

သူတ ဝမ်းတို့ တွန့်ပြုလိုက်သည်။

“အေးအေး ငါတ မင်းကို ညွှန်ကြားချက်ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းထူးတစ်ခုခု တွေ့လာတယ် ဆိုရင်တော့ မင်း ငါ့ကို အသိပေးနာမဲ့ တောက်လား။”

သူ့လေသံက ကျွန်တော့်ကိုပင် ဖလှယ်သင်္ကာရုံနေသလိုလို။

“ဘာလဲ ကျုပ်ကို ရူးနေတယ် ထင်လို့လား၊ မိစ္ဆာဦးကို အကျိုးအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့လူကို ကျုပ်က စီးချင်းထိုးဖို့ ကြံစည်နေတယ်လို့ ဆင်တူထင်လား။”

သူက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်ထပ် တစ်နာရီလုံးလုံး အတွင်းဘက်မှ အစောင့်တာဝန် တို့ ထူရသူ တပ်သားခြောက်ယောက်အား မေးမြန်းစစ်ဆေးနေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြိုတင်တွက်ထားသည့်အတိုင်း သူတို့ထဲမှ ဘာကိုမှ မမေ့မရခဲ့ပါ။ သူတို့ အားလုံးက ကျွန်တော်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်ကို မိဒမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော် သည် အစောင့်ရဲဘော် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အဆောင်အမှတ်(၅)ရှိ ပြတင်းပေါက် အားလုံးနှင့် ခေါင်းမိုးတစ်ခုလုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်လံစစ်ဆေးခဲ့သေးသည်။ သို့သော် အချိန်ကုန်ရုံမျှသာ ရှိသည်။

ကလန်ဒန်သည် ည ဆယ်တစ်နာရီကျော်ကျော်တွင် ဗိုလ်ကြီးဝီလ်ကင်ဆန်နှင့် ဂိတ်ဝတွင် တွေ့ဆုံပြီးနောက် ကလန်ဒန်အလောင်းကို ရှာတွေ့သည့် အချိန်အထိ ထိုအချိန်ပိုင်းကြားထဲတွင် သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသူ တစ်ဦးမှ မရှိချေ။ သာမန်အားဖြင့်လည်း ထိုအချိန်ပိုင်းတွင် သူနှင့် တွေ့ဆုံစရာ အကြောင်း မရှိချေ။ ကလန်ဒန်သည် ထိုသို့ စစ်ဆေးပြီးနောက် မှန်အပြည့်ကာပြီး တစ်ညလုံး မီးထွန်းထားသော အဆောင်အမှတ် (၅)၏ စက်လမ်းနှင့် ကိုက်တစ်ရာ မပြည့်တပြည့် ဝေးသော သူ၏နေအိမ်သို့ တန်းပြန်သွားတတ်သည်။ ယခုကိစ္စတွင် အဆောင်အမှတ်(၅)ဘက်၌ သင်္ကာမကင်းဖွယ် ကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့် ကလန်ဒန်က သွားရောက် စုံစမ်းခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့်သာ ကလန်ဒန်တစ်ယောက် အမှတ် (၁) ဓာတ်ခွဲခန်းရှေ့သို့ ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဂိတ်ဝသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် မနေ့က မိဒမ်သို့ ကိစ္စအိမ်နှင့် လာရောက်ခဲ့ကြသော ဧည့်သည်များ၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို တောင်းကြည့်လိုက်သည်။ စာရင်းအရ လူနှစ်ရာကျော် သုံးရာနီးပါး ရှိနေသော်လည်း ဝန်ထမ်း

မဟုတ်သူ ဆယ်လေးဦးသာ ပါဝင်သည်။ အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်ဆယ်လေးဦးထဲတွင် မိဒမ်သို့ ပစ္စည်းလာပို့ကြသူများ ဖြစ်ကြပြီး မည်သူက မည်သည့်ပစ္စည်းကို သည်။ မည်သည့်ပစ္စည်းကို မည်သည့်နေရာသို့ သွားပို့သည်ဆိုသည့် အလက်များကို ကူးယူပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

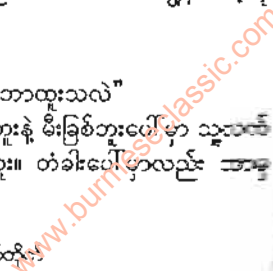
ထို့နောက် ကျွန်တော်က မော်တော်ကား ငှားရမ်းသော ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်ပြီး ကားတစ်စီးကို အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ ငှားရမ်းပို့ပေးသည်။ ကျွန်တော့်က ထိုမော်တော်ကားကို မိဒမ် သူတေသနဌာန၏ ဂိတ်ဝတွင် လာပို့ထားရန် မှာလိုက်၏။ ထို့နောက် အယ်ဖရင်ဂန်ရှိ ဝက်ဂိုနာ ဟိုတယ်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အခန်းတစ်ခန်း ငှားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်သူမှာ လန်ဒန်ရှိ ချစ်ဇနီး မေရီပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နှင့်သူအတွက် အဝတ်အစားများကိုယူပြီး အယ်ဖရင်ဂန်ရှိ ဝက်ဂိုနာ ဟိုတယ်သို့ လိုက်လာခဲ့ရန် မှာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်ပတ်ဝင်တန် ဘူတာရုံမှ ထွက်ခွာလာမည့် ရထားတစ်စီး ရှိနေရာ ထိုရထားသည် အယ်ဖရင်ဂန်သို့ ညနေ (၆) နာရီခွဲခန့်တွင် ရောက်ရှိလာမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဂိတ်ဝမှ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် မိဒမ်ခြံဝင်းထဲတွင် အညောင်းပြေ အညာပြေ လမ်းလျှောက်နေသည်။ အောက်တိုဘာလ၏ အေးမြသောလေက အပြင်ဘက်တွင် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော်လည်း ကျွန်တော်က ခပ်မြန်မြန် မလျှောက်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အတွင်းဘက်ခြံစည်းရိုးနှင့်ကပ်၍ ခေါင်းတိုင်းပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်နေသည်။ မြင်ရသူများကတော့ ကေဝဲလံတစ်ယောက် စိတ်ကူးနေသည်ဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က ခေါင်းငုံ့၍ ဖိနပ်ကြိုးကို ပြင်ဆင် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင်လည်း သံသယ ရှင်းသွားလေပြီ။

ကျွန်တော် ပြန်လာသောအခါ ဟာဒင်ဂါသည် အုပ်ချုပ်ရေးအဆောင်ထဲတွင် ရှိနေဆဲပင်တည်း။ သူနှင့် မာတင်သည် လောလောဆယ်ဆယ် ကူးထားသော ဓာတ်ပုံကြီးများကို ငြုံကြည့်နေကြသည်။ ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်တို့ မော့ကြည့်ပြီးနောက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ကဲ . . . ဘာထူးသလဲ”
“မထူးပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာကော ဘာထူးသလဲ”
“ကလန်ဒန်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်၊ စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ဘူးပေါ့မှာ သူ့လက်ရာကလွဲရင် တခြား ဘာလက်ရာမှ မတွေ့ဘူး။ တံခါးပေါ်မှာလည်း ဘာမှ

ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရဘူး။ အဲဒီလိုရဲ့ တပည့်တွေကတော့ ဘက်ဒိမိုကရား တလေးကို နှာထွေခဲ့ကြတယ်။ အယ်ဖရင်ဂန်က ဟင်ဒရီဆိုတဲ့ ကားပိုင်ရှင်က သူ့ကား ဘာတင်နေကြောင်း နေ့လယ်က တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်တယ်တဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘယ်နှစ်မှာလောက်ကတော့ ဖော်ကော်ဆိုတယ်စီး ရဲဘားတစ်ယောက်က အဲဒီကားကို တေလင်တောအုပ်ထဲမှာ ရှာတွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကားမှာ လက်ဗွေ နှစ်ခုနဲ့ ဒီတလူတွေကို လွတ်လိုက်တယ်။

“ဒါလည်း အချိန်ဖြုန်းနည်း တစ်မျိုးပေါ့လေ”

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ လေဟင်တောအုပ်ဆိုတာ မင်းသိလား။”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မိုးဒမ်နဲ့ အယ်ဖရင်ဂန်အကြား အလယ်ဗဟိုလောက်မှာရှိတဲ့ လမ်းခွက နေပြီ တစ်မိုင်ခွဲလောက်သွားရင် ရောက်တယ်။ အရင်တုန်းကတော့ သစ်ပင်တွေ ထူထူထပ်ထပ် ရှိချင် ရှိခဲ့မှာ။ အခုတော့ လူနေရပ်ကွက်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ မြဲဝင်း တွေရဲ့အပြင်ဘက်မှာ သစ်ပင်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ခုနက ပြောတဲ့ ဟင်ဒရီ ဆိုတဲ့လူကိုကော စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးပလား။”

“မေးပြီးပြီ ဘာမှ မထူးဘူး။ သူက ဝိုင်လီရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ သိပ်ကို စိတ်ချ ရပါတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူးတဲ့။”

“ကဲ . . . ထားပါတော့လေ။ ဒီဓာတ်ပုံတွေက အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းက လက်ဗွေရာတွေ မဟုတ်လား။ လက်ရာ တယ်ကောင်းပါလား။ အခု ဒီဓာတ်ပုံ တွေထဲမှာ ဘက်ဒိမိုကရားကို ရှာတွေ့တဲ့နေရာနဲ့ အနီးဆုံးနေတဲ့လူရဲ့ လက်ဗွေက ဘယ်ဓာတ်ပုံပါလိမ့်”

သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြန်မေးသည်။

“အဲဒီလောက်တောင်ကို ရှင်းရှင်းကြီးပေါ် နေလို့လား။”

“ဒါပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါမှပဲ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ရှိတော့မှာပေါ့။ ကိုယ့် အိမ်ရှေ့မှာ သက်သေခံပစ္စည်း လာထားရင် ကိုယ့်လည်ဝင်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးကွင်း ပြန်စွပ်တာနဲ့ တူမနေပေဘူးလား။”

“တို့ကို အဲဒီလို တွေးမိအောင် တမင်လုပ်ခဲ့ရင် မင်းပြောတာ ဟုတ်မှာ ပေါ့။ အဲဒီလူက ချက်စင်ဟမ်တဲ့။ မင်း သူ့ကို သိသလား။”

“ဓာတုဗေဒ ဓာတ်ခွဲအရာရှိပါ။ သိပါတယ်”

“မင်း သူ့ကို အာမခံနိုင်မလား။”

“အခုကိစ္စမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အာမ၊ မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ သူမပါတဲ့အကြောင်း တစ်လခကြေးတောင် လောင်းလိုက်ချင်တယ်။”

“ငါကတော့ မလောင်းရဲဘူး။ သူ့စစ်ချက်ကို ပြန်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တယ်။”

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ။ အခု လက်ဗွေရာ ဘယ်နှစ် ရှာတွေ့ရဘူး။”

“အခု ဆယ့်ငါးစုံ ရှာတွေ့ထားတယ်။ ခုအထိတော့ ဆယ့်သုံးထောင်ပဲ နှာမည်ဖော်လို့ရသေးတယ်။”

ကျွန်တော်က ခဏလောက် စဉ်းစားပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် မှန်တယ်။ ဒေါက်တာဘက်စတား၊ ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရို၊ ဒေါက်တာ မက်ဒေါနယ်၊ ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ်နဲ့ ချက်စင်ဟမ်၊ ပြီးတော့ ဓာတ်ခွဲခန်း လက်ထောက်လေးယောက်၊ သူတို့က ဗာဂိုက်တီ၊ ဟီသ်၊ ရော်ဘင်ဆန်နဲ့ မတ်ဖွဲ ပြီးတော့ ကလန်ဒန်နဲ့ ညတာဝန်ကျ ကင်းရဲဘော်တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ကလိုက်စ် ဒင်နဲ့ ဝေးဘရစ်ချ်၊ သူတို့ အားလုံးကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးပလား။”

ဟာဒင်ဂါကလည်း ခပ်တည်တည် ပြန်မေးသည်။

“မင်းက ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

“ကလိုက်စ်ဒင်နဲ့ ဝေးဘရစ်ချ်ပါ အပါအဝင်လို့ဆိုတာ ဟုတ် မဟုတ် မေး တာလား။”

“ဘာပြောတယ်၊ ကလိုက်စ်ဒင်နဲ့ ဝေးဘရစ်ချ် ဟုတ်လား၊ မင်း တတယ် ပြောနေတာလား ကေဗဲလ်”

ဟာဒင်ဂါနှင့် မာတင်တို့က ကျွန်တော့်ကို ပြူးထူးပြဲထဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြ သည်။

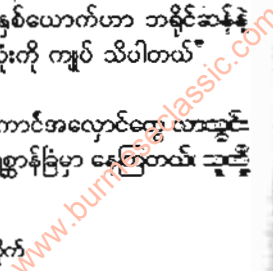
“မိစ္ဆာပိုးနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ကျွပ် မယုံနိုင်ဘူး ကဲ ဟို နှာမည်မဖော်နိုင်သေးတဲ့ လက်ဗွေရာပိုင်ရှင် နှစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်စကားကိုဖြတ်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“တို့ မိုးဒမ်မှာရှိတဲ့ လူအားလုံးကို လက်ဗွေရာယူပြီး မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်”

“မလိုပါဘူးဗျာ။ အဲဒီ လက်ဗွေရာပိုင်ရှင် နှစ်ယောက်ဟာ ဘခိုင်ဆန်နဲ့ ချစ်ပါဖီးလ်တို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွပ် သိပါတယ်။”

“ကဲ . . . ရှင်းအောင် ထပ်ပြောစမ်းပါဦး။”

“အဲဒီ လူနှစ်ယောက်က မိုးဒမ်အတွက် အကောင်အလျောင်တွေ လာအောင် နေတဲ့လူတွေ။ သူတို့က အယ်ဖရင်ဂန်မှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်မြဲမှာ နေကြတယ်။ သူတို့

ဒီကို တစ်ဝတ် ဘယ်အလောက် လာလေ့ ရှိတယ်၊ မနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် ဒီကို လာသွားကြတယ်၊ ကျုပ် ဧည့်သည်မှတ်တမ်းစာအုပ်နဲ့ ပြန်စစ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ အမှတ်သစ်တစ်ဆင့်မှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်လောင်ခန်းကို တိရစ္ဆာန်လာပို့ကြတာ”

“ခင်း သူတို့တို့ သိတယ်ဆို၊ သူတို့က ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ”

“သူငယ်လေးတွေပါ၊ အလုပ်ကြီးစားတယ်၊ နိုးသားတယ်၊ စိတ်လည်းချရ ဘယ် တိရစ္ဆာန်ခြံထဲမှာ တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးစီနဲ့ နေကြတယ်၊ သဘောသကန် ဆောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေကြတယ်။ သူတို့ နှစ်ရံတွဲမှာ ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်စီ ရှိကြတယ်။ ဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် တိစ္ဆာတွေထဲမှာ ဝင်ပါမယ့် အစားမျိုးထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း သူတို့ကို အာမခံနိုင်သလား”

“ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အာမ မခံဘူး၊ ဒါပေမယ့် စစ်ဆေးမေးမြန်းကြည့်ဖို့ တော့ လိုတာပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားကသာ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျုပ်သွားပြီး စစ်ပေးပါမယ်။ ကျုပ်က သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ တစ်ပန်းသာတာပေါ့လေ”

“ဘာကွ၊ မင်း သွားစစ်မယ် ဟုတ်လား၊ မင်း ကြီးကြပ်ရေးမှူးမာတင်ကို ခေါ် သွားချင်သေးသလား”

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်နှစ်သိမ့်ရသည်။

“တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပါမယ်ဗျာ”

ဟာဒင်ဂါကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

“အေး . . . ဒါဆိုရင် သူလိုက်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်း စုံစမ်းလို့ချ လာတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုတော့ ငါ့ကို ချက်ချင်း ပြန်အစီရင်ခံ၊ မင်းအတွက် ငါ ရဲကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးမယ်”

“ကျုပ် ကားငှားတဲ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကားငှားပြီးပြီ”

ဟာဒင်ဂါက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ကားငှားစရာ မလိုပါဘူးကွ၊ ရဲကားနဲ့ တပ်မတော်က ကားတွေ လိုချင် သလောက် ရနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်း အသိသားနဲ့”

“ကျုပ် အရပ်သား ဖြစ်နေပြီ၊ အရပ်ကားကိုပဲ ပိုစီးချင်တယ်”

ကျွန်တော် ငှားထားသော ကားကို ဝိတ်ဝတွင် အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ချ သည်။ အငှားကားသည် အတော်ကလေး အိုမင်းရင့်ရော်နေလေပြီ။ သို့သော် ခြေကျန်လျှောက်ဖို့ မလိုတော့သည့်အတွက် အတော်ကလေး စိတ်သက်သာရာ

ရသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုလို အချိန်ကြာကြာ စင်စစ်စစ် ရှိလျှင် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်က နာလာလေ့ ရှိသည်။ ယခုလည်း ခြေထောက်က နာနေလေပြီ။ လန်ဒန်ရှိ ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ ပါရဂူ ဆရာ နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပြီး ခြေထောက်အစစ်နှင့် ခွဲရေး အောင်တူသော ခြေတုကို တပ်ဆင်လိုက်ပါက ယခုလို ဝေဒနာ ခံစားရတော့မှာ မဟုတ်ဟု တညီတညွတ် အကြံပေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကတော့ သူတို့ ခြေထောက် မဟုတ်သည့်အတွက် ဖြတ်ပစ်ဖို့ကိစ္စကို အတော်ကလေး စိတ်အားထက်သန်နေ ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်တွင် တတ်နိုင်သလောက် ပေတေပြီး ရပ်နိုင်အောင် အချိန်ဆွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အယ်ဖရင်ဂန်သို့ မောင်းနှင်လာပြီးနောက် ကပဲ့နိုမန်နေဗျာ နှင့် ငါးမိနစ်ခန့် စကားစမြည် ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်မောင်းလာ ရာ အယ်ဖရင်ဂန်ယာတောသို့ မှောင်ရီပျိုးစ အချိန်တွင် ရောက်ရှိလာသည်။ ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကားကို တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ် လိုက်ပြီးနောက် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သည်။ တတိယအကြိမ် တီးပြီး သောအခါ လက်လျှော့လိုက်ပြီး ဒုတိယတစ်ထပ်တိုက်ဆီသို့ ကားကို ဆက်မောင်း သွားသည်။ ထိုတစ်ထပ်တိုက်ကလေးတွင် မီးလင်းနေသဖြင့် အထဲ၌ လူရှိနေပုံရ သည်။ ကျွန်တော်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို အဆက်မပြတ် တီးလိုက်သော အခါ တံခါးပွင့်သွားသည်။ တံခါး လာဖွင့်ပေးသူကို ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

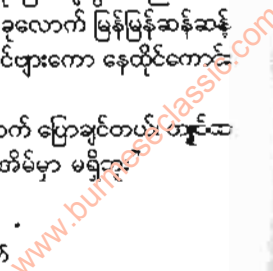
“ဘရိုင်ဆန်၊ ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လား၊ အခုလို လာနှောင့်ယှက်ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မလာလို့မဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကလည်း ခွီနေလို့ဗျ”

“မစ္စတာ ကေဗဲလ်ပါလား”

သူ့အသံက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားဟန် ပေါက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ တီးတီး စကားပြောဆိုနေသံများသည်လည်း ချက်ချင်းလိုလို ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ခင်ဗျား ဒီအရပ်က ဒွာသွားပြီးတဲ့နောက် အခုလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ငြိမ် ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့မိဘူး၊ ခင်ဗျားကော နေထိုင်ကောင် ရဲ့လား”

“ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်တယ်၊ ဘာ့ဘာ ဆွဲပစ်ပါဖီးလ်နဲ့ပါ ပြောချင်တာဗျ၊ ဒါပေမယ့် သူက အိမ်မှာ မရှိဘူး”

“သူ ဒီမှာ ခြံပင်တယ်။ သူ့ဝန်းလည်း ရှိပါတယ်။ စနေနေ့ညတိုင်း ကျွန်တော် တို့ ဒီလိုပဲ အပြန်အလှန် အိပ်လည်သွားလေ့ ရှိကြတာ။ ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ တင်ခွတ်တစ်ဖလားလောက် ဝင်မော့သွားပါဦး။”

သို့သော် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို လိုက်လားလားကြီး လက်ခံလိုပုံတော့ ဝေလေ့။

“ထောင် ခဏပဲ နေမှာပါဗျာ”

ကျွန်တော်သည် မီးထိန်နေအောင် ထွန်းထားသော ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင် ငိုဝံ့သွားသည်။ မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် ဆက်တိုက်လားထိုင်များနှင့် ရိုးရိုးကုလားထိုင် များတို့ ချထားသည်။ ထိုကုလားထိုင်များ၏ ရှေ့ဘက်တွင် အရက်ပုလင်းများ နှင့် ဇန်ခွက်များ တင်ထားသော စားပွဲငယ်တစ်လုံး ရှိနေသည်။

ကျွန်တော် ဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့်အမျိုး သမီးနှစ်ယောက်က မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ဘရိုင်ဆန်က ပုပုဝဝ ဖြစ် သော်လည်း ချစ်ပါဖီးလ်က အရပ်ရပ်ပြုံး ပြောင်းဖူးမွေးရောင်ဆံပင်နှင့် ဖြစ် သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့၏ ခင်ပွန်းများလို တစ်ယောက်က ဆံပင်နက်ပြီး တစ်ယောက်က ပြောင်းဖူးမွေးရောင်ဆံပင်နှင့် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည် ချင်းကလည်း အတော်ကလေး ဆင်တူသည်။ ရုပ်ရည်ချင်း ဆင်သည့်အတွက် အံ့သြစရာတော့ မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညီအစ်မအရင်းခေါက်ခေါက် ကြီးများ ဖြစ်နေကြသောကြောင့်ပင်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုကြ ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို အရက်တစ်ခွက် ကမ်းပေးလာသည်။ ကျွန်တော်က လည်း မြေထောက်နာ သက်သာပါစေတော့ဆိုသည့်သဘောနှင့် အရက်ခွက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ ဘရိုင်ဆန်က ကျွန်တော့်ကို စုမေးသည်။

“ကဲ . . . ဆိုပါဦး။ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုများ အကူအညီပေးနိုင်မလဲ”

ကျွန်တော်က စကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလိုက်သည်။

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက အကူအညီ ရနိုင် မရနိုင် ဆိုတာတော့ ကျုပ် လည်း မပြောတတ်ဘူး။ အခု ကျုပ်တို့က ဒေါက်တာဘက်စတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရှုပ်တော်ပုံကြီးကို လိုက်ရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

ဘရိုင်ဆန်က သူ့နှင့် မယားညီအစ်ကိုတော်သူကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြန် ဖြေသည်။

“အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းက ဒေါက်တာ ဘက်စတာကို ပြောတာလား

မနေ့က သူ့ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ကြသေးတယ်။ . . . ကလေး စကားလက်ဆုံကျခဲ့ကြတယ်။ သူ ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူး ထင်မိရဲ့”

“မနေ့ညက အသတ်ခံလိုက်ရရှာတယ်”

မစွစ်ဘရိုင်ဆန်သည် မအော်ဟစ်မိအောင် သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ခင်း နှင့် ကပျာကယာ အုပ်လိုက်သည်။ သူ့ညီမကလည်း “မဟုတ်ပါစေနဲ့ခင် မဟုတ်ပါစေနဲ့” ဟု မသေမကွ အော်ဟစ်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်မနေပါ။ ဘရိုင်ဆန်နှင့် ချစ်ပါဖီးလ်တို့တို့သာ အကဲခတ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီသတင်းကို ယခုမှ သိလိုက်ကြ ကြောင်း သိပ်ထင်ရှားသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။

“သူ မနေ့ည သန်းခေါင်မတိုင်မီ အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ပလိပ် ရောဂါပိုးနဲ့ ပက်ပြီး အသတ်ခံလိုက်ရရှာတာ။ သူမသေခင် အကြီးအကျယ် ဝေဒနာ ခံစားခဲ့ရပုံပေါ့တယ်။ အဲ . . . သူ့ကို သတ်တဲ့လူက အပြင်ကို ပြန် ထွက်လာတော့ ကလန်ဒန်နဲ့ တွေ့ပြန်ရော၊ ဒီတော့ ကလန်ဒန်ကိုပါ ဆိုင်ယင်နီတ် အဆိပ်နဲ့ ထပ်သတ်သွားပြန်တယ်”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသော မစွစ်ဘရိုင်ဆန်သည် သောက်လက်စ ဖီးကရက်ကို မီးလင်းဖိုထဲသို့ ကမ်းကတန်း ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဤတွင် သူ့ညီမက သူပဲခဲကို အသာအယာဖတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက ကမ်းကတန်း ထွက်သွားကြသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ၌ အော့အန် နေသည့် အသံကို ကြားနေရသည်။

ဘရိုင်ဆန်၏မျက်နှာလည်း သူ့ဇနီးလိုပင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ သူက . . .

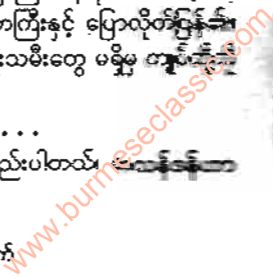
“ဒေါက်တာ ဘက်စတာနဲ့ မစွတ်ကလန်ဒန် သေပြီ။ အသတ်ခံရတယ်။ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ပြောတာ ကျုပ် မယုံဘူး”

သို့သော် သူ့မျက်နှာထားက ကျွန်တော့်စကားကို ယုံကြည်ကြောင်း အတိုင်းသား ပေါ်နေသည်။ သူသည် ရေချိုးခန်းဆီမှ ကြားနေရသော အော့အန် နေသည့်အသံကို နားစွင့်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောလိုက်ပြန်၏။

“မစွတ်က ကေဗဲလ်၊ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို အမျိုးသမီးတွေ မမိမို့ တွာနဲ့ ဆို သတ်သက် ပြောဖို့ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းနည်းသောပုံစံနှင့် . . .

“အေးဗျာ . . . အခုလို ပြောမိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ . . .

တူညီရဲ့ အချစ်ဆုံးပုံတံဆိပ်တို့ ဆွေဆိုတော့ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်သွားလို့ပါ။
“ခင်ဗျား တင်တတာ ပြောလိုက်တာပါဗျာ”

အချစ်အသက်ကြီးနှင့် ချစ်ပါဖီးလ်က ပြောလိုက်သည်။ သာမန်အားဖြင့် ချစ်ပါဖီးလ်သည် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် တူညီတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန် တွင်မူ သူ့သေသံတ နှစ်လိုဖွယ် မကောင်းလှချေ။ ၎င်းအပြင် သူ ပြောလိုက် သည့် ဘေးတလည်း မှန်ပါပေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလို ပြောလိုက်ရင် ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိချင်တယ်။ ကိစ္စကြီးထဲမှာ ကျုပ်တို့ ပါ။ မပါ ခင်ဗျား သိချင်တယ် တျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား မစ္စတာ ကေဗဲလ်”

ကျွန်တော်က တိတိကျကျ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မနေ့ကည ဆယ်တစ်နာရီနဲ့ ဆယ်နှစ်နာရီကြားမှာ ခင်ဗျားတို့ နှစ် ယောက်စလုံး အယ်ဖရင်ဂန် ကရုံပွဲမှာ ကကွက်ငါးမျိုးပြည့်အောင် ကခဲ့ကြတယ် သောကြာနေ့ ညတိုင်း ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီ ကပွဲရုံမှာ သွားကခဲ့ကြ တာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို ကကွက်တွေ ကခဲ့တယ် ဆိုတာတောင် ကျုပ်က ပြောနိုင်သေးတယ်။ အဲဒါကို အသာထားလိုက်ပါထော့ လေ။ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်စုံ အဲဒီ တစ်နာရီ အတော အတွင်း ကပွဲရုံထဲက ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားခဲ့ကြဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ တစ်ခါ ခင်ဗျားတို့က ဆယ်နှစ်နာရီလည်းထိုးရော လင်းရိုဗာကားနဲ့ ဒီကို ပြန်လာတာ ဆယ်နှစ်နာရီနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်မှာ ရောက်လာတယ်။ အခု လူသတ်မှု တွေက ညဆယ်တစ်နာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်နဲ့ လေးဆယ်ငါးမိနစ်ကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့ကြ တာ။ ဒီတော့ မင်းက ငါ့ကို အသားလွတ် စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ပြောနေစရာ မလိုဘူး။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သံသယဖြစ်စရာ လုံးဝ မရှိဘူး။ တကယ်လို့ သံသယ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အခုလို ဝီစကီကလေး တမြဲမြ လုပ်မနေ နိုင်ဘဲ အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေနှင့်တာ ကြာရောပေါ့။ အေး . . . ဝီစကီဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်”

ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စတာကေဗဲလ်၊ အခုလို မိုက်မိုက်မဲမဲ ပြောမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရသော ချစ်ပါဖီးလ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝီစကီများ ထပ်လောင်းထည့်ပေးပြန်သည်။ ဝီစကီ အချို့တစ်ဝက်က ကော်ဇောပေါ်သို့ စိတ်စဉ်ပြီး ကျတုန်သည်။ သို့သော် သူက

သတိထားမိဟန် မတူချေ။

“အခု ကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သိတယ်လို့ ခင်ဗျားက ပြော သယ်။ ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီနိုင်မှာလဲ”

“ဒီလိုလေဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မနေ့က အဆောင်အမှတ်(၅)ကို ရောက်ခဲ့ကြ သယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ။ ဘာတွေကို မြင်ခဲ့ရသလဲ။ ဒေါက်တာ

သတ်တာက ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာတွေ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့သလဲ ဆိုတာကို အစအဆုံး ပြောပြပါ။ တကယ့်ကို အစအဆုံး ပြောပြနော်။ ဟိုဟာချန် ဒီဟာချန် မလုပ်နဲ့”

သူတို့က ကျွန်တော်ကို တစ်ယောက်တစ်လဲစီ ပြောပြကြသည်။ ကျွန်တော်

ထည့်သွင်းပြီး သူတို့ပြောတာတွေကို ဂရုစိုက်နားထောင်နေဟန်နှင့် နားထောင်နေ

သည်။ သို့သော် ထိုစကားများကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါ။ သူတို့ ပြောနေစဉ်

အချစ်အသက်နှစ်ယောက်စလုံး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ သူတို့၏ စကားစ

ပြောသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်က ဝီစကီကို ကုန်အောင်မော့ချလိုက်

ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဘရိုင်ဆန်က တောင်းပန်သည်။

“အေးဗျာ . . . ခင်ဗျားကို ထိထိရောက်ရောက် မကူညီနိုင်တဲ့ အတွက်

သိနည်းပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကူညီမှုက တကယ့်ကို ထိရောက်ပါတယ်။

ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားတို့ ခုလို ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားရတာ ကျွန်တော်

အသိရှိနိုင်ပါတယ်။ မိဒမ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ တော်တော်ကို

ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ဒီတော့ မိသားစုကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲ . . . မိသားစု

အကြောင်း စကားစပ်မိလာလို့ မေးရဦးမယ်။ ဒီကနေ့ည ကလေးတွေကိုလည်း

တွေ့ရပါလား”

ချစ်ပါဖီးလ်က ဝင်ပြောသည်။

“သူတို့ ဒီမှာ မရှိကြဘူး။ အောက်တိုဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း တင့်

မှာရှိတဲ့ သူတို့အဘွားဆီကို သွားလည်နေကြတယ်။ အောက်တိုဘာ တော့င်း

ပိတ်ရက်တိုင်း သူတို့ အဲဒီကို သွားနေကျဗျ”

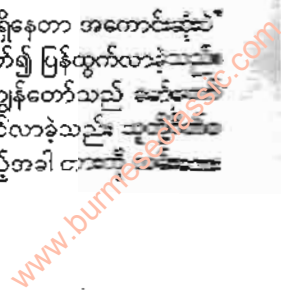
“ဟုတ်တာပေါ့။ ခုအချိန်မှာတော့ သူတို့ ဟိုမှာရှိနေတာ အကောင်းဆုံး”

ကျွန်တော်က စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။

အပြင်ဘက်၌ အတော်ကလေး မှောင်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဆင်းသက်

တာကို အယ်ဖရင်ဂန်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်

နှင့် တိုက်လေးရာခန့်ဝေးသော နေရာသို့ရောက်သည်အခါ တာဝန်

တွင် ထိုရပ်ငြိ မတ်သတ်၍ မီးမှိတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်သည် အတော်ကလေး နာကျင်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘရိုင်ဆန်၏ တိုက်ကလေးဆီသို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ ဆယ့်ငါးနာရီကြာအောင် လျှောက်ခဲ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးတန်းဆီ ဆွဲနေထားသော်လည်း သေသေသပ်သပ် မရှိလှသဖြင့် အထဲကို လှမ်းခြည့်နေရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မစွပ်ဘရိုင်ဆန်က ရွက်ကြိုးတင်ငို ကြွေးနေရှာသည်။ ဓမ္မတာဘရိုင်ဆန်က လက်တစ်ဖက်တွင် ပြည့်လှန်းပါး ထည့်ထားသော ဝီထီဝန်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် သူ့ဖန်း၏ပခုံးကို ညှပ်ညှပ်သာသာ ဖက်ထားသည်။ ချစ်ပါဖီလ်ကလည်း ဝီထီဝန်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း မီးလင်းဖိုကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ငေးကြည့်နေသည်။ မစွပ်ချစ်ပါဖီလ်၏ လက်ထဲတွင် တစ်ခုခု တိုင်ထားကြောင်း သိရသော်လည်း ဘာကိုင်ထားသည်ကို မသိရချေ။ သို့သော် အရက်ဖန်ခွက် ဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားရပ်ထားသော နေရာဆီသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ ချစ်ဖန်း မေရီကို တင်ဆောင်လာမည့် လန်ဒန်မှလာသော မီးရထားသည် အယ်ဖရင်ဂန်သို့ရောက်ရန် နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ် လိုပေသေးသည်။

+

မေရီသည် ကျွန်တော်၏ အသက်ဘူးကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မေရီနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်လသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က မေရီကို သေတစ်ပန်သက်ဆုံး တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမည်သာ။ ဒီလို စကားမျိုးကို လူတိုင်းလူတိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောတတ်ကြသည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မေရီကို မြင်တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်က နှစ်နှစ်ကာကာ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေ သဘော ပေါက်လာပါလိမ့်မည်။

မေရီသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ချောမောလှပသော ရွှေဝါရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံက သမင်မျက်လုံးကဲ့သို့ စိမ်းလဲ့နေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ရုပ်ရည်ရှုပကာကြောင့် မေရီကို ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့လို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုး သူ့လို ချောမောလှပသော မိန်းကလေးမျိုးကို လန်ဒန်ရှိ လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် အထူးတလည် မကြိုးစားရပါဘဲနှင့် အချိန်မရွေး တွေ့နိုင်ပါသည်။ တစ်ဖန် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သော သူ့ပင်ကို စရိုက်ကလေး

တို့ပဲ သဘောကျတာလား။ ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါ။ သူ့မျက်လုံး သူ့အခြေခံ သူ့အသံ၊ သူ့ပြောပုံ ဆိုပုံကလေးများနှင့် သူ့လုပ်ပုံကိုင်ပုံကလေးများ အားလုံး သဘောကျနှစ်မြို့ကိစ္စဖွယ်ရာချည်းများသာ ဖြစ်နေကြသည်။

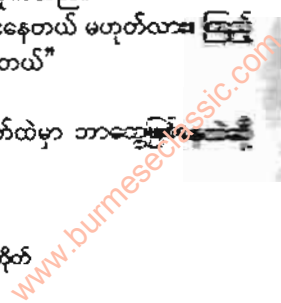
မေရီသည် ဘဝအခြေအနေ ကောင်းမွန်သူများထက် သနားစရာထောင်သူများကို ပို၍ ခင်မင်တွယ်တာတတ်သည်။ တစ်နည်းပြောရသော် ရောဂါ နေပြီဖြစ်သော သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ဒုက္ခိတများအပေါ်တွင် ပို၍ ကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်သည်။

မေရီသည် ကျွန်တော့်ဖန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ရပါလိမ့်ဟု ယနေ့အထိ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။ မေရီသည် သူနှင့် ရင်းနှီး သိကျွမ်းသူများထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်တို့ ခေါင်းခေါက်၍ ရွေးချယ်နိုင်စွမ်း ရှိပါလျက်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသောကြောင့်ဟု ထင်မိသည်။ ဂျာမန်တင်ကားကြောင့် ကျွန်တော်ခြေထောက်တစ်ဖက် ကျိုးခဲ့ရသည့်အပြင် မီးခိုးဗုံးတစ်လုံးကလည်း မျက်နှာကို တည့်တည့် လာမှန်လာသောကြောင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်သာမက ဘယ်ဘက်မျက်လုံးမှာ နေနှင့်ညလောက်ကိုသာ ခွဲခြားနိုင်သည့် ဝိုးတဝါးအဆင့်၌သာ ရှိနေပါတော့သည်။ မျက်နှာကို ပလတ်စတစ် ဆာဂျစ် (အသားအစားထိုးတုနည်း) နှင့်လည်း တူ၍ မရတော့ဟု လက်လျှော့ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေရီသည် ရထားပေါ်မှ ညှပ်ညှပ်သာသာ ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် ရှိသည့် နေရာဆီသို့ အပြေးအလွှားလာပြီး ကျွန်တော့်ကို အားရပါးရ ဖက်လိုက်သည်။ မေရီသည် ကျွန်တော့်ကို လူကြားသူကြားမရောင် ယခုလို အားရပါးရ ဖက်လိုတကင်း ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်တတ်သည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ခိုနေလေပြီ။ သူက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ပဲရီ အချစ်၊ ရှင် သိပ်စိတ်ညစ်ပြီး ပင်ပန်းနေတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့စမ်း သူ့ခြေထောက်ကလည်း နာနေပြန်ပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။
“ကေဗဲလ်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရုံနဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြဘူး”

“ဟင် ငြိသံဝမ်း သူ့အရက်တွေ သောက်ထားပြန်ပြီ”

“မင်းကလေးနဲ့ အကြာကြီး ခွဲနေရလို့ ဆောက်တည်ရာ မရဘဲ သောက်
တော်ပါလား။ ထဲ - လာ တို့ ဝက်ဝိုက်နာဟိုတယ်မှာ တည်းဖို့ အခန်းငှားထားတယ်”
“ဒေသနာထောက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

“အေးလှိုက်တာရှင်၊ ဟိုတယ်ကို မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဟိုတယ်သို့ သုံးမိနစ်အတွင်း ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ငှားထားသော အခန်းကလေးမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း သန့်သန့်
ရှင်းရှင်းကလေး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အရေးကြီးဆုံး အချက်မှာ အခန်း
ပြတင်းပေါက်သည် ဟိုတယ်၏ အနောက်ဘက်ရှိ မြဝင်းထဲသို့ မျက်နှာမူနေခြင်း
ပင်တည်း။ အခန်းကို လိုက်လံပြသော ချာတိတ်လေး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွား
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေရီက ကျွန်တော်ထံ ပြေးလာသည်။

“ပဲရီ ရှင်ခြေထောက်က ဘယ်လိုနေသလဲဟင်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ”

“သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူး။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် သက်သာသွားမှာ
ပါကွာ။ အရင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား”

မေရီက ကျွန်တော်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဟို လက်တင်ပါတဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်။ ခြေထောက်ကို
လည်း ခွေးခြေပေါ်တင်ထားရမယ်။ ရှင် ဒီညတော့ ဘယ်ကိုမှ မသွားရတော့ဘူး”

“မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ တော်တော်ကလေးကို သွားရလိမ့်မယ်။ သိပ်
ရှုပ်တဲ့ကိစ္စပဲကွာ။ ဒါပေမယ့် မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ နေရာတကာမှာ ရှင်ကိုယ်တိုင် လိုက်လုပ်စရာ
မလိုပါဘူး။ လူတွေ ဒီလောက်တောင် ပေါ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဒီပြင်လူကို လွတ်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ နှစ်ခါတောင် သွားရလိမ့်မယ်။ ပထမ
တစ်ခေါက်မှာတော့ မင်းလည်းပါမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ဒီခေါ်လိုက်တာ”

မေရီသည် ကျွန်တော်ကို မေးခွန်း ထပ်မထုတ်တော့ပါ။ သူက တယ်လီဖုန်း
ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဝီစကီနှင့် သူ့အတွက် ရှယ်ရီ (ဝိုင်)
မှာလိုက်သည်။ ခဏကြာသောအခါ မန်နေဂျာကိုယ်တိုင် အရက်လာပို့သည်။
မေရီက သူ့ကို ပြုံးပြုံး တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်သည်။

“ညစာကို ကျွန်မတို့ အခန်းထဲမှာ စားလို့ရမလားဟင်”

မန်နေဂျာကြီး ဒေါပွဲသွားသည်။ နဂိုကပင် ရဲရဲနီနေသော သူ့မျက်နှာကြီး
ပိုပြီး နီရဲသွားသည်။

“ညစာကို အခန်းထဲမှာ စားချင်တယ် ဟုတ်လား။ အခု နေ့သစ်
အကြီးကြီး တစ်ခုကို ရောက်နေတယ်လို့များ ထင်နေသလား”

သူက မေရီမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ထပ်ပြောရန် ပါးစပ်ကနေ
သူ့ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“အဲလေ ဒီဟိုတယ်ရဲ့ စည်းကမ်းနဲ့တော့ မကိုက်ညီဘူး။ ဒါပေမယ့် တွေ့
တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပေးမယ်”

သူ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က မေရီကို အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

“အေး၊ မင်းကို အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလို့ ဥပဒေနဲ့ ပြဌာန်းပြီး တွပ်ညှပ်ထား
ဖို့တော့ လိုပြီထင်တယ်။ ကံ ကိုယ့်ကို ဝီစကီနည်းနည်း ငှဲ့ပေး။ ပြီးတော့ တယ်
လီဖုန်း ကိုယ့်ဘက်ကို ကမ်းပေးလိုက်စမ်းပါ”

ကျွန်တော် သုံးနေရာသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ လန်ဒန်သို့ ပထမဦးဆုံး
ခေါ်သည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင် ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဝိုင်လီထံ ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။ နောက်ဆုံး တယ်လီဖုန်းမှာ ဟာဒင်ဂါထံ ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟာဒင်ဂါ
တစ်ယောက် မိုးဒမ်တွင် ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး စိတ်တိုနေပုံရသည်။

“ကေဗဲလ်၊ မင်း သွားတွေ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လို
လဲကွ”

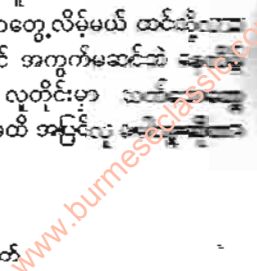
သူ့အသံသည် စကားပြောခွက်ထဲက ဟိန်းပြီး ထွက်လာသည်။

“ဘရိုင်ဆန်နဲ့ ချစ်ပါဗီးလ်ကို ပြောတာ မဟုတ်လား။ ဘာမှ မထူးဘူးဘူး၊
အဲဒီလူ နှစ်ယောက်ဟာ ညဆယ်တစ်နာရီနဲ့ ညဆယ်နှစ်နာရီအတွင်း မိုးဒမ်နဲ့
ငါးမိုင်ဝေးတဲ့နေရာကိုတောင် မသွားပါဘူးလို့ သက်သေခံမယ့်လူ နှစ်ရာလောက်
ရှိနေတယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သက်သေနှစ်ခု
ဆိုတာ . . .”

“သူတို့ ကပွဲရုံမှာ သွားကနေကြတာဗျ၊ ဒါနဲ့ အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ
မှာကော မသက်စရာလူကို ခုအထိ မတွေ့သေးဘူးလား”

“မင်းက အဲဒီလောက် လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာတွေ့လိမ့်မယ် ထင်ဆို့သား
လူသတ်သမားကကော သူ့ကို သံသယဖြစ်အောင် အကွက်မဆင်ဘဲ နေထိုင်
မယ်လို့ ထင်သလား။ အခု စစ်ပြီးသမျှကတော့ လူတိုင်းမှာ သတ်ခံရသူ
ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိနေကြတယ်၊ ငါကတော့ ခုအချိန်အထိ အပြင်ဘက် မသွားနိုင်
လက်မခံချင်သေးဘူး”

“ချက်ဝင်ဆန်နဲ့ ဒေါက်တာဟတ်နဲလ်တို့နဲ့ အစစ်ခံချက်တွေက ဘယ်
လောက်အတိ ခိုင်လုံသလဲ”

တောင်ဒါက ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာသောလေသံနှင့် ပြန်မေးသည်။

“ဒါက ဘာပြုလို့ ဒီနှစ်ယောက်တို့မှ ခွေးပြီး မေးရတာလဲ”

“ဒီဘဝစားလို့ပေါ့ဗျ၊ ကျုပ် ဒီနေ့ည သူတို့နှစ်ယောက်ကို သွားစစ်မလို့၊
နေခင် သူတို့ ထွက်ချက်တွေက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ကြိုသိထားချင်တယ်”

တာဒင်ဂါက ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“တွေ့ . . . ကေဗဲလ်၊ မင်း ငါ့ဆီက အခွင့်အမိန့် မရဘဲ သွားမစစ်ရဘူး၊

ငါ့လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ထဲမှာ ဝင်ဝင်ရွပ်တာ သည်းညည်းမခံနိုင်ဘူး”

“ကျုပ် ဝင်ရွပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သွားကို သွားမှာရှိ၊ ခိုလှုံချုပ်
ပြီးက ကျုပ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စုံစမ်းနိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်
လား၊ ခင်ဗျား အခုလို ကာဆီးကာဆီး လုပ်နေတာဟာ ကျုပ်ကို လွတ်လွတ်
လပ်လပ် စုံစမ်းခိုင်းတာပဲလား၊ အဘိုးကြီးသိသွားရင် သိပ်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး
နော်”

တစ်ဖက်က ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဟာဒင်ဂါတစ်ယောက် သူ့ဒေါသကို ချုပ်
တည်းနေရပုံပေါ်သည်။ အတန်ကြာမှ လေသံပျော့ပျော့နှင့် . . .

“မင်း ငါ့ကို ပြောခဲ့တုန်းကတော့ ချက်စင်ဟစ်ကို သံသယ မဝင်ဘူးဆို”

“ကျုပ်က သူ့ကို တွေ့ချင်တာ သက်သက်ပါ၊ ဒီလူက ဒေါက်တာဟတ်
နဲလ်ကို သိပ်ခင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူက ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ်ထက်ပိုပြီး အမှတ်
သညာ ကောင်းတယ်၊ မြင်တတ်တယ်၊ ကျုပ် တကယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့လူတ
ဒေါက်တာဟတ်နဲလ်ပါ၊ ဒီလူက သုတေသနလုပ်ငန်းမှာ သိပ်တော်ပေမယ့် ငွေ
ရေးကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် သိပ်စိတ်မချရဘူး၊ သူက ဇီဝဗေဒမှာ ထော်
သလို ဘောဂဗေဒမှာလည်း တော်တယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့
သုံးလလောက်က သူ့မှာ ချိုသမျှ ငွေတွေနဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက စတော့ရှယ်ယာ
တွေ အကုန်ဝယ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကုမ္ပဏီက ဒေဝါလီခံလိုက်ရတယ်
လေ၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ အကြီးအကျယ်ပါခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီမှာတင် သူထ
အိမ်ကိုပေါင်ပြီး သူ့နဲ့သွားခဲ့တဲ့ငွေတွေ ရင်းစား ပြန်ရအောင် လုပ်နေတယ်လို့
သတင်းကြားတာပဲ၊ အဲဒါ ကျုပ် မိုဒမ်က မခွာခင် တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ထ
ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ခုလောက်ဆိုရင် အိမ်ပါ ဆုံးလောက်ပြီ ထင်တာပဲ”

ဟာဒင်ဂါက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ဒီကိစ္စကို ဘာပြုလို့ စောစောက မပြောခဲ့တာလဲ”

“ကျုပ် ခုမှ သတိရလာတာကိုး”

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ဟတ်နဲလ်ကို ဒီလောက်ကလေးနဲ့ လွယ်လွယ်ချူ
သံသယ ဖြစ်ရရောလား၊ ဒီလူက ဒေဝါလီခံရတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ သူတို့ သင်
မကင်းဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“တိတိကျကျတော့ မသိဘူးလေ၊ ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာ လိုက်ပြီး လေ
မြန်းရဦးမှာပေါ့၊ အ . . . သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး (လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ အချိန်တုန်း
က) သက်သေ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိကြတယ် မဟုတ်လား”

“နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်မှာပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ သူတို့ အိမ်သားတွေက သတ်
သေခဲ့ကြတယ်၊ ကဲ . . . မင်းနဲ့ငါ နောက်ကျမှ တွေ့တာပေါ့၊ ငါကတော့ အထိ
ဖရင်ဂန် မြို့မကောင်စီရုံးမှာရှိမယ်”

“ကျုပ်တို့လည်း ဝက်ဂိုနာဟိုတယ်မှာ တည်းနေတယ်၊ ခင်ဗျားနေတဲ့နေရာ
နဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆီ ည ဆယ်နာရီလောက်ကျရင် လာနိုင်မလား”

“ကျုပ်တို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေရီ ညနေက ရထားနဲ့ လိုက်လာတယ်”

“မေရီ ဟုတ်လား”

ဟာဒင်ဂါတစ်ယောက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ တကယ်ကတော့ ဟာ
ဒင်ဂါက ကျွန်တော့်အား ကြည့်မရသည်မှာ အဆိုး မဆိုသင့်ပါ။ သူထံမှ အတော်
ဆုံး အတွင်းရေးမှူးကို ကျွန်တော်က ‘သူတ်’ သွားနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မေရီသည် ဟာဒင်ဂါထံတွင် သုံးနှစ်သုံးမိုး အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ထိုမျှလောက်
ကြာအောင် နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့ရပါက မေရီကို သူ သံယောဇဉ် ဖြစ်မိတော့မည်
မှာ သေချာလှသည်။

သူက ည ဆယ်နာရီလောက်တွင် လာခဲ့မည်ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

(၅)

ကျွန်တော်သည် ဟေလင်တောအုပ် လူနေရပ်ကွက်ဆီသို့ ကားကို မောင်းနှင်ပြီး ထွက်ခွာလာသည်။ မေရီက ကျွန်တော်ဘေးတွင် ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်ကလေး လိုက်ပါလာသည်။ ညစာ စားနေစဉ် ကျွန်တော်က မေရီထံ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြခဲ့သည်။ မေရီတစ်ယောက် ထိတ်လန့်နေသည်ကို ကျွန်တော် ယခင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးခဲ့ပါ။ ယခု မြင်ရလေပြီ။ မေရီတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဤကားထဲတွင် ပါလာသူ နှစ်ယောက်စလုံး အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်နေကြသည်။

ချက်စင်ဟမ်၏ နေအိမ်သို့ ည (၇) နာရီ (၄၅) မိနစ်တွင် ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ချက်စင်ဟမ်၏ အိမ်ကြီးသည် ခေါင်မိုးပြားပြားနှင့် ရှေးဆန်သော အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ကူးသဏ္ဍာန်ရေမြောင်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာတော့သည်။

ကားစက်သံကို ကြားလိုက်သော ချက်စင်ဟမ်က ကျွန်တော်တို့ကို ထွေကားထိပ်က ဆီးကြိုနေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အသားအရေ ဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့် သောကရောက်နေပုံရသည်။ သူက ကျွန်တော်ကို လက်ကမ်းမေးလိုက်သော်လည်း တံခါးကိုတော့ ဝင်သာအောင် ဟ၊မေးလိုက်သည်။

“ကေဗဲလ်၊ ခင်ဗျား မိုးခိမ်ကို ရောက်နေတယ်လို့တော့ ကြားလိုက်မိပါသလား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုလည်း သူတို့က အသေးစိတ် မေးမြန်းပြီးကြပြီဆိုတော့ ခင်ဗျား ဒီထိအောင် လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိတာ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပျားရည်နှင့် ဝမ်းချလိုက်ရသည်။

“အခု လာတာက မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လာလည်တာပါ။ ကဲ . . . ချက်စင်ဟမ်ဟောဒါက ကျွန်တော့်ဇနီးပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီး ပါလာတဲ့အခါမျိုးကျရင် လင်

ထိတ်ကို ယူလာလေ့ မရှိပါဘူး”

ရယ်စရာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မရယ်ရပါ။ ချက်စင်ဟမ်က မေရီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် မီးတောက်မီးလျှံများ ထနေအောင် မီးရှို့ထားသော မီးလင်းဖိုရီသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ မီးဖိုခွေတွင် လူနှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ တစ်ယောက်က ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသေး သွယ်သွယ်နှင့် အသက် (၁၉) နှစ်သာ ရှိသေးသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့က ချက်စင်ဟမ်၏ ညီမ ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တစ်ယောက်တော့ သူမခင်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက် ပိုပြီး အိုမင်းရင့်ရော်နေသည်။ အနီးသို့ကပ်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အသက် သိပ်မကြီးလှသေးသော်လည်း ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့သောကြောင့် အလွန်အမင်း အိုစာနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အဘွားကြီးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခပ်မတ်မတ် ထိုင်နေပြီး ထီးဟန်နန်းဟန် ဆန်လှသော မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ကလေး သန်းနေကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ ချက်စင်ဟမ်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ မစ္စတာ ကေဗဲလ်နဲ့ သူ့ဇနီး မစ္စစ် ကေဗဲလ်ပါ။ ကျွန်တော် မစ္စတာ ကေဗဲလ်အကြောင်း ပြောပြနေတာ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ မစ္စတာကေဗဲလ် ဒါက ကျွန်တော့်အမေ၊ ဒါက ကျွန်တော့် ညီမ စတယ်လာ”

အဘွားကြီးက ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ နေကောင်းကြပြီလား”

လို့နောက် အဘွားကြီးက မေရီကို အနားကပ်ကြည့်ရင်း . . .

“အေးကွယ်၊ ငါ့မျက်စိတွေလည်း အရင်တုန်းကလို မကောင်းကြတော့ဘူး တွယ်၊ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရား . . . မင်းက တော်တော်ကို ချောတဲ့ ငိန်းတလေးပါလားကွယ်၊ ကဲ . . . မင်းက ငါ့ဘေးနားမှာ လာထိုင်စမ်းပါကွယ်တဲ့ . . . မစ္စတာ ကေဗဲလ်၊ မင်းက ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို ရအောင် ဘယ်လိုစားလုပ်ခဲ့သလဲကွယ်”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“သူ ကျွန်တော့်ကို ဒီပြင် လူတစ်ယောက်နဲ့မှားပြီး ရွေးလိုက်တာ ဒီလို ထင်တာပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်”

“အေး၊ မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွယ်၊ ဒါထက် စကားမှားတဲ့ ခြစ်တဲ့ကိစ္စကတော့ တော်တော်ကို အသည်းထိတ်စရာပါလားကွယ်”

နားလျှံအောင် ကြားနေရတယ်။ အခု မင်းလာတာက ငါ့သားကို ဖမ်းဖို့ လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ သူ့မယျာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဒုအထိ ညစာမစားရသေးဘူးတယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်သားဟာ အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့မိတာက လွဲလို့ တခြား ထူးထူးထွေထွေ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ပြန်ကြည့်ရင်လည်း သူ့ကို သံသယဖြစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့လူ စာရင်းထဲက အပြီးအပိုင် အထိတ်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ် ခင်ဗျာ”

အဘွားကြီးက သူ့စကားကို ပြန်ချေပလိုက်သည်။

“သူ့ကို သံသယ ဖြစ်လောက်တဲ့လူ စာရင်းထဲက ဖယ်ပစ်စရာ မလိုပါဘူး တွယ်။ သူက ဒီကိစ္စနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ဥစ္စာ၊ အဲဒီလို တွေးတာကိုက လူရယ်စရာ ကြီးကွယ်”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒီကိစ္စကို ဒေါ်ဒေါ်လည်း သိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါကတော့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ။ အစစ်ခံချက်တွေ မှန်သမျှကို မှန် မမှန်၊ ဟုတ် မဟုတ် လိုက်ပြီး စစ်ဆေးခိုင်းလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သူ့လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်ကို မလွတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို လွတ်ပါလို့ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါကို မနည်းကြီး တောင်းပန် တိုးလျှိုးလာခဲ့ရတာ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မေရီတစ်ယောက် မျက်လုံးကလေး ပိုင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် မေရီက ချက်ချင်းလိုလို ကြွနေ ပြန်ဆည်လိုက်သည်။

“နေပါဦး မှစွတာ ကေဗဲလ်ရဲ့၊ မင်းက ဘာပြုလို့ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရတာလဲ”

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်သားကို ကျွန်တော်က သိတယ်။ ရဲတော့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့သာဆိုရင် ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းလောက် အလုပ်ပေါ်သွားလိမ့်မယ်။ ရဲအဖွဲ့ကတော့ ဒီလို အမှုမျိုးမှာ ဆိုင်တာရော၊ မဆိုင်တာတွေကိုပါ ရက်ရက်စက်စက် မညှာမတာ မေးကြ မြန်းကြလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

“အေး . . . မင်းပြောတာ ငါ့ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း လိုအပ်လာပြီဆိုရင် မင်းကလည်း မညှာမတာ ရက်ရက်စက်စက် မေးမယ့်လူစားမျိုးပါပဲ။ ကဲ . . . ကဲ ငါ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ကြပါကွယ်။ ငါက အသက်လည်းကြီးပြီ နေလို့လည်း သိပ်မကောင်းဘူး ဆိုတော့ ညစာကို အိပ်ရာထဲမှာပဲ စားလေ့

ရှိတယ်ကွယ်”

အဘွားကြီးက မေရီဘက်ကို လှည့်၍ ပြုပြုချင်း -

“ကဲ . . . သမီးကို ဒေါ်ဒေါ် စကားပြောချင်သေးတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ဆိုလို့ လာလည်တဲ့ လူကလည်း အရှားသားကွယ်။ ဒီတော့ ဧည့်သည်လာမပဲ စကားစမြည် ပြောခွင့်ရတော့တယ်။ ကဲ . . . စတယ်လာက ထမင်းပြင်နေတုန်း သမီးက ဒေါ်ဒေါ်ကို အပေါ်ထပ် လိုက်ပို့ပါလားကွယ်”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သည့်အခါကျမှ ချက်စင်ဟစ်ကတောင်းပန်လိုက်သည်။

“မေမေ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ တစ်ခါတလေကုရင် မေမေက အဲဒီလို ဇွတ်ပြောတတ်တယ်ဗျ”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား မေမေဟာ တော်တော်ကို ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပါ။ နေပါဦး . . . ခင်ဗျား ထွက်ချက်ကို နည်းနည်းပြန်ပြီး ဆွေးနွေးကြရအောင်။ ခင်ဗျားက တစ်ညလုံး အိမ်မှာရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား အမေနဲ့ ညီမကတော့ ခင်ဗျားကို ထောက်ခံကြမှာပေါ့နော်”

ချက်စင်ဟစ်က ပြုံးလိုက်သည်။

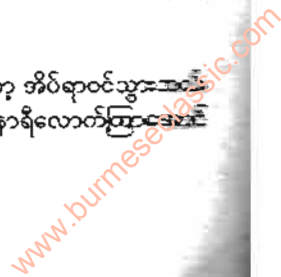
“ကျုပ် အိမ်မှာ ရှိရှိ၊ မရှိရှိ ထောက်ခံကြမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညှိပြီး သဘောတူလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရဲက သူတို့နဲ့ တွေ့ပြုံဆိုရင်တော့ ယုံကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားအမေ ပြောတာကိုတော့ သူတို့ လက်ခံကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ညီမက အသက်အရွယ်ငယ်တော့ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတဲ့ ရဲတစ်ယောက်က ငါ့မိနစ်အတွင်း ထွက်ချက်တွေ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ ဒီအရှုပ်အရှင်းထဲမှာ ပါနေခဲ့ရင် ခင်ဗျားနဲ့ ထွက်ချက်ဟာ ရေပက်မဝင်အောင် ခိုင်လုံမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နေပါဦး သူတို့က ခင်ဗျားကို ညဆယ့်တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်အထိ အိမ်မှာ ရှိနေတယ်လို့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြောနိုင်ပါ့မလား”

ချက်စင်ဟစ်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ညဆယ်နာရီခွဲကျတော့ အိပ်ရာဝင်သွားသလို အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်က ခေါင်မိုးပေါ်မှာ နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် နေခဲ့သေးတယ်”

“ချက်စင်ဟန်ရဲ့ နက္ခတ်ကြည့်မှုှော်စင်ပေါ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်လည်း ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အဲဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သက်သေပြနိုင်ပါ့မလား”

သူက နောက်တစ်ကြိမ် မျက်မှောက်ကုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“သက်သေ မပြနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သက်သေပြစရာကော လိုလို့လာတာ တွင်မှာ အိုင်စကယ်တောင် မရှိဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ညကျရင် ဘတ်စ်ကားတွေ ဘာတွေလဲ မှီတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ် ဒီအိမ်က ည ဆယ်နာရီခွဲမှာ ထွက်ခဲ့တယ်ပဲထားပါဦး လေးမိုင်ခွဲဝေးတဲ့မိုင်မီကို ဆယ်တစ်နာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်မှာ ရောက်အောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဒီ ရာဇဝတ်မှုကို ဘယ်လို ကျွန်လွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား အဲလေ . . . ကြားမိသလားလို့ မေးတာ၊ အစောင့်တွေ မျက်စိလည်သွားအောင် လုပ်ပြီး သံဆူးကြိုးကို ဖြတ်ဝင်သွားတာဗျ၊ အယောင်ပြတဲ့ လူတွေကတော့ ဘက်စုံမိကားလုံးကလေးနဲ့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီ ကားကလည်း အထိမရင်ဂန်က ခိုးယူလာခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလို လုပ်သွားတယ်လို့ သတင်းသုံးသ့ ကြားလိုက်မိတယ်”

“အဲဒီကားကို ဒီအိမ်နဲ့ ကိုက်တစ်ရာငါးဆယ်လောက်သာ ဝေးတဲ့နေရာမှာ ထားပစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျား သိသလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူ တကယ် လန့်သွားပုံရသည်။

“ဗျာ၊ ကိုက်တစ်ရာငါးဆယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် တော်တော်ထေး အခြေအနေ ဆိုးနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“တကယ်ကော ဆိုးနေလို့လား”

သူက ခဏကြာအောင် တွေးနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးစနဲ့နဲ့နှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားထင်သလောက် လည်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခုအတိုင်းသာဆိုရင် အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး၊ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်သာ အဲဒီကားကို မောင်းတဲ့လူဖြစ်ရင် အဲဒီကားထိ ရအောင် ဒီအိမ်က ဆယ်နာရီခွဲမှထွက်ပြီး အယ်ဖရင်ဂန်ကို ရောက်အောင် သွားရလိမ့်မယ်၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ကျုပ်သာ ကားမောင်းသူ ဖြစ်ရင် မိုင်ခွဲခြံဝင်းထဲကို ဝင်တဲ့လူဟာ ကျုပ် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က မျက်စိလည်သွား

အောင် ထွက်ပြေးပြုရဦးမှာကိုး၊ တတိယ အချက်ကတော့ ကျုပ်က တားတို့ တျော်အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လာရပ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စတုတ္ထ အချက်ကတော့ ကျုပ် ကားမမောင်းတတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် တော်တော်ကလေး ခိုင်လုံပါတယ်”

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ဝန်ခံရတော့သည်။ ဤတွင် သူက တက်တက်ကြွကြွ ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ် ဒီကနေ့ ဘာတွေ ထွေနေသလဲ မသိပါဘူးဗျာ၊ ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်ဗျို၊ အဲဒါထက် ပိုခိုင်လုံအောင် သက်သေပြနိုင်တာ ရှိသေးတယ်၊ ကဲ - ကျုပ်ရဲ့ နက္ခတ်ကြည့်မှုှော်စင်ဆီကို ခဏတော့ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

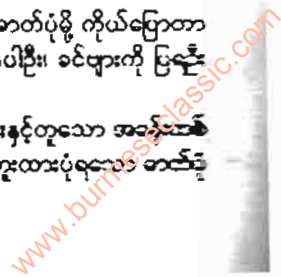
ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး လှေကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ချက်စင်ဟန်၏ မိခင်နှင့် မေမိတို့ စကားပြောနေကြသံကို ကြားနေရသည်။ ထိုလှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသောအခါ ခေါင်မိုးကြိုးပြေးပေါ်တွင် သုံးထပ်သားနှင့် တည်ဆောက်ထားသော လေးထောင့်စပ်စပ် ဆံတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခန်းဆီးကို မ.ရှ် ဝင်သွားသောအခါ အထဲတွင် အတော်ကလေး ကြီးမားသော နက္ခတ်ကြည့်မှန်ပြောင်းကြိုးတစ်ခုကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဒါကတော့ ကျုပ် ဝါသနာအပါအဝင် အလုပ်ပါ၊ ကျုပ်က ဗြိတိသျှ နက္ခတ္တဗေဒအသင်းကြီးရဲ့ ကြာသပတေးပြုတ်အသင်းခွဲက အသင်းဝင်တစ်ယောက်ပါ၊ ပြီးတော့လည်း နက္ခတ္တဗေဒဇရာနယ်အတော်များများမှာ ဝင်ပြီး ဆောင်းပါးတွေ ကြောခဏ ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အခုလည်း ညတုန်းက နက္ခတ္တဗေဒ လစဉ် မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဓာတ်ပုံတွေ ကူးရင်းနဲ့ မနက် နှစ်နာရီခွဲအထိ ဒီခေါင်မိုးပေါ်မှာပဲ ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါကတော့ ကျုပ်ကို ကြာသပတေးပြုတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတဲ့တာ”

ကျွန်တော်က သူ့စာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စာကတော့ အစစ်ဖြစ်ပုံ ရသည်။

“အခု ဓာတ်ပုံ ခြောက်ပုံ ရိုက်ပြီးသွားပြီ၊ ကိုယ့်ဓာတ်ပုံဖို့ ကိုယ်ပြောတာ တွတ်ပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ကို ကောင်းတဲ့ပုံတွေဗျ၊ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားကို ပြလို့မယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဓာတ်ပုံအမှောင်ခန်းနှင့်တူသော အခန်းထဲသို့ ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ မကြာမီ မကြာသေးခင်က ကူးထားပုံရသော ဓာတ်ပုံ

များကို ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံများကို ယူကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ချစ်မိထဲတွင်ကား မည်းနေသော နောက်ခံပေါ်တွင် အဖြူစင်းကလေးများနှင့် အဖြူစက်ကလေးများကိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ သိပ် မဆိုးဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ထုတ်တယ် သိပ်မဆိုးဘူး၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ဘယ်အချိန်လောက်က ရိုက်ယူခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်မှာလဲ”

“အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဒီအပေါ်အထိ ခေါ်လာတာပေါ့ဗျ၊ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ဂရင်းဝစ်ချီ နက္ခတ်ကြည့်မှောင်စင်ဆီ ယူသွားပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ လတ္တီတွန်းလောင်ရှိတွဲနဲ့ အတိအကျ ပြန်ထွက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ဘယ်အချိန်လောက်က ရိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အတိအကျလောက်နီးနီး ပြောနိုင်ကြမှာမို့ကဲ- ဓာတ်ပုံတွေကို ယူချင် ယူသွားလေဗျာ”

ကျွန်တော်က ထိုဓာတ်ပုံများကို သူထံ လှမ်းပေးရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မယူတော့ပါဘူးဗျာ၊ သက်သက်မဲ့ အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေမှာမို့လို့ပါ။ ကဲ... ကဲ... နက္ခတ္တပေဒ လစဉ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကိုသာ ဆက်ပို့လိုက်ပါတော့ဗျာ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မီးဖိုဘေးတွင် စကားလက်ဆုံကျနေသော မေရီနှင့် စတယ်လာတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤတွင် သူတို့မောင်နှမတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာနေဆဲပင်၊ ကားထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က မေရီကို မေးမိသည်။

“ကဲ-မင်း ဘာများ စုံစမ်းလို့ ရခဲ့သလဲ”

မေရီက ကျွန်တော့်ကို ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်မ ဒီလို အလုပ်မျိုးကို သိပ်ရွံတယ်၊ အခုလို နောက်ဘက်က လှည့်ပြီး စုံစမ်းရတဲ့အလုပ်မျိုးကို သာပြီးတော့တောင် ရွံသေးတယ်”

“ဒါတွေကို အသာ ဘေးချိတ်ထားစမ်းပါကွာ၊ လူနှစ်ယောက်ကို သက်ပြီး မိစ္ဆာပိုး ခိုးသွားတဲ့ကိစ္စကို မင်းပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဓားနဲ့ လာတဲ့လူကို ဓားနဲ့ ပြန်ခုခံမှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုရယ်၊ တကယ်ကို လှိုက်လှိုက်လှလှကြီး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း သိပ်များများစားစားတော့ မသိခဲ့ရဘူး၊ သူတို့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ချက်စင်ဟစ်က သူ့အမေကို ပြုစုပို့ သူညီမ စတယ်လာကို ဒီမှာ လာနေရမယ်လို့ အတင်းခိုင်းထားတာ

ပြီးတော့ သူ့အမေကလည်း တကယ်ကို နေမကောင်း ဖြစ်နေတာ၊ ဝန်းနားနဲ့ နုလုံးရောဂါ တွဲပြီး ဖြစ်နေတာ၊ အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဝန်ခိုလို့၊ ဂွပ်နီလို့ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတဲ့ နိုင်ငံမျိုးမှာဆိုရင် ဆယ်နှစ်လောက် အသက်ပိုရှည်နိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောကြတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဘွားကြီးကတော့ မသွားချင်ဘူး၊ သေစရာရှိရင် ဒီနယ်မြေမှာပဲ အသေခံမယ်တဲ့၊ ကျွန်မ သိရသလောက်တော့ ဒါပဲ”

ဒါဆိုရင် လုံ့လောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် သိချင်တာထက်ပင် ပိုနေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်က စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေသဖြင့် မေရီက ကျွန်တော့်ကို ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“နေပါဦး၊ ကိုကော ဘာများ ထူးထူးခြားခြား သိလာသေးသလဲ”

ဤတွင် ကျွန်တော်က မေရီကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသွားသောအခါ မေရီက . . .

“နေပါဦး၊ ရှင် ဟာဇင်ဂါကို ပြောနေတုန်းကတော့ ချက်စင်ဟစ်ကို တွေ့ချင်တာ ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ်အကြောင်း သိချင်လို့ဆို၊ အဲဒီအကြောင်းကိုကော ဘာများ သိခဲ့ရသေးသလဲ”

“ဘာမှ မသိခဲ့ဘူး၊ မေးလည်း မမေးမိဘူး”

“မမေးခဲ့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဤတွင် ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မမေးခဲ့သည်ကို မေရီအား ထပ်ရှင်းပြရပြန်သည်။

ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ်နှင့် သူ့ဇနီးကို အိမ်တွင် အခန့်သင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံတွင် ကလေး မရှိချေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ကျွန်တော် မိုးမိသို့ အလုပ် လုပ်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်ထံသို့ ခဏ လိုက်လာသော မေရီနှင့် တစ်ခါ ဆုံဖူးသဖြင့် မေရီကိုပါ သိကျွမ်းနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို အလည်သက်သက် လာသည်ဟု သူတို့က မထင်ကြချေ။

ဤတွင် ကျွန်တော်က အလုပ်သဘောမျိုး လာခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ပို၍ သက်သက်သာသာ ရှိရလေအောင် ဟာဇင်ဂါ၏ တပည့်တပန်းများ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း လမ်းခင်းလိုက်သည်။ ညနေ နောက်ပိုင်းက သူတို့ ဘာလုပ်ခဲ့ကြသည် ဆိုတာကို ကျွန်တော်က ဝိသေသ

ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်း တိစ္ဆာများကိုသာ ပြောပြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ရာ သူတို့က ည(၉)နာရီခွဲတွင် ရုပ်မြင်သံကြားမှ လွှင့်ထုတ်သည့် မြင်းသည်တော်များ ဇာတ်လမ်းကို ထိုင်ကြည့်နေကြကြောင်း ပြန်ဖြေကြသည်။

ဤတွင် မေရီက ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ရှင်တို့လည်း ကြည့်လိုက်ရတာကိုး၊ ကျွန်မလည်း ညက ဝှု ကြည့်လိုက်ရတယ်။ ပဲရီက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အပြင်ထွက်သွားလို့ သွန်းလည်း ကြည့်ဖြစ်တော့တာ။ တကယ့်ကို တောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါပဲရှင်”

သူတို့သည် ထိုဇာတ်လမ်းအကြောင်းကို အတော်ကလေးကြာအောင် ငွေ့ငွေ့နေကြသည်။ မေရီက သူတို့ တကယ်ကြည့်ဖြစ်ခြင်း မှီ မရိုကို သိလို သောကြောင့် အစ်အောက်ပြီး စုံစမ်းနေပုံရသည်။ သို့သော် ထိုဇာတ်လမ်းကို သူတို့ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ အတော်ကလေး ကြာသောအခါ ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်အချိန်လောက်မှာ ပြီးသွားသလဲ”

“ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ကျမှ ပြီးသွားတယ်”

“အဲဒီနောက်တော့တော့ . . .”

“အဲဒီနောက်တော့ နည်းနည်းပါးပါး အဆာပြေစားပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြ တာပါပဲ”

“အဲဒါက ည ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါထက် နောက်မကျပါဘူး”

“အဲလေ . . . ဒါဆိုရင် ထပ်ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ဤတွင် မေရီက ချောင်းဟန့်သံ ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မေရီက သူ့လက်ချောင်းများကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထား ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အမိပွယ်ကတော့ ‘ဟတ်နဲလ် ညာပြောနေသည်’ တဲ့။ မေရီ၏ ဆိုလိုရင်းကို သိပ် နားမရင်းသော်လည်း မေရီပြောလျှင် လွှဲခဲ့လှ သည်။ ကျွန်တော်က နာရီကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ ညရစ်နာရီခွဲတွင် ကျွန်တော်ထံ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်ရန် မှာခဲ့သည်။ ယခု ရှစ်နာရီခွဲလေပြီ။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဝိုင်လီကလည်း အချိန် သိပ်မှန်သည်။ တယ်လီဖုန်း မြည်လာသောအခါ ဟတ် နဲလ်က တောက်နားထောင်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကျွန်တော်ဆီ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကေဗဲလ်ရေ ခင်ဗျားကို ခေါ်တာဗျ၊ ရဲဘက်ကနဲ့တူတာပဲ”

ဝိုင်လီ၏ အသံက ကျယ်လွန်းလှသည့်အပြင် တမင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောရန် မှာခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို နားရွက်နှင့် ခပ် ငေးငေးတွင် ထားလိုက်ရသည်။ သူက . . .

“ကေဗဲလ်လား . . . အတော်ပဲဗျို့၊ ခင်ဗျား ဒီအိမ်မှာ ရှိမယ် ထင်တယ် ဆို့ ပြောသွားတဲ့အတွက် စွတ်ဆက်လိုက်တာပဲ၊ အခု ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီး တယ်ဗျ၊ ဟေလင်လမ်းဆုံမှာ ဖြစ်နေတာ၊ မိုဒမ်က ကိစ္စနဲ့လည်း ပတ်သက်မလား သေးဘူး။ ခင်ဗျား ဒီကို ချက်ချင်း လာနိုင်မလား”

“တတ်နိုင်သလောက် ချက်ချင်း လာခဲ့မယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဟေလင် သမ်းဆုံ ဆိုတာက ဘယ်နားမှာလဲ”

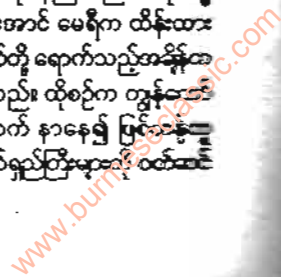
သူက နေရာကို လမ်းညွှန်သဖြင့် ကျွန်တော်က စကားပြောခွက်ကို တယ် လီဖုန်းပေါ် ပြန်တင်ရင်း ပြောလိုက်ရသည်။

“အခုဆက်တာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဝိုင်လီပဲ၊ သူပြောတာကတော့ ဟေလင် လမ်းဆုံမှာ ပြဿနာပေါ်နေတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် မေရီကို ဒီမှာ ခဏထားခဲ့ရင် ရလား မသိဘူး။ ဝိုင်လီပြောပုံကတော့ တော်တော်ကို ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်နေ တယ်တဲ့”

ဤတွင် ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ်က သူ့သက်သေပြချက်ကို လက်ခံပြီဟု လူဆွေးသောကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ် ကိုယ့်လူရ မောင်ရင် မိန်းမကို တို့က စောင့်ရှောက်ထား လိုက်ပါမယ်”

ကျွန်တော်သည် ကားကို အိမ်နှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့်ငေးသော နေရာအထိ မောင်းယူသွားပြီးနောက် လမ်းဘေးတွင် ရပ်ခဲ့ပြီး ကားထဲမှ လက်နှိပ်ခတ်မီးကို လှူ၍ ဟတ်နဲလ်၏ နေအိမ်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် မီးလင်းနေသော ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟတ်နဲလ်က ဝီစကီကို ဖန်ခွက်များထဲတွင် လိုက်ထည့်ပေးနေပြီး သူတို့လုံးယောက် လုံး လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ဝမ်းသာအားရ စကားပြောဆိုနေကြသည်။ ဒီလိုကိစ္စ မှီတွင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ထိုင်ရာက မထနိုင်အောင် မေရီက ထိန်းထား ထေးနိုင်မည်မှာ သေချာသည်။ ဟတ်နဲလ်ကမူ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့်အချိန်က စ၍ သူထိုင်နေခဲ့သော ကုလားထိုင်မှာပင် ရှိနေသေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် တို့ကို မတ်တတ်ရပ်၍ နှုတ်မဆက်ခဲ့ချေ။ သူ့ခြေထောက် နာနေ၍ ပြင်သစ် သည်။ သူ့ခြေထောက်တွင်လည်း အသားကပ် ခြေအိတ်ရှည်ပြီးများကို ဝတ်ထား

ထားကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။

ကားဂိုဒေါင်ကို အလွန်ကြီးမားသော သော့ခလောက်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ခပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို သော့ဖွင့်နည်း သင်ပေးလိုက်သော သော့ဝိဇ္ဇာဆရာကြီးကမူ သည်သော့ခလောက်မျိုးကို ရယ်တာပေါ့ဟု ပြောပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့က မရယ်နိုင်ပါ။ ဆရာလို့ သော့ဝိဇ္ဇာလည်း မဟုတ်ပါ။ ထိုသော့ခလောက်ကို နှစ်မိနစ်ကြာအောင် မနည်း ကြိုးစားပြီး ဖွင့်ခဲ့ရသည်။

ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ်၏ စီးပွားရေး ကြိုးပမ်းချက်မှာ မအောင်မြင်သဖြင့် မော်တော်ကားကိုရောင်း၍ ဝက်စပါစကုတာ (မိန်းမစီး မော်တော်ဆိုင်တယ်) တလေးကို ဟိုနားဒီနား သွားရန် ဝယ်ထားရကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့သော် ခိုခမ်းသို့ ရွဲသွားရုံမပြန် သွားသည့် လာသည့်အခါ ဘတ်စကားကိုသာ စီးလေ့ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။

ဝက်စပါစကုတာတလေးမှာ စက်ကောင်းမွန်ပုံရပြီး မကြာသေးမီက ဆေးကြောသုတ်သင်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိသော အစိတ်အပိုင်းများကို စိတ်မဝင်စားပါ။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် အစိတ်အပိုင်းများကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်။ ကျွန်တော်က မော်တော်ဆိုင်တယ်တလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာပြီးနောက် ရှေ့ဘက် သီးကာအောက်မှ ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သော ရွှံ့ခြောက်တချို့ကို ခြစ်ယူပြီး ပလတ်စတစ်ဘိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကားဂိုဒေါင်ကို နှစ်မိနစ်ခန့် လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဂိုဒေါင်ထဲက ပြန်ထွက်ပြီး ပြန်သော့ခလောက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းဆီသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး စကားလက်ဆုံကျနေဆဲပင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကားဂိုဒေါင်၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော ကိရိယာတန်ဆာပလာများ ထားသို့သည့် ဂိုဒေါင်ငယ်ကလေးဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ပြန်၏။ သော့ခလောက်တစ်လုံးနှင့် ထပ်တွေ့ရပြန်လေပြီ။ ကျွန်တော် ရှိနေသည့်နေရာကို ဧည့်ခန်းဆီက လှမ်းမမြင်နိုင်ကြောင်း သေချာသဖြင့် ထိုသော့ခလောက်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးမှ သော့ခလောက်ကိုဖွင့်၍ အထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ထိုဂိုဒေါင်ငယ်ကလေးမှာ (၅) ပေ (၇) ပေခန့်သာကျယ်သဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ရှာသည့် ပစ္စည်းကို ဆယ်စက္ကန့်အတွင်း အလွယ်တကူ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ပြီးတော့ ထိုပစ္စည်းများကို ဝှက်ထားပုံလည်း မရပါ။ ထို့ကြောင့် ပလတ်စတစ်ဘိတ်များထဲသို့ ထိုပစ္စည်းများကို ထည့်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို ပြန်

သော့ခလောက်ပြီး ကားရှိရာသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ များမကြာမီ ကျွန်တော်ထ ထားတိုက်တစ်နံလ်၏ အိမ်ရှေ့တွင် ပြန်ရပ်လိုက်တော့သည်။ ဟတ်နဲလ်က တံခါးကို သာဖွင့်ပေးသည်။ သူက ကျွန်တော်ကို ဝမ်းသာအလဲလဲနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ “ဘယ်လိုလဲ ဇီကဲဗဲလ်ရ ခင်ဗျားသွားတာ သိပ်လည်း မကြာလိုက်ပါလား ဘာဖြစ် . . .”

ကျွန်တော်မျက်နှာထားကြောင့် ဟတ်နဲလ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုအမူ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဘာများ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်ခဲ့လိမ့်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ခပ်ထန်ထန် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ကဲ . . . ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ်၊ ခင်ဗျားတော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ ဒီတော့ တျစ်တို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ ဟုတ်လား . . . ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ကေဗဲလ်”

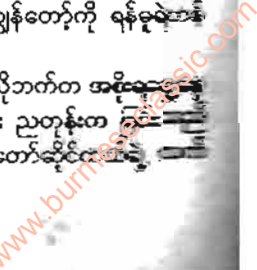
သူ့မျက်နှာထားက တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူ ကြောက်လန့်နေကြောင်း သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် အတိုင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဒီမှာ ဟတ်နဲလ်၊ သက်သက်မဲ့ အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သင်္ဃာတင်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောရင်း အလကား အချိန် အကုန် မခံနိုင်ဘူးဗျာ၊ ကဲ - တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို တုံတိုးပြောရရင် ခင်ဗျားဟာ လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟေ့ . . . ကေဗဲလ် . . . မင်း နည်းနည်းတော့ တရားလွန်လာပြီထင်တယ်၊ ငါက အဲဒီလို အပြောမျိုးကို လုံးဝ သည်းခံတတ်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကလက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ထဲထိုးချင်စိတ် ပေါ်နေပုံရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ထက် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်လေးဆယ်ခန့် ပိုနည်းသော ဟတ်နဲလ်သည် ကျွန်တော်ကို ရန်စူးစူးမတူချေ။

“ကျုပ်ပြောတာကို သည်းမခံနိုင်ပေမယ့် တရားလိုဘက်က အထူးအထူး မေးတာကိုတော့ ခင်ဗျား သည်းခံရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား ညတန်းက တော်တော်များ ဇာတ်လမ်းကို ကြည့်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင် မော်တော်ဆိုင်က

တိုင်တန်းပေါ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို တင်ယူသွားမှ ပြစ်တော့မှာပေါ့။ ခင်ဗျား ညတုန်းက ဟောသင်လမ်းဆုံမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးသွားတာ မြင်လိုက်တဲ့ ခုသားကတော့ ဆိုင်တယ်ပေါ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားပြစက် ပါလာတယ်လို့ မပြောပါလား။

“ဘာဝဲလ်၊ ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ကျုပ် ဘာမှ နားမလည်ပါလားဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသောလေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရွံလာပြီ။ ညာတာကို ကျုပ် ခွင့်လွှတ် ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလို လူစားမျိုးက ညက်အမြော်အမြင် မရှိတာမျိုး တွေတော့ အမြင်ကတ်ဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်။ ကဲ . . . မေရီ မြင်းသည်တော်များ ဇာတ်လမ်းကိစ္စကို ပြန်ပြောစမ်းပါဦး။”

မေရီက စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားဟန်နှင့် ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး နောက် . . .

“ညတုန်းက အင်္ဂလန်တောင်ပိုင်း တစ်ခုလုံးမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပြတ် သွားလို့ အဲဒီဇာတ်လမ်း ပြနေတုန်း သုံးခါတိတိ ရပ်သွားတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်း က ည (၁၁) နာရီ မိနစ် (၄၀) ကျမှ ပြီးသွားတယ်။”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာရှိတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားပြစက်က အထူးစပါယ် ရှယ် ပြစက်မျိုး ဖြစ်လို့နေမှာပေါ့။”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မဂ္ဂဇင်းများ ထားရှိရာ စာအုပ်စင်ဆီသို့ ငျော့ကံသွားပြီး ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များ ပါရှိသည့် ရေဒီယိုမဂ္ဂဇင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ထိုမဂ္ဂဇင်းကို မလှန်နိုင်မီ ဟတ်နဲလ်၏ဇနီးက အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ မစုတာကေဗဲလ်၊ ဒုက္ခခံပြီး ရှာမနေပါနဲ့တော့ရှင်။ ဒီဇာတ်လမ်းကို တနင်္ဂနွေ ညနေပိုင်းတုန်းကလည်း လွှင့်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ ကြည့်ခဲ့ တာပါ။”

မစုစဟတ်နဲလ်က သူ့ယောက်ျားဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . တွမ်ဇေ ရှင် ငြင်းနေရင် ဒါထက် ပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်” ဟု သတိပေးလိုက်သည်။ ဟတ်နဲလ်သည် သူ့ဇနီးကို စိတ်မချမ်းမသာသော မျက်နှာ ထားနှင့် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်ထဲတွင် ရှိနေသော အရက်ဖန်ခွက် ကို တစ်ကျိက် နှစ်ကျိက်တည်းနှင့် အပြတ်မော့ချလိုက်တော့သည်။ ပြီးမှ သူက- “ကျုပ် ညက အိမ်မှာ မရှိဘူး။ ဆယ်နာရီခွဲလောက်က ထွက်သွားတာ။”

ကျုပ်တို့ လူတစ်ယောက်က တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အယ်ဖရင့်ဂန်မှာ လာတွေ့ပါ ဆိုလို့ သွားခဲ့တာ”

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် တို့တို့ ရောက်သွားတော့ သူနဲ့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ စိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းကြီး ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း တစ်ဖ နဲ့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးတူးပြတ်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“တပ်ဖုန်း ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက တပ်ဖုန်းကို သိသလား။”

“တပ်ဖုန်းနဲ့ ဟန်ဘာရီ ဥပဒေအကြမ်းပေးကုမ္ပဏီကို နိုင်ငံပေါင်း ဆယ်နိုင်ငံ လောက်မှာရှိတဲ့ ရဲအဖွဲ့တွေက သိကြတယ်။ သူတို့က ဥပဒေအကြမ်းပေးကုမ္ပဏီလို့ ခပ်တည်တည် နာမည်ခံထားတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်လုပ်နေတာတ ဥပဒေ စည်းကမ်း အပြင်ဘက်က ငွေချေးတဲ့လုပ်ငန်း”

“နေပါဦး။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှန်းကြည့်လိုက်တာလဲ”

“ဒါ မှန်းကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က အပ်ကျမပ်ကျတို့ အတပ် သိလိုက်တာ။ ခင်ဗျားလို လူမျိုးကို ညကြီးမင်းကြီးမှာ ဟိုလာခဲ့။ ဒီလာခဲ့လို့ အပိုင် ခေါ်နိုင်တဲ့လူမျိုးဟာ တပ်ဖုန်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူက ခင်ဗျားအိမ်ကို အပေါင်ခံထား တဲ့အပြင် ပေါင် (၅၀၀)ကိုလည်း အလွတ် ချေးထားသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟတ်နဲလ်၏ လေသံက တိုးလှသည်။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဘယ်သူကမှ မပြောဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် စုံစမ်းထားတာ။ ခင်ဗျားလို လူမျိုးရဲ့ ကိုယ်ရေးသမိုင်းကို အသေးစိတ် မသိရဘဲနဲ့ ခင်ဗျားကို အလုပ်ထေး ထားတယ်လို့ ထင်သလား။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ခင်ဗျားထက်တောင် ပိုသိသေးတယ်။ ကဲ - ညကခေါ်တာ တပ်ဖုန်းပဲ မဟုတ်လား”

ဟတ်နဲလ်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်နဲ့ ညဆယ်တစ်နာရီတိတိမှာ တွေ့ချင်တယ်တဲ့။ တွေ့ရင် ငြင်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူပြောတာကို နားမထောင်ရင် ကျုပ်တို့ ညာသံ ကြောင်းအရ အိမ်ကို အပိုင်သိမ်းပြီး ပေါင် (၅၀၀) ပြန်မရတဲ့အထူး ခေတ္တရအောင် ဆက်လုပ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက ဘယ်ကိုမှ တွေ့ဖော်ရ
ဘူးလို့ ပညတ်ထားဖို့ တောင်းတယ်။ ခင်ဗျားကို စာရေးမဝင် ငွေခေ့ယာအသွယ်
လူတစ်ယောက်တ ဥဝေကြောင်းနဲ့ အရေးယူမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့လား
ဒီတော့ သူ တို့မှာ မရှိဘူးပေါ့”

“ခင်ဗျား ကျုပ် သူ့ကို ဆယ်ငါးမိနစ်တိုတို စောင့်သေးတယ်။ အဲဒီနောက်
ကျွန်ုပ် သူ့ နေရာမှာ အိန်းသလားဆိုပြီး သူ့အိမ်ကို လိုက်သွားတယ်။ သူ့အိမ်မှာ
လည်း မရှိဘူး။ ဘယ်သူ့မှ မရှိတာ။ ဒီတော့ အယ်ဖရင်ဂန်မှာရှိတဲ့ သူ့အိမ်ကို
ပြန်သွားပြီး ထပ်စောင့်သေးတယ်။ ပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တာ။ သန်းခေါင်
လောက်ရှိပြီ ထင်ပါရဲ့”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ မြင်လိုက်သေးသလဲ။ ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူတို့
မြင်ခဲ့သေးသလဲ။ ခင်ဗျား ပြောတာကို ဘယ်လူက ထောက်ခံနိုင်မလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ဘူး။ တော်တော်လေးလည်း မိုးချုပ်နေပြီ။ လမ်းတွေ
ပေါ်မှာလည်း လူတွေက ရှင်းလို့ အဲ . . . ဟုတ်သားပဲ။ ဟိုရဲသားကတော့
ကျုပ်ကို မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“သူက ခင်ဗျားကို ဟေလင်လမ်းဆုံမှာ တွေ့လိုက်တယ်ဆိုရင် မိုးခိမ်တို့
သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ညတုန်းက အဲဒီနေရာမှာ ဘယ်ရဲ
သားမှ မရှိပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား တော်တော်ကို လိမ်တတ် ညာတတ်တဲ့လူပဲ။ တယ်
လီဖုန်းဆက်တယ် ဆိုတာက ခင်ဗျား အပြောပဲလေ။ ပြီးတော့ ဆယ့်ခြောက်မိုင်
ထေ့မြို့ကို စကူဒါနဲ့ စီးသွားတာတောင် လမ်းမှာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့
ပြီးတော့လည်း အယ်ဖရင်ဂန်ဆိုတာ တော်တော်နဲ့ လူမပြတ်တဲ့မြို့ပါ။ ဒါတောင်
လူတစ်ယောက်တလေကိုမှ မမြင်မတွေ့ခဲ့ဘူးလား။

ကဲ . . . ကျုပ် စကားကုန် ပြောတော့မယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား အခုဆို လည်ပင်း
ရောက်အောင် ကြွေးတင်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ မိုးခိမ်ထဲ
ကိုတောင် ခိုးဝင်မယ့် အခြေအနေအထိ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကဲ . . . ပြော
စမ်းပါဦး”

ဒေါက်တာဟတ်နဲလ်သည် ခဏကြာအောင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက်
မထချင် ထချင်နှင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်မှာ လုံးဝ အပြစ် မရှိဘူး ကေပဲလဲ။ ဒါပေမယ့် ခုအချိန်မှာတော့
ကျုပ်ဘက်က သက်သေပြဖို့ အခြေအနေ မပေးသေးဘူး ဆိုတာ ကျုပ် နား
လည်တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့က ဖမ်းချုပ်ထားမှာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ထပ်မေးပြန်သည်။

“တဲ . . . မစွမ်းဟတ်နဲလ်။ ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မသက်မသာနှင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်လိမ့်မယ်လို့ သိပ်မထင်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း
ထူတစ်ယောက်ကို လူသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းခါနီးဆဲဆဲမှာ ရဲအရာရှိတွေက ဘယ်နည်း
ဘယ်ပုံ စစ်ကြတယ် မေးကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင် မေး
နေတဲ့ ပြောနေပုံကတော့ ကျွန်မ ထင်ထားတာနဲ့ လုံးဝ မတူဘူး”

“အေးဗျာ။ သူ့အစား ခင်ဗျားသာ အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အလုပ်
ဝင်လုပ်ဖို့ ကောင်းတာဗျာ။ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ခင်ဗျားပြတဲ့ သက်သေဟာ နည်းနည်း
တလေးမှ မခိုင်လုံဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ စိတ်မမှန်လို့လား မသိဘူး။
ခင်ဗျား ပြောတာကို ယုံမိတယ်”

ဟတ်နဲလ်သည် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်
နှင့် သက်ပြန်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူ့ဇနီးကမူ အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်မိ
သွားဟန်နှင့် မပုံမရဲ ထပ်ပြောသည်။

“ဒါ ထောင်ချောက်ဆင်လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရှင်က ကျွန်မ ယောက်ျား
မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီတော့ သူ့ဘာသာသူ ဝန်ခံလာအောင် ဆွဲ
ဆောင် . . .”

“ဒီမှာ မစွမ်းဟတ်နဲလ်။ ခင်ဗျားကိုတော့ အားနာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား
က ဒီဒေသအကြောင်း သိပ်မသိသေးဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ခင်ဗျားယောက်ျားက
သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်လိုက်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ အယ်ဖရင်
ဂန်တို့အသွား ညာဆယ်နာရီခွဲနဲ့ ဆယ့်တစ်နာရီအကြား လမ်းပေါ်မှာ ချစ်သူစုံတွဲ
တွေ၊ အရက်ဆိုင်က ပြန်လာတဲ့လူတွေ ရှိကို ရှိနေမှာပါ။ ဒီတော့ စုံထောက်
တစ်ခါလင်လောက်နဲ့ လိုက်စုံစမ်းရင် သူ့ကို မြင်လိုက်ရတဲ့လူတွေကို တွေ့လာရမှာ
ပါဗျာ။ ပြီးတော့လည်း တပ်ဖဲနဲ့ရဲ့ နူးခန်းရှေ့မှာ ယောင်လည်လည် လုပ်နေတဲ့
ဒေါက်တာဟတ်နဲလ်ကို အယ်ဖရင်ဂန်မြို့သူမြို့သား တစ်ခါလင်လောက်က သင်္ဘော
ထားမိကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အဲဒါကို ခုကွဲခံပြီး မစုံစမ်းတော့ပါဘူး”

မစွမ်းဟတ်နဲလ်က ခပ်တိုးတိုး ဝင်ပြောသည်။

“မောင် . . . သူ တကယ်ပြောနေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာပါ။ ဒါပေမယ့် ထင်တာထက်
ယောက်ကတော့ ခင်ဗျားကို သံသယဝင်အောင် အကွတ်ဆင်တာပဲ။

ဒီတော့ ခင်ဗျား နှစ်ရက်လုံးလုံး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို လုံးဝ မထွက်ပါဘူး။ မိခင်မှာ ကြည့်ပြီး မိခင်ပေးမယ်၊ အဲဒီ နှစ်ရက်အတွင်း ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး။ ပြန်နိုင်ရင် အိမ်ရာထဲ လဲနေတယ်လို့ ပြောပေါ့ဗျာ။ ဒီလို အလုပ်တွေ ပျောက်နေပြီး လုံးဝ အဆက်အသွယ် လုပ်လို့မရဘူးဆိုတဲ့ အခါကျတော့ ခင်ဗျား တို့ ခင်ဗျားက သံသယဝင်နေပြီလို့ အကွက်ဆင်တဲ့လူက ထင်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား တို့ ပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား။

“နားလည်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မခြေမငံပြောမိတဲ့အတွက် ထောင်း ဝန်ပါတယ်”

“ကိုစွမချိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းခွင့်နှုန်း မပြောခဲ့ဘဲကိုး၊ ကဲ . . . မင်္ဂလာည ဖြစ်ပါစေ”

ကားထဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မေရီက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ ပြောတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကို၊ မာရေကျောရေ ဆက်ဆံတတ်တယ်လို့ နာမည်ကြီးသူတွေ ကေဗဲလ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း မသိဘူး၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုက သူ့စကားကို လက်ခံလိုက်သည့်တိုင်အောင် သူ့ကို သံသယ မရှိ တော့ပါဘူးလို့ မပြောသင့်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို အလုပ်ပြန်ဆင်ဆင် ထားသင့်တယ်၊ သူ့လို လူမျိုးဟာ သူ့ကို သံသယဝင်နေပြီလို့ သိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ကြောက်စိတ်ဝင်နေမှာ သေချာတယ်၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီလို ဖြစ်လာအောင် အကွက်ဆင်ထားတဲ့ လူသတ်သမားကလည်း တော့နည်း မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုက အဲဒီလို မလုပ်ရက်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ ကိုလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ အရင်ကနဲ့ကို မတူဘူး ဖြစ်နေ တယ်၊ ကဲ . . . ဒါတွေ အသာထားစမ်းပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ အတွက် ဆင်ထားတဲ့ တခြား သက်သေခံပစ္စည်းတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူသိသွားရင် ဒီလို တစ်ခါတည်း ရွေးသွားမှာ သေချာတယ်”

မေရီသည် အတော်ကလေးကြာအောင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ မေရီသည် ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ဘေးတွင် ထိုင်နေသဖြင့် မေရီကို ကျွန်တော်က မမြင်ရ ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေမည်မှာ သေချာသည်။ ပြီးမှ မေရီက “ကိုပြောတာ မေရီတော့ နားကို မလည်တော့ဘူး”

“နောက်ဘက်က ထိုင်ခဲ့မိမှာ ပလတ်စတစ်အိတ် သုံးအိတ် ပါလာတယ်”

ပထမအိတ်ထဲမှာ ဟတ်နဲလ်ရဲ့ စကူဒါရှေ့ဘီးရုံကာက ခြစ်ယူလာတဲ့ ရွှေ အင်္ကျီတွေကို ထည့်ထားတယ်၊ ဟတ်နဲလ်ဟာ မိခင်ကို သွားတဲ့အခါ စကူဒါကို ခါးလှေ မရှိဘူး၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားလေ့ပြန်လေ့ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ အင်္ကျီဆောင် ရွှေတေးကလည်း မိခင်ရဲ့ ဗဟိုဂိတ်ဝဲ ဘေးနားမှာရှိတဲ့ လယ်ကွင်းတွေထဲမှာပဲ ခိုထားတယ်၊ တခြားမှာ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ ဒုတိယ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှာကတော့ မိလိတ်တို့ထုခဲ့တဲ့ တူတစ်ချောင်း ပါလာတယ်၊ အဲဒီတူကို သူ့ဂိုဒေါင်ကလေးထဲက တွေ့ခဲ့ရတာ၊ တတိယ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှာကတော့ လျှပ်စစ်ဓာတ် မလိုက်အောင် လုပ်ထားတဲ့ မလာယာကြီးတစ်ချောင်း ပါလာတယ်၊ အဲဒီ မလာယာကို စင်ကြယ်အောင် သေသေချာချာ ဆေးကြောထားပေမယ့် အီလက်ထရွန်းနစ် ဝန်ဘီလူးအောက်မှာ ထားကြည့်ရင် မိခင်က သံဆူးကြိုးကိုဖြတ်ခဲ့တဲ့ ပလာယာပဲ ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ကိုက အဲဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ရှာတွေ့ခဲ့တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီ ပစ္စည်းအားလုံးကို ကိုရှာတွေ့ခဲ့တာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ တော်တယ်လို့ မပြောတော့ဘူးလား”

“ကိုတစ်ယောက် သိပ်ဦးနှောက်ခြောက်နေပြီ ထင်တယ်၊ အဲဒီလောက် အထောက်အထားတွေကို တွေ့နေတဲ့တိုင်အောင် သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ထင် တုန်းပဲလား၊ ဒီလိုလေ . . . သူ့ကို ဒီပြင် လူတစ်ယောက်ယောက်က ဒီလောက် တောင် စေ့စေ့စပ်စပ် သောင်ခတ်ပါ့မလား”

“ဘာပဲပြောပြော ဟတ်နဲလ်ဟာ လူသတ်မှုနဲ့ မပတ်သက်တာကတော့ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့လည်း မနေ့က ညတုန်းက သူ့ဂိုဒေါင်ကလေးက သော့ခလောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုးဖွင့်သွားခဲ့တာ တွေ့ရတယ်၊ အစင်းရာ အခြစ်ရာတွေကို သော့ခလောက်မှာ တွေ့နေရတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ယူလာရတာလဲ”

“အကြောင်း နှစ်ချက် ရှိတယ်၊ ပထမတစ်ချက်ကတော့ အခုလိုသတ်သေခံ အထောက်အထားတွေကို ရဲကသာ တွေ့သွားရင် ဟတ်နဲလ်ကို ချွတ်ချင်း ခြိး ပေးသတ်ချင်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ညတုန်းက သူ့အပြင်ထွက်ခဲ့တာကို မြင်လိုက်စေ့ သတ်ခံ တွေ့ ရှိနိုင်တယ်ဆို”

“အဲဒါက တမင်သက်သက် မျက်စိလည်သွားအောင် ပြောတာပဲ၊ တကယ်တော့ ဟတ်နဲလ်ကို ကိုက လူလိမ်လူညာလို့ ဦးနှောက် ချွတ်ချင်း ခြိး

သူ ခံသွားရတာ၊ နည်းနည်းလောက် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ညအချိန် မှောင်
ကြီးမည်းမည်းထဲမှာ လေတာမျက်မှန်ကြီးကိုတပ်၊ ဖိုင်ဘာဦးထုပ်ကြီးကိုဆောင်း
ပြီး တုတ်အတိုထူထူကြီးကို ဝတ်ထားတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးသမား တစ်
ယောက်ဆို ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလို့ ဘယ်သူ့က ပြောနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ဒါပေမယ့်
သူတို့သင်ခေယား နှစ်ယောက်ကို သေလွန်ပါး ကြောက်သွားအောင် ခြောက်
လိတ်တော့တာ ဘယ်လို အကျိုးထူးလာမှာမို့လဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟတ်နဲလ်ကိုတော့
မကြောက်စေချင်ဘူး”

“တင်၊ ကိုက တစ်မျိုး ပြောပြန်ပြီ”

“တုတ်တယ်၊ ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုးလို့ ပြောစရာ ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ
ဟတ်နဲလ်ဟာ ယင်ကောင်ကလေးတစ်ကောင်ကိုတောင် သတ်ခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်
ဘူး ဒါပေမယ့် တော်တော်ကိုရှုပ်တဲ့ ဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲမှာ ဝင်ပါနေတာကတော့
သေချာတယ်”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ ခုနကတုန်းကတော့ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆို”

“ကိုလည်း တိတိကျကျတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဆဌမအာရုံလို့ ခေါ်ချင်
လည်း ခေါ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခုအထိ ဇေဝဇေဝ ဖြစ်နေတုန်းပဲ၊
လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းမရသေးဘူး၊ ကဲ-အဲဒါကို အသာထားပြီး ခုနက ပြောခဲ့
တဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေကို ယူလာတာကတော့ ဟတ်နဲလ်ကို ဘောင်ခတ်ခဲ့တဲ့
လူ စိတ်ပြန်ညစ်သွားအောင် တန်ပြန်လိုက်တဲ့သဘောပါ။

တကယ်လို့ ရဲက ဟတ်နဲလ်ကို ဖမ်းလိုက်သည်ပဲ ဖြစ်စေ၊ အပြစ်မရှိဘူးလို့
ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်ပဲ ဖြစ်စေ သူ့လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ငန်း ဘယ်အခြေ
အနေမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သူသိနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဟတ်နဲလ်တစ်ယောက်
အိမ်မှာပဲ ကုပ်နေပြီး ရဲတွေကလည်း သက်သေခံပစ္စည်းတွေကို ရှာတွေ့တယ်လို့
မပြောသေးတဲ့အခါကျတော့ ရဲက ဘယ်လိုများ အကွတ်ဆင်နေတာပါလိမ့်လို့
သူဘာသာသူတွေ့ပြီး ပူပင်လာလိမ့်မယ်။ တိတိကျကျ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လာ
လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ရင် ရှေ့ဆက်လုပ်ဖို့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး။
ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့အတွက် အချိန် ပိုရလာနိုင်စရာ ရှိတယ်”

နောက်ဆုံးတွင် မေရီက လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြောချလိုက်တော့သည်။

“အင်းလေ၊ ကိုစိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေဟာ တကယ်ကို အံ့ဩစရာပေပဲ။
တကယ်လို့များ မေရီမှာ အပြစ် မရှိပေမယ့် သက်သေ အထောက်အထားတွေ
ကြောင့် ပြီးမလွတ်အောင် ပိတ်မိနေပြီ ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အမှုကလွတ်အောင်

စုံစမ်းပေးဖို့ ကိုကိုပဲ ငှားသင့်တယ်။ တစ်ခါ အပြစ်ကျူးလွန်တာတော့ ခုန်တယ်၊
ဒါပေမယ့် သက်သေ အထောက်အထားကတော့ လုံ့လ မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီ
အမှုကို ကိုကလို့လဲ ဘယ်လူကပဲ လာစစ်စစ် အစစ်ခံရပါတယ်။ ဖေဖေကလည်း
မေရီကို အဲဒီအတိုင်း ပြောခဲ့တယ်။ အဲ - ဖေဖေကတော့ မေရီထက် ပိုသိမှာပေါ့
လေ၊ ဒီတော့ အဲဒီတရားခံကို မမိ မိအောင် ရှာပြီး ဖမ်းနိုင်မှာပါ”

ကျွန်တော်သည် မေရီ၏ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်
စိတ်ချမှ ရှိချင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ယခုအချိန်အထိ စလုံးရေစ
တူ၍ပင် မပြောနိုင်သေးပါ။ ပြီးတော့လည်း ဘာတစ်ခုကိုမှ ရေရေရာရာ မဆုံး
ဖြတ်နိုင်သေးပါ။ ဟတ်နဲလ်တွင် တကယ်ပဲ အပြစ်ရှိလေသလား၊ မရှိလေသလား၊
ပြီးတော့ သူ့ဇနီးကကော အပြစ်မရှိပါသလား၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးပါ။ ခြေထောက်
တလည်း အလွန်အမင်း နာကျင်နေလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့စုံတွဲသည် ဝက်ဂိုနာဟိုတယ်သို့ ညဆယ်နာရီမထိုးမီ ပြန်
ရောက်လာကြသည်။ ဟာဒင်ဂါသည် လူရှင်းနေသော ဧည့်ခန်း၏ ထောင့်တစ်
ထောင့်၌ အညိုရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုင်စောင့်
နေသည်။ ထိုဝတ်စုံညိုနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပြည်သူ့ရဲ လက်ရေးတံစာဖေး တစ်ဦးဟု
နောက်မှ သိရသည်။ ဟာဒင်ဂါသည် စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို ဖတ်နေရင်း
အပေါက်ဝဆီသို့ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေရာမှ မေရီကို မြင်လိုက်
သောအခါ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာသည်။ ဟာဒင်ဂါက မေရီကို သံယောဇဉ်
အလွန်ရှိသူသည်။

ကျွန်တော်က ဟာဒင်ဂါနှင့် မေရီ အပြန်အလှန် စကားပြောနေကြသည်
တို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်နေမိသည်။ နောက်မှ ကျွန်တော် အနားတွင်
ရှိနေသေးကြောင်း သတိရသွားအောင် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ရသည်။
ဤတွင် ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
ပြီး မေးလာပါတော့သည်။

“ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြား စုံစမ်းလို့ ရခဲ့သလဲကွ”

“တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ထူးတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ အယ်စ်-
ဆွေးကြီးကို ထုခဲ့တဲ့ကွ၊ သံဆူးကြီးကိုဖြတ်တဲ့ ပလာယာတို့တို့ ကျွန်တော်
တော့ ဝေါက်တာ ဟတ်နဲလ်ရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဟာ ခြေထောက်
ပေါက်ခဲ့ကြောင်း သက်သေအထောက်အထားတွေ ရလာတာပဲ။

သူက မှတ်တောင်တစ်ချက် မခတ်ပါ။ သူက ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ လာ မင်းအခန်းကို သွားကြရအောင်”
အခန်းထဲသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဟာဒင်ဂါက သူ့တပည့်ကို လိုက်မှတ်ရန် ပြောပြီး ကျွန်တော်ဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ထဲ-တေဗဲလဲ၊ အစက စပြောကွာ”
ကျွန်တော်ကလည်း ချက်စင်ဟစ်နေအိမ်တွင် မေရီ စုံစမ်းလာခဲ့သော ထိခိုက်မှုများကို ကျွန်တော်စွန့်ခွာရန်ကို မကြိုက်မချင် ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တော့ ဆုံးသွားသောအခါ ဟာဒင်ဂါက ပြန်မေးသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီကိစ္စဟာ ဟတ်နဲလ်ကို တမင် တောင်ခတ်တာလို့ မင်းက ထင်တယ်ပေါ့”

“အဆင်အပြင်ကတော့ အဲဒီလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စမှာ နှစ်ဆင့်လိမ်ထားတာလို့ကော မင်းက မထင်မိဘူးလား။ ဟတ်နဲလ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်တောင်ခတ်ပြီး ဆင်ထားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုလည်း တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ဖို့ အတော်ခက်သွားပဲ။ ကျုပ်က ဟတ်နဲလ်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒီလူက စာတ်ခွဲခန်းထဲမှာသာ တော်တာ။ အပြင်လောကမှာတော့ ဘယ်လိုမှ သုံးမရတဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်တတ်တဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကတော့ သိပ်ကို အလွမ်းထွေးလွန်းတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်သော့ခလောက်ကိုယ် ပြန်ခိုးဖွင့်တဲ့ အထိ လုပ်တတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကဲလေ . . . အဲဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး”

အခု ကျုပ်က သူ့ကို အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို မထွက်ဖို့ ပြောထားတယ်။ ပြီးတော့လည်း ပလိပ်ရောဂါပိုးနဲ့ မိစ္ဆာပိုးကို ခိုးတဲ့လူဟာ အကြံအစည်တစ်ခုနဲ့ ခိုးခဲ့တာတူ။ ပြီးတော့လည်း ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဝိုင်လီက ဒီအမှုမှာ သိပ်အလုပ်လုပ်ပြချင်ပုံရတယ်။ ဒီတော့ ဟတ်နဲလ်တစ်ယောက် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထဲ ထွက် မထွက် သူ့လူတွေနဲ့ စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားပေးပါ။ တကယ်လို့ ဟတ်နဲလ်ဟာ အပြစ်ရှိတဲ့လူ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဒီရောဂါပိုးတွေကို အိမ်ထဲ ယူသွားတဲ့ အထိ မိုက်မိုက်မိမိတော့ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ဒီရောဂါပိုးတွေဟာ တခြားမှာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် သူ့သွားယူလို့ မရတော့ဘူး။ ဒါဆိုရင် ခေါင်းကိုက်စရာ ပြဿနာတစ်ခု လျော့သွားပြီ။ ပြီးတော့လည်း သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ် မနေ့ညတ

မိဒမ်နားကို ရောက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုပါ စုံစမ်းပေးပါဦး”
ဟာဒင်ဂါက ကတိပေးလိုက်သည်။

“အေးပါကွာ၊ အစောင့်တွေ ချထားပြီး လိုက်မေးမြန်းပေးပါမယ်။ ဒါနဲ့ ချက်စင်ဟစ်က ဟတ်နဲလ်အကြောင်း ဘာများ လက်ထောက်ချနိုင်သေးသလဲ”

“သူ့ဆီက အသုံးဝင်တာတွေကို တစ်ခုမှ မသိခဲ့ရဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျွန်တော့မိတာတူ။ အမှတ်တစ်စာတ်ခွဲခန်းထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေထဲမှာဆိုရင် မြိမ်းခြောက်ပြီး အကျပ်ကိုင်လို့ရမယ့်လူဟာ ဟတ်နဲလ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ဒီပြင်လူ တစ်ယောက်ကလည်း သိသွားတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ တပ်ဖနဲ မရှိဘူးဆိုတာကိုပါ သိနေတဲ့လူပဲ။ အဲဒီလူဟာ ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ တရားခံပဲ။ သူက ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားရပါလိမ့်”

ဟာဒင်ဂါကလည်း ခပ်ထန်ထန် ပြန်မေးသည်။

“မို့ . . . မင်းကကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိခဲ့တာတုံး”

“တပ်ဖနဲ ကိုယ်တိုင်က ပြောပြလိုပေါ့။ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးလ လောက်တုန်းက အိမ်တင်ဒယ်ရီက အကူအညီတောင်းလို့ ဒီကို (၁၄) ရက်လောက် လာကူညီခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက မိဒမ်ကို ရောက်လာတဲ့ လူသစ်တွေရဲ့ ကိုယ်ရေးသမိုင်းကို ပြုစုရတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သူ့ဆီမှာ ငွေလာချေးတဲ့ မိဒမ်က ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ စာရင်းကို ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့တယ်။ သူပေးတဲ့ လူဆယ်နှစ်ယောက်စာရင်းထဲမှာ ဟတ်နဲလ်လည်း ပါတယ်”

“မင်းက သူ့ကို မေတ္တာရပ်ခံတာလား။ အကျပ်ကိုင်ပြီး တောင်းတာလား”

“အကျပ်ကိုင်ပြီး တောင်းခဲ့တာလေ”

ဟာဒင်ဂါက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“မင်း အဲဒီလို မြိမ်းခြောက်ပြီး တောင်းတာဟာ တရားဥပဒေနဲ့ မညီဘူးဆိုတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား။ နေပါဦး . . . မင်းက ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်နဲ့ သူ့ကို အကျပ်ကိုင်ခဲ့တာလဲ”

“သူကသာ ကျုပ်ကို မကူညီဘူးဆိုရင် သူ့ကို နှစ်ရှည်လများ ထောင်ထဲနဲ့ ထားနိုင်တဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေထယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ပေါ့”

“မင်းဆီမှာ အဲဒီ အချက်အလက်တွေ ရှိနေလို့လား”

“ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့လို ဥပဒေဘောင်ကို တောင်မတည်ဘူးဘူး။ နှုတ်အာခံရဲ့ပဲမလဲ။ လိုက်လိုက်လျော့လျော့ လုပ်ရဟောတာပေါ့။ သူက ဆီလီယံ

ထက်နုလ်အကြောင်းသာမက သူနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အကြောင်းကိုပါ ဖော်မယ့်လို့

“သူ့အလုပ်သမားတွေကကော၊ ဒီကိစ္စကို မသိနိုင်ဘူးလား”

“သူ့မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ လက်နဲ့ပဲစက်စာရေးတောင် မရှိဘူး ဒီလို လုပ်ငန်းမျိုးမှာ ကိုယ့်အမေကိုတောင် စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ အဲဒါတွေရင် ဒီကိစ္စကို ကလိုက်ဖိခင်၊ ဝေးဘရစ်ချ်နဲ့ ကလန်ဒန်၊ ပြီးတော့ ထူး... ဒီလူတွေပဲ သိမယ်၊ အဲလေ... အိစတန်ဒယ်ရီလည်း သိတာပေါ့၊ ဒီဒေပ်ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးသမိုင်း မှတ်တမ်းတွေကို ဘယ်သူမှ ယူဖတ်နိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ အိစတန်ဒယ်ရီနဲ့ ကလန်ဒန်တို့ကတော့ သေရှာပြီ ကဲ... ကလိုက်ဖိခင် ထာတာ ဘယ်နှယ်လဲ”

“မင်း ရှမ်းမေးနေသလား၊ သူ မနေ့ညက သန်းခေါင်ကျော်တဲ့အထိ ကာကွယ် ရေးဝန်ကြီးဌာနမှာ အစည်းအဝေး တက်နေတယ်”

“နေပါဦး၊ အဲဒီသတင်းကို ကလိုက်ဖိခင်က တခြားလူတစ်ဦးကို အသိပေး လိုက်မယ်ဆိုရင် ဇွဲတယ်လို့ ပြောမှာပဲလား၊ ကဲ... ဝေးဘရစ်ချ်ကတော့ မနေ့ည အဲဒီ အချိန်တုန်းက ဘာလုပ်နေသတဲ့လဲ”

“အိပ်နေတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြောတာလား”

ဟာဒင်ဂါက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်က ဆက်မေးသည်။

“သူ့စကားကို ထောက်ခံမယ့်လို့ ရှိသလား”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် ဟာဒင်ဂါတစ်ယောက် နေမထိတိုင်မသာ ဖြစ် သွားရရှာသည်။

“သူက အရာရှိရိပ်သာမှာ တစ်ယောက်တည်း နေတာကွ၊ စစ်သားလေး တစ်ယောက်က သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို ကူလုပ်ပေးနေတယ်၊ ဒါပဲ... ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... တခြား လူတွေကကော”

“ခုနစ်ယောက် ကျန်သေးတယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ မင်းပြောခဲ့သလို ညစောင့် ကင်းခဲ့တော်ပဲ၊ သူ ဒီတို ရောက်လာတာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူ့ခမာ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ရောက်လာရတာကွ၊ မနေ့ညတုန်းက ဒေါက်တာ ဝီရိသီ တစ်ယောက် အိပ်မှာပဲ ရှိနေတယ်၊ သူက အယ်မရန်ဝန်မြို့ပြင်မှာရှိတဲ့ အထက် တန်းကျကျ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုမှာ နေတာ၊ သူ့ အဲဒီမှာ ညသန်းခေါင်အထိ ရှိနေကြောင်း လူခြောက်ယောက်လောက်က ကျွမ်းကိုင်ပြီး အစစ်ခံလိုမိသေး

ဒေါက်တာမက်ဒေါ်နယ်ကလည်း အိမ်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စဲတစား နေတယ်၊ တစ်ခါ ဓာတ်ခွဲခန်းလက်ထောက် ဘရိုက်တီနဲ့ဟိသိတို့ကလည်း တပွဲ ရှုံမှာ ရှိနေကြတယ်၊ ကျန်နှစ်ယောက် ရော်ဘင်ဆန်နဲ့ မတ်ချီတို့ကလည်း မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့် ညစာစားပြီး အိမ်ပြန်ကြတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားဘက်ကလည်း ဘာမှ မထူးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှ မထူးဘူး”

ဤတွင် မေဇီက ဝင်ထောက်သည်။

“အဲဒီ ဓာတ်ခွဲခန်း လက်ထောက်နှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတွေ ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သတ်သေခံ နေတဲ့သဘောလား၊ ပြီးတော့ ညတုန်းကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အယောင်ပြသွားတာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ဝင်ဖြေသည်။

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ဒီရာဇဝတ်မှုကို ကူးလွန်တဲ့လူ တာ သိပ်ကို အကွတ်စေတဲ့လူ၊ ပြီးတော့ ရော်ဘင်ဆန်နဲ့ မတ်ချီတို့နဲ့ တွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကလည်း ဒီမြို့က မိန်းကလေးတွေပဲ၊ မဟုတ်တရုတ် လုပ်ရိုးသာ မှန်ရင် ဒီက ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီးက လက်ဖျစ် တစ်တွတ်အတွင်း ရိပ်မိမှာ အမှန်ပဲ”

“အေး၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ သူတို့ကတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ လည်း သူတို့ စီးတဲ့ဖိနပ်တွေကို ဓာတ်ခွဲခန်းပို့ထားပြီးပြီ၊ သူတို့ ဖိနပ်တွေထဲက ဖြေခွဲမှုန့်ကလေး တစ်မှုန့်လောက် ထွက်လာရင် ကိုခဲနေအောင် မင်းလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တွေ့ရမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ နေပါဦး... မင်း သူတို့အားလုံးရဲ့ ထွက်ချက်တွေကို တစ်စောင်စီ ယူချင်သေးသလား”

“ဟုတ်တဲ့ လိုချင်ပါတယ်၊ နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသေး သလဲ”

“မင်းကကော ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ”

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်သာဆိုရင် တပ်ဖဲနဲ့ ပြီးတော့ သူ့ပိတောက် ဟန်ဘာနီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကလိုက်ဖိခင်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရစ်ချီတို့တို့ ဒေါက်တာ ဟတ်နုလ်တစ်ယောက် ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှူး ပြောခိုင်းအောင် စစ်ရ မေးရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဝီရိသီ မက်ဒေါ်နယ်၊ ဟတ်နုလ်... ဣလိုက်ဖိခင်၊ ဝေးဘရစ်ချ်နဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်း လက်ထောက်... ”

လူက ဘယ်သူ့အိမ်ကို အလည်အပတ် သွားဖူးသလဲလို့ တစ်ယောက်ချင်း သစ်သစ်စီ မသိမသာအေးဖို့ မြန်းဖို့ လိုတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်တွေကို လက်တွေ့ပါရရတော့လွယ်ပြီး လက်တွေ့ရာတွေ ရနိုင်သမျှ ရှာခဲ့ရမယ်။ ခင်ဗျား ဒီအိမ်တွေ ဝင်မှာဖို့အတွက် ဝရမ်းရအောင်လုပ်ဖို့ သိပ်မနှက်ဘူးထင်တယ်။ ဒီတော့ ကိုတကြီးက ထိုခေတ်အိမ်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူးလို့ ပြောမယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုခေတ်အိမ်မှာ တိတကြီးရဲ့ လက်တွေ့ရာကို တွေ့ရတယ်ဆိုရင် သူ့ကို တန်းပြီး ပြောရှင်းနိုင်ပေတော့

ဟာခင်ဂါက မကျေမနပ်နှင့် ထပ်မေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝေးဘရစ်ချ်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကလိုက်စီခင်တို့ရဲ့ အိမ်တွေဆိုတဲ့ ထွက်ဖို့ လိုလို့လား”

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်သူကပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး ကျွပ်ကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ အားနာနေဖို့ မလိုပါဘူးဗျ”

ဟာခင်ဂါက ပြန်ပြောပြန်သည်။

“မင်းဥစ္စာက သိပ်ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး နိုင်လှသကွား တကယ့် လူဆိုးတွေကတော့ အခုလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆက်အသွယ်ရှိတာ လူသိမှာမို့လို့ အိမ်မှာ ဘယ်တော့မှ ဆုံလေ့ဆုံထ မရှိကြဘူး”

“နေပါဦး။ အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ကိစ္စက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး နိုင်လှတယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားက မလုပ်ဘဲ နေရဲမှာလား”

ဟာခင်ဂါက ပြန်ပြောသည်။

“မလုပ်ဘဲ ဘယ်နေရဲပါ့မလဲကွား ဘယ်နေရဲပါ့မလဲ”

ပလတ်စတစ်အိတ် သုံးအိတ်ကိုယူ၍ သူတို့ပြန်သွားကြပြီးနောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခြံဝင်းထဲသို့ တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ငှားထားသော မော်တော်ကားနှင့် လန်ဒန်သို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။

(၆)

လန်ဒန်ဝက်စ်အင်းရပ်ကွက်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသောအခါ နံနက် နှစ်နာရီထိုးလေပြီ။ အိပ်ရာဝင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အိပ်ရာဝင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ထခုအချိန်အထိ တစ်မှေးမှ အိပ်စက်ခဲ့ရပုံ မပေါ်ချေ။

အရပ် ခြောက်ပေသုံးလက်မရှိပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တင်းဖြောင့်စင်းသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အသက်ခုနစ်ဆယ် ရှိသည့်တိုင်အောင် ခါးမကုန်းသေးပါ။ အသားအရေ ပြည့်ပြည့်ဖြူဖြူနှင့် မျက်စိ လုံးဝ မမှန်သေးပါချေ။ ဆံပင်များမှာ ငွေရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း ပါးပါးလျားလျား မဟုတ်ပါ။ ထူထူထဲထဲ ရှိနေကြဆဲပင်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ငွေရောင်နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုလည်း ကြည့်ကောင်းအောင် တီထားသည်။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှ ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အလွန် ဦးနှောက်ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနေရရာလေပြီ။

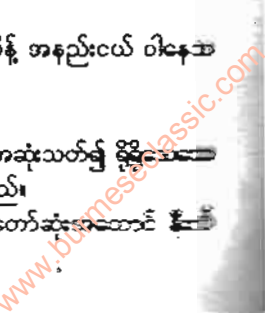
“ကဲ . . . ကေဗဲလ်၊ မင်း လုပ်လိုက်တာ -တော်တော်ကလေး -ဇာတ်ခွပ်သွားပါရောလားကွ”

သူအသံက တိကျပြတ်သားသည်။ စစ်သံစစ်မိန့် အနည်းငယ် ဝါနေဘဲ ယောင်ယောင်။

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

တစ်လောကလုံးတွင် ကျွန်တော်က ‘ခင်ဗျာ’နှင့်အဆုံးသတ်၍ ရိုသေသော ပြောရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသေးသည်။

“ငါ့တပည့် ခုံထောက်ကျော်တွေထဲက အတော်ဆုံးအတောင် နေ”

ကလန်ဒန်လည်း သေပြီ သူ့လိုပဲတော်တဲ့ အိစကန်ဒယ်ရီလည်း ပျောက်နေတယ် လို့သာ ဆိုတယ် သေရာပြီ ထင်ပါရဲ့ ပြီးတော့ မျိုးချစ်စိတ် အရှိဆုံး သိပ္ပံပညာရှင် ဒေါက်တာဘက်စတာလည်း သေရပြီ။ အဲဒါတွေ အားလုံး ဘယ်သူ့မှာ တာဝန် ရှိသလဲတဲ့”

ကျွန်တော်က အရက်ပုလင်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်း ပြောလိုက် သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ် ဆရာ၊ အဲ . . . ကျွန်တော် အရက်တစ် ခွက်လောက် သောက်ချင်ပါတယ်”

“မင်း . . . အရက် မသောက်ချင်တဲ့အချိန်ကော ရှိသေးလို့လား။ ခြေ ထောက်က နာနေပြန်ပြီ ထင်တယ်”

“နည်းနည်းတော့ နာပါတယ်၊ အခုလို ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော်မှာ လာအစီရင်ခံရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လို အစီရင် ခံရမလဲ ဆရာ”

“အစကစပြီး တိုတိုနဲ့ လိုရင်းကိုပြော”

“ညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါ ကျွန်တော့်ဆီကို မနက် ကိုးနာရီမှာ ရောက် လာပါတယ်။ သူ မလာခင် ကြီးကြပ်ရေးမှူး မာတင်ဆိုတဲ့လူကို အယောင်ဆောင် ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော် သစ္စာ ဖောက်၊ မဖောက် ကြိုစမ်းသပ်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စကို ဆရာ စီစဉ်လိုက်တာပဲလို့ တွေးလိုက်မိပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုအသိပေးထားသင့်ပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စိတ်မရှည်သည့်ပုံစံနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ငါ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွား တယ်။ ကလန်ဒန် သေတဲ့သတင်းက ငါ့ဆီ ရောက်မလာခင် ကလိုက်စိတ်နဲ့ ဟာဒင်ဂါဆီ စောရောက်သွားတယ်။ ငါက မင်းအိမ်နဲ့ ရုံးကို တယ်လီဖုန်း လှမ်း ဆက်သေးတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ တယ်လီဖုန်း ဆက်လို့ မရတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟာဒင်ဂါက တမင် ဖြတ်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲ ပြောပြော ကျွန်တော် အဲဒီ စမ်းသပ်ချက်ကို သံသယကင်းစွာနဲ့ ကျော်လွှားနိုင် ခဲ့ပါတယ်။ ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်လက်ခံသွားတဲ့အခါကမူ မိဒမ်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်။ သူက ဆရာကို ကြိုအစီရင်ခံပေးမယ့် ဆရာက သိပ်သဘော မတူချင်သလိုလိုလဲ ပြောတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို သူ့စိတ်ထဲက သူ့အလိုလို တွေးမိ

ထားသလိုဖြစ်အောင် ဆရာက လုပ်နိုင်ခဲ့တာကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ် ဆရာ”

“အဲဒါကို အသာထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်း ဟာဒင်ဂါကို လျှော့စေတတ်နဲ့ နော်၊ ဒီကောင်က တကယ့်ကို တော်တဲ့ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ကွ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်း ဝါဦး၊ သူက မင်းကို နည်းနည်းကလေးမှ သံသယ မဝင်ဘူးလား”

“ဘာကို ပြောတာလဲ ဆရာ၊ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ရဲအထူးထောက်လှမ်း နေတာ ဆွဲနုတ်ပြီး မိဒမ်ကို ရောက်အောင် ပို့တယ်။ တစ်ခါက မိဒမ်က အပြင်ကို ပြန်ရောက်လာအောင် လုပ်ပေးတယ်။ အဲဒါကို ပြောတာလား၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်ပြီး သူ လုံးဝ သံသယ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ”

“ကဲ . . . ကောင်းပြီ၊ စပြောပေတော့”

ကျွန်တော်က တိုတိုနှင့် လိုရင်း အချက်များကိုသာ ပြောပြလိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် သူ သိသင့်သလိုထိုက်သော အချက်အလက် မှန်သမျှကို အစီရင်ခံ၍ ပြီးစီးသွားလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း ကျွန်တော် အစီရင်ခံသည့် အချက်အလက်များကို ခေါင်းထဲတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲ သိမှီထားပြီး ဖြစ်သည်မှာ သေချာ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။

“အေး . . . အခု မင်းပြောတာတွေဟာ ဟာဒင်ဂါဆီက တရားဝင် စုထား တဲ့ အစီရင်ခံစာတွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းလိုလိုပါပဲ၊ သူကလည်း သက်ဆိုင်တဲ့ အချက်ကလေးတွေကိုပဲ အစီရင်ခံထားတယ်။ ကဲ . . . ဒီတော့ မင်းရဲ့ ယူဆချက် က ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော်က ကင့်နယ်ကို လှမ်းစုံစမ်းပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဆရာ”

“မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ကျွန်တော်က ဝီစကီဖန်ခွက်ကို အလောတကြီး မော့ချလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အားဆေး လိုနေတာအမှန်ပင်၊ ပြီးမှ ကျွန်တော်က စပြော သည်။

“ဟာဒင်ဂါကတော့ ဒေါက်တာဘက်စတာကို ‘သစ္စာဖောက်’ လို့ ထင်နေ တယ်။ ဒါကလည်း သူက ဆရာ့ဆီကို ဒေါက်တာဘက်စတာအကြောင်း စုံစမ်းပေးဖို့ ပြောထားပြီးတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဆရာလည်း သိပြီးသား ဖြစ်ပေလိ သူက ဒေါက်တာဘက်စတာဟာ အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ မိဒမ်ထံထဲ ခြွင်းသွား အထဲကျမှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝေစုမတည့်ကြည့် လို ခေါ်သော သူ့ စိတ်က အသတ်ခံလိုက်ရတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဟာဒင်ဂါ လေထိုက်ထိုက်နဲ့

တတော့ မိုးဒမ်က ရွာရွာပေါ်ပေါ်နဲ့ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ရောဂါပိုးတွေ နည်းနည်းနည်းနည်းနည်း ပျောက်နေတာ စုံစမ်းပေးပါလို့ အိတ်စာနဲ့ဒယ်ရီကို ဒေါက်တာ ဘဏ်စတာက ပထမဦးဆုံး စတိုင်ခွဲတယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စပဲ တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သေတ္တာရုပ်ခံ့ချက်အရ ကျွန်တော် အပြင်ကနေပြီး အဲဒီကိစ္စကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်စုံစမ်းနိုင်အောင်၊ ကျွန်တော် မိုးဒမ်က ထွက်လို့ရအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့တာလည်း ဒေါက်တာဘက်စတာပဲ။

ဒီနေရာမှာတော့ ဟာဒင်ဂါရဲ့ အတွေးနှစ်မျိုးစလုံး မှားတယ်၊ အဲဒီညထဲ ဒေါက်တာဘက်စတာ မိုးဒမ်ကို ခိုးမဝင်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ ဘာပြုလို့ထဲ ဆိုတော့ သူ့ အပြင်ကို ပြန်မထွက်ခဲ့ရသေးလို့ဘဲ၊ အခု ဒီလူသတ်မှုတွေထို့ နောက်တွယ်က ကြီးကိုင်နေတဲ့လူက ကရိုင်ဆန်နဲ့ ချစ်ပါဖီးလ်တို့ရဲ့ ကလေးတွေတို့ ပြန်ပေးဆွဲထားတယ်။ အဲဒါကလည်း ကလေးတွေဟာ သူ့မိဘတွေနဲ့ မှီနေတဲ့အပြင် ကင်နယ်မှာ သူ့အဘွားနဲ့ အတူတူ မရှိဘူးဆိုတာနဲ့ပဲ လုံလောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ချစ်ပါဖီးလ်နဲ့ ဘရိုင်ဆန်ကို သူတို့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်မလား ကလေးတွေ အသေခံမလားလို့ ရာဇသံ ပေးခဲ့ပုံရတယ်။

ဒီတော့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရတာပေါ့။ ဒီလူသတ်မှုတွေ ဖြစ်တဲ့နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတုန်းက အမှတ်တစ်ရာတ်ခွဲခန်းကို တိရစ္ဆာန်တွေပါတဲ့ သေတ္တာကြီးတွေ လာပို့ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလူတွေဟာ အမြဲ လာပို့နေကျ လူတွေဖြစ်လို့ အစောင့်တပ်သားတွေက သေတ္တာကြီးတွေကို မစစ်ဆေးကြတော့ဘူးလေ။ အဲဒီသေတ္တာတွေထဲက သေတ္တာနှစ်လုံးထဲမှာတော့ လူတစ်ယောက်စီ ပါလာကြတယ်။ တစ်ယောက်က ဒေါက်တာဘက်စတာနဲ့ တော်တော်ကလေးဆင်တဲ့လူ၊ နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ ခပ်လွယ်လွယ် ကိုကကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြပါစို့။

ညနေပိုင်းမှာ သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးကို ဘရိုင်ဆန်နဲ့ ချစ်ပါဖီးလ်တို့က သယ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှတ်တစ်ရာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အလုပ် သိပ်မပျက်အောင် အထဲကို မသွင်းခင် သေတ္တာကြီးတွေကို ထုံးစံအတိုင်း ဓာတ်ခွဲခန်း အပြင်ဘက်က စကြိုလမ်းပေါ်မှာ ခဏ ချခဲ့ရတယ်။ ဒါက ဘာကို ပြသလဲဆိုရင် ဒီလုပ်ငန်းရဲ့ သဘောသဘာဝကို အတွင်းကျကျ အသေးစိတ် သိထားတယ် ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။

ဒီတော့ အဲဒီသေတ္တာကြီးတွေ စကြိုလမ်းပေါ်မှာရှိနေတုန်း ကိုကကြီးဆိုတဲ့ လူနေရာမှာ ဝင်သရုပ်ဆောင်မယ့်လူက သေတ္တာထဲကထွက်ပြီး အမှတ်တစ်ရာတ်ခွဲခန်းက ဝန်ထမ်းတွေ အဝတ်အစား လဲလှယ်ခန်းအဖြစ် သုံးလေ့ရှိတဲ့ အပြင်ဘက်က အခန်းကလေးထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေလိုက်တယ်။ ဒေါက်တာ ဘက်

တောလို သရုပ်ဆောင်မယ့်လူကတော့ အမှတ်တစ်ရာတ်ခွဲခန်းရဲ့ နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်လှောင်ခန်းအထိ ပါသွားတယ်။ အဲဒီမှာတော့ လူတစ်ယောက် ထောင်ထောင်ကြီး ပုန်းလို့ရတဲ့နေရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက်ကတော့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက ဝန်ထမ်းတွေဟာ ညနေပိုင်းမှာရင် တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ ပြန်လေ့ ရှိကြတယ်။ အဲဒီမှာတင် နည်းနည်း ရွာရွာသွားတုန်း ကိုကကြီးဆိုတဲ့လူက အဝတ်အစား လဲလှယ်တဲ့ အခန်းထဲဝင်ပြီး သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ လုံခြုံရေးကတ်ပြားကို သူ့နေရာမှာ အစားဝင်ပြီး အယောင်ဆောင်မယ့်လူကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက အဝတ်အစား ထဲခန်းထဲမှာပဲ ဆက်ပုန်းနေခဲ့တယ်။

ဒီမှာတင် ကိုကကြီး နေရာမှာ ဝင်သရုပ်ဆောင်တဲ့လူက ဂိတ်ဝမှာ လုံခြုံရေးကတ်ပြားတို့အပီး လက်မှတ်ကို လိမ်ထိုးပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တော်တော်ကလေး မှောင်နေပြီ ဖြစ်တဲ့အပြင် လူတွေကလည်း များတော့ ခိုင်မီသွားမှာကို မစိုးရိမ်ရဘူး။

အဲဒီနောက်တော့ ကိုကကြီးက အမှတ်တစ်ရာတ်ခွဲခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီး ဒေါက်တာဘက်စတာကို သေနတ်နဲ့ ချိန်ဖမ်းလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘက်စတာကို ဘက်စတာ အယောင်ဆောင်မယ့်လူက သေနတ်နဲ့ ချိန်ဖမ်းပြီးသား ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါက သိပ်အရေးမကြီးလှပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ဘက်စတာဟာ တံခါးပြန်ပိတ်ဖို့ နောက်ဆုံးမှ ပြန်လေ့ရှိတဲ့အတွက် သူတို့ အုပ်မိဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကျတော့ ဘက်စတာနေရာမှာ ဝင်သရုပ်ဆောင်မယ့်လူလည်း ပြန်သွားပြီလေ။

ဒါပေမယ့် ကိုကကြီး ပြန်ထွက်ဖို့က ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေပြန်ရော သူ့ဘက်စတာကို အပျောက်ရှင်း၊ ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေကို အိတ်ထဲ ခပ်တည်တည် ထည့်ယူသွားပြီး ဂိတ်ဝတ ပြန်ထွက်လို့ မရတော့ဘူး။ ဂိတ်ဝမှာ ကိုကကြီး ဆိုတဲ့လူက သူ့အစား လက်မှတ်လိမ်ထိုးပြီး ပြန်ထွက်သွားပြီ မဟုတ်လားဒီတော့ နောက်ဆုံး ကင်းလှည့်ပြီးချိန် ညအယ်တစ်နာရီကျော်မှ လှုပ်လှုပ်ရွားရွား လှုပ်ထို့ရတော့မယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူက အဲဒီ အချိန်အထိ ဘက်စတာရောဂါပိုးတွေကိုယူ၊ ဒေါက်တာဘက်စတာကို သေနတ်ခင်နဲ့ မေ့သွားအောင် ဖြစ်မှ ပလိပ်ရောဂါပိုးပါတဲ့ဘူးကို ပစ်ခွဲပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာ။

ဒေါက်တာ ဘက်စတာကို သူ သတ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာမသိရဘဲ ဒေါက်တာဘက်စတာက သူ့ကို သိနေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ညအယ်

အဆောင်အမှတ်(၅)ဘက်ကို အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်နေတတ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ သူ တိတိကျကျ သိမထားဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်လောက် တယ် ဆိုတာတို့တော့ ကြီးထွက်ထားပုံရတယ်။

ဒီသူက တံတိုလုံပြီး ဆူးပုံကို တက်နင်းမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူက အဲဒီနေရာမှာ တစ်ချက် ဟာသွားရင် သူ့စိမ့်ကိန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်သွားနိုင် တယ် ဆိုတာ သူသိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုင်ယင်းနိုက်အဆိပ်ပဲတဲ့ သကြားလုံးတို့ ဆူလာတာ၊ အဲဒီနောက်တော့ ကိုကကြီးက ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်အပြီးမှာ အလန်ခန့် ရောက်လာတော့ သူ့ဆီက သကြားလုံးကို ယူစားအောင် တစ်ခွဲ တစ်စည် ပြောပါလိမ့်မယ်။ အထင်ကတော့ ကလန်ခန့်ကလည်း သူ့ကို ကောင်း ထောင်းကြီး သိသလို ကိုကကြီးကလည်း ကလန်ခန့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိပုံရတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို လက်နှင့် သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။
“ဘာပဲပြောပြော၊ တကယ်တော်တဲ့ စိမ့်ကိန်းပဲ၊ ပြီးတော့ ခု မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် မှန်ပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ယင်းနိုက် ကိစ္စကတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ ကလန်ခန့်ဟာ ရောဂါပိုးတွေ ခိုးနေတဲ့သူခိုးကို ချောင်းနေတာ၊ ပြီးတော့လည်း ကိုကကြီးကို ရောဂါပိုးခိုးနေတဲ့ လူလို့ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တော့မှာ အမှန်ပဲ။

ဒီတော့ သူ့ဆီက သကြားလုံးကို ယူစားပါမလား၊ ပြီးတော့လည်း ကိုကကြီး ဆိုတဲ့လူက အသံတိတ်ကိရိယာ တပ်ထားတဲ့ သေနတ်တစ်လက်ကိုတော့ ယူ လာဖို့ ပိုများတယ်။ သူက ဘာဖြစ်လို့ သေနတ်နဲ့ မပစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်နဲ့မှ သတ်ရသတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မရှင်းတတ်ဘူး ဆရာ”

“နေပါဦး၊ ဒီလို ဒီပုံ ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ မင်းက ဘယ်လို လုပ်ပြီး အစ ကောက်မိသလဲ”

“ခွေးကစပြီး အစဖော်မိတာ ဆရာ၊ ခွေးလည်ပင်းမှာ သံဆူးကြိုးနဲ့ ခြစ်မိ လို့ စုတ်ပြသွားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ သံဆူးကြိုးပေါ်မှာ သွေးစသွေးန ရှိရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် လိုက်ရှာမှ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ တွေ့ရပြန်တော့လည်း အတွင်းဘက်က သံဆူးကြိုးပေါ်မှာ၊ ဒီတော့ မိုဒမ်ထဲကို အပြင်က ခိုးဝင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အထဲက ပြန်ထွက်သွားတာ”

“ဟာဒင်ဂါကတော့ အဲဒါကို ဘာပြုလို့ မတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“သူက ကျွန်တော့်လို တွေးမိစရာအကြောင်း မရှိခဲ့ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်

ဘာတော့ ဘက်စတာ အထဲကို ခိုးမဝင်ဘူးဆိုတာ သေသေချာချာ သိထားတယ်။ ဒါကလည်း အဝင်အထွက်ဂိတ်ကို သွားစစ်တော့ ဘက်စတာဟာ သူ့ဝါးစစ်ကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ အုပ်ပြီး အအေးမိနေတယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဒါဆိုရင် လုံလောက်သွားပါပြီ။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဟာ ဒင်ဂါ တပည့်တွေက သံဆူးကြိုးတွေကို စစ်တာ နောက်ကျသွားတယ်။ သူတို့က အပြင် သံဆူးကြိုးတွေကို တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စစ်ပြီးမှ အတွင်း သံဆူး ကြိုးဘက်ကို လှည့်လာတာ”

“သူတို့လာစစ်တော့ ဘာမှ မတွေ့ကြဘူးလား”

“တွေ့စရာ မကျန်တော့ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က သွေးတွေကို သုတ်ပစ် လိုက်ပြီးပြီ”

“မင်း တော်တော် အကျင့်ယုတ်တဲ့လူပဲ ကေဗဲလ်”

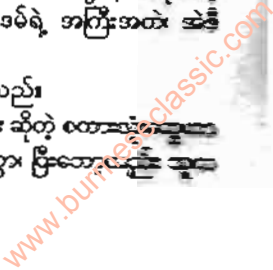
“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒီနောက်တော့ ဘရိုင်ဆန်နဲ့ ချစ်ပါဇီလ်တို့ဆီကို လိုက်သွားတယ်။ သူတို့လို ခပ်ရိုးရိုးသားသားပုဂ္ဂိုလ်တွေက ညနေ ငါးနာရီခွဲ လောက်မှာ အရက်ကို နွားငတ်ရေကျ သောက်နေကြတာရယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဆေးလိပ်မသောက်ခဲ့တဲ့ မစွပ်ဘရိုင်ဆန်ကလည်း စက်ရုံက မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီးလို ဆေးလိပ်သောက်နေတာကိုပါ တွေ့လိုက်ရတော့ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ တန်ဆောင်ကောင်းပါစေ၊ ရှင်းနေပြီပေါ့”

“မင်း မသင်္ကာတဲ့ လူတွေကကောကွာ”

“စပြောရရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကလိုက်မိဒင်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဝေးဘရစ်ချဲ့ပဲ။ ဒီအမှု ဖြစ်နေတုန်းက ကလိုက်မိဒင် လန်ဒန်မှာ ရှိနေတယ်။ သူ ဒီရာထူးကို လက်ခံပြီးမှ မိုဒမ်ကို နှစ်ခါ၊ သုံးခါပဲ လာဖူးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ မြီနေတာ နှစ်ချက် ရှိတယ်။ ပထမတစ်ချက်ကတော့ သူဟာ လုံခြုံရေးစာတွဲတွေ ကို အချိန်မရွေး ယူဖတ်ခွင့်ရှိတဲ့အတွက် ဒေါက်တာဟတ်နဲလ်ရဲ့ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲကို သိနိုင်တယ်။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း သူ့လို သူ့ရသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံ တဲ့ တပ်မတော်သားကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အစား ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတိုဝင်ဖို့ မယ်လို့ စ၊မပြောခဲ့ဘူး။ တကယ်ကတော့ သူက မိုဒမ်ရဲ့ အကြီးအထူး အဲဒီ အလုပ်က သူ့အလုပ်ပါ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်သတိပေးသည်။

သူ့ရသတ္တိ ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ တပ်မတော်သား ဆိုတဲ့ စကားလုံးတို့ တွေ့ တွေ့တည်း လာတယ်လို့ အမြဲတမ်း မယူဆပါနဲ့ကွာ၊ ပြီးဘေးယူပြီး သူ

ထိုက်ခိုက်နေသော်လည်း ဝဋ်လှုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်ကွ"

"ဒါပေမယ့် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးရဲ့ သူရဲသတ္တိတဲ့ တံဆိပ်ကို နှစ်ထပ်ကွမ်း ရဲ့တဲ့လူတွေဟာ ဆရာဝန်တွေပါပဲ။ အဲဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးကိုလည်း အဲဒီအတိုင်း ပြောလို့ရတဲ့အပြင် သူနဲ့ ငြိနေတဲ့ နောက်ဆုံးဘက် ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ သူက ခြံဝင်းထဲမှာ နေတယ် ဆိုတာ နည်း ပြီးတော့ အခင်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ သက်သေ ပြနိုင်တဲ့အတွက်ပဲ။ ဝဋ်လှုပ်ကတော့ သူက အကျိုးအကြောင်း လုံလုံလောက် လောက် မပြနိုင်ဘဲနဲ့ အမှတ်တစ်ခတ်ခွဲခန်းကြီးကို အတင်းအဓမ္မ ပိတ်ခိုင်းခဲ့ တယ်။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ရောဂါပိုးတွေ ပါတဲ့ကြောင်အိမ်ကို သော့နဲ့ ခတ်ထားပြီး သော့က သူ့ဆီမှာပဲ ရှိတယ်။ အခု ခိုးသွားတဲ့လူက ကြောင်အိမ်ကို သော့နဲ့ဖွင့်ယူသွားတာ။ ကဲ-ဝဋ်လှုပ်အကြောင်း ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လောက် အထိ သိထားသလဲ ဆရာ"

"သူ ပုခက်အတွင်းကစပြီး ခုအထိ အစအဆုံးပေါ့ ပြီးတော့လည်း သူက ဗြိတိသျှနိုင်ငံသား မဟုတ်တဲ့အတွက် သူများထက် ပိုစစ်ဆေးရတယ်။ ဒါက တို့ဘက်က စစ်ဆေးတာကို ပြောတာ။ သူ ဒီကို ရောက်မလာခင်က တူရင်မှာ အိတ်လီအစိုးရအတွက် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ခဲ့ရသေးတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ဟိုဘက်ကလည်း သေသေချာချာကြီး စစ်ဆေးထားမှာပါပဲ။ ဒီတော့ သူ့ကို ရာနှုန်းပြည့် စိတ်ချရပါတယ်"

"ဒါဆိုရင် သူ့အပေါ်မှာ လိုက်စုံစမ်းနေရင် အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေတော့ မှာပေါ့။ တစ်ခု ခက်နေတာက ဘယ်သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုပဲကြည့်ကြည့် အားလုံး ရှင်းနေတာချည်းပဲ။ ဒါကတော့ ပထမဦးဆုံး သံသယဖြစ်သင့်သူ ဆုံး ယောက်ပဲ။ ဟာဒင်ဂါ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက် ယောက်ကို သိပ်မကြာခင် သံသယ ဝင်လာလိမ့်မယ်"

"မင်းဆီကတစ်ဆင့် သူ အတွေးပေါက်လာတာမျိုးလား"

"ကျွန်တော်ကတော့ ခုလို လုပ်နေရတာကို သိပ်မကြိုက်လှဘူး ဆရာ။ ဟာဒင်ဂါဟာ တကယ်ကို ပြောမိတ်တဲ့လူ။ ဒီတော့ သူ့နောက်ကွယ်က နား လှည့်ပါးရိုက်ပြီး တသီးတခြား စုံစမ်းနေရတာ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ ပြီးတော့ ဟာဒင်ဂါ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူတော် တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီတော့ မကြာခင် ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီအမှုကို စုံစမ်းဖို့ထက် သူ ကျေနပ်အောင် ဖြေရှင်းဖို့ကလည်း အလုပ်ပိုတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်"

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက လေးလေးပင်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

"ဒီလို လုပ်နေရတာကို ငါလည်း သိပ်ကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်ပါသလား။ မဖြစ်လို့ လုပ်နေရတာကွ။ အခု တို့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့လူက လျှို့ဝှက်သိပ်ကြီး တောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်။ ပြီးတော့ . . ."

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ဝင်ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်သည်။

"ပြီးတော့ . . . ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်"

"အေး . . . ဖျတ်တယ်။ အဲဒီလူက လျှို့ဝှက်တယ်။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ တယ်။ ရက်စက်တယ်။ ဒီတော့ သူ့ရွေးတဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ သူနဲ့ရင်ဆိုင်ပြီး အပြတ် အသတ် တွယ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီတော့ ငါကလည်း အကောင်းဆုံး လက်နက်ကို ရွေးရလိမ့်မယ်။ ခုနကပြောတဲ့ အရည်အချင်း သုံးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူဟာ မင်းဆဲ"

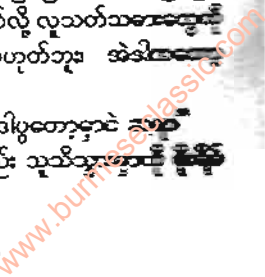
"ကျွန်တော် ခုအချိန်အထိတော့ မညစ်ပတ်တတ်သေးဘူး"

"အေး . . . မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ပြီးတော့လည်း မင်း လုပ်လို့ အတော်ကလေး ဇာတ်ရွပ်သွားတယ်လို့ ငါပြောလိုက်တာ နည်းနည်းတော့ လွန် သွားတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ရာဇဝတ်ကောင်က ခြေတစ်လှမ်း အမြဲသာနေတယ် ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အရေးအကြီးဆုံး အချက်ကတော့ မင်းက တစ်ဦး ကောင်း တစ်ယောက်ကောင်း လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တဲ့လူ။ ဟာဒင်ဂါကတော့ နောက်ခံ အဖွဲ့အစည်းနဲ့မှ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တဲ့လူ။ အဲဒီလို အဖွဲ့အစည်းနဲ့ လုပ်လာရရင် ထိုက်သင့်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို လွှဲပေးရလေ ရှိတယ်။ အခု အပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်မှု ထွေပြားသွားနိုင်တယ်။ တစ်ဦးချင်း ထိုးထွင်းကြံသတ္တ တွေ လျော့နည်းလာမယ်။ လျှို့ဝှက်မှု အဆင့်အတန်းတွေလည်း လျော့နည်းသွား လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အကြောင်းအချက်တွေကြောင့် ဒီအမှုကို အောင်အောင်မြင်မြင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းနိုင်မယ့် အခွင့်အရေးဟာ ပိုနည်းသွားနိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းနောက်ကွယ်မှာ အဖွဲ့အစည်း ရှိနေဖို့ကတော့ လိုသေးတာ အမှန်ပဲ။ တချို့ ကိစ္စတွေကို မင်းတစ်ယောက်တည်း အသေးစိတ် လိုက်စုံစမ်းနေဖို့ အချိန် မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဟာဒင်ဂါက ဒီကိစ္စကို သိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိဘဲဖြစ်ဖြစ် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုဟာ တခြားဘက်ကို ဦးတည်နေတယ်လို့ လူသတ်သားတွေထံ မှက်စိလှည့်ထားနိုင်ခဲ့ရင် မင်းကို သံသယဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကတော့ ငါလိုချင်တဲ့ အဓိကအချက်ပဲ"

"ဟာဒင်ဂါ သိသွားရင်တော့ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါမ္မတော့မှာပဲ နေပါ"

"ဒါကလည်း သူ့သိသွားမှပါကွ။ ပြီးတော့လည်း သူ့သိသွားမှာပဲ နေပါ"

ဗျာတ ငါပါ ကဲ တခြား သေကာစရာကောင်းတဲ့လူတွေကကော့ကွာ”

“တစ်ခုခုနဲ့လက်ထောက် လေးယောက်ကတော့ သံသယဝင်စရာ ရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်ခဲ့ပဲ ရှိတယ်။ ပြီးတော့လည်း ညနေပိုင်းတုန်းက ဒီလူတွေ ဟိုဘက်က သွားနေကြောင်း စုံစမ်းသိရှိထားတဲ့အတွက် သူတို့ဖြစ်နိုင်ဖို့ သိပ်မရှိဘူး။ ဟားဝဲဝဲတလည်း ညနေပိုင်းတုန်းက ဒီလူတွေ ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ ဆိုတာကို အသေခံစိတ် စုံစမ်းနေတယ်။ အဲဒီ လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ဆော့ တင်သမားတွေကို အယောင်ပြုပြီး တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်ခါ ထုတ်နယ်တော့ ဒီအမှုနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့သက်သေပြချက်က ဘာတစ်ခုမှ တိတိကျကျ မရှိတဲ့ အတွက် သူ အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ သိပ်မရှင်းတဲ့ကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဆီကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ချက်စင်ဟမ်ပဲ။ သူ့ကိုတော့ မေးခွန်းထုတ်စရာ အများကြီး ရှိနေတယ်။ ချက်စင်ဟမ်ဟာ လက်ထောက်သုတေသန အရာရှိ အနေနဲ့ လခ သိပ်များများစားစား ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက အိမ်ပြန်ရခိုင်နဲ့ နေနိုင်တယ်။ သူ့အမေကို ပြုစုဖို့ သူ့ညီမနဲ့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်ထားတယ်။ အိမ်ဖော်ကတော့ ရောက်လာတာ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ စကားကြုံလို့ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့အမေဟာ တော်တော်ကို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာဝန်ကတော့ ရာသီဥတု နွေးထွေးတဲ့နိုင်ငံတွေကို ပို့နိုင်ရင် အသက်ပိုရှည်မယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့။ အဘွားကြီးကတော့ သူ့သားရဲ့ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကိုသိလို့ မသွားချင်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်။

ချက်စင်ဟမ်က သူ့အမေကို နိုင်ငံခြားပို့ဖို့ ငွေလိုချင်ရာမှာပဲ။ သူတို့မိသားစုကို ကြည့်ရတာ တော်တော်ကလေး သံယောဇဉ် ကြီးကြပ်ရတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ဟာဒင်ဂါက မစုံစမ်းစေချင်ဘူး။ တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးပါ ဆရာ။ ချက်စင်ဟမ်ရဲ့ ဘက်စာရင်းကို ပြန်စစ်ဆေးပေးပါ။ ဘယ်တုန်းက ငွေဘယ်လောက် ဝင်တယ်၊ ဘယ်တုန်းက ငွေဘယ်လောက် ထုတ်တယ် ဆိုတာ သိချင်တယ်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ဆီကို လာတဲ့စာ၊ သူ့ဆီက တခြားကို ပို့တဲ့စာတွေကို စောင့်ကြည့်ပေးပါ။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း သူ့ နိုင်ငံတော် စစ်မှုထမ်းဥပဒေအရ တပ်မတော်ဆီ ဝင်အမှုထမ်းခဲ့တုန်းက ကားမောင်းဖူးသလား၊ သူ့နာမည်နဲ့ ကားမောင်းလိုင်စင် ထုတ်ပေးခဲ့ဖူးသလား ဆိုတာရယ်။ ပြီးတော့ ချက်စင်ဟမ်ဟာ ငွေချေးတဲ့ ကုမ္ပဏီ

တွေဆီက ငွေ ချေး၊ မချေး ဆိုတာကိုပါ သိချင်ပါတယ်။ ဒီလူ သိပ်မရှိဘူး။ ငွေမချေးတာကတော့ သေချာတယ်။ ဒီလူ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ငွေအေးအေးအေးအေး မှာ စာတိုက်ကတစ်ဆင့် ငွေချေးသုံးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

“မင်းသိချင်တာ ဒါအကုန်ပဲလား”

“ဒါတွေကို သိမှ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်လား၊ နေစမ်းပါဦး သူ့အိမ်မှာ ရှိနေကြောင်း ကြာသပတေးညနေ နှစ်ထောင့်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ သက်သေပြထားတာ မင်းက မယုံလို့လား”

“အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို သူပြောခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက ရိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို ရိုက်နေတုန်းက ချက်စင်ဟမ်ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာရှိဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီလူက သိပ္ပံပညာမှာသာမက စက်မှုအတတ်ပညာမှာပါ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူ၊ အခု သူ့သုံးနေတဲ့ ကင်မရာ၊ ရေဒီယိုနဲ့ တယ်လီဖုန်းတွေကို သူ့ဘာသာသူ တပ်ဆင်ခဲ့တာ၊ သူက အခုသုံးနေတဲ့ နက္ခတ်ကြည့် မှန်ပြောင်းကို သာမက မှန်ဘီလူးတွေတို့တောင် သူ့လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်သွေးပြီးမှ တပ်ခဲ့တာ ဒီတော့ သူ့ရိုက်ချင်တဲ့ အချိန်ပိုင်းတွေမှာ အလိုအလျောက် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးမယ့်စက်ကို ထွင်ဖို့ သူ့အတွက် သိပ်မဝဲယဉ်းတော့ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သူမရှိခင် ဒီပြင် လူတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ဘေးစား ဝင်ရိုက်ပေးရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ချက်စင်ဟမ်လို ဇဝနညာဏ်ရှိတဲ့လူက အဲဒီ ဓာတ်ပုံတွေဟာ သက်သေပြနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဖြစ်ကြောင်း သိပါလျက်နဲ့ ချက်စင်ဟမ် ထုတ်ပြောတဲ့ နောက်ဆုံး စကားပြောရင်းဆီရင်းနဲ့ ပေါ်လာသလို လုပ်တဲ့ကိစ္စပဲ စောစောကတည်းက ထုတ်ပြောမိခဲ့ရင် ကြိုလုပ်ထားတယ်ဆိုပြီး သူ့အပေါ်မှာ သံသယဝင်မှာ စိုးရိမ်လို့နဲ့တူတယ်”

“မင်းကတော့ ကိုယ့်အဖေကိုတောင် ယုံမယုံလူ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“သူ့မှာ တခြားနည်းနဲ့ သက်သေပြစရာတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုရင် တွန်းဘတ် သူ့ကို ယုံမှာပါ။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းလူတိုင်းကို သံသယအကျိုး ခံစားနိုင်အောင် လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ စဉ်းစားဖို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ချက်စင်ဟမ်နဲ့ ဟတ်နယ်ကို သံသယ ကင်းပါပြီလို့ တထစ်အုတ်ခဲနိုင် သေးဘူး ဆိုတာလည်း ဆရာ သိပါတယ်လေ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်ကို မျက်ခုံးမွှေးထူထူကြီးနှစ်ခုအောက်မှာ ချစ်ကြည့်ရင်း အဆက်အစပ်မရှိသော စကားကို ပြောချလိုက်တာပဲ။

“အိတ်စာနီဒယ်ရီဟာ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာတွေကို

လို့ ရုတ်တရက် သောက်သွားခဲ့ရတာ၊ ဒီတော့ မင်းကလည်း ငါ့ကို မပြောဘဲ ချွန်ထားတာ ဘယ်လောက်အထိ ရှိနေသလဲ ကေပဲလိမ့်ရ”

“ဆရာတ ဘာပြုလို့ အခုလို ပြောတာလဲ ဆရာ”

“ငါ ဘာပြုလို့ ပြောသလဲဆိုတာ ဘုရားမှပဲ သိလိမ့်မယ်။ မင်းက ပြောပြ လိမ့်မယ်ထင်ပြီး မေးစိတာကိုက ငါ့ဗူးလို့ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဇာနည်စွာတွေရဲ့ အရင်း အမြစ်က ဘာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့အတွက် ဝီစကီ တစ်ဖန်ခွက် ထည့်လိုက်သည်။ သို့သော် မသောက်သေးချေ။

“ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေညစ်နည်းတစ်မျိုး ဖြစ်ရမယ်။ အခု မိစ္ဆာရီနဲ့ ပလိပ် ရောဂါပိုးတွေကို ရသွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေညစ်ဖို့ အကောင်းဆုံး လက်နက်ပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်နေပြီ။ ဒီလူက ငွေရောက်ကို လိုက်နေပုံရတယ်။ ငွေ ဆိုတာကလည်း ကုဋေကုဋာ ချိပြီး များပြားလှတဲ့ ငွေမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တကယ်လို့ အစိုးရကသာ ဒီရောဂါပိုး တွေကို ပြန်လို့ချင်တယ်ဆိုရင် တော်တော်ကလေး ဈေးကြီးပေးပြီး ပြန်ဝယ်ရ လိမ့်မယ်။ ဒီလိုမှ မပေးဘူး ဆိုရင်တော့ သူက ဒီရောဂါပိုးတွေကို တခြား နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံကို ရောင်းစားလိုက်မယ်လို့ ထပ်ပြီး ခြိမ်းခြောက်နိုင်သေးတယ်။

အဲလေ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးသက်သက်ပါ။ အခု ကြောက်နေ တာက ဒီလူဟာ ခိုးရိုလူဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ၊ ဦးနှောက် နည်းနည်းချောင် နေတဲ့ အဗူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ။ အဗူးဆိုရင် ဒီလောက် ကြီးကျယ်လှတဲ့ ကိစ္စကြီး တစ်ခုကို စနစ်ကျ လုပ်နိုင်ပါ့မလားလို့ မေးစရာ ရှိတယ်။ ဖြစ်နိုင်တာ ပေါ့။ တချို့ အဗူးတွေဟာ သိပ်ကို တော်ကြတာ။ တကယ်လို့ ဒီလူဟာ ဗူးနေသူ ဖြစ်ရင်၊ လူသားများက စစ်ပွဲကြီးများကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့ရင် ‘စစ်ပွဲကြီးများက လူသားတစ်လုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မည်’ ဆိုတဲ့ ဗူးကြောင်ကြောင် သူ့စားမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ခြိမ်းခြောက်မှုဟာ သိပ်ကြီးကျယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ‘ဗြိတိန်က မိုးဒမ် သူတေသနဌာနကို မဖျက်ဆီးခဲ့ရင် ကျုပ်က ဗြိတိန်နိုင်ငံကို ဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့်မယ်’ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ‘သူ့ဆီမှာ ရောဂါပိုးတွေ ရှိနေပြီ။ သူက အဲဒီ ရောဂါပိုးတွေကို ဘယ်လို အသုံးချမယ်’ ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို စာနဲ့ပေးနဲ့ ဈေးပြီး သတင်းစာတိုက်ကြီးတွေဆီကို ခုအချိန်လောက်မှာ ပို့နေပြီ ထင်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဝီစကီဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဖန်ခွက်

ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“အဲဒီလို စာရေးလိမ့်မယ်လို့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ဒီပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်ရမှာပါ။ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေညစ်တဲ့အခါ အထွတ် ကိုင်နိုင်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံး အလုပ်ပဲ။ ဒီရောဂါပိုးတွေ ရထားတဲ့ မိတ်ဆွေကြီး က လူများများသိအောင် လုပ်လိမ့်မယ်။ လုပ်သားပြည်သူ အားလုံးက ကြောက် လန့်လာပြီး သူတောင်းတဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောလိုက်ပါလို့ အစိုးရကို ပြောလာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမှ ပြောမရဘူးဆိုရင် အစိုးရကိုတောင် အတိုက်အခံ လုပ်လာနိုင်တယ်”

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်းခနဲ မေးချလိုက်သည်။

“မင်း မနေ့ည ကိုးနာရီ ငါးဆယ့်ငါးနဲ့ ဆယ်နာရီအတွင်း ဘယ်မှာ ရှိနေခဲ့ သလဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်မှာ ရှိခဲ့တယ် . . . ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူက ကျွန်တော်အား တင်းတင်း မာမာကြီး ကြည့်နေသလို ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်တင်းတင်း ပြန်ကြည့်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောချလိုက်သည်။

“အယ်ဖရင်ဂန်က ဝက်ဂိုနာဟိုတယ် စည်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီတုန်းက မေရီနဲ့ ဟာဒင်ဂါအပြင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ ရဲသားတစ်ယောက်လည်း ရှိသေး တယ်”

“အေးကွာ . . . ငါလည်း အသက်ကလေး နည်းနည်းရလာလို့ သူ့ထံ ပြန်ချင်လာတယ်နဲ့တူတယ်”

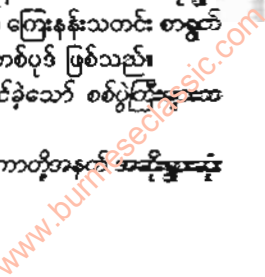
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် စိတ်တိုတိုနှင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီးနောက် နံနဲ ကပ်စင်ကလေး တစ်ခုအပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူပြီး ကျွန်တော့်ထံ လှမ်း ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ပဲရီ၊ မင်း ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်ရင် တောင်းမယ် ထင်တယ်”

မခေါ်စမူး ‘ပဲရီ’ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် အခြေအနေ အတော်ကလေး ဆိုစွာ နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုစာမှာ ရိုက်တာ ကြေးနန်းသတင်း စာရွက် ဝေါ်၌ စာလုံးကြီးများဖြင့် ရိုက်ထားသော သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

လူသားများက စစ်ပွဲကြီးများကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့သော် စစ်ပွဲကြီးအစာ သူသားမျိုးပြုတ်အောင် ဖန်တီးပေတော့မည်။

လူ့ဘေးတို့ သိရှိနားလည်ထားကြသော စစ်ပွဲတကာတို့အနက် အဆိုးဆုံး

ဖြစ်သည် ဝိုးဒူးဝင်းဆင်ရေး လက်နက်သည် ကျွန်ုပ်ထံတွင် ရှိနေပေပြီ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်က ဝီလ်ရှိုင်းယားနယ် အယ်ဖရင်ဂန်မြို့ အနီးရှိ မိုဒမ် သုတေသနဌာနမှ ရယူခဲ့သော ပလိပ်ရောဂါမှီး ထည့်ထားသည့် ဘူးရှစ်ဘူးသည် တွန့်ပိတ်တွင် ရှိနေလေပြီ။ ယမန်နေ့ညက လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ရသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းမိသည်။ သို့သော် အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ လူသားတစ်ရပ်လုံး ဘေးဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် အသက်နှစ် ဆယ့်ငါးသည် မဖြစ်လောက်ပါချေ။

အဆိုပါ ဘူးများထဲတွင် ပါရှိသည့် ရောဂါပိုးများကို သင့်တော်သောနေရာ မှာ၌ အနှံ့အပြား ကြံချခဲ့သော် ဗြိတိန်တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ သက်ရှိသတ္တဝါ အားလုံး သေဆုံးကြရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်က မီးကို မီးနှင့်သတ်ရန်၊ မကောင်းဆိုးရွား လုပ်ရပ်များကို မကောင်းဆိုးရွား လုပ်ရပ်များနှင့် တုံ့ပြန်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

မိုဒမ် ဖျက်စီး ချုပ်ငြိမ်းရမည်။ ယေရှုသခင်၏ အလိုတော်နှင့် ဆန့်ကျင်သော ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို မြေလှန်၍ ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်။ ယခုအချိန်က စ၍ မိုဒမ်၌ ဆောင်ရွက်နေသော သုတေသနလုပ်ငန်း အားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းပစ်ရမည်။ ထိုအပြင် ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို ခိုင်းနမိုက်များနှင့် ဖောက်ခွဲပြီး အုတ်ပုံ ဖြစ်သွားသည်အထိ မြေညှိစက်ကြီးများနှင့် နင်း၍ ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ယခု ကိစ္စကို သိရှိနားလည်ပါကြောင်းနှင့် လိုက်နာဆောင်ရွက်မည့် အကြောင်း နက်ပြန် နံနက်ကူးနာရီတွင် ဘီဘီစီသတင်းကဏ္ဍမှ ထည့်သွင်း ကြေညာပေးရမည်။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကို လေးလေးစားစား မရှိခဲ့သော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မတွေးရုံသည့် ရွှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များကို ဇွတ်မိတ်၍ လုပ်ရတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်လိမ့်မည်သာ။ ဤကိစ္စသည် လူတိုင်းထက် ကြီးမြတ်သော ကိုယ်တော်ကြီး၏ ဆန္ဒဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ ဆန္ဒအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကျွန်ုပ်ကို ရွေးချယ်ထားပေသည်။

လူသားများကို လူသားများ၏ လက်တွင်းမှ ပြန်လည် ကယ်တင်ရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစာရွက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်ပြီးနောက် ပြန်ချလိုက်သည်။ ဤစာတွင် အလွန်အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက် ပါရှိလာ

သည်။ မိုဒမ်ရှိ ဝန်ထမ်းအချို့မှလွဲလျှင် ရောဂါပိုးရှစ်ဘူး ပျောက်ဆုံးသွားမည်မည်မျှ မသိလိုက်ကြသေးချေ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မေးလိုက်သည်။

“က-မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဦးနှောက်ချောင်နေတဲ့ အဖူးပါ။ ဒါပေမယ့် အရေးအသားကတော့ မဆိုးဘူး”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါပွသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ကေဗဲလ်၊ အခုလို စာမျိုး ရနေတာတောင် မင်းက အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေရသလားကွ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို လုပ်စေချင်လို့လဲ ခင်ဗျာ၊ ဒီစာ သိပ်ကို ဆိုးရွားတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို စာမျိုး ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတွက်ထားတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ မလုပ်ဘဲ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး လုပ်ရမယ့် အချိန်တာ ခုလို အချိန်မျိုးပဲ ခင်ဗျ”

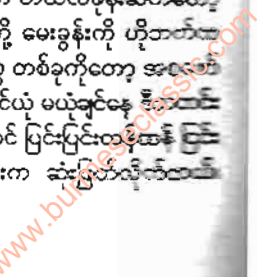
သူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အေး . . . မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း မင်း ကြိုပြောလိုက်တာက သွေးထွက်အောင်ကို မှန်တော့တာပဲ”

“အခု ဒါကို အယ်ဖရင်ဂန်က တယ်လီဖုန်းဆက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ညကူးနာရီငါးဆယ့်ငါးနဲ့ ဆယ်နာရီအတွင်းကပေါ့နော်”

“အေး . . . အဲဒီကိစ္စအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါကတော့

ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ပြီး သံသယဝင်ဖို့တောင် အဆင်သင့်ပဲ၊ ဒီအကြောင်းကြားချက်က လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ရိုက်တာသတင်းဌာနကို ရောက်လာတယ်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောပြတာကွ၊ ရိုက်တာကတော့ ဒါ လူကြောင်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲလို့ ထင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လိုရမည်ရဆိုပြီး အယ်ဖရင်ဂန်ကို တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ လူသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ အခိုးခံရတဲ့ကိစ္စကို တရားဝင် မကြေညာသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် လူသတ်မှုအကြောင်း ဝီလ်ရှိုင်းယားနယ်တစ်ဝက်လောက်နဲ့ ဇေလ်လင်း (သတင်းစာလောက) က ကြိုသိနေနှင့်ပြီ။ ရိုက်တာက တယ်လီဖုန်းဆက်တော့ ဟိုက မပုံတံရပါဘူးလို့ ငြင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ မေးခွန်းကို ဟိုတတ်တဖြေပုံဖြေနည်းကို အကဲခတ်ပြီး သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုကိုတော့ အလေးမပေးမိပြီလို့ သိလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ မင်း ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ နိုင်တယ်ကို ထုတ်သင့် မထုတ်သင့် နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြင်းကြခုံကြဖို့ကွာ။ ဒီသတင်းကို မထုတ်ဖို့ ထိပ်ဆုံးပိုင်းက ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ သူတို့တ စတော့ထလန်ယစ်ကို အကြောင်းကြားတယ်။ စကော့တလန်
ယစ်က ငါ့အကြောင်းကြားတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကျတော့ ညသန်းခေါင်တောင်
တော်နေပြီ အဲဒီ စာရွတ်ဟာ မူရင်း စာရွတ်ပဲ။ ဒီလူကို 'လူကြောင်'လို့ မင်းက
ထင်သလား။

“သူ့အနောက်မှာ ဝက်အူကလေး တစ်ခု နှစ်ခု ချောင်နေတာကလွဲရင်
သူ့အောက် သိပ်ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခါ သူ့တောင်းဆိုချက်တွေ ထိရောက်
အောင် ဈေးများ ဝါဒပြန်ပြီး လူတွေ ကြောက်လန့်လာအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ
သူသိတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ယုသွားတဲ့ ဘူးရှစ်ဘူးထဲမှာ မိစ္ဆာပိုး သုံးဘူးပါတယ်
ဆိုတာကိုလည်း မသိသလို လုပ်ထားတယ်။ တကယ်လို့ လုပ်သားပြည်သူတွေက
သာ သူ့ဆီမှာ မိစ္ဆာပိုး ပါသွားကြောင်း သိခဲ့ရင် ဒီလူက ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့
ဈေးသုံးမိမှာ ပိုကြောက်လာပြီး၊ အဲဒီဘူးတွေကိုသာ ပြန်ရရင် သူတောင်းတာ
တစ္ဆာပေါ်မှာရှိသမျှ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးလိုက်ပါတော့လို့ ထပြီး တောင်းဆိုကြ
တော့မှာ အမှန်ပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဝေခွဲမရသော အမှုအရာနှင့် ထပ်ပြောသည်။
“သူ့ဆီမှာ မိစ္ဆာပိုး ပါလာတယ်ဆိုတာ သူ့သိချင်မှ သိမယ်။ သူ့သိပါတယ်
လို့ တို့က တထစ်ချ ပြောနိုင်ပါ့မလား။”

“သူ့သိတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ်။ အဲဒီ သူ့ခိုးဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်
ဖြစ် သူ့သိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာလဲ . . . ဆရာက ဒီကိစ္စကို သတင်းစာထဲ
မထည့်တော့ဘူးလား။”

“မိမ့် တို့အတွက် လုပ်စရာကိုင်စရာ အချိန်ရမှာပေါ့ကွ။ သူက များများ
ဝါဒပြန်တာ ကြိုက်လိမ့်မယ်လို့ မင်းကပဲ ပြောတာ မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမယ့် မိုဒမ်ထဲ ခိုးဝင်တဲ့ကိစ္စ၊ လူသတ်တဲ့ကိစ္စတွေကျတော့ကော။”

“အဲဒီ သတင်းကတော့ ယုံသွားပြီ။ နက်ဖြန်ထုတ်မယ့် သတင်းစာတွေ
အားလုံးထဲမှာ ပါလာလိမ့်မယ်။ ဝီလ်ရှိုင်းယားနယ်က ဒေသခံသတင်းထောက်တွေ
ကို တစ်ယောက်ယောက်က ညနေပိုင်းမှာ လက်ထောက်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီ
နောက်ပိုင်းတော့ တို့ဘက်က ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။”

“လုပ်သားပြည်သူတွေက အဲဒီသတင်းကို ဘယ်လို လက်ခံကြသလဲဆိုတာ
က ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိမ့်မယ်။ ကဲ ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ် ဆရာ
ကျွန်တော်က ဝီစကီကို လက်စသတ် မော့ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာက ထလိုက်
သည်။”

“မင်း အခု ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပါ့မယ် ဆရာ၊ ပထမဦးဆုံး ဘဇိုင်ဆန်နဲ့ ချစ်ချစ်ချစ်
ထပ်စစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် သက်သက်မဲ့ အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေတာပဲ။
သူတို့ သားသမီးတွေရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လို့ ဖွင့်ပြောကြား
မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း သူတို့ကို ခိုင်းတဲ့လူကို သူတို့ဆီမှာ တောင်
ဘူး ဆိုတာရယ်။ အထဲကို သွင်းပေးလိုက်ရတာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာကို မသိ
လိုက်တာ သိပ်သေချာတယ်။ ဒီတော့ အမှတ်တစ်ဓာတ်ခွဲခန်းက လူတွေထို့
အစက ပြန်စစ်မှ ဖြစ်မယ်။ ပထမဦးဆုံး ကလိုက်ဖိဒင်နဲ့ ဝေးဘရစ်ချ်တို့သိ တယ်
လိမ့်မန်းဆက်ပြီး စိတ်ဆိုးလာအောင် ရန်စကားပြောမယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ခုတ်စင်
ဟမ်၊ ဟတ်နယ်၊ မက်ဒေါ်နယ်၊ ဂရိဂိုရိုနဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းလက်ထောက်တွေဆိုတို့
သွားမယ်။ သူတို့ဆီကို သိပ်သိပ်မွေ့မွေ့ သွားမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်တော်
သိထားတာထက် ပိုသိသလို ကြားလုံးထုတ်ပြီး ခပ်ရမ်းရမ်းသွားမှာ။ ဒါကလည်း
အဲဒီအုပ်စုထဲက မသက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို နှိတ်ချိတ်
တိတ် သိလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို မြေတိုက်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး အပြစ်မှန်တို့
သိရတဲ့အထိ တစ်စစ် ဖြစ်ကုန်အောင် နှာပစ်မယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြန်မေးသည်။

“တကယ်လို့ နောက်ပိုင်းမှာ မင်းထင်တာနဲ့ လွဲနေခဲ့ရင်ကောကွာ”

“သူ တစ်စစ် ဖြစ်သွားရင် ပြန်ဆက်ပေးရတော့မှာပေါ့လေ”

“ကေဗဲလ်၊ တို့ ဒီလိုနည်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မသုံးဖူးသေးဘူး”

“ဒါကတော့ အခုလို ဆိုးရွားတဲ့ အရွေးမျိုးနဲ့လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေး
ဘဲကိုး”

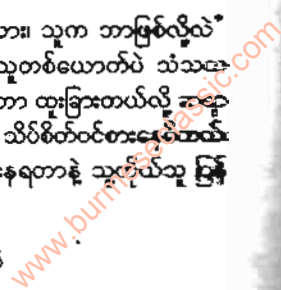
သူက ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့လေ ဟုတ်တာပေါ့။ ကဲ . . . မင်း ပထမဦးဆုံး ဒုတုဒေး
မယ့်လူက ဘယ်လူလဲ”

“ဒေါက်တာ မက်ဒေါ်နယ်”

“ဟေ . . . ဒေါက်တာမက်ဒေါ်နယ် ဟုတ်လား။ သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သံသယဝင်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေထဲမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ သံသယ
မဝင်နိုင်အောင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ထူးခြားတယ်လို့ ဆရာ
တကော မထင်မိဘူးလား ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတာပဲ။
ဒါတလည်း သူ့များတွေကို ဘောင်ခတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာနဲ့ သူတို့ယုံသူ ခြိန်

ဘောင်ခတ်၍ နေသွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒီလောကကြီးမှာ လူဆိုးတွေ သိပ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီတော့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိတဲ့လူကို ကျွန်တော်က အလိုလို သံသယ သင့်မိတယ်”

“ငါ့သိချင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီး နောင် သူ့နာရီကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း တို့ကို ပြန်ရောက်ရင် တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တော့ အိပ်လိုက်ဦး ဆို့တာ”

“မိစ္ဆာပိုးကို ပြန်ရတဲ့အချိန်ကျမှ ကျွန်တော် အတိုးချပြီး အိပ်တော့မယ်”
“ဘယ်သူမဆို ကောင်းကောင်း မအိပ်ရရင် ကြာကြာ မနေနိုင်ကြဘူး ထောင့်လဲရ”

“သိပ်မကြာစေရပါဘူးလို့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်၊ မိစ္ဆာပိုးဟာ မိုဝစ် ကို သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီအတွင်း ပြန်ရောက်လာရပါစေမယ်”

“သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီ ဟုတ်လား၊ တခြား လူသာဆိုရင်တော့ သူ့မျက် ခွက်ကိုကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်ပစ်လိုက်မှာပဲ၊ မင်းကိုတော့ ငါမရယ် ရဲဘူး၊ ဒါပေမယ့် သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီဆိုတာကတော့ကွာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့ဦးခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းနေသည်။ ကျွန်တော်က မဖြစ်နိုင်တာတွေ လာပြောနေသည့်အတွက် ပက်ပက်စက်စက် ပြောလွှတ်လိုက် ရမှာကို ရင်လေးနေပုံရသည်။

“မင်းက မိစ္ဆာပိုးအကြောင်းပဲ ပြောသေးတယ်၊ လူသတ်သမားကိုကော ကွာ”

“ရောဂါပိုးတွေကို ပြန်ရဖို့ အရေးကြီးပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒီ လူသတ်သမား ဟာ သူ့ဘာသာသူ သေသွားသည် ဖြစ်စေ၊ ရဲလက်ကို အပ်လိုက်ရသည် ဖြစ်စေ သိပ်အရေးမကြီးလှပါဘူး၊ သူ့အန္တရာယ်ကို သူ့ဘာသာ ကြည့်ရှောင်ပေစေပေါ့”

“ငါက မင်းအတွက် ပိုစိုးရိမ်နေတာပါ၊ မင်း သတိပီရိယထားနော်၊ အဲဒီ လူဆိုးဟာ မင်းလိုပဲ တော်ပြီး မင်းထက် ပိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်ကွာ၊ မင်းကို ဒီလိုပြောတော့ မင်းခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူက ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ချိုင်းကြားကို လက်နှင့် အသာအယာ စမ်း လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းက ဟန်ယပ်တီသေနတ်ကို ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ ချိုင်းကြားမှာထား ပြီး အိပ်သေးသလား၊ မင်းကို ငါက သေနတ်ကိုင်ခွင့် ပေးမထားဘူးဆိုတာ

မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က လူတွေကြောက်သွားအောင် သေနတ်နဲ့ ချိန်ခွဲတင်တာ ပါ ဆရာ”

“လူတွေကို နှလုံးရောဂါဖြစ်အောင် လုပ်တာကို ခြောက်တယ်လို့ ပြောနေ ကွာ၊ ကံ . . . မင်းကို ငါဆွဲမထားတော့ပါဘူးကွာ၊ မေရီတစ်ယောက် နေထောင် ရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ မေရီကလည်း မေတ္တာပို့တဲ့အကြောင်း မှာလိုက် ပါတယ် ဆရာ”

“အယ်ဖရင်ဂန်ကနေ မှာလိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ . . .

“အေးကွာ၊ ငါ့သမီး၊ အဲလေ . . . တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး ဒီဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲမှာ ဝင်ပါနေတာကိုတော့ ငါ သိပ်မကြိုက်ချင်လှဘူး”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့် လူတစ်ယောက်မျှ မှီ သိပ်လိုအပ်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်တဲ့လူကတော့ မေရီပဲ ဆရာလည်း ဆရာသမီးအကြောင်း သိသားပဲ မဟုတ်လား၊ သူက ဒီလိုကိစ္စတွေကို သိပ်မနိုးတာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဒီလိုကိစ္စထဲ မပါအောင် ဖယ်ထားရင် ပိုဆိုးရွား သွားလိမ့်မယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ထားရင် မဖြစ်ဘူး လို့ ထင်နေတာ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် မခေါ်ပေမယ့်လည်း အယ်ဖရင်ဂန်ကို နှစ် ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း လိုက်လာမှာ သေချာတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းညိတ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို တံခါးပေါက်အထိ လိုက်ပို့တော့သည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် မက်ဒေါ်နယ်၊ အချိန်ထောင့်ကြီးနဲ့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ သိပ်တို အချိန်ကြီး ပါဗျာ”

သူက ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောပြန်သည်။

“အခုလို အချိန်မျိုးမှာ လူတစ်ယောက်ကို အိပ်ရာထဲက အတင်း ဆွဲချ လောက်အောင် ဘယ်ကိစ္စကမှ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရဲတွေကို တူပီသိသမျှ အားလုံး ပြောပြီးပြီ၊ ကျွန်တာကတော့ ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်ကို မိခင်မှာ တွေ့နိုင်သား ဝမ်းနည်းပါတယ် ကေဗလ်၊ မင်္ဂလာညပါ၊ အဲလေ . . . မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ခယနေစရာ မလိုတော့ပါ။ တံခါးချက် တော့မီ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ခွာနှင့် တံခါးကို အတင်းအဓမ္မ ကန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ဤတွင် နာနေသော ဘယ်ခြေထောက်ပေါ်၌ တစ်ကိုယ်လုံး အားပြုပြီး ရပ်လိုက်သော ကြောင့် ဘယ်ခြေထောက် အလွန်အမင်း နာကျင်သွားသည်။ သို့သော် နောက် ဘက်သို့ ဝှန်ခနဲ ပြန်ပွင့်လာသော တံခါးခွက်နှင့် ရိုက်မိသော မက်ဒေါ်နယ်၏ ညာဘက်တံတောင်ဆစ်မှ ဝေဒနာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက ပြောပလောက်မည် မဟုတ် ပါ။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ မက်ဒေါ်နယ်သည် ညာဘက် တံတောင်ဆစ်ကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ရင်း တဆွေ ဆွေ ခုန်နေတော့သည်။ သူ ဝါးစပ်ကလည်း အယုတ္တအနတ္တများ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ဆယ်စက္ကန့်ခန့်ကြာမှ ကျွန်တော် အိမ်ထဲသို့ ရောက်နေကြောင်း သူ သတိထားမိတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ပြန်ထွက်စမ်း”

သူက ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသ ကြောင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ငါ့အိမ်က ခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်စမ်း”

သူ ဆက်မပြောနိုင်မီ ကျွန်တော်က အတင်းဖြတ်ပြောလိုက်ရသည်။

“မက်ဒေါ်နယ် အခု လူနှစ်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ပြီပြီ ပြီးတော့လည်း

အခု လွတ်နေတဲ့ အဇ္ဈက လူနှစ်ယောက်အစား လူနှစ်သန်းလောက် ဆေးဇွာ အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားအတွက် အဆင် မပြေတာ မပြေတာ ကျွန်ုပ် သောက်ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး၊ ကျွန်ုပ် ဆေးဇွာ အထူး တွေ့အတွက် အဖြေလိုချင်တယ်၊ လိုချင်တာကလည်း အခုကို လိုချင်တယ်ဆို”

“မင်းက ငါ့ကို မေးမယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒီလို မေးရလောက်အောင် ခင်ဗျား

(၄)

ဒေါက်တာ မက်ဒေါ်နယ်သည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ကျော် ကိုယ်လုံး တိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံရသူတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ ဆံပင်၊ မျက်ခုံးမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးတို့မှာ သဲညိုရောင်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း၊ အသားအရေ နီစပ်ပြန့်နှင့် အစားအသောက် ခံမင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ သူ့အိပ်တွင် အရက်မျိုးစုံ ရှိသည်။ နံနက်တိုင်း မုတ်ဆိတ်မွှေးရိတ် လေ့ ရှိသည်။ မက်ဒေါ်နယ်သည် ကိုယ်ရေမစစ်သော်လည်း သူ့နည်းသူ့လာနံနှင့် ကြည့်ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင်မူ သိပ်ကြည့်မ ကောင်းလှပါ။ မနက် ခြောက်နာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်တွင် မျှော်လင့်မထားသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်အတွက် အိပ်မှုနံစံများနှင့် မျက်စိမှ မျက်ဆေးများကို လက်နှင့်သုတ်ရင်း ထလာရပါက မည်သူမဆို ကြည့်ကောင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ ချေ။ ထိုအချိန်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိပြီး မိုးမလင်းသေးသဖြင့် မှောင်မည်းနေသည်။

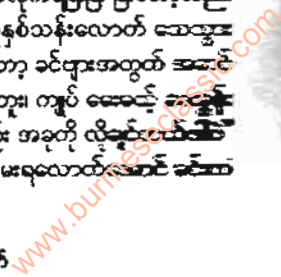
သူက ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြိုသည်ဟု မပြောနိုင်ပါ။ မက် ဒေါ်နယ်က ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ . . . ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော်မှာ ကျုပ်တံခါးကို တဝန်းဝန်း မြည်အောင် လာထုတာ ဘာသဘောလဲဗျ”

တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသော မက်ဒေါ်နယ်သည် ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး၏ အင်္ကျီစနစ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းကျပ်စွာ ဆွဲစေရင်း မျက်စိကို အတင်း ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ကေဗလ်၊ အခု ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ခခယယပြောမှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘာကောင်စို့လို့လဲ ခင်းအကြောင်း ငါ အစအဆုံး သိပါတယ်။ မင်း ပါးစပ်မှာ လွန်းလို့ ငိုဒံဒံ တန်အထုတ်ခံခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ မင်းဟာ အမည်ခံ အလွတ်ခံထောက် တစ်ယောက်ပါကွ။ မင်းက ငါ့ကို မေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အာဏာ မရှိဘူး ခင်းတာ ခဲမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ . . . မင်းမှာ ပါလာတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ငါ့လဲပို့ပေး။”

ကျွန်တော့်တွင် သူ့ကို ပြုစရာ စာရွက်စာတမ်းများ ပါမလာပါ။ ထို့ကြောင့် ထန်ယပ်တီကိုသာ ပြလိုက်ရသည်။ ဒါဆိုရင် လုံလောက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထ ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် မလုံလောက်ပါချေ။ သူက အားရပါးရ ရယ် လိုက်သည်။ လောင်ရယ် ရယ်သည့် သဘောပါ။

“မြတ်စွာဘုရား . . . မနက် ခြောက်နာရီမှာ မင်းက ငါ့ကို သေနတ်နဲ့ လာချိန်တယ် ဟုတ်လား။ နောက်တစ်ဆင့်ကျရင် ဘာများ ထပ်လာဦးမလဲမသိ အေး - ငါ အခု ညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါဆီကို တယ်လီဖုန်းတစ်ချက် ဆက် လိုက်ရင် မင်း ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခတွေ့ ပြီသာမှတ်။ အေးလေ ဒါမှပဲ မင်းလို အပေါစား အလွတ်ခံထောက်တွေ သင်ခန်းစာ ရသွားတော့မှာ”

ကျွန်တော့်ကို အပေါစားဟု ပြောတာ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ကိုယ်အလေးချိန်မှာ သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင် ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က သူ့ထက် နှစ်လက်မလောက် အရပ်ပိုရှည်ပါသည်။ တယ်လီဖုန်းက ကျွန်တော့် ဘေးနားရှိ စားပွဲကလေးပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ သူက တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ နှစ် လှမ်း လှမ်းလိုက်၏။ ကျွန်တော်က မက်ဒေါ်နယ်ဆီသို့ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည်။

ဟန်ယပ်တီ၏ ပြောင်းဝက သူ့အရှိုက်ကို သွားထိုးမိသဖြင့် မက်ဒေါ်နယ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝိုင်းခနဲ လဲကျသွားသောကြောင့် ကျွန်တော်က ရှောင်လှောင် လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အခုလို လုပ်လိုက်သည်မှာ မျှမျှတတ မရှိသည့်အပြင် အကြမ်းဖက်ရာလည်း ရောက်နေသည်။ မတရား အပေါ်စီးယူသလို ခြင်း သဖြင့် အတော်ကလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ သို့သော် အတော် ကလေး ယောက်ထံတွင် မိစ္ဆာပိုး ရောက်နေသည့်ကိစ္စက ပို၍ ဆိုးရွားသည် မဟုတ်ပါ။ လား။ ကျွန်တော် အချိန်ဖြုန်း၍ မဖြစ်တော့ပါ။ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံး ပြီးသွား သောအခါကျမှ မက်ဒေါ်နယ်ကို တောင်းပန်ပါမည်။ အခုတော့ သူ့ကို ထောက်ပံ့ ပန်နိုင်ပါ။

သူသည် ဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် နှိပ်ရင်း အသက်ရှူနိုင်အောင်

အထန် ကြိုးစားနေရရှာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ဝက် နှစ်မိနစ် နှစ်မိနစ် ကြာသောအခါကျမှ ဗိုက်ကို လက်နှစ် နှစ်မိနစ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလဲထလာပါသည်။ ခုအချိန်အထိ အသက်ကို မှန်မှန် မရသေးချေ။ သူ့မျက်နှာသည် ပြာနန်းပြီး ပွရောင်းရောင်း ဖြစ်နေသည်။ သော သူ့မျက်လုံးများတွင် ဒေါသခိုးများ ဝေနေသည်။

“ဒါဆိုရင် မင်းအတွက် လမ်းဆုံး ရောက်သွားပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ။ ခင်း သိပ်ကို တရားလွန်လာပြီ အကြောင်းမှ ရန်စပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်တား တာ”

ဟန်ယပ်တီ ပစ္စုတိုက သူ့မျက်နှာဆီသို့ ဝဲကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သောကြောင့် သူ့စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး လက်နှစ် ဖက်နှင့် ကပျာကယာ ကာလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် လက်သီးများက ဟာသွားသော သူ့အရှိုက်ကို ထပ်ထိုးလိုက်သဖြင့် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လဲကျသွားတော့သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် သူတော်တော်နှင့် ပြန်မထနိုင်ပါ။ သူ ပြန်ထလာသည့် အခါ အတော်ကလေး အခြေအနေ ဆိုးရွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ဒေါသခိုးများ ဝေနေသေးသော်လည်း ကြောက်စိတ်ပါ ရော သက်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်က ဟန်ယပ်တီ ပစ္စုတိုကို ခပ်မြင့်မြင့် မြှောက်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ဆီသို့ နှစ်လှမ်း တိုးသွားသည်။ မက်ဒေါ်နယ် သည် နောက်ဘက်သို့ နှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရာ ဆိုဖာဆက်တီကို တံကောက်တော့ နှင့် ဝင်တိုးမိပြီး ဆိုဖာပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားတော့သည်။ ကျွန်တော် သေမှုကို သူ့ပြေမည်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလေပြီ။

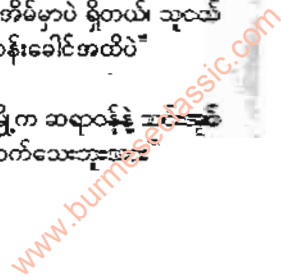
“ဘက်စတာနဲ့ ကလန်ဒန် အသတ်ခံရတဲ့ညက မင်း ဘယ်မှာ ရှိသလဲ၊ ငါ့တို့ပြောစမ်း”

ကျွန်တော်က သူ့ကို သေနတ်နှင့် အသင့်ချိန်ရင်း မေးလိုက်သည်။ သူက နှစ်တောတေနှင့် ပြောသည်။

“ကျုပ် ဟာဒင်ဂါဆီမှာ အစစ်ခံပြီးပြီပဲ။ ကျုပ် အိမ်မှာပဲ ရှိတယ်။ သူငယ် သူငယ် မိတ်ဆွေသုံးယောက်နဲ့ ဖဲကစားနေတယ်။ ညသန်းခေါင်အထိပဲ”

“သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ ဟုတ်လား”

“အငြိမ်းစားယူသွားတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦး။ ဒီမြို့က ဆရာဝန်နဲ့ အငြိမ်းစား ဆရာတစ်ယောက်၊ ဒါဆိုရင် မင်းအတွက် မလုံလောက်သေးဘူးဘူး”

မတ်ဒေါ်နယ်တစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတိပြန်ရှိလာပုံ ရသည်။
 “လူသတ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာဝန်လောက် ကျွမ်းကျင်တာ ဘယ်လူမှ မရှိဘူး။ သင်းအုပ်ဆရာတွေထဲမှာလည်း အရှေ့ခြုံတွေ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား”
 တွန့်ထော်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နန်းလုံးပြည့် ခင်းထားသော မွှေးပွ ထော်ထော်ကြီးကို ငိုကြည့်လိုက်သည်။ ဤကော်လောကြီးပေါ်သို့ လည်စည်းတွင် ညှပ်ထားသော ကလစ်ကလေးတစ်ချောင်း ကျသွားရင်တောင် ကောက်နိုးပုံထဲ အပ်တူသလို မနည်းကြီး လိုက်ရှာရမည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။
 “ခင်ဗျားရဲ့ ကြမ်းခင်းကော်လောကြီးကလည်း ကောင်းလှချည်လား။ အနည်းဆုံး ပေါင် ၅၀၀ (မြန်မာငွေ ၅၅၀၀ ကျော်)တော့ ပေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”
 “မင်းက ဝါကို မခိုးမခန့် ပြောနေတာလား”
 မှန်သည်။ သူ သတိပြန်ကောင်းလာလေပြီ။
 “ပိုးသားအထူ ခန်းဆီးတွေ၊ ရှေးခေတ်လက်ရာ ကုလားထိုင်စားပွဲတွေ၊ ဖန်စီးဆိုင်ကလည်း အကောင်းစား၊ အိမ်ကလည်း အကြီးကြီး၊ ခင်ဗျား ဒီတစ်အိမ်လုံးကို အခုလို အကုန်အကျခံပြီး ခင်းကျင်းထားတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ငွေတွေ ဘယ်က ရနေသလဲ ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျား မြင်းလောင်းသလား”
 သူက ကျွန်တော်ကို ‘ဒါ မင်းနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး’ဟု ပြောချင်ပုံရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က သူ့ကို သေနတ်နှင့် ထပ်ချိန်လိုက်သဖြင့် သူ စိတ်ပြောင်းလဲသွားပုံရသည်။ သူက ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဖြေသည်။
 “ကျုပ်က မှီခိုသူ မရှိတဲ့ လူမျိုးတို့ ကျုပ်ကြိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်သုံးနိုင်တာပေါ့”
 “ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မနေ့က ည ကိုးနာရီနဲ့ ဆယ့်တစ်နာရီအကြား ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ”
 သူက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။
 “အိမ်မှာပဲပေါ့”
 “သေချာရဲ့လား”
 “သိပ်သေချာတာပေါ့”
 “သက်သေရှိသလား”
 “ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ”
 “တစ်ညလုံးလား”

“တစ်ညလုံးပဲ၊ ကျုပ်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်တော်က နေထိုင်နေရတဲ့ ထိုးမှ လာတယ်”
 “အေးဗျာ၊ မနေ့ညက ခင်ဗျား အိမ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတ်သေခဲ့တဲ့အတွက် နာတာပဲ”
 “မင်းက ကျုပ်ကို ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”
 သည်အချိန်တွင်မူ သူ တကယ် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။
 “ခင်ဗျား မကြာခင် သိလာရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ခင်ဗျားမှာ မော်တော်ကားရှိသလား ဒေါက်တာ”
 “ရှိတာပေါ့”
 “ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မိဒမ်ကို ရုံးတက်ဖို့လာတော့ တပ်မတော်ဘတ်စ်ကားကိုပဲ စီးတယ် မဟုတ်လား”
 “အဲဒါ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် စီးချင်လို့ စီးတာပေါ့”
 “မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လို မော်တော်ကားမျိုးပါလိမ့်”
 “ပြိုင်ကားလေးပါ”
 “ဘယ်လို ပြိုင်ကားမျိုးလဲ”
 “ဘင်တလီကွန်တီနင်တယ်”
 ကျွန်တော်က သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူက ကြမ်းခင်းကော်လောကိုသာ ငိုကြည့်နေသည်။
 “ခင်ဗျားက ကော်လောတင် အကောင်းကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မော်တော်ကား ကောင်းကောင်းကိုလည်း ကြိုက်တတ်သားပဲ”
 “ကားက သူများစီးပြီးသား အဟောင်းကြီးပါဗျာ”
 “ခင်ဗျား ဘယ်တုံးက ဝယ်တာလဲ”
 သူက ကျွန်တော်ကို ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်သည်။
 “အဲဒါက ဘယ်လောက် အရှေ့ပါလို့လဲ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသဘောမျိုးနဲ့ မေးနေတာလဲ”
 “ခင်ဗျား ဘယ်တုံးက ဝယ်တာလဲ”
 “လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ပတ်လောက်က အဲလေ သုံးလလောက်က ဝယ်တာပေါ့”
 “နေပါဦး၊ အဲဒီ မော်တော်ကားက ကားဟောင်းကြီးဆိုတာပဲ၊ သိလောက်တောင် ဟောင်းနေလို့လဲ”
 “လေးနစ် စီးပြီးသား”

“လေးနှစ် တုတ်လား။ လေးနှစ်လောက်စီးထားတဲ့ မော်တော်ကားကို အလကားပဲတင်ခဲ့တော့ ဘယ်သူမှ ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါင် (၅၀၀၀) လောက် ရမှ ရောင်းဖို့ ခင်ဗျား အဲဒီ ပေါင် (၅၀၀၀) ကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ဘယ်တ နေ့တာလဲ”

“ခရစ်တို့က ကျုပ်က ပေါင် (၁၀၀၀) ကို ငွေလက်ငင်းချေတယ်။ ကျန်တာကို သော့ သုံးနှစ်အတွင်း အလီလီ ဆပ်ရမှာပါ”

“အင်း . . . ဒါကတော့ ကားကို အငှား ဝယ်စီးတဲ့စနစ်ပေါ့။ ကဲ-ကားငှား ဝယ်စီးစာချုပ်ကလေးကို ခဏ ကြည့်ရအောင်”

သူယူလာပေးသဖြင့် ခပ်မြန်မြန် လှန်လှောကြည့်လိုက်သည်။ သူက အမှန် အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား လခ ဘယ်လောက်ရသလဲ ဒေါက်တာ”

“တစ်နှစ်ကို ပေါင်နှစ်ထောင်ကျော်ကျော်လေးပါ။ အစိုးရက ကပ်စေးနဲ့ တယ်ဗျ”

“ဒါဖြင့်ရင် စားသောက်စရိတ်နဲ့ အခွန်အခတွေကို နုတ်လိုက်ရင် တစ်နှစ် လုံးမှာမှ ပေါင် (၁၀၀၀) လောက်ပဲ ပိုငွေရှိမယ်။ သုံးနှစ်ဆိုရင် ပေါင် (၃၀၀၀) ပေါ့။ အခု ဒီစာချုပ်အရဆိုရင် သုံးနှစ်အတွင်း ကျန်ငွေရော အတိုးပါ ပေါင် (၄၅၀၀)လောက် ပေးရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ဆပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“ကျုပ်ထားခဲ့တဲ့ အသက်အာမခံ ပေါ်လစီနှစ်ခုက ရှေ့နှစ်ကျရင် နှစ်စေ့ပြီး ငွေပြန်ထုတ်ရတော့မှာ။ ကျုပ် ယူပြမယ်လေ”

“မယူပါနဲ့တော့လေ။ နေပါဦး။ ခင်ဗျားက အလကားနေရင်း ဘာပြုလို့ ကြောင့်ကြနေရတာလဲ”

“ဘာပြုလို့လဲလို့ ခင်ဗျားက မေးတယ်။ ဟုတ်လား။ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျား မေးခွန်းတွေရဲ့ အလားအလာကို ကျုပ်မကြိုက်လို့ပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားက သက်သေထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာကို ကျုပ် မကြိုက်လို့ပေါ့”

“နေပါဦး။ ကျုပ်က ဘာကို သက်သေထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေလို့လဲ”

“မသိဘူးဗျာ။ အခု ခင်ဗျားက ကျုပ်ဟာ ရတဲ့လခထက် အများကြီး ပိုသုံးနေတယ်လို့ သက်သေပြနိုင်အောင် ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား”

“နေပါဦး။ ဒေါက်တာကြီးရဲ့ ဒီမနက် ခင်ဗျားမျက်လုံးတွေ ရဲရန်နေကြ တယ်။ ဝိစနီစော်နံတာကလည်း အလွန်ပဲ။ ပုံစံကတော့ ညတုန်းက အရတ်

အလွန်အကျွံ သောက်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံပဲ။ ဒါဝေခေ့ အလွန်အကျွံ သောက်ထားတဲ့လူစား မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်တို့ တယ်။ ညတုန်းကတော့ ခင်ဗျား အရက် သိပ်သောက်ခဲ့တယ်။ ပေါင် (၁၀၀၀) ကို ဦးနှောက်ခြောက်အောင် မေးခွန်းတွေ လာမမေးခင်တကို ခင်ဗျား ဦးနှောက်ခြောက်နေပုံရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ တစ်ဆိတ်သိပ်ပါရစေ”

“ကျုပ် အိပ်ရာဝင်ခါနီး တစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက် သောက်တာပဲဗျာ။ ကျုပ် အရက်သမားကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား မီးဖိုချောင်က ဘယ်မှာလဲ”

“တာလုပ်ဖို့ လာမေးနေရတာလဲ”

“အချိန်ကုန်တယ်ဗျာ။ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ဟောဒီမှာ”
သူပြသည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ငွေကြေး အကုန်အကျခံ၍ ပစ္စည်း အကောင်းစားများနှင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိလှသော မိစ္ဆာ ချောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် မှီနေ သော လက်ဆေးသံမဏိလေ့ကြီးထဲတွင် အရက်လေးပုံတစ်ပုံခန့်သာ ကျန်တော့ သော ဝိစနီပုလင်းတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘေးနားရှိ ပြာခွက်ထဲတွင်လည်း ဝိစနီပုလင်း အတိုအစများ ပြည့်လှုံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်ဘတ်ခ အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မီးဖိုခဲခါးဝသို့ရောက်နေသော မတ်အေ နယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက စိတ်ရှုပ်သောလေသံနှင့် ဝန်ခံသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ် ညက နှစ်နာရီ သုံးနာရီအထိကြာအောင် အရက်သောက်ခဲ့တယ်။ ဒီမှာ ကေပဲလီ၊ ကျုပ်က စစ်သားလည်း မဟုတ်။ ရဲလည်း မဟုတ်ဆိုတော့ ကြောက်စရာ လူသတ်မှုတွေနဲ့ သိပ်အတွေ့အကြုံ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဘက်စတာဟာ ကျုပ်ရဲ့ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်း။ သူ ဘာဖြစ်လို့ အသတ်ခံလိုက်ရတာလဲ။ အဲဒီ လူသတ်သမားက သူ နောက်ထပ်သတ်ခံရမယ့် စာရင်းတွေ ဘာတွေများ လုပ်ထားသေးသလားဆိုတာ ကျုပ်လည်း မပြောဘူး။ ပြီးတော့ မိစ္ဆာပိုးဟာ ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်စရာ တောင်သတ် ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ် ဦးနှောက်ခြောက်နေတာ ဦးနှောက်ခြောက် တာတလည်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင်အောင်ကို ခြောက်နေတာဗျာ ထင်ရတယ်”

“ခင်ဗျား ဦးနှောက် ခြောက်မယ်ဆိုလည်း ခြောက်ထိတ်တယ် အခု ကျုပ် အဲဒီ လူသတ်သမားကို ခြေရာခံမိဖို့ တော်တော်တောင်း ဆောင်မိပြီ”

ဒါဝေမယ် လူသတ်သမားက နောက်ထပ် သတ်မယ့်လူဟာ ခင်ဗျားလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာတို့တော့ သတိရစေချင်တယ်”

“ခင်ဗျားတော်တော်ကို နှလုံးသား ကင်းမဲ့ပြီး ရက်စက်တဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျား တွန့်အိမ်ဆဲထာ ခပ်ပြန်ပြန် ပြန်ထွက်သွားရှင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ထူးပဲ အခုပဲ သွားတော့မှာပါ။ တံခါးကိုတော့ နှော့ခတ်ထားနော်”

“ခင် နောက်တော့ ငါ့အကြောင်းသိလာရမှာပေါ့ ကေ့စဲလ်ရာ၊ မင်း တရား နှုတ်ချရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ လူကို ရိုက်နှက်မှုနဲ့ တရားအစွဲခံရတဲ့ အခါကျတော့ ခင် အခုလို ခပ်မာမာ ပြောနိုင်ဦးမလား ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဟန်ယပ်တီကို ပန်းစလွယ်သိုင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ပြန်မယ်လို့ ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ သတ္တိ ပြန်ကောင်းလာပုံရသည်။ လေသံမာလာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေသည်။

“ပေါက်တတ်ကုရတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က လက် ညှိုးကလေးနဲ့တောင် ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ဒဏ်ရာ တစ်ချက်မှ မရှိဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားစကားနဲ့ ကျုပ်စကားပဲ ရှိတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ပြောတာ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော် သူ့အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းဘေးရှိ တယ်လီဖုန်းတစ်ခုမှ ဒေါက်တာဂရိဂိုရို၏ လိပ်စာကို သိချင်သည်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်နှင့် ဝေးဘရစ်ချ်နှင့် ကလိုက် ဖ်ဒင်တို့ထံ သက်သက်မဲ့ တယ်လီဖုန်း နှစ်ခါ ဆက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ထင်သည်အတိုင်း ဝေးဘရစ်ချ်က လိပ်စာကို မသိပေ။ ကလိုက်ဖ်ဒင်ကမူ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်အတိုင်း လိပ်စာကို ပြောပြနိုင်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး နံနက်စောစောစီးစီး တယ်လီဖုန်းဆက်ခံရသဖြင့် ဆူဆူပူပူနှင့် ကန့်ကွက်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ယခု စုံစမ်းစစ်ဆေးနေ သည့်ကိစ္စမှာ အထူး အရေးကြီးသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သိချင်သည့် သတင်းကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ရလိုက်မည် ဆိုပါက ယနေ့ ညနေ မိုးမချုပ်မီ အမှုမှ တရားခံ ပေါ်လာနိုင်စရာရှိကြောင်း ပြောလိုက်သည့် အခါ ငြိမ်ကျသွားကြသည်။ သူတို့က အမှု၏ တိုးတက်မှုအခြေအနေကို မေးခွန်း ထုတ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်က မယုတ်မလွန်သာ ဖြေခဲ့သည်။ ငါကလည်း ကျွန်တော့်ထုံးစံပင် ဖြစ်သည်။

နံနက် (၇) နာရီ (၁၅) မိနစ်တွင် ကျွန်တော်က ခေါ်ခေါ်ခေါ်ခေါ် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို အဆက်မပြတ် တီးလိုက်သည်။ ဤသို့ တီး ကျကျ ပြောရမည်ဆိုပါက ဒေါက်တာဂရိဂိုရို ငှားရမ်းနေထိုင်သော အထက်ပိုင်း ကျကျ ဘော်ဒါဆောင်မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဘော်ဒါဆောင်ပိုင်ရှင်မှာ မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သမီးပျိုနှစ်ယောက် ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် မဲနယ်ပြာရောင် ဖိသက် - ၂၀၀၀ ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ ဂရိဂိုရို၏ မော်တော်ကားပင်တည်း။ ဤအချိန်အထိ မိုးရွာနေဆဲ၊ မှောင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ယခုအချိန်တွင် အတော်ကလေး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လေပြီ။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသဖြင့် ဘာလုပ် သင့်သည် ဆိုတာကို မြောင့်မြောင့်မတ်မတ် စဉ်းစား၍ မရနိုင်ချေ။

တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ ဝဝပိုင်ပိုင်နှင့် အသက်ငါးဆယ် အရွယ် အမျိုးသမီးကြီးကလေးက အပြင်သို့ လမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဤ အမျိုးသမီးကြီးသည် မစွပ်စွပ်တန်ဆီဆိုသည့် အိမ်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ရပေမည်။ သူ့အိမ်တွင် နေလိုသူကလည်း များပြားလှသဖြင့် တန်းစီနေကြရသည်။

“ခုလို အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘယ်သူများပါလိမ့်ကွယ်၊ ပြည်သူ့ရဲတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

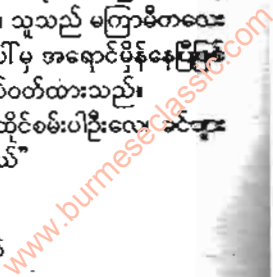
“ဆုတောင်းမပြည့်တဲ့အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် တ ကေ့စဲလ်ပါ။ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဪ... သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဒေါက်တာပါလား၊ ရှင်တို့လို လူတွေကြောင့် သူ့ခမ္မာ အတော်ကလေး ပင်ပန်းနေရှာတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထဲ တို့တော့ ဝင်ပါရှင်၊ သူ အိပ်ရာက နိုး မနိုးဆိုတာ သွားကြည့်ပေးပါမယ်”

“ကဲ... မစွပ်စွပ်တန်၊ သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကိုသာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ သွားကြည့်ပါမယ်”

သူက ငြင်းဆန်သေးသည်။ ထို့နောက် လမ်းညွှန်လိုက်၏။ ကျွန်တော် သည် မကြာမီ သူ့အခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး တံခါးကို ခေါက်၍ စောင့်နေ လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ သူသည် မကြာမီကလေး တပင် နိုးနှင့်နေပုံရသည်။ သူသည် ညဝတ်အင်္ကျီပေါ်မှ အရောင်ပိန်နေပြီဖြစ် သော အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

“ကေ့စဲလ်ပါလား၊ ကဲလား အထဲကိုဝင်ဗျာ၊ ထိုင်စမ်းပါဦးလေ၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ တော်တော်ကလေး ပင်ပန်းလာပုံရတယ်”

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော် တော်တော်ကလေး ပင်ပန်းနေသည်။ ကျွန်တော်
 က တုလားထိုင်တွင် ထိုင်ထိုင်ရင်း ဘေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ အိမ်ထောင်
 ဝန်ထောက်များက မှတ်တမ်းတင်နေသော အခါ နယ်အိမ်ကလေး မခမ်းနားချေ။ ဒါကလည်း သူပိုင်
 ဝန်ထောက်များ တော်တော် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကော်ဇောကလည်း သုံးပျော်ရုံသာ ရှိ
 သည်။ နေထိုင်ရာတွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံး၊ ဆီလည်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိသည်
 သာသာ စားပွဲပေါ်၌ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးနှင့် စာရွက်တစ်ထပ်ကြီး ရှိနေသေး
 သည်။ နေထိုင်နေပြီဖြစ်သော မီးလင်းဖိုထဲတွင်လည်း ဖြူဖွေးနေသည့် ပြာများရှိ
 နေသည်။ ဤအခန်းသည် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်ရုံမျှသာမက လှောင်နေပုံရလည်းရ
 သည်။ ထို့ကြောင့် ထူးဆန်းသော အနံ့တစ်မျိုးကို ရှူလိုက်မိသည်။ သို့သော်
 အနံ့ ဟူ၍ ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်ပါ။ ဂရိဂိုရိုက ထပ်မေးသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ကူညီရမလဲဗျာ”

ကျွန်တော်ကလည်း အလွယ်တကူ ဖြေလိုက်သည်။

“အခုလို အချိန်မတော်ကြီးမှာ လာမေးရတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။
 အချိန်ကလည်း သိပ်မရှိတော့လို့ပါ။ အခုလာတာက မေးရိုးမေးစဉ် မေးခွန်း
 တလေးတွေကို မေးဖို့ပါပဲ”

သူက ပါးပါးနပ်နပ် ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျား ခုအချိန်အထိ မအိပ်ခဲ့ရသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ။ အခုလို လိုက်မေးနေတာတွေနဲ့ အလုပ် သိပ်များနေလို့
 ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ လိုက်မေးတော့လည်း လူတွေက သိပ်မကြိုက်ကြဘူး။ ကျွန်တော်
 အခုပဲ မက်ဒေါ်နယ်ဆီက ပြန်လာတာ။ သူ့ကို အိပ်ရာထဲက နှိုးမေးလို့ ကျေနပ်ပုံ
 တော့ မရဘူး”

“ဗျာ . . . ဟုတ်ရဲ့လား။ ဒေါက်တာမက်ဒေါ်နယ်ဟာ တကယ် စိတ်ရှည်
 တဲ့လူပါ”

“ခင်ဗျား သူနဲ့ တော်တော်လေး ခင်မင်ပုံရတယ်”

“လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လို့ ဆိုကြပါဖို့ဗျာ။ ဒီလူက အလုပ်မှာ တော်တော်
 ကလေး တော်တယ်။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ”

“သိချင်လို့ပါပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မနေ့က ညတုန်းက ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆို
 တာ သက်သေပြနိုင်ပါ့မလား”

သူ အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ပြန်နိုင်တာပေါ့။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မစွတာ ဟာဒင်ဂါဆီမှာ အစစ်ခံပြီးပြီပဲ။

ညရှစ်နာရီကစပြီး ညသန်းခေါင်အထိ မစွတ်စွတ်တန်ရဲ့သမီး မွေးနေ့ပဲ။
 ကျုပ်ရှိနေခဲ့ . . .

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“တစ်နေ့ကညကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မနေ့ကညကို မေးတာပေါ့”

“ဗျာ . . . မနေ့ညက . . . လူထပ် အသတ်ခံရလို့လား”

“လူသတ်မှု ထပ်မဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်မေးတာကို ပြောပေးပါဦး”

သူက ပြုံးပြီး ဗခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။

“မနေ့ညအတွက် သက်သေပြရမယ် ဟုတ်လား။ အေးဗျာ။ စောစောတ
 တည်းက အဲဒီလို သိထားရင် သက်သေပြနိုင်အောင် ရှာထားမှာပေါ့။ ဘယ်
 အချိန်လောက်ကို ပြောတာလဲ မစွတာကေပဲလဲ”

“ကဲဗျာ။ ည (၉) နာရီခွဲနဲ့ ဆယ်နာရီခွဲကြား ဆိုပါတော့”

“အေးဗျာ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ သက်သေပြစရာ မရှိဘူး။ ကျုပ် တစ်ညလုံး
 ကျုပ်ရေးနေတဲ့ စာအုပ်အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာ။ အဲလေ . . . တစ်ညလုံး
 တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ညရှစ်နာရီလောက်ကစပြီး ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်
 အထိ ဆိုပါတော့။ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ တော်တော်လေး အလုပ်ပြီးတယ်လို့
 ပြောရလိမ့်မယ်။ သုံးမျက်နှာတိတ် ပြီးသွားတယ်”

“စာအုပ်က ဘယ်လို စာအုပ်မျိုးလဲ”

“အော်ဂင်းနစ် ဓာတုဗေဒ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ပရိသတ်က အလှူ
 အယက် ဝယ်ဖတ်မယ့် စာအုပ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ထပ်များကို လှမ်းကြည့်ရင်း ထပ်မေး
 သည်။

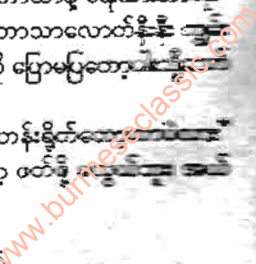
“အဲဒါတွေက အဲဒီ စာအုပ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ် တူရင်မှာ နေကတည်းက စရေးခဲ့တာပေါ့။ ခင်ဗျား
 ကြည့်ချင်ရင် ကြည့်လေ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမှာလည်း မဟုတ်
 နားလည်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က အိတာလျှံဘာသာနဲ့ ရေးထားတာပေါ့”

ကျွန်တော်က အိတာလျှံဘာသာကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာလောက်နီးနီး ဘာသာ
 ကျွမ်းကျင်ကျင် နားလည်တတ်မြောက်ကြောင်း သူ့ကို ပြောမပြောတော့
 တစ်ခုတော့ မေးမိသည်။

“ခင်ဗျားက စာရွက်ပေါ်ကို လက်နှိပ်စက်နဲ့ တန်းခိုက်ထားတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လက်ရေးက သိပ်ညံ့နေတော့ ဖတ်ဖို့ အလွယ်တူပဲ။

... ဟုတ်သားသဲ လတ်နှိပ်စက်ရိုက်နေတဲ့ အသံကိုတော့ ကြားကြရမှာပေါ့။
“ဟုတ်တယ် အဲဒါကြောင့် မေးတာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ကော ထင်သလား”
“မပြောထုတ်ဘူး ဒီအခန်းကို ရွေးကတည်းက လက်နှိပ်စက်သံကြောင့် တခြားလူဦးတွေကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် တမင်ရွေးထားတာ၊ ကျုပ် အခန်းအတော်နဲ့ ဘေးဘက်တွေမှာ အိပ်ခန်းတွေ လုံးဝ မရှိဘူး။

“ဪ နေဦး၊ ဘေးနားက အခန်းထဲမှာ မနေညက ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုကို ဖွင့်နားထောင်သံ ကြားလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကြားချင်ကြားကြားမှာ မေးကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ထို့ကြောင့် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ လိုက်သွားပြီး မစတင်တန်ကို မေးကြည့်သည်။
“စတင်တန် ကြော်လှော်နေသော ဝဏ်ပေါင်ခြောက်ကြော်အနံ့က သွားရည်လို့စရာ ကောင်းလှပါဘိ။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုမို၍ အားဆုတ်လာသလို ခံစားရသည်။ ..

တစ်မိနစ်လောက် မေးလိုက်လျှင်ပင် လုံလောက်သွားလေပြီ။ မနေညက တစ်နာရီခန့်ကြာမှသာ ဇာတ်လမ်းဟောင်းတစ်ခုကို ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်မှ လွင့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထိုဇာတ်လမ်းကို မစတင်တန်ကိုယ်တိုင်နှင့် သူ့သမီး သုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က လာကြည့်ကြသည်။ ထိုအစီအစဉ်မှာ ည ဆယ်နာရီတိတိတွင် စလွင့်ပြီး ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုဗ် အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသောအခါ အခန်းထဲမှ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံကို ကြားနေရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုဗ်တစ်ယောက် တကယ် ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။
“မနေညက ပြသွားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းကြီးနဲ့ မစတင်တန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျား၊ ကဲ . . . မစတင်တန် ကေဗဲလ် ခင်ဗျားကော ကျေနပ်လား”

“ကျွန်တော်က ဘယ်တုံးကမှ သင်္ကာမကင်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရဲလုပ်ငန်းဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် လိုက်စစ်ပြီး သေချာမှ ပယ်လိုက်ရလေ့ ရှိပါတယ်”

ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုဗ်က ကျွန်တော့်ကို အိမ်ရှေ့ခန်းအထိ လိုက်ပို့သည်။ ယခု အချိန်အထိ အလင်းရောင် မရှိသေး၍ မှောင်နေဆဲ၊ မိုးရွာနေဆဲ၊ အေးစိမ့်နေဆဲပင်တည်း။ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း တရားခံကို မိတော့မည်ဟု ပြီးဖြန်းပြောဆိုရန် စဉ်းစားနေစဉ် ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုဗ်က မြန်းခနဲ မေးချလိုက်သည်။
“မစတင်တန် ကေဗဲလ်၊ ကျုပ်က လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု . . . ဒီလူဆိုးကိုတော့ ဖမ်းမိနိုင်မယ့် အလား

အလား ရှိ မရှိဆိုတာ သိချင်ပါတယ်၊ တော်တော်ကလေး တိုးတက်နေသေးတာပေါ့”
“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ကနဲ့စာရင် တော်တော်ကို နှိပ်စက်တာပဲ၊ အခုလည်း စုံစမ်းရင်း စုံစမ်းရင်းနဲ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးချက်တွေဟာ လမ်းဝှက်နည်းနဲ့ ဖြစ်နေပြီလို့ ယုံကြည်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့် အုတ်တံတိုင်းကြီးတစ်ခုတည်း ပိတ်ပြီး ကာဆီးနေပြန်တယ်”

“အုတ်တံတိုင်းဆိုတာ ကျော်တက်ရင် ရနိုင်ပါတယ် ကေဗဲလ်”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအုတ်တံတိုင်းကိုလည်း ကျော်တက်နိုင်မှာပဲ၊ တတယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ မပြောသင့်တဲ့စကားပါပဲ၊ ဒီစကားကိုတော့ ခင်ဗျား ငြီးနှော့ထဲမှာပဲ ထားစေချင်တယ်”

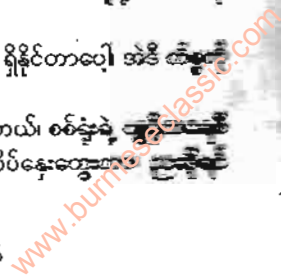
သူက စိတ်ချပါဟု အထပ်ထပ်အခါခါ ကတိပေးပြီးနောက် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ မိုင်ဝက်ခန့် သွားမိသောအခါ လမ်းဘေးတွင် တွေ့ရသော တယ်လီဖုန်းရုံကလေးထဲသို့ ဝင်၍ လန်ဒန်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။
“ကေဗဲလ်၊ မင်း တစ်မှေးလောက် မှေးပြီးပလားကွ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စမေးသည်။

“မအိပ်ရသေးဘူး ခင်ဗျ”
“မအိပ်ရသေးလို့ စိတ်ပျက်မနေနဲ့ကွာ၊ ငါလည်း တစ်မှေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး၊ ငါလည်း လူတွေကို အိပ်ရာထဲက ဆွဲဆွဲနို့နေလို့ တော်တော်ကလေး နာမည်ပျက်နေပြီ”

“ကျွန်တော် နာမည်ပျက်တာထက်တော့ ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး ဆရာ”
“ဆိုပါတော့ အဖြေကော တော်တော်ကလေး ပေါ့ပလား”
“ထူးထူးထွေထွေတော့ မပေါ်သေးပါဘူး၊ ဆရာဘက်ကကော ထူးခြားမှု မှီသလား ဆရာ”

“ချက်စင်ဟမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် သူ့ကို အရပ်သား ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် ထုတ်ပေးထားတာ လုံးဝ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခု ဆန်းနေတာထက် သူ တပ်မတော်မှာ စစ်မှုထမ်းတုန်းက သူတ ကြည်းတပ်သယ်ယူပို့ဆောင်နေတာကွ”

“ခင်ဗျာ၊ ဒါဆိုရင် သူ့မှာ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် ရှိနိုင်တာပေါ့၊ အဲဒီ ထဲမှာကွ”
“သေသေချာချာ စုံစမ်းလို့ ရသလား ဆရာ”
“ခုအထိတော့ ဒီလောက်ပဲ စုံစမ်းလို့ ရသေးတယ်၊ စစ်ခွဲနဲ့ နေရာကွဲနဲ့ စစ်ဖွဲ့စစ်ချက်ကြီးဟာ ခါတိုင်း အချိန်မှာတောင် သိပ်နှေးတော့တာပဲ”

ဒီအိုတာပေါ့၊ လုံးလုံးတို့ ခပ်သွားတာ၊ နေ့လယ်ခင်းလောက်ကျမှ ထပ်သိရလိမ့်မယ်။ အခု လောလောဆယ်မှာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်က သိခဲ့ရတဲ့ ချက်စင်သင်အကြောင်း ဘက်မန်နေဂျာရဲ့ သတင်းပို့ချက်က ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ တောင်းသလို

သူတ ဘိန်းဝကန်း အချက်အလက်များကို ပြောပြပြီးနောက် တယ်လီဖုန်း ငြိန်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ကားထဲသို့ မဝင်ချင် ဝင်ချင်နှင့် ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး နောက် ချက်စင်ဟမ်အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်၏။

ကျွန်တော်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သည့်အခါ စတယ်လာ သူတစ်စင်ဟမ်က တံခါးကို လာဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ချက်စင်ဟမ်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း အသိပေးလိုက်သည့်အခါ စတယ်လာချက်စင်ဟမ်တစ်ယောက် စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။ သူက မပြောချင် ပြောချင်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“က . . . အထဲကို ဝင်ပါဦးရှင်၊ မေမေကတော့ အိပ်ရာက မထသေးဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ မနက်စာ စားနေတယ်”

မှန်သည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥကြော်ကို စားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခြေထောက်ကလည်း ပိုပြီး အားနည်းဆုတ်ယုတ်လာသည်။ ချက်စင်ဟမ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ ကေဗဲလ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်နှုတ်မဆက်ပါ။ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“က . . . ချက်စင်ဟမ် ခင်ဗျားကို မေးခွန်းထုတ်စရာ ရှိတယ်၊ ကျုပ်က လည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးဘူးဆိုတော့ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် အဖြေတွေ မလိုချင်ဘူး၊ ညတုန်းက ကျုပ်တို့ လိုက်စစ်ရင်းနဲ့ အချက်အလက် အသစ်တွေ ရလာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် တစ်ခါ ထပ်လာရပြန်တာပဲ၊ ကဲ မစွမ်းစတယ်လာ ချက်စင်ဟမ် ခင်ဗျား အလကားနေရင်း သိပ်စိတ်ညစ်မသွားစေချင်ဘူး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားအစ်ကိုနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်နေသော စတယ်လာက နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် တစ်ချက်လျက်ပြီး ခေါင်းညိတ်၍ ပြန်လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် ချက်စင်ဟမ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“စတယ်လာ နင် ဒီမှာပဲနေ၊ ကျုပ်မှာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကွယ်ဝှက် ထားစရာ တာမှ မရှိဘူး၊ ကျုပ်အကြောင်း ကျုပ်ညီမက အစအဆုံး သိပါတယ်

ကေဗဲလ်”
“ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ ကဲ . . . ခေ့စစ်ချက်စင်ဟမ် မင်း ဒီမှာ ဆက်နေချင်လည်းနေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းအပြင်ထွက်လားရင် ကောင်း လိမ့်မယ်လို့ ငါပြောခဲ့တာကို နောက်ကျရင် ပြန်သတိရစေချင်တယ်”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကဲ - ချက်စင်ဟမ်၊ ခင်ဗျား မနေ့ကည ဆယ်နာရီလောက်မှာ ဘာလုပ် နေသလဲ”

“မနေ့ကည ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က မနေ့ကညအတွက် ဘာပြုလို့ သွက်သေ ပြရမှာလဲ”

“ကျုပ်က မေးနေတာဗျ၊ ကျုပ်မေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါ”

“ကျုပ် ညက အိမ်မှာ စတယ်လာ၊ မေမေတို့နဲ့ အတူတူ ရှိနေတယ်”

“တစ်ညလုံးလား”

“တစ်ညလုံးပေါ့”

“တိတိကျကျဖြေပါ၊ ဧည့်သည်လာသေးသလား၊ အပြင်လူတွေတော့ ခင်ဗျား အိမ်မှာရှိတာကို သက်သေခံနိုင်မလား”

“စတယ်လာနဲ့ မေမေပဲ ရှိတယ်”

“စတယ်လာပဲ ရှိမှာပေါ့၊ ဆယ်နာရီဆိုရင် ခင်ဗျားအမေက အိပ်ရာဝင်သွား ပြီပဲ”

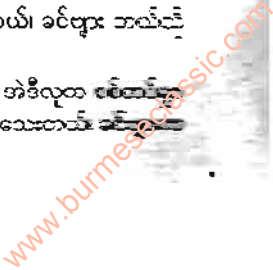
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် မေ့သွားလို့ မှားပြောမိတာပါ”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ မေ့သွားလို့ပါဗျာဆိုတာက ခင်ဗျားရဲ့ ဆင်ခြေပဲ၊ မနေ့က ညတုန်းကလည်း ခင်ဗျား တပ်မတော် (ကြည်း) က သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတပ်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့ မေ့သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

သူက ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ တစ်ဖန် လက်တစ်ဖက်ကို နှိပ်လက်တစ်ဖက်က တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားကြောင်း သတိထား ထိတ်မိသည်။

“သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတပ် ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်ည လုပ်သိသလဲ”

“နတ်မျက်စိရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ပြောလို့ပါဗျာ၊ အဲဒီလူက စစ်ထုတ်တဲ့ ခင်ဗျား မော်တော်ကား မောင်းတယ်လို့တောင် ပြောသွားသေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပြောတော့ ကားမမောင်းတတ်ဘူးဆို”

မတတ်နိုင်ဘဲ... ဇွတ်မှိတ်ပြီး ပြောရတော့မည်။ သေချာအောင်စောင့်ဖို့ အချိန်မရတော့ပါဘူး။

“ကျုပ် မောင်းတတ်ပါဘူး။ သူပြောတာ မှားလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“...တာတာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး နိုင်ငံပေး တကယ်လို့ ဒီညနေ မတိုင်မီ ခင်ဗျား ထားမောင်းသွားတာကို မြင်လိုက်ဖူးပါတယ်ဆိုတဲ့ သက်သေတွေ ရှာ ခြေထောက်ကော ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ကျုပ် တစ်ခါ နှစ်ခါလောက်တော့ စမ်းမောင်းကြည့်တယ် ထင်တယ်၊ သိပ်တော့ မသေချာဘူး။ ကျုပ်မှာ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်လည်း မရှိပါဘူး”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် တော်တော်ကလေး အော်ဂလိုဆန်လာပြီ။ ခင်ဗျား အဲဒီလို ဝေလည်ကြောင်ပတ်ပြောရင်း ကိုယ့်ကိုးလဲကိုးလဲ လူပေါကြီး ဖြစ်အောင် ဝေလည်ဆိုင်စမ်းပါနဲ့။ ခင်ဗျား ကားမောင်းတတ်ပါတယ်။ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ကဲ - မစွပ်စတယ်လား ခင်ဗျားအစ်ကို ကားမောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“စတယ်လားကို ဆွဲဆွဲမထည့်ပါနဲ့ဗျာ”

ချက်စင်ဟမ်၏အသံက ကျယ်လောင်လှသလို သူ့မျက်နှာလည်း ဖြူဖတ် ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

“မှန်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ သိပ်ကျင်ကျင်လည်လည်ကြီးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ်နည်း ကျုပ်ဟန်နဲ့တော့ မောင်းတတ်တာပဲ”

“တစ်နေ့ညက ဘက်ဒီဇိုကားကို ခင်ဗျားက ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ တမင် ရပ် ထားခဲ့တာပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ဒီလောက်ထင်ရှားတဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဘယ်သူမှ အဲဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ရဲတွေက တွေးမယ်ထင်လို့ မဟုတ်လား”

သူက အသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်လိုက်သည်။

“ကျုပ် အဲဒီကားနားကိုတောင် မရောက်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ဘုရားဇူးရပါစေရဲ့။ မိုးကြိုးပစ်ရပါစေရဲ့။ တကယ့်ကို မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ မနေ့ညက ခင်ဗျား လာတော့ ကျုပ်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ကျုပ်အပေါ် အပြစ်မရှိအောင် ပြောမိပြောရာတွေ လျှောက်ပြောမိတာပါ”

“အပြစ်မရှိအောင် ဟုတ်လား . . .”

ကျွန်တော်က မြင်ပြင်းကတ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကြာသပတေးညိုဖျက်ကို ရိုက်ယူထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုကော ဘယ်လို ရိုက်ခဲ့သလဲ၊ ဒီပြင် လူတစ်ယောက်ယောက်က ရိုက်ပေးခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်

ခင်ဗျား မိုဒမ်ထဲ ခိုးဝင်နေတုန်း အလိုအလျောက် ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့အခါ နှစ်နှစ် တာများလား”

ချက်စင်ဟမ်တစ်ယောက် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်လို စက်ချိတ်တို့ ချိတ် နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား မကျေနပ်ရင် ဒီအိမ်ကို မြေလှန်ပြီး ရှာပါလားဗျ”

“အဲဒီလောက်ထိအောင် မကြောင်ချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ အဲဒီပစ္စည်းကို ထေးထေး လဲလဲ တစ်နေရာမှာ ဆွဲဝှက်ပြီး ထားပြီးရောပေါ့”

“ဒီမှာ မစွတာ ကေပဲလဲ”

စတယ်လားသည် ကျွန်တော်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်လာသည်။ လက်သီး နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသ ထွက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှင် အခု ပြောနေတာတွေ သိပ်ကို မှားယွင်းနေပြီ၊ ကျွန်မ အစ်ကိုတာ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး၊ လူသတ်မှုတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ ရဲရဲကြီး ပြောရတယ်၊ ကျွန်မ သိကို သိတယ်”

“နေပါဦး၊ မနေ့ညတုန်းက ညဆယ်နာရီခွဲအထိ မင်း နုကွတ်ကြည့်မှောင်ဝင် ပေါ်မှာ သူနဲ့အတူတူ ရှိခဲ့လို့လား၊ မရှိရင် မင်းလည်း မသိနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မအစ်ကိုအကြောင်း ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မအစ်ကိုဟာ ဒီလိုတိစ္ဆာ မျိုးတွေကို လုံးဝ ကျူးလွန်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ အမိလေး၊ အခုအချိန်မှာတော့ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ပါသည် ဆိုတဲ့ ထောက်ခံစာတွေကို ကျုပ် မလိုချင်ဘူး။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း မင်းက သိပ်ကိုသိတဲ့ မဇ္ဈိသိကလေးဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလအတွင်းက ခင်ဗျားအစ်ကိုရဲ့ ဘက်စာရင်းမှာ ပေါင် (၁၀၀၀) တိုးလာတာ ခင်ဗျားလေးက ဘယ်လိုဖြေလင်း ဇူလိုင်လ (၃) ရက်နေ့က ပေါင်ငါးရာ၊ အောက်တိုဘာလ (၂) ရက်နေ့က ပေါင်ငါးရာ တိုးခဲ့တာလေ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အလွန်ထကြွင်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ချက်စင်ဟမ်က အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပြီး စကား စပြောသောအခါ သူ့အသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒါ သက်သက်မဲ့ ဘောင်ခတ်တာဗျ၊ တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့ပြီး ဘောင်ခတ်လိုက်တာ”

“ကိုးရိုးကားရားတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ အဲဒီ ငွေလှေသီး သစ်က

ရတာလဲ ခုတ်ဝင်တစ်

သူသည် ခက်ကြာအောင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ အက်ကွဲသော အသံကြီးနှင့် အငြေပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး ရော့ချီဆိကပါ”

“ထော်တော် ရက်ရောတဲ့ ဦးလေး ရော့ချီပါလား။ သူက ဘယ်သူများ

လဲ”

သူ့အသံမှာ ယခုအချိန်အထိ တိုးတိုးကလေး ဖြစ်နေဆဲပင်။

“သူက အမေ့ရဲ့ မောင်လေး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မိသားစုရဲ့ လူဆိုးလို့ ခြောက်တာပဲ။ သူ့အပြောကတော့ သူ့ကို စွဲချက်တင်ထားတဲ့ အမှုတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး အမှုပတ်နေလို့ ပြည်ပကို ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပါတဲ့”

တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရပြီးနောက် ကိုးရိုးကားရား စကားတွေကို ပြောသံကြားလာရသောအခါ အော်ဂလီဆန်လာသည်။

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲဗျ၊ ဘာအမှုတွေလဲ”

ချက်စင်ဟမ်က ကမန်းကတန်း ဖြေသည်။

“ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျ၊ သူ့ကို ကျုပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ သူက မိုခမ်တို့ နှစ်ခါ တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်။ အမေကလည်း သူ့အကြောင်း တစ်ခါမှ မပြောဘူးတော့ အဲဒီလို သူ ဆက်မှပဲ ဒီအကြောင်းကို သိရတော့တယ်”

“မင်းလည်း ဒီအကြောင်းကို သိသေးသလား”

ကျွန်တော်က စတယ်လာကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သိတာပေါ့”

“မင်းတို့အမေကော သိသလား”

ချက်စင်ဟမ်က ဝင်ဖြေသည်။

“မေမေ မသိဘူး။ ဦးလေးရှိတယ်ဆိုတာ မေမေက တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး။ ပြီးတော့လည်း သူ့ကို စွပ်စွဲခံရတဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေဟာ တော်တော်ကလေး အရုပ်ဆိုးပုံရတယ်။ သူက ဒီပိုက်ဆံအကြောင်း မေမေသာ သိသွားရင် မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောမှာ အမှန်ပဲတဲ့။ ကျုပ်နဲ့ စတယ်လာကတော့ မေမေ့ကို နိုင်ငံခြားပို့ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပိုက်ဆံကို လက်ခံလိုက်တာ”

“အေးလေ - အဲဒီပိုက်ဆံကြောင့် ခင်ဗျား ထောင်ထဲရောက်ဖို့ သေချာ သွားတာပေါ့။ နေပါဦး . . . ခင်ဗျား အမေက ဘယ်ဇာတိလဲ”

စတယ်လာက ဝင်ဖြေသည်။

“အယ်ဖရင်ဂန်”

“အပျိုဘဝတုန်းက နာမည်ကတော့”

“ဂျိုမ်းဘာကလေး”

“တယ်လီဖုန်း ဘယ်နားမှာရှိသလဲ၊ ကျုပ် ခဏ စကားပြောချင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့သွားပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မူလနေရာမှ တစ်ဖဝါးမှ ခွာခဲ့ပုံ ခရသေးချေ။

“မြတ်စွာဘုရား၊ ခင်ဗျားတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ တော်တော်ကလေး ဉာဏ်သွားတဲ့လူတွေပါလား။ နေပါဦး။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး (မွေးသေစာရင်းတွေကို မှတ်ပုံတင်ထားတဲ့) ဆိုမာဆက်ဟောက်စ်ကို သွားမေးဖို့ တစ်ခါမှ စိတ်မတူးခဲ့ကြဘူးလား။ အဲလေ . . . မေးလည်း ထူးမှာမှ မဟုတ်တာ။ အချိန်တုန်းခွဲရှိမှာပေါ့။ ဦးလေးရော့ချီဆိုတာ အစကတည်းက ရှိမှ မရှိခဲ့တာကိုး။ ခင်ဗျားတို့ အမေမှာ မောင်မှ မရှိတာ။ ကဲ . . . ချက်စင်ဟမ်၊ ခင်ဗျား ခုထက် ပိုကောင်းတဲ့ ဆင်ခြေဆင်လက်ကို ထပ်စဉ်းစားဖို့ လိုလာပြီ။ အခုပေးတဲ့ ဆင်ခြေကိုတော့ ဘယ်သူကမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

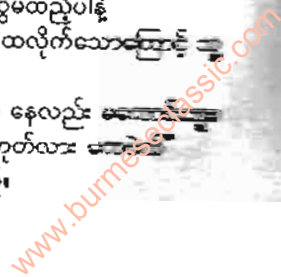
သူ့ဆင်ခြေဆင်လက်အသစ်ကို ထပ်စဉ်းစား၍ မရတော့ပါချေ။ သူ့ထဲ ကျွန်တော့်ကို အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ နောက် သူ့သိထိ အကြံအစိုက်နေသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ကြွယ်ဝတို့သာ စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အားပေးစကား ထပ်ပြောသည်။

“ကဲ . . . သိပ်အလျင်စလိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဒါထက် တောင်းတဲ့ ဆင်ခြေကို စဉ်းစားဖို့ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်တော့ အချိန် ရှိဦးမှာပါ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ခင်ဗျားအမေနဲ့ ကျုပ် တွေ့ချင်တယ်”

“ခင်ဗျား ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျုပ်အမေကို လုံးဝ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့”

ချက်စင်ဟမ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝန်းခနဲ ထလိုက်သောကြောင့် ကုလားထိုင်သည် နောက်သို့ လဲကျသွားသည်။

“ကျုပ်အမေက အသက်လည်းကြီးပြီ၊ နောက် နေလည်း သူ့ကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ ကျုပ်ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က စတယ်လာကို ပြောလိုက်သည်။”

“... ခင်က မင်း အမေဆီကိုသွားပြီး ကျုပ် လာတွေ့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကြံပြောထားနှင့်”

ခင်ထင်တစ်က ကျွန်တော်အနားညို့ တိုးလာသော်လည်း သူညီမက ကြားထွင် ဝင်ရင်လိုက်သည်။

“လုပ်နဲ့ အစ်ကိုကြီး”

စတယ်လာက ကျွန်တော့်ကို ခါးခါးသီးသီးကြည့်ပြီး နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာ ကေဗဲလ်ဟာ သူ လုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့လူ စားဖို့ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိဖို့ကောင်းတယ်”

မှန်သည်။ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ချက်စင်ဟမ်တို့ အမေနှင့် တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးရသည်မှာ ဆယ်မိနစ်ပင် မကြာချေ။ ထိုဆယ်မိနစ်သည် ကျွန်တော် တစ်သက်တာတွင် အပျော်ဆုံး ဆယ်မိနစ်လည်း မဟုတ်ရပါချေ။

ကျွန်တော် လေ့ကားမှ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်နေကြသည်။

“မစ္စတာ ကေဗဲလ်၊ ရှင် မှားနေပြီ တကယ့်ကို မှားနေပြီ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီး အကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ ကျွန်မအစ်ကိုကြီးမှာ လုံးဝ အပြစ် မရှိပါဘူး”

“အေးလေ သူ့မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း သက်သေပြဖို့ အခွင့်အရေး ပေးမှာပါ။ က... ချက်စင်ဟမ်၊ ခင်ဗျား အဝတ်အစားတွေကို သေတ္တာထဲ ထည့်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ နှစ်ရက်သုံးရက်စာလောက်ပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားတော့မလို့လား”

“ကျုပ်မှာ ဝရမ်းလည်း မပါဘူး၊ ဖမ်းနိုင်တဲ့ အခွင့်အာဏာလည်း မရှိဘူး တစ်ယောက်ယောက်လာမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မကြောက်နဲ့နော်၊ အကြောက်လွန်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့၊ ဒီအိမ်ပတ်ပတ်လည်မှာချားတဲ့ အစောင့်တွေတို့ လွတ်အောင် ကြိုက်ကလေးတစ်ကောင်တောင် ထွက်ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ... အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှာ ရဲအစောင့်အရှောက်တွေ ရှိနေတယ် ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားဦးလေးကို ရရာ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားမယ် ထင်လို့လား”

“ကျွန်တော်က ငေါတော့တော့ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်တော် နောက်ထပ်သွားမည့်အိမ်မှာ တတ်နဲ့လ် လန့်တော်... ပြစ်သည်။ ထိုအိမ်မှာ မနက်စာ မစားမီ နောက်ဆုံး သွားမည့်အိမ်... ထိုအိမ်သို့ မရောက်မီ လမ်းခုလတ်၌ လမ်းဘေးတွင်ရှိသော တယ်လီဖုန်း... ပြောရုံကလေး တစ်ရုံမှ ဝက်ဂိုနာဟိုတယ်သို့ ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

မေရီက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုနေသေးသလဲဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က နေကောင်းကြောင်း ဖြေလိုက်ရာ လူလိမ်လူညာဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်က မကြာမီ ဟိုတယ်သို့ နံနက်စာစားရန် ရောက်ရှိလာမည် ပြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နံနက် ကိုးနာရီခန့်တွင် မှာထားရန်နှင့် ထိုအချိန်လောက်တွင် ဟာဒင်ဂါ လာနိုင်မည် ဆိုပါက ဝက်ဂိုနာဟိုတယ်သို့လာခဲ့ရန် စိတ်ကြားထားဖို့ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းရုံကလေးထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် တားရီရာသို့ ကပျာကယာ ပြန်လာခဲ့သည်။ မိုးကလည်း သည်းထန်စွာ ရွာနေသဖြင့် လမ်းတွင် အချိန်ဆွဲနေဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ကားရုံရာသို့ ကပျာကယာ လာပြီးနောက် ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီးမှ ဖွင့်ထားသောကားတံခါးတို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီးနှင့် ကိုင်ရင်း ကျွန်တော်ဆီသို့ လာနေသော လူတစ်ယောက် ကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။

သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့် ဝေးသည်။ အသက်အရွယ်မှာ လူလတ်ပိုင်းမှ ဖြစ်ပုံရပြီး ဦးထုပ်ပိုင်းကလေးနှင့် မိုးကာအင်္ကျီကိုဝတ်ထားသဖြင့် လူရည်သန့်တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ သို့သော် စိတ်ကောင်းသူ တစ်ဦးတော့ ဟုတ်ပုံ မရချေ။ သူသည် ရေပြည့်လျှံနေသော လမ်းပေါ်တွင် ညာဘတ်ခြေထောက် တစ်ချောင်းတည်းကိုထောက်၍ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲနှင့် လျှောက်လာနေသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးဘက်သို့ ဆန့်ထုတ်ထားသည့်အပြင် သံခွေထုတ်နေသော နို့ဆီခွက်တစ်လုံးကို ရှေ့သို့ အဆက်မပြတ် ကန့်ထုတ်ရင်း လျှောက်လာနေသည်ဖြစ်ရာ သူက တစ်ချက်ခုန်၍ နို့ဆီခွက်ကို ကန့်လိုက်တိုင်း သူ့ခွေခွေ ရေများသည် လေထဲသို့ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ ပြာထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောကုန်းပေါ်သို့ မိုးရေပေါက်ကြီးများ တစ်ခုခုနဲ့ ထုဆင်းလာပြီး ပခုံးတစ်လျှောက်လုံး ရွဲရွဲစိုသွားသည်အထိ ထိုသူထံ အာရုံမပေးဘဲ ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ တကယ့်တကယ်ကလည်း သူသည် နို့ဆီခွက်ကို ကျော်တက်နေသည် ဖြစ်ပါစေ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိမိမိမိ ခိုင်းစိုင်းရာ ကျပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် လူ့အင်မတန်ခေါင်သော ဝိလ်ရှိုင်းယားနယ်တွင် အနေကြာသူတင်ပြီး ပြန်နေပါက သူ့လိုပင် မိုးရေထဲ၌ ဆော့ကစားမိမည်မှာ သေချာပါသည်။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်သည် ကိုးရိုးကားရား လုပ်နေသူကို စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း ယာဉ်မောင်းသူ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိ ရှေ့မှောက်တွင် ထိုကဲ့သို့ အူကြောင်ကြောင် တိုးရိုးကားရား လုပ်နေခြင်းမှာ ကျွန်တော့်ကား၏နောက်ဘက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ဝပ်ပြီး ပုန်းအောင်းနေသူကို ရုတ်တရက် သတိမထားမိအောင် အာရုံပြောင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က သတိမထားလိုက်မိပါချေ။

ကျွန်တော့် နောက်ဘက်ဆီမှ ချွတ်ခနဲ အသံကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သိပ်နောက်ကျသွားလေပြီ။ ကျွန်တော်က ကိုယ်ကိုနောက်သို့လှည့်ရန် ကြိုးစားစဉ် သဲအိတ်နှင့် ရိုက်လိုက်ပုံရသည်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက် ခြေထောက်သည် ယခုအချိန်အထိ လက်ကိုင်ဘီးနောက်ဘက်သို့ မရောက်သေးသည့်အပြင် ပုန်းနေသူမှာ ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်တွင် ရှိနေသဖြင့် သူ့ကို ရုတ်တရက် မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သဲအိတ်က ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်နားရွက်နောက်ဘက် အောက်နားဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ လာ၍ ထိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင် ကြယ်အစုံ လအစုံကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် လောကကြီးနှင့် ကင်းကွားသွားရပါတော့သည်။

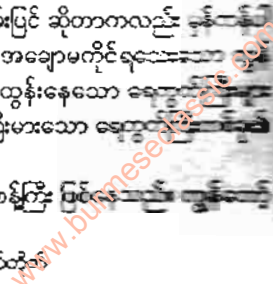
(၈)

ကျွန်တော် ပြန်နိုးလာသည်ဟုဆိုလျှင် အတိအကျ မှန်ကန်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ် သတိရလာလိုက်။ သတိပြန်လစ်သွားလိုက်နှင့် မသိတစ်ဝက် သိတစ်ဝက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တွင် စိုထိုင်းပြီး မာတော့သောကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သတိထားလိုက်မိသော်လည်း ချွတ်ခနဲပင် သတိပြန်လစ်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ သတိလစ်သွားလိုက်။ သတိရလိုက် မြင်နေသည်မှာ မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိ။ ကျွန်တော် သတိရလာသောအခါ ဦးခေါင်း၊ လည်ပင်းနှင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ် ညာဘက်ခြမ်းတို့မှာ မလှုပ်ရှား ခေတ္တသင့်လောက်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲပြီး နေကြသည်။

အလွန်အမင်း နာကျင်နေလျက်ကပင် ကောင်းကောင်းမြင်ရသော ညာဘက်မျက်စိကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အလင်းရောင် ခပ်မိန့်မိန့် ထွက်ပေါ်နေသော သံတိုင်စိုက်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုပြတင်းပေါက်မှာ နံရံ၏အပေါ်ဘက်မျက်နှာကြက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်စင်ဟမ်နေအိမ်၌ တွေ့ခဲ့ရသော မြေကြီးထဲသို့ တစ်ဝက်ခြင်ပြီး သစ်ဝက်ဖော်ထားသည့် အလားတူ မြေတိုက်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ခဲ့နေသည်မှာ သေချာသွားသည်။

၎င်းအပြင် စိုထိုင်းပြီး မာကျောသောကြမ်းပြင် ဆိုတာကလည်း နှစ်ဘက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်နေသည့် နေရာမှာ အချောမကိုင် ရေသားသာ ကရစ်ကြမ်းပြင်ဖြစ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိုင်ထွန်းနေသော ရေကန်တစ်ခု ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်သည် အလွန်ကြီးမားသော ရေကန်တစ်ခု၏ အလယ်တည့်တည့်သို့ ရောက်ရှိနေပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး ပြင်နေသည်။ ကျွန်တော်

ကိုယ်လုံးတစ်ဝတ်မှာ ခတ်လက်အနေအထားတွင်ရှိပြီး လက်နှစ်ဖက်မှာ ကျောဘက်သို့ ရောက်နေသဖြင့် ကျန်ကိုယ်လုံးတစ်ဖက်မှာ ညာဘက်သို့ စောင်းနေသည်။ ထိုတို့သို့ လိမ်ဖယ်ဖယ်ပုံစံနှင့် နေရသည်မှာ ကျွန်တော်အတွက် အလွန်အရေးအတိုင်းရ ခတ်လှသည်။ ကျွန်တော် ယခုလို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကိုးရိုးတားနှင့် ဘာပြုလို့ နေမိထိုင်မိပါလိမ့်ဟု တွေးမိပြီး အနေအထားပြောင်းနေကြည့်လိုက်သည့်အခါကျမှ အဖြေကို သိရတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဗုဒ္ဓိလိင်က ကျွန်တော်လက်နှစ်ဖက်ကို ကျောဘက်တွင် ပူး၍ ချည်နှောင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူချည်နှောင်ပုံကလည်း အလွန် သေသပ်ပုံရသည်။ ကြိုးက တင်းလှသောကြောင့် သွေးမလျှောက်တော့ဘဲ ထုံကျဉ်၍ပင် နေလေပြီ။

ကျွန်တော်က ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုကွေး၍ ထထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားမိပြန်သည်။ သို့သော် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုဆွဲ၍ မရပြန်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဆွဲမရသော ခြေထောက်ကို အားပြု၍ ထထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြန်ရာ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည်အထိ ပင်ပန်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အမောအပန်းပြေသွားသည့် အခါကျမှ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ပွဲကြည့်လိုက်ရာ ခြေချင်းဝတ်များကို ပူး၍ ချည်နှောင်ထားသည်သာမက ထိုကြိုးကို အလွန် ကြိုးမားလှသော ဝိုင်အရက်စည်ကြိုးအား လဲမကျအောင် ထောက်ထားသည့် သံတိုင်တစ်တိုင်တွင် ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ တစ်ခါ ချည်နှောင်ထားသောကြိုးကလည်း ပလတ်စတစ် ဝါယာကြိုး အကြိုးစားတစ်ချောင်း ဖြစ်နေပြန်သေးသည်။

ဤလုပ်ငန်းကို စနစ်တကျ လုပ်သွားသူမှာ ဗေဒင် မေးမကြည့်ပါဘဲနှင့် ဝါရင့်ကြေးစားသမား တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်မှာ အလွန် သေချာလှသည်။ အဆိုပါ ပလတ်စတစ်ဝါယာကြိုးကို ပြတ်သွားအောင် လှုပ်ကြိုးတစ်ကောင်ကပင် ဆွဲဖြတ်နိုင်မည် မဟုတ်သလို လက်နှင့် ဖြေရန် ဆိုသည့် ကိစ္စမှာလည်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ထိုဝါယာကြိုးကို ပလာယာနှင့် ဆွဲဖြတ်နိုင်မှသာ ပြတ်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘေးဘီသို့ ချာခနဲနေအောင် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါက ပြန်လဲကျသွားမည်မှာ သေချာသဖြင့် သတိကြီးစွာထား၍ မြေအောက်ခန်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်ရသည်။ ဤမြေအောက်ခန်းကြီးမှာ ပြတင်းပေါက်က တစ်ပေါက်၊ ဗိုတ်ထားသည့်တံခါးပေါက်ကတစ်ပေါက်၊ ဝိုင်အရက်စည်ကြိုးတစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော်ကလွဲလျှင် ဘာမှ မရှိသော အခန်းလွတ်တစ်ခန်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့လည်း ဒါထက် ပိုဆိုးရွားဖို့ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်ကို ရေနစ်

သတ်ရန် အခန်းထဲသို့ ရေသွင်းမည့် အလားအလာတော့ မြေအောက်ခန်းကို အဆိပ်ငွေ့နှင့် သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပုံလည်း မရပါ။ ပြီးတော့ ထို့ထက်ပို၍ စသည့် အကောင်အလျှောက်များနှင့် တိုက်သတ်မည့်ပုံလည်း ဝေငါး နှစ်လက်ရှိအခြေအနေကိုလည်း ဆိုးသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ဝိုင်အရက်စည်ကြိုးဆီသို့ ရောက်အောင် ထပြန်ခဲ့ပြီးနောက် တင်ပါးကို တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ တိုးသွားပြီး ခြေထောက်ကို ချည်ထားဝါယာကြိုး ပြတ်သွားအောင် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဝုန်းခနဲ ဆောင်ဆွဲ၍ ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေရသည့်အထဲတွင် ပို၍ပို၍ နာကျင်သွားရသည်ကသာ အဖတ်တင်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်က လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ခုကို ပူး၍ ချည်ထားသောကြိုး ပြေသွားအောင် ထပ်ရုန်းကြည့်မိသည်။ သို့သော် တစ်ချက် နှစ်ချက် ရုန်းပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်လောက်ကြာလျှင် အစာရေစာဝတ်ပြီး သေရလိမ့်မည် မသိပါ။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မပူဖို့ ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။ 'စိတ်အေးအေးထားပြီး ဒီအကျပ်အတည်းကလွတ်အောင် ကြိုးစားပါ ထေဗဲလ်ရာ'

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ဦးနှောက်ထဲတွင် နာကျင်မှု ဝေဒနာနှင့် အချေအတိုင်ရ ခက်သည်ကိုသာ သတိရနေသည်။

ထိုအချိန်ကျမှ ဟန်ယပ်တီပစ္စတီကို ကျွန်တော်က မြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က မျက်တောင်ခတ်၍ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး မခဲတခဲနှင့် ထပ်ကြည့်မိသည်။ မှားစရာအကြောင်းတော့ မရှိပါ။ ကျွန်တော် ကုတ်အတို ဘယ်ဘက်ကော်လာစအောက်မှ ပြုထုတ်နေသည့် ဟန်ယပ်တီပစ္စတီ၏ဝင်ကို မုတ်စီနှင့် သုံးလေးလက်မ အကွာတွင် မြင်နေရသည်။ ကျွန်တော်က ပြုထုတ်ပြီးနောက် စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း ဟန်ယပ်တီသည် ကျွန်တော်မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်မသွားပါ။ ကျွန်တော်ကို ဒီနေရာရောက်အောင် တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်ထားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဘာဖြစ်လို့များ ဒီသေနတ်ကို တွေ့မသွားရပါလိမ့်။ နာမည်ကျမှ ချက်ချင်း စဉ်းစားမိသည်။ မတွေ့တာတော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် လက်နက် ပါလာ မလာကို မရှာကြ၍သာ ဖြစ်ရမည်။ ဗြိတိန်အင်္ဂလန်သို့ သေနတ်ဆောင်လေ့ မရှိကြချေ။ ကျွန်တော်သည်လည်း ခဲတင်ခိုင်း မသေ

ဝါလား ဒီတော့ ကျွန်တော်သည်လည်း သေနတ်ဆောင်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်က ဘယ်ဘက်ပဲခဲးကို အစွမ်းကုန် မတင်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ငုံ့ရင်း တုတ်အင်္ကျီ၏ ကော်လာစကို တွန်းဖယ်မိသည်။ ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ရာ တတိယအကြိမ်တွင် သေနတ်ဒင်ကို သွားနှင့် ကိုက်မိ တော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က သေနတ်ကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲမယူရန် ကြိုးစား သောအခါ သွားနှင့် မြဲအောင် ကိုက်၍ မရဘဲ အိတ်ထဲသို့ ပြန်၍ လျှောလျှော ထည့်ထားသည်။ ထိုကဲ့သို့ လေးကြိမ်တိတိ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော် သေနတ်မြောက် ကြိုးစားပြီးသောအခါ လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

ကျွန်တော်ခေါင်းကို ယခုလို သဘာဝမကျသောပုံစံမျိုးနှင့် ငုံ့ထားရသည့် အတွက် လည်ပင်းနာလာသည်နှင့်အမျှ ခေါင်းကို သဲအိတ်နှင့် အရိုက်ခံထားရ သောကြောင့် မြေအောက်ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံး ချာချာလည်လာသည်အထိ ခေါင်းမူးဝေလာပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ယခုလို ကွေးကွေးကောက်ကောက် လုပ်ရသဖြင့် ညာဘက်ရင်ဘတ်ထဲမှ စူးစူးရှရှ နာကျင်လာရာ ကျီးသွားသော နံနိုးတစ်ချောင်းချောင်းသည် အသည်းထဲသို့ စူးဝင်လာလေပြီလားဟု တွေးမိပါ သေးသည်။ အခုလို အချိန်တွင် ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်က ယုံကြည်တော့ မည့် အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။

ခေတ္တခဏ အနားယူလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်က ဒူးထောက်လျက်သား အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသည်အထိ ကြိုးစားရပြန်သည်။ ထိုအနေအထားသို့ ရောက်သောအခါ ကိုယ်ကို ခါးမှ ရှေ့သို့ ဆတ်ခနဲ ကုန်းလိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ခေါင်းနှင့် ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်ကို ထိလုနီးပါးဖြစ်အောင် ငုံ့ရင်း ဟန်ယပ်တီကို ပခုံးစလွယ်သိုင်းအိတ်ထဲမှ ထွက်ကျအောင် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာမှ ဖြစ်မလာချေ။ ကျွန်တော်က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင်မှ ရှေ့သို့ ဆတ်ခနဲ ငုံ့လိုက်သည်မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုများ သွားသဖြင့် ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မျက်နှာနှင့် မှောက်လျက်ကြီး လဲကျသွား တော့သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းမူးပြေသွားသည့်အခါတွင်မှ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားရပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်ကျမှ ဟန်ယပ်တီသည် ပခုံးစလွယ်သိုင်း အိတ်ထဲမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထွက်ကျသွားတော့သည်။

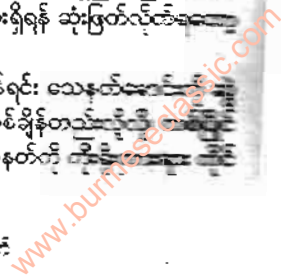
မြေအောက်ခန်း၏ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်ထဲတွင် ကျွန်တော်က ဒူးထောက်၍ ထိုသေနတ်ကို စိုးရိမ်တကြီး ငုံ့ကြည့်မိသည်။ သူတစ်ပါးကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလိုသော လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ကျည်

ဆန်မပါသော သေနတ်အား အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်နေခဲ့ခြင်းကို မိမိက ကောင်းလှသည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုသေနတ်ကို မတွေ့လိုက်ရပါချေ။ ကျည်တပ်ထဲတွင် ကျည်ဆန်ကိုးတောင် ကြောင်း သေနတ်ဒင်ပေါ်ရှိ ကျည်ဆန်လက်ကျန်ပြက်ရိယာတ ပြသနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို တွန်းလိမ်၍ သေနတ်ဒင်ကို သို့ တရွေ့ရွေ့တိုးသွားပြီး ပူး၍ ချည်နှောင်ထားခြင်း ခံရသော လက်ခေါင်းတစ် ခုကို သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဖြစ် လိုက်ပြီး နေခက်ဘက်တွင် ရှိနေသော သေနတ်ကို ကျွန်တော် ညာဘက်သို့ ပြုထွက်လာသည်အထိ ဘယ်ဘက်ပဲခဲးကို အပြင်းအထန် တွန်းလိမ်ပြီး ခတ်ခတ် ခဲခဲ ကြိုးပမ်းရပြန်သည်။ သို့သော် ကုတ်အင်္ကျီစက ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ကြား က ခံနေပြန်ရာ သေနတ်ပြောင်းဝသည် ကျွန်တော်ညာဘက်ဘေးမှ ရှေ့ဘက်သို့ သုံးလေးလက်မခန့် ပြုထွက်လာသည်အထိ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားရပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ဒူးနှစ်ဖက်ကွေး၍ ခြေထောက်နှင့် သေနတ်ပြောင်းဝ ဆလွင့် လက်မခန့်သာ ကွာတော့သည်အထိ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ခြေချင်းဝတ် နှစ်ဖက်ကို ချည်နှောင်ထားသော ဝါလာကြိုး အား သေနတ်နှင့် ပစ်ဖြတ်ရန် စဉ်းစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိစိတ်ကူးတီ ချက်ချင်း ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။ မျက်စိ အလွန်ကောင်းပြီး အလွန် လက်ဖြောင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကသာ ပစ်ခတ်နိုင်စွမ်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အလင်းရောင် မှုန်ဝါးဝါးသာရှိသော အခန်းကလေးထဲ၌ နောက်ပြန်ကြိုး ချည်နှောင်ထားခြင်း ခံနေရသောကြောင့် ထိုကျည်တိုက်ခံနေ သော လက်နှစ်ဖက်နှင့် သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ခန်းမျိုးကို လုပ်ဖူးလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ထိုစိတ်ကူးအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သော် ကျွန်တော့်ခြေထောက်ထိ ဖြတ်ပစ်ရန် စိတ်ကူးနေသော ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ဦး၏ ဆန္ဒသည် အလိုအလျောက် ပြည့်ဝသွားတော့မည်မှာ သေချာလှသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေထောက်ကို ငိုင်းအခတ် စည်ကြီးနှင့်တွဲ၍ ချည်နှောင်ထားသော ဆယ့်ရှစ်လက်မခန့်ရှည်သည့် သေနတ် လိမ် ဝါလာကြိုးကိုသာ အဓိက ပစ်မှတ်အဖြစ် ထားရှိရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့ သည်။

ကျွန်တော်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ ချိန်ရင်း သေနတ်ဒင်ကို လိုက်သည်။ ဤတွင် အကြောင်းအရာ သုံးမျိုး တစ်ချိန်တည်းသို့ တစ်ပြိုင် တည်းလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို တွန်းနှစ်သတ်

ထားရသဖြင့် သေနတ်က နောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆောင်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်တော့် ညာဘတ်လက်မှာ သွင်သွင်ကျိုးသွားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ဖန် တျားကြောင်းသာ အခန်းကလေးထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသော သေနတ်သံသည် ကျွန်တော့်နှုတ်ခတ်စလုံး အသွားအော်ဟစ်ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။ တတိယ အခတ်မှာ ဝိုင်အရက်စည်ပိုင်းကို ထိမှန်ပြီး ပြန်လွှင့်စဉ်လာသော သေနတ်ကျည် ဆန်သည် ကျွန်တော်ဆံပင်နှင့် လက်မဝက်ခန့် အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားသဖြင့် ဆံပင်အား လေတိုးသွားသည်ကိုပင် ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

စတုတ္ထအချက်မှာကား ဝါယာကြိုးကို လုံးဝ မမှန်ဘဲ လွှဲချော့သွားခြင်း ဝင်သည်။

နှစ်စက္ကန့် အကြာတွင် ကျွန်တော်က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဤနေရာတွင် တုံ့နှေးတုံ့နှေး လှုပ်နေ၍ မဖြစ်ပါ။ အကယ်၍သာ အပေါ်ထပ်တွင် အစောင့် တစ်ဦးတလေ ရှိနေမည်ဆိုပါက ချက်ချင်းလိုလို လာရောက်ကြည့်၍ မည်မှာ သေချာသည်။ ထိုမျှသာမကသေး၊ အခန်းထဲတွင် ပြန်၍ လွှင့်စဉ်လာ သောကျည်ဆန်သည် ကျွန်တော်ဦးခေါင်း နံဘေးနှင့် လက်မဝက်ခန့်ထက် ပိုနီး သော အကွာအဝေးသို့ ယခုအကြိမ်တွင် ထပ်မံ၍ လွှင့်စဉ်လာလေမလားဟု တွေးမိမည် ဆိုပါက သေနတ်မောင်းကိုပင် ဆွဲဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ယခု အကြိမ်တွင်လည်း နားကွဲလှမတတ် ဆူညံသွားသည့်အပြင် ညာဘတ်လက်မ သည် သွင်သွင်ကျိုးသွားရရှာလေပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စကို နည်းနည်းကလေးမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ဝိုင်အရက်စည် နှင့်တွဲ၍ ချည်နှောင်ထားသော ဝါယာကြိုးသည် နှစ်ပိုင်း ပြတ်သွားလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ထုံကျဉ်ပြီး သုံးမရသေးသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဝိုင် အရက်စည်ကို ထောက်ထားသော ဒေါက်တိုင်ကိုကိုင်၍ တုန်တုန်ယင်ယင် ထရပ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် နံရံပေါ်တွင် အခန်းသင့် ရှိနေသော စင်ကလေးတစ်ခု ပေါ်တွင် ဘယ်ဘက် တံတောင်ဆစ်ကိုကိုင်၍ အခန်းတံခါးဝဆီသို့ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ဘာဖြစ်နေသနည်းဟု လာရောက် စုံစမ်းမည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤတံခါးပေါက်ဝမှ မလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းလာရပေမည်။ ပစ်မှတ်အနေနှင့် ပြောရမည်ဆိုပါက ခြောက်ပေအကွာတွင် ရှိနေသော လူတစ် ယောက်၏ ကိုယ်လုံးကြီးသည် ဆယ့်ရှစ်လက်မခန့်ရှည်သော ဝါယာကြိုးကလေး ထက် ပို၍ ချိန်သားကိုက်မည်မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော့်ခြေထောက်များသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်နေကြသည်

တိုင်အောင် ထိုနေရာတွင် တစ်မိနစ်ခန့် ရပ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်သည် သေနတ်သံများကြောင့် အသွားသည်တိုင်အောင် ဘာသံများ ထပ်ကြားရပါ မလဲဟု နားစွင့်နေမိသည်။ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရပါ။

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် မြေအောက်ခန်း အလယ်သို့ရောက်သော စွန့်စွန့်စားစားနှင့် တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း ခုန်သွားပြီး မျက်နှာကြက်နားတွင်ရှိသော ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်မိပြန်သည်။ ကျွန်တော်ထက်လျှင် သော အစောင့်လူဆိုးက တံခါးပေါက်မှ ဝင်မလာဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့ကြည့် လေမလားဟု တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွင်လည်း ငုံ့ကြည့် နေသူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် သုံးလေးခါ ခုန်လိုက်ရာ တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သွားပြီး တံခါးလက်ကိုင်ကို တံတောင်ဆစ်နှင့် စမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။ တံခါးကို သော့ခတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်က တံခါးကို ကော့ခိုင်းလိုက်ပြီး သေနတ်ပြောင်းဝနှင့် တံခါးပေါ်မှ သော့ကို တွေ့သည်အထိ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ရှာလိုက်သည်။ ထို့နောက် သေနတ် မောင်းကို ဆွဲလိုက်၏။ ဒုတိယအချက်ကို ပစ်အပြီးတွင် ကျွန်တော့် ကိုယ်အလေး ချိန်ကြောင့် တံခါးသည် အပြင်ဘက်သို့ ဝုန်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် တံခါးရွက်သည် အထဲသို့ ပွင့်လေမည် လား၊ အပြင်သို့ ပွင့်လေမည်လား ဆိုသည်ကိုပင် ကြိုတင်၍ စဉ်းစားနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါချေ။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်ဦးခေါင်းကို အလစ်တွင် ချောင်းချိတ်ရန် အကြံနှင့် အပြင်ဘက်မှ စောင့်နေမည်ဆိုပါက တံခါးအပြင်ဘက်ရှိ စကြိုလမ်း ကလေးထဲသို့ ဝိုင်းခနဲ လဲကျလာသောအချိန်သည် ကျွန်တော့်ကို ချောင်းချိတ်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေသူ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် လည်း အရိုက်မခံရပါ။ မူးဝေစာကျင်သွားသော ကျွန်တော်သည် လဲကျနေရာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီးနောက် မီးခလုတ်ကိုရှာ၍ ပန်းနှင့် တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် ခေါင်းပေါ်တွင်ရှိနေသော မီးလုံးက လင်းမလာပါ။ ဤအိမ်ကြီးတွင် လျှပ်စစ် ဓာတ်အား မရှိတော့သည်ကိုထောက်၍ ဤအိမ်ကြီးတွင် လူမနေခဲ့သည့်ကြောင့် ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာပါသည်။

ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ကျောက်တုံးလှေကားကြီးသည် အောက်သို့ သို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ပထမလှေကားထစ်ကို ခုန်သွားပြီး နောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဟန်နိုင်ဘဲ တစ်ပတ်လည်၍ ပြန်လှည့်နေမိသည်။

နောက်ဘက်သို့ သူညီ၍ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် နောက်ပြန် ထိုင်ချလိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆိုနောက်တွင်ကား လှေကားပေါ်သို့ နောက်ပြန် ထိုင်ထပြီး တက်သော နည်းနှင့် သစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် တက်ခဲ့သည်။

လှေကားထစ်တွင်ရှိနေသော တံခါးကိုလည်း သော့ခတ်ထားကြောင်း တွေ့သိသော်လည်း သို့သော် ကျွန်တော်က မမူပါ။ ဟန်ယပ်တီထဲတွင် ကျည်ဆန် ငါးဘောင် ကျန်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုတံခါးသည် ပထမတစ်ချက် ဖန်လိုက်သည်နှင့်ပင် ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်ဘက်ရှိ စကြိုလမ်း ဆီသို့ သိုင်တီယိုင်တိုင်နှင့် ထွက်ခဲ့ရပြန်၏။

စကြိုလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပိတ်ထားသော တံခါးပေါက်တစ် ပေါက်စီရှိပြီး စကြိုလမ်း၏ထိပ်တွင် မှန်တံခါးတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးနား တွင်လည်း မှန်တံခါးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုတံခါးသည် နောက်ဖေးဘက်သို့ သွားရာ တံခါးဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်တွင် လှေကားအိမ်တစ်ခုရှိပြီး နောက် ဖေးဘက်သို့ ထွက်ရာတံခါးပေါက်ဆီမှ ကျွန်တော်ရှိနေသော နေရာဆီ အထိ ချုပ်ယက်ခတ်နေသော နေရာများ ရှိနေသည်။ စကြိုလမ်းထဲတွင် လူရှင်းနေပြီး ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် မည်မျှကြာအောင် တစ်ယောက်ထီးတည်း ဆက်၍ ရှိနေလိမ့်မည်မှာ မသေချာပါ။ ထို့ကြောင့် အချိန်ဖြုန်း၍တော့ မဖြစ်သေးချေ။

စကြိုလမ်းထဲတွင် ရှိနေသော ခြေထောက်ရာများ ဖျက်မသွားစေလိုပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဘေးနားတွင်ရှိသော တံခါးဆီသို့ လှမ်းလိုက်၏။ ဒီတံခါး ကိုတော့ သော့ခတ်မထားချေ။ ဤတံခါး၏နောက်ဘက်တွင် စကြိုလမ်းတစ်ခု ရှိနေပြန်သည်။ ဤစကြိုလမ်းသည် မီးဖိုချောင်ဆီသို့သွားရာ စကြိုလမ်း ဖြစ်သည်။ ရှေးကျပြီး အလွန်ကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးပါပေ။

ကျွန်တော်သည် မီးဖိုထဲသို့ဝင်သွားပြီး ကြောင်အိမ်မှန်သမျှကိုဖွင့်၊ အဆွဲ မှန်သမျှကို ဆွဲထုတ်ပြီး မွေနှောက်ရှာဖွေလိုက်သည်။ သို့သော် အချိန်ကုန်ရုံသာ ရှိသည်။ ဒီအိမ်ကြီးမှ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသူများသည် ပင်အပ်ကလေး တစ် ချောင်းကိုပင် ချန်ထားခဲ့ပုံ မရချေ။

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ရှိသော တံခါးကိုလည်း သော့ခတ်ထားပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုတံခါးပေါက်မှ ခြံဝင်းထဲသို့ ထွက်လိုက်ရ၏။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘေးဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ တစ်ဧကခန့်ကွယ်

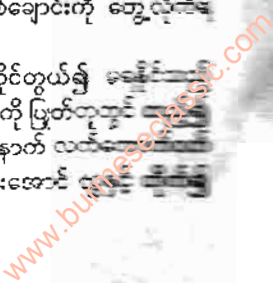
သော ထိုခြံဝင်းကြီးအတွင်းရှိ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များသည် ပြုပြင်ညှိနှိုင်း နေထိုင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သစ်သားအဆောက်အအုံနှစ်ခု ရှိ သည်။ တစ်ခုမှာ မော်တော်ကား ထားနိုင်သည်အထိ ကျယ်ဝန်းပုံရပြီး ကျန်တစ် ခုမှာ ထိုအဆောက်အအုံ၏ တစ်ဝက်ခန့်သာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် နှင့် ပိုနီးသော အဆောက်အအုံငယ်ကလေး ရှိရာသို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် သွင်းထစ် သွားရပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ပတ္တာပေါ်တွင် မြင်မကောင်းအောင် တွဲသောင်း ကြီးဖြစ်နေသော သစ်သားတံခါးကြီးကို ပခုံးနှင့် တွန်းဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ဝင်လိုက် သည်။

ဤအဆောက်အအုံကလေးမှာ ယခင်က လက်သမားအလုပ်ရုံကလေး တစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ဟန်တူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ညစ်ပတ်ပေရေ နေသော ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် ခုံတန်းလျားရှည်တစ်ခု ရှိနေပြီး ထိုခုံတန်းလျား ပေါ်၌ သံချေးတက်နေသော သံပြုတ်တူကြီးတစ်ခု တပ်ဆင်လျက်သား ရှိနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သာ ဤပြုတ်တူသည် အသုံး ပြု၍ ရနိုင်သေးသည် အနေအထားတွင် ရှိပြီး ဝါယာကြိုးကို ဖြတ်နိုင်မည် ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို ရှာတွေ့သည်ရှိသော် သံပြုတ်တူသည် ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းကောင်းကြီး အသုံးဝင်လာစရာ ရှိသည်။

သို့သော် အခန်းထဲတွင် ဝါယာကြိုးကို ဖြတ်နိုင်မည့် ပစ္စည်းဆို၍ ဘာမှ မတွေ့ရပါ။ အခန်းထဲတွင် ရွှေပေါ်စာများနှင့် အမှိုက်သရိုက်များ ထည့်ထားသော သုံးထပ်သား သေတ္တာတစ်လုံးရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က ထိုသေတ္တာကို သစ်သားချောင်း တစ်ချောင်းနှင့် ထိုး၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲချ လိုက်ပြီး အထဲမှ ပစ္စည်းများကို မွေနှောက်ရှာဖွေရတော့သည်။ ထိုသေတ္တာထဲ တွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရှိနေသည်။ သစ်သား အတိုအစများ၊ ကွေးကောက်နေသော သံထည်ပစ္စည်းများ၊ သံချေးတက်နေသည့် ဝက်အူများနှင့် နောက်ဆုံးကုမူ အလွန် တောင်းနွမ်းပြီး သံချေးတက်နေသော လှေအင်္ကျီတစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက် နေတော့သည်။

ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများမှာ ထုံကျဉ်ပြီး ကိုင်တွယ်၍ မနိုင်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် အဆိုပါ လှေသွားကို ပြုတ်တူနှင့် သေတ္တာ ညှပ်ရသည်ကပင် ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာမြင့်သည်။ ထို့နောက် လှေထဲသို့ ဝင်ရောက် တွင် ချည်နှောင်ထားသော ဝါယာကြိုးများ ပြတ်သွားအောင် လှေထဲသို့

မြတ်ရသည်တ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ကြာသည်။ တကယ်ကတော့လည်း ဒီမျှ လောက် အချိန် ကြာသင့်ဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် လက်ကို နောက်ပြန်အတုပ် ခံနေသောကြောင့် လွန်၍ တိုက်သောအခါ မမြင်ရတဲ့ စမ်းတဝါးဝါး လုပ်နေရ သဖြင့် ငို၍ ကြာမြင့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ညီညွတ်စွာ မထိခန်း မထိခန်း မထိခန်းအောင် ထုံကျဉ်နေ၍လည်း ဖြစ်သည်။

သိသာကြီးများကို ဖြတ်တောက်ပြီးနောက် ကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်ကြည့် သော်လည်းကောင်း၊ လက်နှစ်ဖက်စလုံးသည် ညီမည်းဖူးရောင်၍ နေသည်သာမက ထုတ်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် လက်ချောင်းများမှာ ပေါက်ပြဲပြီး သွေး အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ ထိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များမှာ သံသေတက်နေသော လွှဲသွားကြောင့် ရရှိလာသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ဖြစ် သဖြင့် မေးခိုင်းရောဂါပိုး မဝင်ပါစေနှင့်ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်ရပါတော့ သည်။

ကျွန်တော်သည် လဲချထားသော သေတ္တာပေါ်တွင် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် ထိုင်ရင်း လက်နှစ်ဖက်စလုံး၌ သွေးများ ပြန်၍ စီးဆင်းလည်ပတ်လာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ကျွန်တော်လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အပ်တစ်ထောင်ခန့်နှင့် အထီးခံနေရသလို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် နာကျင်လှသော ဝေဒနာ ကို ခံစားနေရသဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျိန်ဆဲနေမိပါသည်။ ထို့နောက် ကျိုးနေ သော လွှဲသွားကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ ခြေချင်းဝတ် နှစ်ဖက်ကို ပူး၍ ချည်နှောင်ထားသော ဝါယာကြိုးအား လွန်၍ တိုက်၍ဖြတ်ရင်း ခုနကလိုပင် ကျိန်ဆဲမိပြန်သည်။ ထုံကျဉ်နေသော ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံး သွေးပြန်၍ လျှောက်လာကြသည်အထိ စောင့်ခဲ့ရပြန်၏။

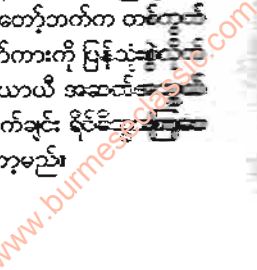
ဤတွင် ကျွန်တော်က ရှုပ်အင်္ကျီစက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် နာနေသော ညာဘက်ရင်ဘတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီစက် ချက်ချင်းလိုလို ဘောင်းဘီ ခါးပတ်ကြိုးအောက်သို့ ပြန်သွင်းလိုက်မိသည်။ ကြာကြာသာ ကြည့်မိမည်ဆို ပါက ယခု ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာထက် နှစ်ဆတိုးလာမည်ကို စိုးရိမ်ရပါသေး သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးဘက် တစ်ခြမ်းလုံးတွင် ခြောက်သွေ့နေသော သွေးကွတ် ကြီးများ ဖူးလွှမ်းနေသည်သာမက သွေးကွတ် မရှိသော အသားအပေါ်မှ နေရာ လွတ်များတွင်လည်း ဖူးဖူးရောင်နေသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြီးများက မင်းမူနေ ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးကန်လေ့ကျင့်ခန်းယူသလို လိုမိကန်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံး၏ ညာဘက်ခြမ်းကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး ကန်သွား

သည်။ အကယ်၍ ဘယ်ဘက်ခြမ်းကိုသာ ကန်ခဲ့သော် တန်ထပ်ထပ် ကြောင့် ခြေဖျားကလေးတွေ ကျိုးကုန်နိုင်သည်ဟု နာနာကြာညီကြညီ လိုက်မိသည်။ သို့သော် သူ ဘက်မှား၍ ကန်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့သည်။

ကျွန်တော် လက်သမားအလုပ်ရုံကလေးထဲမှ ထွက်လာသောအခါ ထဲထဲ ထဲတွင် ဟန်ယပ်တီကို အဆင်သင့် ကိုင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မသွားတော့ပါ။ သွားလျှင်လည်း ခြေရာတွေတလွဲလွင် ဘာကိုမှ တွေ့ရလိမ့်မည် မထင်။ ခြေရာတွေကိုတော့ ဟာဒင်ဂါ၏ တပည့်တွေ အတွက် ထားခဲ့တော့မည်။ အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် ကျောက်စရစ်ခင်းထားသော ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန် မော်တော်ကားလမ်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ထိုလမ်းအတိုင်း ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ အပြင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့၏။ ဒီအတိုင်းလိုက် ရင်း လမ်းတစ်လမ်းဆီသို့ ရောက်ရပေလိမ့်မည်။

တလှမ်းနှစ်လှမ်း လျှောက်ပြီးသောအခါ ပျံ့လွင့်နေသော အာရုံစူးတီ ပြန်လည်စုစည်းပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် စဉ်းစားလိုက်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တွယ်သွားသူသည် ကျွန်တော့်ကို ဒီအရုပ်အရင်းထဲက ခေတ္တခဏ ပျောက်ကွယ် နေအောင် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် စီးနေသော မော်တော်ကားကိုလည်း ထိုနေရာတွင် ဒီအတိုင်း ထားခဲ့လိမ့်မည် မထင်။ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ထားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ဘယ်နေရာမှာ ရွှေ့ထားနိုင်သလဲ၊ တေဗယ်လ်၏ မော်တော်ကားကို ကေဗယ်လ်အား ဝှက်ထားသည့်နေရာမှာဝင် ဝှက်ထားခဲ့သော် သိပ်လွယ်မသွားပေဘူးလား။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တားဂိုဒေါင်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ရပြန်ပါ၏။

မှန်ပါသည်။ ကားက ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်တ ထားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားကုရှင်ပေါ်သို့ နောက်မှီ၍ ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် မိနစ် အနည်းငယ်ကြာအောင် ထိုင်နေလိုက်ပြီးနောက် မော် တော်ကားထဲမှ ပြန်ထွက်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထံ ကျွန်တော် ပျောက်နေသည်ကို လူမသိအောင် တမင်ဖန်တီးထားခဲ့သည်ဆိုပါက ကျွန်တော် ပြန်လွတ်လာသည်ကိုစွက် လူမသိပါမူ ကျွန်တော်ဘက်က တစ်တူထိ အသာ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ ဒီမော်တော်ကားကို ပြန်သွားခဲ့လျှင် အညံ့နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ကို လောကကြီးနှင့် ယာယီ အဆင်အတိုင်း ဖြတ်ထားခဲ့သူများက ကျွန်တော် လွတ်လာကြောင်း ချက်ချင်း ခိုင်ခံ့စွာ ကြေညာ ထိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ခြေထောက်ကိုပဲ အားကိုးရတော့မည်။

ကျွန်တော် နှိပ်စက်ခံရရက်သောအခါ ရေအိုင်များ၊ ရွှံ့ပွက်များနှင့် လှည်းလမ်းကြောင်းသာသာ လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်ဘယ်ဘက်တွင် အလွန် ခက်ခဲစွာသော တောင်ကုန်းတစ်ခု ခံနေသဖြင့် ကျွန်တော်က ညာဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသောအခါ လမ်းဆေးတွင် နက်တလီကွန်မွန်းသို့ နှစ်မိုင် ဟု နေထေးသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု နှုတ်နေသော ဒုတိယတန်းစား လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့ရပြန်၏။

နက်တလီကွန်မွန်း ဆိုသောရွာသည် လန်ဒန် - အယ်ဖရင့်ဂန် လမ်းမကြီး၏ တွင်ရှိပြီး အယ်ဖရင့်ဂန်နှင့် ဆယ်မိုင်ခန့် ဝေးကွာပါသည်။ သည်အတိုင်း ခုန်ပါက ကျွန်တော် စကားပြောခဲ့သည့် လမ်းဘေး တယ်လီဖုန်းရုံကလေးမှ နောက်မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာရှိ လူသူ မရှိသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော နက်တလီကွန်မွန်းသို့ ရောက်အောင် တစ်နာရီခန့် လာခဲ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကြာမြင့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်ခြေထောက်သည် အလွန် နာကျင်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအပြင် ဘိုင်စကယ်စီးလာသူများနှင့် မော်တော်ကား တစ်စီးတလေ မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရတိုင်း လမ်းဘေးရှိ ချုံပုတ်များနောက်သို့ ဆင်းပြီး ပုန်းပုန်းနေရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် နက်တလီကွန်မွန်းကိုပင် လယ်တွင်းထဲမှ ကွေ့ဝိုက်၍ ရှောင်ခဲ့ရပြီး လမ်းမကြီးနံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ချုံပုတ်တစ်ခု၏ နောက်ဘက်ရှိ ချိုင့်ခွက်ထဲတွင် ဝှေးထောက်လဲလျောင်းရင်း အနားယူမိသည်။ အေးချမ်းလှသော အောက်တိုဘာလ၏ နံနက်ခင်းတွင် သက်ရှိသတ္တဝါများ၏ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝ မမြင်မတွေ့ ရပါချေ။

ကျွန်တော် သိပ်မောပန်းနေပါသည်။ မည်ရွှေ့မည်မျှ အထိ မောပန်းနေသနည်း ဆိုပါက ကျွန်တော်ရင်ဘတ်က ဝေဒနာကိုပင် သတိမရတော့ချေ။ ကျွန်တော်သည် ရေခဲတိုက်က အလောင်းကောင်ကြီးပမာ အရိုးခိုက်အောင် ချမ်းနေပြီး စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ လှုပ်ယမ်းနေသော ရုပ်သေးဆရာ၏ လက်ထဲက ရုပ်သေးရုပ်ပမာ တခိုက်ခိုက် တုန်နေပါသည်။

ဝိလ်ရှိုင်းယားနယ်တွင် ကားသွားကားလာနှုန်းမှာ လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်နှင့် လုံးဝ မတူချေ။ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ကားသုံးစီးနှင့် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးသာ ဖြတ်သန်းသွားပါသေးသည်။ သို့သော် ထိုကားလေးစီးကို လုံးဝ မတားရဲပဲ။ ကျွန်တော် တားချင်သည့်ကားမျိုးမှာ ယာဉ်မောင်းသူ တစ်ယောက်တည်းသာ

ပါလာသော လော်ရီကား သို့မဟုတ် ကားဝယ် တစ်စီးစီသာ ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်လို ပုံပျက်ပန်းပျက် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ထွက်ခွာသော သူတို့က မည်သို့မည်ပုံ တုံ့ပြန်ကြမည်ကို မသိနိုင်သေးပါ။

နောက်ထပ်လာသော ကားတစ်စီးထဲတွင် လူနှစ်ယောက် ထိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က တွေ့ဝေတုံ့ဆိုင်းမနေပဲ။ ကားထဲတွင် ပါလာသော သူများ၏ ယူနီဖောင်းများကို မမြင်ရခင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်လာသော ကြီးမားလှသည့် အနက်ရောင် ဝူစကီကားကြီးကို ကျွန်တော်က မှတ်မိလိုက်သည်။ ထိုကားကြီးသည် လမ်းဘေးတွင် လျော့ခနဲ ထိုးရပ်သွားပြီးနောက် တားပေါ်မှ ခပ်ထွားထွား ရဲတပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ချမ်းသာသွားသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်ဆီသို့ လျှောက်လာပါတော့သည်။ သူက ကျွန်တော်ကို ဆွဲထူပေးရင်း မေးလိုက်သည်။

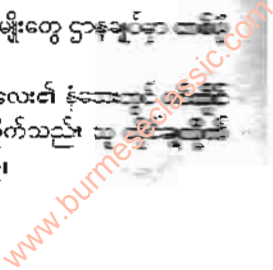
“မစ္စတာကေဗဲလ် မဟုတ်လားဟင်၊ ခင်ဗျား မစ္စတာကေဗဲလ် မဟုတ်လား” ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီ အတွင်း တော်တော်လေး ရုပ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း ရွတ်တီ မမှတ်မိတော့လောက်အောင်တော့ ဖြစ်မလာသေးပါချေ။ ကျွန်တော်က တုတ်မှန်ကြောင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီလောက်က စပြီး ရဲကား ခြောက်စီးလောက်နဲ့ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားတဲ့ စစ်ထားတွေက ဆရာ့ကို လိုက်ရှာနေကြတာဗျ၊ ကဲ... ခုမှတော့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အနားယူပါတော့ ဆရာ”

“အေး... ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒါလေမယ့် ဟောနီ ထိုင်နဲ့ ကတော့ ငါထိုင်လိုက်ရင် ပြန်ဆေးလို့ကြောင့်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ဘယ်တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရွံ့စိန်စိန် ပြောပေးနေသော ကျွန်တော်က ထာသာသို့တက်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။ ဤတွင် ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒါကိုတော့ စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာ၊ ဒီလိုကားမျိုးတွေ ဌာနချုပ်မှာ ထိုင်တဲ့ တစ်ပင်ကြီး ရှိပါတယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ယာဉ်မောင်းရဲသားလေး၏ နံ့သာသွားနှင့် ရင်း အသံလွှင့် စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့... သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားက စထွက်တော့သည်။

“ဆရာဝန်ဟာ ရဲစခန်းမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဝိုင်လီနဲ့အတူ စောင့်နေပါတယ်”

ကျွန်တော်က ကမန်းကတန်း ဝင်တာဖြစ်လိုက်သည်။
ဒီမှာ တစ်ကြပ်ကြီး၊ ခဏနေစမ်းပါဦး။ ကေဗဲလ်တစ်ယောက် သေရာက ပြန်ခွင့်လာတယ်လို့ သွားမပြောလိုက်နဲ့နော်၊ ဒီကိစ္စကို ဖုံးဖိထားစမ်းပါ။ ပြီးတော့ လူတွေက ကျုပ်ကို မမှတ်မိတဲ့နေရာဆီကိုပဲ ခေါ်သွားစမ်းပါ။ ဒီတော့ အုပ် ခဏတစ်ဖြုတ် လူမမြင်အောင် ဝန်းအောင်းနေလို့ရမယ့်နေရာ တစ်နေရာ တို့ ခင်ဗျား သိသလား”

သူက နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲဗျ”

“ဟာ... အဲဒီကိစ္စက သိပ်ကို အရေးကြီးတယ်၊ အဲလေ... သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ အဲဒီလို နေရာမျိုးကို ခင်ဗျား သိသလား”

တစ်ကြပ်ကြီး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ခက်တာပဲဗျာ၊ မလွယ်ဘူး မစွတာကေဗဲလ်ရ”

ဤတွင် ယာဉ်မောင်းရဲသားလေးက ဝင်ကယ်သည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ဆိုရင် ဖြစ်မလား မသိဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက သူ့အမေအိမ်ဆီ ခဏ သွားနေတယ်။ မစွတာကေဗဲလ် နေမယ်ဆိုရင် ဖြစ်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ထပ်မေးသည်။

“အဲဒီနေရာက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိရဲ့လား၊ တယ်လီဖုန်း ရှိသလား၊ အယ်ဖရင်ဂန်နဲ့ကော နီးသလား”

“ဆရာပြောတဲ့အချက် သုံးချက်စလုံးနဲ့ ကိုက်ညီပါတယ် ဆရာ”

“သိပ်ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ကျေးဇူးပါပဲကွာ။ ကဲ... တစ်ကြပ်ကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာသမား ကြီးကြပ်ရေးမှူးကို ကျုပ်မိန်းမနဲ့ အတူတူ အဲဒီအိမ်ကို လိုက်လာခဲ့ဖူးသီးသီးသန့်သန့် ပြောဗျာ။ ပြီးတော့လည်း အလွယ်တကူ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါပါ လိုက်ခဲ့ပါလို့ပြော၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း အယ်ဖရင်ဂန်မှာ ခင်ဗျားတို့ ရဲအဖွဲ့နဲ့ သိပ်အဖွဲ့ကျပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်တလေများ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြုပြီး အပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို လှန်

ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်လုံးမှာ ဒက်ရာ...
သော သွေးများကြောင့် နီရဲရဲ ညစ်ပုပ်ပုပ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ကဲ... ရှိလီ၊ မင်းက စတာလင်မော့ရဲ့စံချိန် ကန့်အောင် ထော်...
ကို သိပ်မြန်မြန်မောင်းချင်တဲ့အကောင်၊ ကဲ... အခု မောင်းစင်တော့ ဒါ...
ဥဩကိုတော့ လုံးဝ မဆွဲနဲ့နော်”

ထို့နောက် သူ့က စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး အသံခပ်တိုတိုနဲ့ ကမန်းကတန်း ပြောနေလေတော့သည်။

“ကျုပ် ဘယ် သောက်ဆေးရုံကိုမှ မတက်ဘူးဗျာ၊ ဒါ နောက်ဆုံးပြောခြင်းပဲ”

အသားညပ်ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်နှင့် ဝီစကီ သုံးလေးပက် ဗိုက်ထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ယခင် ထုံးစံအတိုင်း လူမြင်တတ်စရာ ပြန်ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါ စတားထုန် ပြောလိုက်တာပါပဲ”

ကျွန်တော့်ကိုဦးကြည့်ပြီး စစ်ဆေးနေသော ဆရာဝန်ကလည်း ခပ်အေးအေး ပြန်ဖြေသည်။

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို အတင်းအကျပ် ပြောပိုင်ခွင့် မရှိတဲ့အတွက် လမ်းနည်းပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ကသာ အကျပ်ကိုင်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ခုချက်ချင်း ဆေးရုံတင်ပြီး ကုဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ နံရိုးနှစ်ချောင်းသာ တွဲအက်သွားတဲ့အပြင် နောက်တစ်ချောင်းကတော့ ကျွန်တို့နေတာ၊ ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးရွားပြီး၊ ဘယ်လောက်အထိ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ခုတော့ ပြောနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်မျက်စိကလည်း ဓာတ်မှန်မျက်စိ မဟုတ်တော့ မပြောတာသိဦး”
ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ဖျောင်းဖျရပြန်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ အခု ဒေါက်တာ စည်းပေးထားတဲ့ ပတ်တီ...
တို့နေတဲ့ နံရိုးတွေ သိပ် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာသိဦး”

“အေးလေ၊ ခင်ဗျားက ကော့ကော်ကံကား ကိုးရိုးကား...
တော့ အဲဒီလို ဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထက်...
နေတာက ခင်ဗျား နမိုးနီးယား ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဗျာ၊ နံရိုးလည်း...”

ထည်း ဖြစ်တဲ့လူတွေ သူ့သန်မှာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပဲ”

“ရယ်နော့တွေ လာပြောမနေပါနဲ့ဗျာ”

ခေါင်တာတ ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ခုတ်တစ်ဖက်စွန်း၌ ဝင်ထိုင်နေသော မေရီတို့သာ လှမ်းပြောတော့သည်။

“သူတို့ ဝံ့စွိုက်ပါဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း သူ ကိုယ်ပုလာရင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အဖေ နှစ်နှစ် ပြောင်းလဲသွားရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ချွေးတွေ သိပ်ထွက်လာရင် ကျွန်ုပ်ကို သူ့အဖေ အကြောင်းကြားပါနော်၊ ကဲ ကျုပ် နောက်ဆုံး ပြောခဲ့ချင်တာကတော့ ချွေးထောင့်ပဲလဲဟာ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်နာရီလုံးလုံး အိပ်ရာထဲမှာပဲ လဲနေရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုမှ မနေဘူးဆိုရင် သူ့ကျန်းမာရေးကို ကျုပ် လုံးဝ တာဝန် မယူနိုင်ဘူး၊ အိပ်”

သူက ဆေးအိတ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်က အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်ပြီး ရှုပ်အကျီ အသစ်တစ်ထည်ကို စဝတ်တော့သည်။ အကျီစဝတ်ရသည်မှာ နာတော့နာသည်။ သို့သော် မခဲမရပ်နိုင်အောင် အလွန်အကျွံ နှာခြင်းတော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကို မေရီကော ဟာဒင်ဂါကပါ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မဟန်ကြပါ။ ဤတွင် မနေနိုင်ရှာသော ဝိုင်လီက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ကေဗဲလဲ၊ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်နေတာလား၊ ဒေါက်တာဂိုက်လော ပြောသွားတာကို ခင်ဗျားလည်း ကြားသားပဲ ဥစ္စာညွှန်မှုကြီးကကော သူ့ကို ဘာပြုလို့ မတားတာလဲဗျ”

ဟာဒင်ဂါက အကျေအလည် ရှင်းပြသည်။

“ဒီလူ နူးနေပြီဗျ၊ သူ့ကို သူ့မိန်းမကတောင် မတားတော့တာ ခင်ဗျားလည်း မျက်မြင်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီလောကကြီးမှာ ကိစ္စတချို့ဟာ သက်သက်မဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲလို့ သူက ထင်နေတာဗျ”

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်ကို ပြူးတူးပြတ်ကြည့်ရှင်း ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကဲ . . . မင်း အခုလို တစ်ကိုယ်တော် လူစွမ်းကောင်း ထလုပ်တော့တာတွေ ဖြစ်လာသလဲ၊ မင်းပဲ အလူးအလဲ ခံလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လည်း မင်းတစ်ယောက်တည်း စုံစမ်းလို့ ဘာတွေကို မည်မည်ရရ သိလာခဲ့ရသလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီတော့ တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်ကောင်း ဇွတ်လုပ်တာထက် စုပေါင်းဆောင်ရွက်မှုက ပိုပြီး တာသွားတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ မင်းက ‘မားဘည်’ လို့ တစ်ယောက်တည်း

လျှောက်ရမ်းနေတာ ငါသဘောမတူဘူး၊ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ ဝမ်းနည်းလမ်း၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်ဆင့်လုပ်မှ ရာဇဝတ်မှုကြီးတွေကို တွန်းလှန်ပစ်နိုင်မယ်ဆိုတာ သိသားပဲ မဟုတ်လားကွာ”

ကျွန်တော်က ဝန်ခံလိုက်သည်။

“အေးဗျာ၊ ကျုပ် အဲဒါတွေကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတိစ္ဆာပိုးတွေ အဲဒီလို စိမ်မြေနမြေ လုပ်လို့ မရဘူးဗျ၊ အချိန် သိပ်မရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ စတာနာဗီ ကျုပ်ကို ဖမ်းထားတဲ့အိမ်ကို စောင့်ကြည့်ပြီး အက်ခတ်ဖို့ မြေရာတွေကို စစ်သေးဖို့ စုံထောက်တွေ လွှတ်ပြီးပလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကဲ . . . မင်းက ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို အချိန်မဖြုန်းဘဲ ပြောပြစမ်းပါကွာ”

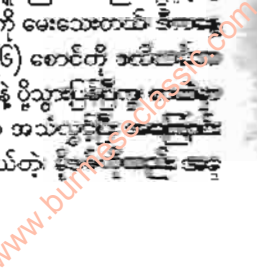
“ပြောမယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဘာပြုလို့ ကျုပ်ကို နှစ်နာရီလုံးလုံး အချိန်တုန်းနဲ့ ပြီး လိုက်ရှာခဲ့ကြတယ် ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဘာပြုလို့ ကျုပ်ကို အိပ်ရာထဲက လုံးဝ မထရဘူးလို့ အမိန့်အာဏာနဲ့ မတားသလဲ ဆိုတာရယ်၊ အဲဒါတွေကို ခင်ဗျားက အရင် စပြောဦးလေဗျာ”

သူကလည်း ခပ်တွင်းတွင်း ပြန်ဖြေသည်။

“မိခင်ကို ခိုးဝင်ခဲ့တာ၊ လူတွေ သတ်သွားတာ၊ မိစ္ဆာပိုးကို ခိုးသွားတာ၊ အဲဒီကိစ္စတစ်ခုလုံး သတင်းစာတွေက သိသွားကြပြီ၊ မျက်နှာဖုံးမှာ ခေါင်းစီးစာလုံးမည်းကြီးတွေနဲ့ ဖော်ပြနေကြပြီဗျာ၊ အေးကွာ . . . မိစ္ဆာပိုး အဆိုးဆုံးဆုံးဆုံး ဆိုတဲ့သတင်း ပါလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ တို့က လုံးဝ မျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူး ခုတော့ တစ်နိုင်ခံလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေကြပြီ၊ မင်း အဲဒီ သတင်းစာထို့ ဖတ်ကြည့်ဦးမလား”

“အချိန်ကုန်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့ဗျာ၊ဒါပေမယ့် ဒါလောက်ကလေးနဲ့တော့ ခင်ဗျား ဦးနှောက်ခြောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါထက် ပိုတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း လူနဲ့ခဲ့ခဲ့ နာရီခွဲခွဲလောက်တုန်းက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မင်းကို မေးသေးတယ်၊ အခု မနက်ပိုင်းတုန်းက မိတ္တူကူးစက်နဲ့ ပွားထားတဲ့ စာ (၆) စောင်ကို သတင်းတိုက်ကြီးခြောက်တိုက်ဆီကို အထူးဆက်သားနဲ့ ပို့သွားပြန်တာ၊ စာတော့ သူ့ ပထမ တောင်းဆိုချက်ဖြစ်တဲ့ ဘီဘီစီက အသံလွှင့်တဲ့ အထက်ပိုင်း ပြန်ရမယ် ဆိုတာကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်တဲ့”

ထက်ထိ မဖျတ်ဆီးသေးဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ လာမယ့် တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်း သူ့ဆီမှာ ဆေးဝါးတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ သူက အဲဒီ ရောဂါပိုးတွေ တိုသုံးခွဲ ဝန်လေးဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း သက်သေပြမယ်တဲ့”

“ဒီဘာ အဲဒီသတင်းကို သတင်းစာတွေက ဖော်ပြကြမတဲ့လား”

“သတင်းစာထဲ ထည့်ကြလိမ့်မယ်၊ အစက စပြောရရင် သတင်းစာ အယ်ဒီတာတွေက စကော့တလန်ယဒ်ကို စပြီး ဆက်သွယ်ခဲ့ကြတာ၊ ဒီတော့ ဆက်ထောက်ရဲမင်းကြီးက ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆီ သတင်းပို့လိုက်တယ်၊ အခု သူတို့ အနေပေါ် အစည်းအဝေး ထိုင်နေပြီလို့ ငါသိရတယ်၊ အဲလေ . . . ဝန်ကြီး အဖွဲ့တော့ ဒီသတင်းကို သတင်းစာထဲ မထည့်ဖို့ အမိန့်ထုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သတင်းစာဆရာတွေက သိပ်ခေါင်းမာတယ်၊ သူတို့ ပြောတာကတော့ ‘လုပ်သား ပြည်သူတွေကို အလုပ်အကျွေးပြုတဲ့ အစိုးရသာ ဖြစ်ရမယ်’တဲ့၊ ‘အစိုးရကို လုပ် သားပြည်သူတွေက အလုပ်အကျွေး မပြုနိုင်ဘူး’တဲ့၊ ဒီတော့ လုပ်သားပြည်သူ တွေအတွက် အကြီးအကျယ် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခါမျိုးကျရင် အဲဒီသတင်း မျိုးကို လုပ်သားပြည်သူတွေ သိခွင့်ရှိတယ်’ လို့ ပြန်ပြီး ဆင်ခြေပေးကြတယ်၊ နောက်တစ်ချက်လည်း ဒီကိစ္စမှာ သတင်းစာတွေဘက်ကသာ ခြေလှမ်း တစ်ချက် မှားခဲ့ရင် လုပ်သားပြည်သူတွေက သည်းခံကြမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ခုလောက်ဆိုရင် လန်ဒန်ထုတ် ညနေသတင်းစာတွေကို စရောင်းနေကြလောက် ပြီ၊ ခေါင်းစီး အကြီးကြီးတွေ တပ်ကြမှာ မြင်ယောင်မိသေးတယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“မှန်တယ်၊ ဒီကိစ္စက ဘူးပေါ်သလို ပေါ်နေပြီပဲ”

ကျွန်တော်က မေရီကို အကဲခတ်လိုက်၏။ မေရီသည် ကျွန်တော်မျက်နှာ ကို လုံးဝ မကြည့်ဘဲ မျက်နှာသေကလေးနှင့် လက်ကြယ်သီးများကို တပ်ပေးနေ သည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာ ဗရမ္မ ရှိနေသောကြောင့် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ပတ်တီး စည်းထားရရာ ခံရသည်မှာ သိပ်မသက်သာလှချေ။

“အဲလေ၊ ဘောလုံးပွဲလောင်းတာလောက်ကို အကြီးအကျယ် အရေးလုပ် ပြီး ပြောဆိုနေကြရတဲ့ အင်္ဂလန်သူ အင်္ဂလန်သားတွေအတွက် လက်ဖက်ရည် ဝိုင်းမှာ ပြောစရာ ဘာသာရပ်တစ်ခု ရလာတာပေါ့ဗျာ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်က မနေ့ညက ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို (ငိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် သွားတွေ့ခဲ့သည်ကို ချန်လှပ်၍) အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်စကား ဆုံးသွားသောအခါ ဟာဒင်ဂါက ပြန်ဖြေသည်။

“အေးကွာ၊ မင်းစကားတွေကတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ညကြီးမင်းကြီးမှာ မေရီ မသိအောင် အိပ်ရာထဲထည့် ခြင်း နှိုင်းယားတစ်နယ်လုံး လိုက်မေ့နေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနည်းက အထူးအဆန်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ရာထဲကနိုးပြီး စစ်ရင် ဆေးရင် အဖြေမှန် တစ်ဝက်လောက်ကို ရနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကြိုပြောပြီးမှ သွားရင်တော့ ခင်ဗျားက အာသာနဲ့ တားမြစ်မှာ သေချာတယ်”

သူကလည်း ခပ်မာမာ ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ငါကသာ တားမြစ်ခဲ့ရင် မင်း ခုလို နံနိုးတွေ အပိုင်ခိုင် ကျိုးကုန်စရာ မရှိဘူးပေါ့”

“ခင်ဗျားကသာ တားလိုက်မယ်ဆိုရင် သံသယဖြစ်နိုင်သူ စာရင်းတို့ ငါး ယောက်လောက်အထိ လျော့ချနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ကျုပ်တ သူတို့ငါး ယောက်စလုံးကို တရားခံ မိခါနီးနေပြီလို့ ပြောခဲ့တာ၊ ဒီတော့ သူတို့အထဲတစ် ယောက်ယောက်က လန့်ဖျပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ ကြံစည်တာပေါ့”

“အဲဒါက မင်းရဲ့ယူဆချက်ပဲ”

“နေပါဦး၊ ဒါထက်ကောင်းတဲ့ယူဆချက် အများမှာ ရှိသေးလို့လား၊ ဒီတော့ လုပ်ငန်းစဉ်အနေနဲ့ ချက်စင်ဟစ်ကို အချုပ်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒီငတ်မှာ မသင်္ကာစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

ဟာဒင်ဂါက တပျာတယာ ဝင်ဖြေသည်။

“ဟ . . . နေစမ်းပါဦး၊ မင်း မနေ့ညနေက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီ တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြန်ဖြေသည်။

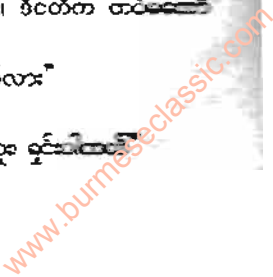
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်နည်းကျပ်ဟန်နဲ့ စစ်ဆေးပါရအောင် ခွင့်တောင်းလိုက်တာ၊ တကယ်ပြောရရင် ခင်ဗျားက ခွင့်ပြုမှာမှ မဟုတ်တာ”

“မင်း တော်တော် လှလည်ကျတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းက ချက်စင်ဟစ်နဲ့ တပ်ဆ တော်သားဘဝကို စုံစမ်းခိုင်းထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီငတ်က တင်ဆောင် ထောက်ပံ့ရေးတပ်မှာ ယာဉ်မောင်းလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့”

“ဒါဆိုရင် ဟုတ်ပြီပေါ့၊ သူ့ကို မမ်းမယ် မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သူ့ညီမကကော”

“သူ့ညီမနဲ့ အမေကတော့ ဘာမှ မဆိုင်ရှာပါဘူး ငှင်းသီးထည့်”

"ထားပါလေ၊ ဒီတော့ ကျန်လူလေးယောက်ကို မသင်္ကာစရာ မရှိဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား"

"ကျုပ်တို့ဘာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ချရတယ်လို့ မပြောချင်ဘူး၊ ဥပမာ ဝိုင်းမုတ်တို့ ဝေးဘရစ်ချ်ကိုပဲကြည့်၊ သူဟာ လျှို့ဝှက်ကိတ်ဝယ်ရေးမှတ်တမ်းတွေကို ဖတ်ခွင့်ရထားလို့ ဒီတော့ ဒေါက်တာဟတ်နဲလ်ကို အတင်းအဓမ္မ ခြိမ်းခြောက်ပြီး နိုင်နိုင်ဆဲအနေအထားမှာ ရှိနေတယ်"

"မင်း မနေ့ညက ပြောတော့ ဟတ်နဲလ်ကို ရှင်းတယ်ဆိုကွ" "ကျုပ်က ယတိပြတ်ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဝိုင်းမုတ်တို့ ဝေးဘရစ်ချ်က ဓာတ်ခွဲခန်းထဲကို ကျုပ်အစား ဘာပြုလို့ မဝင်ခဲ့တာလဲ အထဲမှာ ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေ ပျံ့နှံ့နေတယ်ဆိုတာ သူသိနေလို့လား၊ နောက် တစ်ချက်ကလည်း လူသတ်မှုဖြစ်တုန်းက သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ အထောက်အထား မပြနိုင်တာလည်း သူပဲ"

"မြတ်စွာဘုရား၊ ဘာလဲ မင်းက ဝေးဘရစ်ချ်ကို အချုပ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းဖို့ ပြောနေတာလား၊ တို့ မနက်တုန်းက ဝေးဘရစ်ချ်နဲ့ ကလိုက်ဖ်ဒင်တို့အိပ်တွေကို လက်ဗွေရာရာဖို့ လွတ်လိုက်တော့ ဒေါပွလိုက်ကြတာ၊ ကျွန်ကျွန်ကို ညံသွားတာပဲ၊ ကလိုက်ဖ်ဒင်ကဆိုရင် လက်ထောက်ရဲမင်းကြီးဆို တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်"

"ဒီတော့ ဟိုက ပက်ပက်စက်စက် ပြန်မပြောလိုက်ဘူးလား" "ယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ ပြန်နှက်တာပေါ့ကွာ၊ အခုဆိုရင် တို့လူစုကို ကြည့်မရအောင် မုန်းနေပြီ"

"အခုလို မသင်္ကာတဲ့လူတွေရဲ့ အိမ်ကို လက်ဗွေလိုက်တာ မှန်ကန်ပါတယ်၊ ဘာများ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ကြရသတဲ့လဲ"

"ခဏနေစမ်းပါဦးကွာ၊ နေ့လယ် (၁) နာရီတောင် မထိုးသေးပါဘူး၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ငါ ဝေးဘရစ်ချ်ကို မဖမ်းချင်ဘူး၊ ဖမ်းလိုက်ရင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနက ငါ့ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း အစိမ်းလိုက် ဝါးစားကြလိမ့်မယ်"

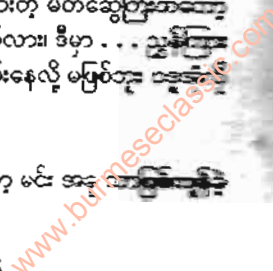
"အေးလေ၊ မိစ္ဆာရီ ခိုးသွားတဲ့ငှက်က ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန ဆိုတာတောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ခုအချိန်မှာ ဘယ်သူက ကြိုက်တယ်၊ ဘယ်သူက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတွေကို သိပ်ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး"

နောက်တစ်ချက်ကလည်း သူ့ကို အချုပ်ခန်းထဲ ဆွဲထည့်ထားဖို့ ထဲက မထွက်ရဘူးဆိုတဲ့ အကျယ်ချုပ်သဘောမျိုးနဲ့ ချုပ်ထားရင် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်းက ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ခဲ့သလဲ"

ဟာဒင်ဂါက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။ "တွေ့တော့ တွေ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းယူလာတဲ့ တူနဲ့ ပလာယာဟာ မိဒ်မိကို ခိုးဝင်တုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲဆိုတာ သိပ်သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘက်စုံကားမှာ ဘာလတ်ရာမှ မတွေ့ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း မနေ့က ညတုန်းက ရိုက်တာကို လှမ်းစကားပြောတဲ့ တယ်လီဖုန်းရုံကလေးထဲမှာလည်း ဘာလက်ရာ ခြေရာမှ မတွေ့ရဘူး ပြီးတော့လည်း ငွေချေးစားနေတဲ့ တပ်ဖုန်းနဲ့ သူ့ပါတနာရီ စာရင်းအင်းတွေကို အသေးစိတ် စစ်ခိုင်းထားတယ်၊ ဒီငတ်တွေကို ချုပ်ထားနိုင်လောက်အောင် အထောက်အထားတွေ ရပေမယ့် ခုအထိတော့ သူတို့ကို ဘာမှ မလုပ်သေးဘူး၊ အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက သူတို့ဆီမှာ ငွေချေးတဲ့ လူကတော့ ဟတ်နဲလ် တစ်ယောက် တည်းဆိုတာ သေချာသွားပြီ၊ လန်ဒန်ရဲ့ ရဲအဖွဲ့ကတော့ သတင်းစာတိုက်တွေတို့ စာလာဝေသွားတဲ့လူကို လိုက်စုံစမ်းနေတယ်၊ ဒါကလည်း အချိန်ဖြုန်းသလိုပဲ ဖြစ်နေမှာပါ၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူး မာတင်ကလည်း အမှတ်တစ်ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက လူတွေရဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အနေအထားကို တစ်မနက်လုံး စစ်ဆေးနေတယ်၊ ခုအထိ သိရတာကတော့ ချက်စင်ဟမ်နဲ့ ဟတ်နဲလ်တို့ဟာ တစ်ယောက် အိမ်တစ်ယောက် လာလည်တဲ့အထိ ရင်နှီးကြတယ်၊ အဲဒါကိုလည်း သိပြီးသားပါ အခု တို့ကတော့ တို့မသင်္ကာတဲ့လူတွေ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းက လွတ်လပ်သူ သမားကို အသေးစိတ် လိုက်စုံစမ်းနေကြတယ်၊ အေး . . . တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပေါ်လာရမှာပေါ့ကွာ"

"မှန်ပါတယ်၊ နှစ်ပတ်အတွင်း သိလာရမှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်လသောက် ကြာရင် သိလာမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာရီကို ခိုးသွားတဲ့ စိတ်ဆွေကြီးကတော့ တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်း အစွမ်းပြတော့မှာ မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ . . . ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီး၊ ခုကိစ္စမှာ စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားလို့ စုံစမ်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး ဝေးဘရစ်ချ် ဘုတ်နဲ့ထိုးသလို လုပ်မှ ဖြစ်တော့မှာ"

ဟာဒင်ဂါက မကျေမချမ်းနှင့် ပြန်ဖြေသည်။ "အေး၊ မင်းက ပဒူအံကို တုတ်နဲ့ထိုးလိုက်တော့ မင်း အခု သိကြားရမိဖို့"

သလဲဆိုတာ မြင်ဘယ် မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့တောင် မင်းက မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး၊
တဲ့ . . . ဘယ်လို ဆက်လုပ်ချင်သလဲ”

“လုပ်ခန်းတိုအနေနဲ့ အမှတ်တစ်ရာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့
ဝန်ထမ်းအားလုံးရဲ့ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို မနှစ်ကစပြီး အသေးစိတ်
စုံစမ်း၊ အဲဒီလို စစ်ရင် ဝေးဘရစ်ချ်နဲ့ ကုလိက်ဖိဒ်တို့ကို ချွန်မထားနဲ့ ပြီးတော့
အဲဒီလို စစ်ဆေးနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခံရတဲ့လူတွေ
အသုံး သိကြပါစေ၊ ပြီးတော့မှ ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေက အဲဒီလူတွေရဲ့ အိမ်တွေကို
အစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် အသေးစိတ် ရှာပါစေ၊ ရှာတဲ့လူတွေက ဘာပဲတွေ့
တွေ့ စာရင်းလုပ်ပြီး မှတ်ထားခိုင်းပါ။ ဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ လိုက်စုံ
ရေးနေတဲ့လူဟာ တော်တော်ကလေး ဖြူသွားလိမ့်မယ်၊ နောက်တစ်ချက်က
လည်း အရေးကြီးတာ တစ်ခုခု ပေါ်ချင်ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

“အေးကွာ၊ မင်းပြောသလို ရေနေောက်အောင် တုတ်နဲ့မွေရမယ်ဆိုရင်
အဲဒီလောက် များများ လူတွေကို ဘယ်က ရနိုင်မှာတဲ့လဲ”

“တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း လိုက်မေးခွန်းထုတ်နေတဲ့လူတွေကို
ပြန်ခေါ် လိုက်တော့ဗျာ၊ ဒါ သက်သက်မဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတာ မဟုတ်လား”

ဟာဒင်ဂါက အင်တင်တင်နှင့် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး
နှင့် ရှည်လျားစွာ ညွှန်ကြားနေတော့သည်။

တယ်လီဖုန်းနှင့် စကားပြောပြီးသွားသောအခါ အင်္ကျီအဝတ်အစား လဲ
ပြီးနေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ဟေ့ . . . မင်းကိုတော့ ငါက လေကုန်ခံပြီး ထပ်မပြောတော့ဘူး၊ မင်း
သေသွားတာက သိပ်အရေးမကြီးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေရီကိုတော့ မင်း ထည့်စဉ်း
စားသင့်တယ်”

“ကျွန်တော် မေရီကို ထည့်စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာပိုးကို ခိုး
သွားတဲ့ ဝတ်ကသာ လျှောက်ရမ်းနေမယ်ဆိုရင် မေရီလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်
ဘူး၊ အဲလေ ဘယ်သူမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်လေသံကြောင့် ခဏကြာအောင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ အတန်
ကြာမှ ဝိုင်လီက . . .

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ဆီမှာ ရောဂါပိုးရှိတဲ့အကြောင်း လက်တွေ့သက်သေ
ပြလိုက်ရင် အစိုးရက မိုဒမ်ကို ပိတ်ပစ်မှာလား”

“ပိတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ သူက စိမ်ညက်ညက်ကြေသွားအောင် ဖျက်

ဆီးခိုင်းတာ၊ ဒါပေမယ့် အစိုးရက ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မှန်အတိုင်း
အခုအချိန်မှာတော့ မီးခဲပေါ် တက်ထိုင်မိသလို ဖြစ်နေသေးတာပဲ
ကြောက်ရကောင်းမှန်း သိပ်မသိကြသေးဘူး”

ဟာဒင်ဂါက ငေါတော့တော့ ဝင်ပြောသည်။
“မင်းက သူများကိုယ်စား ဝင်ပြောမနေနဲ့ကွာ၊ နေပါဦး . . . မင်းက
ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောတော်မူပါဦး”

“ကျုပ်ပြောရင် မရယ်နဲ့နော်၊ အခု ကျုပ် မေရီ မိတ်ကပ်အတူအညီ
ဟောဒီ ဘယ်ဘက်ပါပေါ့က အနာရွတ်ကို လူမမြင်အောင်ဖုံး ပြီးတော့ ဆွဲ
ကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကြီးနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးကလေးတပ်၊ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံထုတ်
ဝတ်ပြီး လန်ဒန်မြို့တော် ရဲအဖွဲ့က လုံခြုံရေးမှူး ဂစ်ဘဆွန် ဆိုတဲ့ နာမည်ထက်
ပြားကလေးနဲ့ ရုပ်ဖျက်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်တို့ ယုံကြည်မှု မရှိသောလေသံနှင့် ထပ်မံပြော
သည်။

“နေပါဦး၊ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဘယ်သူက စီစဉ်ပေးဇာလဲ
ငါက လုပ်ပေးရမလား”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဆီမှာ လိုရမည်ရ ဆောင်ထားပြီးသားပါ၊ အဲဒီ
နောက်တော့ . . . မက်ဒေါ်နယ် အိမ်မှာ မရှိတုန်း သူ့အိမ်ကို ထပ်သွားမယ်၊
လခနည်းနည်းပဲရတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က မောင်းမမိသံတွေ မထာတာထာ
လွဲရင် ခော်ဘွားကလေးတစ်ယောက်လို စိမ်ကျကျနေတယ်၊ အဲ မောင်းမမိသံ
တွေကိုတော့ လူမသိအောင် တခြားမှာ သွားထားသလားမှ မသိတာ၊ နောက်
တစ်ချက်ကလည်း မိစ္ဆာပိုး အခိုးခံရတဲ့အတွက် သူ့ကိုပါ အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်
ဆိုပြီး အထိတ်တလန့် သိပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ အရက်တွေ
နင်းသောက်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ သူပြောတာကို မယုံဘူး၊ ဒါကြောင့်
နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားမလို့”

ဟာဒင်ဂါက ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ရေလိုက်မှားနေပြီ၊ မက်ဒေါ်နယ်ရဲ့နောက်ကြောင်းရာထင်မှာ အမှန်
အထင်း လုံးဝ မရှိဘူး၊ သူ့ကို လုံးဝ စိတ်ချရပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်နေသမိုင်း
မကပ်ပဲ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာအောင် ထပ်စစ်ဆေးပြီးပြီ”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ အခု ထောင်ထဲမှာ နှစ်ရှည်လများ ထောင်ကျနေ
တာ ထောင်မကျခင်တုန်းကတော့ သိပ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားတာပဲ”

တွေ့ပေါ်

“နေ့နံနက် သူတို့ယ်ရေးသမိုင်းမှာ မင်း မသိတာတွေ အများကြီး ရှိသေး တယ်။ သူတို့ယ်ရေးသမိုင်းမှာ စစ်အတွင်းက သူ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ တပ်မ တော်သားအကြောင်း အရိပ်အမြွက်လောက်ပဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စစ်ထဲ တွန့်သ ထေဒေါ်နယ်နဲ့အတူတူ နှစ်နှစ်ကြာအောင် တစ်တပ်ထဲမှာ လုပ်ခဲ့ပြီး သောထံခံချက်ပေးခဲ့တဲ့ သူ့အထက်အရာရှိက ငါနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကွ၊ ငါက သူ့ထံထို တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ အခု ကြည့်ရပုံကတော့ မက်ဒေါ် နှစ်ထဲ သူတို့ယ်သူ သိပ်ကြားချင်ဝါချင်ပုံ မရဘူး။ ဒီလိုလေကွာ။ ၁၉၄၀ ပြည့် နှစ်တုန်းက ဘယ်လိုကျိမ်မှာရှိတဲ့ ဝုဇိုလ်ကလေးတစ်ယောက် သူရသတ္တိဘွဲ့ထံဆိပ် ရာဘားပြီး စစ်ကြီးလည်းပြီးရော တင့်ကားတပ်မှာ ဝုတီယဇိုလ်မူကြီးအဆင့်အထိ ရောက်သွားတဲ့အပြင် ဆုတံဆိပ်တွေ စီပြီး ချိတ်ရင် တစ်လံလောက် ရှိအောင် ရလာတဲ့လူဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား။”

ကျွန်တော်က ပြောင်ဝန်ခံလိုက်သည်။

“အဲဒါကို မသိတဲ့အပြင် ဘာသဘောလဲဆိုတာကို နားလည်း မလည်ဘူး။ ဒီလူဟာ တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်မယ့်လူစားမျိုးလို့ ထင်နေတာ။ ဒါဖြင့် သူက တူပုပ်ကို ကြောက်လန့်နေတဲ့ပုံစံမျိုး ဟန်ဆောင်လိုက်တာပေါ့။ သူက သူ သတ္တိ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သိစေချင်ဟန် မတူဘူး။ ဘာပြုလို့လဲ။ ဘာပြု လို့လဲဆိုတော့ သူ အရက်တွေ နှင်းကန်သောက်နေတာဟာ အကြောက်လွန်လို့ ပါလို့ ပြောချင်လို့ပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီလူ ကြောက်တယ် ဆိုတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ပထမကြောင်ကွက်။ နောက်တစ်ချက် ထူးဆန်း တာကလည်း ဒီကိစ္စတွေအားလုံး သူ့ကိုယ်ရေးသမိုင်း လျှို့ဝှက်စာတွဲထဲမှာ ဘာ ပြုလို့ ပါမလာသလဲ။ ဒီလျှို့ဝှက်စာတွဲတွေကို အိစတန်ဒယ်ရီက ပြုစုခဲ့တာ။ ဒယ်ရီတော့ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို မေးပြီး ချန်ထားခဲ့မယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။”

ဟာဒင်ဂါကလည်း ပြန်ဝန်ခံသည်။

“အေး . . . အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါပြောတာ သိပ်ကို သေချာပါတယ်။ ဒီတော့ အကြမ်းဖျင်းပြောရရင် သူ့လို သတ္တိရှိတယ်။ ကိုယ်ကနီး လည်း မငဲ့ဘူး။ မျိုးချစ်စိတ်လည်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့လူမျိုးဟာ ခုလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက် ယှက်တွေထဲမှာတော့ ရောနှောပြီး ပါလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။”

“ခုနက အကြောင်းကို ပြောပြတဲ့ မက်ဒေါ်နယ်နဲ့ တွဲလုပ်ဖူးတယ်ဆိုတဲ့

ဦးလှူကြီးကို ခုချက်ချင်း ဒီကို ခေါ်ပေးလို့ ရနိုင်မလား။”

ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ . . . အခုပြောတဲ့ကိစ္စဟာ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူးလို့ ခင်မာ ထင် လား။ ပြီးတော့လည်း မက်ဒေါ်နယ်အစစ်နေရာမှာ အတူနဲ့ အစာထင်နဲ့ ထားတယ်လို့ ထင်လို့လား။”

“ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုစဉ်းစားရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူးဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာတွဲကိုတော့ ဒယ်ရီကိုယ်တိုင် ပြုစုခဲ့တဲ့စာတွဲ ဟုတ် မဟုတ် တစ်ခေါ်ထိ လောက် ပြန်ကြည့်ချင်သေးတယ်။”

ဟာဒင်ဂါက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်မကြာခင် ဖတ်ရအောင် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်။”

ဒီတစ်ကြိမ်တွင် ဟာဒင်ဂါသည် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာအောင် တယ်လီဖုန်း ဆက်နေသည်။ သူစကားပြောပြီး၍ ပြီးစီးသွားချိန်တွင် မေရီကလည်း တွန့်တော့ တို ရုပ်ဖျက်၍ ပေးပြီးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အပြင်သို့သွားရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေ လေပြီ။ ဟာဒင်ဂါက မှတ်ချက်ချသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီပုံစံအတိုင်း အပြင် မှာ တွေ့ရရင် မင်းကို ငါတောင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုနက စာတွဲတော့ ပိုဟိုတယ်က မီးခံသေတ္တာထဲရောက်နေပြီ။ ကဲ . . . အဲဒီကို သွားကြရအောင်။ ကျွန်တော်က အခန်းထဲကထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဟာဒင်ဂါက လက်ဖဝါးနှင့် လက်ချောင်းများပေါ်ရှိ လွှနှင့် တိုက်မိသောဒက်ရာများမှ သွေး တစ်စုံစီထွက်နေသည်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် စိတ်ခပ်တိုတိုနှင့် ပြော လိုက်ပြန်၏။

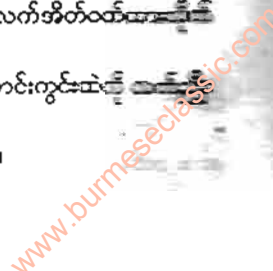
“မင်း လက်ချောင်းကလေးကိုစုပြီး ပတ်တီးနဲ့ ဘာပြုလို့ မစည်းခိုင်ခဲ့တာ လဲ။ မေးခိုင်ရောဂါ ဖြစ်ချင်လို့လားကွ။”

“နေပါဦး။ လက်ချောင်းတွေကိုစုပြီး ပတ်တီးစည်းထားတဲ့လက်နဲ့ သေနင်္ဂ ဝတ်ဖူးလို့လား။”

“အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွ။ ဒါပေမယ့် လက်အိတ်ဝတ်ထားတာ ဝါလား။”

“အဲဒါလည်း သိပ်မထူးပါဘူးလေ။ သေနတ်မောင်းကွင်းထဲ ဝင်တာ ထည့်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။”

သူကလည်း စိတ်ခပ်တိုတိုနှင့် ထပ်ပြောသည်။

“ရာဘာလက်အိတ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပလတ်စတစ်လက်အိတ်ကို သုံးပေါ့ကွ”
ကျွန်တော် ဝန်ခံရတော့သည်။

“အဲဒါ တုတ်တယ်တို့၊ ဒါဆိုရင် ဒီဒဏ်ရာတွေကိုတော့ ဖုံးပြီးသား ဖြစ်သွား
မှာ သေသုတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်
ပုခုံးပုခုံး ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဆဲဆိုရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ငါ တော်တော်တုံးတဲ့အကောင်ပဲ”

ကျွန်တော် ငြိမ်နေစဉ် မည်သူမျှ ဝင်စကားမပြောကြပါ။ ကျွန်တော်က
သာ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေမိသည်။

“ခြစ်မိ၊ ရှမ်းတုံးဒဏ်ရာတွေကို လူမမြင်အောင် ရာဘာလက်အိတ်နဲ့ ဖုံး
ထားလို့ရတယ်။ နိုင်လွန်ခြေအိတ်နဲ့ဆိုရင်ကော ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူတို့ကို အူကြောင်ကြောင်နှင့် မော့ကြည့်မိရာ ဟာဒင်ဂါ
က ဝိုင်လီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ သဘောက
တော့ ဆရာဝန်ကို ခပ်စောစော ပြန်လွတ်မိတာ မှားလေပြီဟု တွေးကောင်း
တွေးနေကြမည်လား မသိ။ သို့သော် မေရီက ကျွန်တော့်ကို ဝင်ကယ်သည်။

မေရီက ကျွန်တော့်လက်ကို လာကိုင်သဖြင့် ကျွန်တော် သူ့ကို လှည့်ကြည့်
မိသည်။ သူ့မျက်လုံးစိမ်းကြီးများက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီးဖြစ်နေသလို သူ့မျက်
နှာထားကလည်း တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့လေသံကလည်း တိုးလှသည်။

“မိုးခမ်တစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ နှမ်းလုံးကြိုင်ပင်တွေ သိပ်
ပေါ့တယ်။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီ အမျိုးသမီးက နိုင်လွန်ခြေအိတ်ကို မချွတ်တမ်း
ဝတ်ထားတာ”

ဟာဒင်ဂါက ဒေါပူပူနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဟေ့ . . . မင်းတို့က ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာလဲ”

သို့သော် ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကြီးကြပ်ရေးမှူးဝိုင်လီ၊ လူသတ်မှုမှာ ပူးပေါင်းကြံစည်တဲ့လူ
တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဖို့ ဝမ်းတစ်စောင်ယူရင် ဘယ်လောက်လောက်ကြာမလဲ
သူက ခန့်ခန့်ထည်ထည်ပြုံးရင်း သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်က အိတ်ကို ပုတ်ပြပြီး
ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက်မှ မကြာဘူး၊ ခင်ဗျားက ပြောလေ့ပြောထရှိတယ် မဟုတ်
လား၊ တစ်ခါတလေကျရင် အချိန်မရတဲ့အတွက် ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူနိုင်

အောင် စောင့်မနေနိုင်ဘူးဆို၊ အခု ကျုပ်ဆီမှာ တရားသူကြီး ထားနေတာ
သား ဝမ်းသုံးစောင် အဆင်သင့်ပါလာတယ်၊ တရားခံနာမည်တို့ ~~ထား~~
လိုက်ရုံပဲ၊ ကဲ . . . အမှုက ဘာမှုလဲ၊ လူသတ်မှုလား”

“လူသတ်ရန် ပူးပေါင်းကြံစည်မှု”

ဤတွင် ဟာဒင်ဂါက ခပ်မာမာ ဝင်မေးသည်။

“နာမည်ကကော”

“ဒေါက်တာ ဇော်ဂျာဟတ်နဲလ်”

(၉)

“ခင်ဗျားတို့လူစု ကျုပ်ကို ဘာတွေ လာပြောနေကြတာလဲ”

ဒေါက်တာ ရော်ဂျာဟတ်နဲလ်သည် လူငယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ချက်ချင်း အိုစာသွားသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို တစ်လှည့်၊ သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသူ သူ့ဇနီးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ထပ်ပြောပြန်သည်။

“လူသတ်မှုမှာ ပူးပေါင်းကြံစည်မှု ဟုတ်လား၊ ဘာတွေ လာပြောနေကြ တာလဲဗျာ”

ဝိုင်လီက သူ့ကို ခပ်အေးအေး ပြန်ဖြေသည်။

“ကျုပ်တို့ ပြောတာကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါတယ် လေ”

ထိုလုပ်ငန်းမှာ ဝိုင်လီ အသားယူရမည့်လုပ်ငန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဟတ်နဲလ် အပေါ် တင်ထားသည့် စွဲချက်ကို ဝိုင်လီက ဖတ်ပြလိုက်သဖြင့် ဟတ်နဲလ်က ကြောင်တောင်တောင် ပြန်ပြောသည်ကို ဝိုင်လီက ဖြေလိုက်ပြီး သူ့စကားကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျား အခုအချိန်မှာ ပြည်ပြည်စုံစုံ ပြောတဲ့အပေးလိုက်မယ် ဆိုရင် အလုပ်လုပ်ရတာ သိပ်လွယ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကြိုသတိပေးထားချင် တာကတော့ ခင်ဗျား ပြောတဲ့စကားတွေကို တရားရုံးရှေ့ကျရင် ခင်ဗျားတို့ စွဲချက်တင်ဖို့ ပြန်သုံးချင် သုံးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဖမ်းခံရတဲ့လူတွေမှာ ဥပဒေ အကျိုးဆောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ခွင့်ပြုပေးရမယ့် ရပိုင်ခွင့် တစ်ရပ် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဝန်ခံပါတယ်”

ဥပဒေအကျိုးဆောင်နဲ့ တိုင်ပင်နိုင်ဖို့နေနေသာသာ ဒီအိမ်ထဲကမထွက်ခင် သူ့ဖြောင့်ချက် ပေးရလိမ့်မယ်ဖြစ်ကြောင်း ဟာဒင်ဂါ၊ ဝိုင်လီနှင့် ကျွန်တော်တို့

အားလုံး ညှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

“အခု ရှင်တို့ လာပြောနေတဲ့ ကိုးရိုးကားရား စတာတွေနဲ့ အောင် အောင် တစ်ယောက်ယောက်က ရှင်းပြဖို့ကောင်းတယ်”

မစ္စစ်ဟတ်နဲလ်က ခပ်မာမာ ပြန်ပြောသည်။ ဝိုင်လီကလည်း အညံ့ဆုံး

“ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ရှင်းပြဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ၊ တဲ . . . ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ် ခင်ဗျား မနေ့က ဒီက မစ္စတာကေဗဲလ်ဆိုမှာ ထွက်ဆိုခဲ့တာထ”

ဟတ်နဲလ်က နာမန်းကတန်း ဝင်ပြောသည်။

“ကေဗဲလ် ဟုတ်လား၊ သူက ကေဗဲလ်မှ မဟုတ်တာ”

“ကျုပ်က အရင်မျက်နှာပုံစံကို မကြိုက်လို့ ပုံစံအသစ်ပြောင်းထားတာဗျာ

ကဲ . . . ဟတ်နဲလ်၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူးဝိုင်လီပြောတာကို နားထောင်ဦး”

ဝိုင်လီက ဆက်ပြောပြန်သည်။

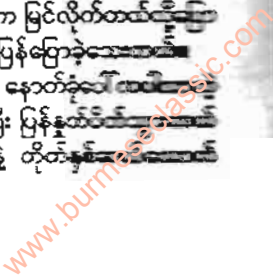
“ခင်ဗျားက တပ်ဖဲနဲ့တို့တွေ့ဖို့ ညကြီးမင်းကြီး အပြင်ထွက်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ လိုက်စုံမိမိလိုက်တော့ ခင်ဗျား သွားတယ် ဆိုတဲ့ အချိန်၊ ခင်ဗျား သွားတယ်ဆိုတဲ့လမ်းမှာ ခင်ဗျားကို မြင်လိုက်ရသူ တစ်ယောက် မှ မရှိဘူး။ အဲဒါက တစ်အချက်၊ ဒုတိယအချက်ကတော့ မိဒ်မိရဲ့ ဘေးဝတ်ဝတ် လည် တစ်ဝိုက်မှာသာ တွေ့ရလေ့ရှိတဲ့ ရွံ့စေးအနီတွေကို ခင်ဗျားရဲ့ မော်တော် ဆိုင်ကယ် ရွံ့ကောအောက်မှာ တွေ့နေရတယ်။ ဒီတော့ ဒီညနေပိုင်းတုန်းက မိဒ်မိ တစ်ဝိုက်မှာ ကြိုထောက်လှမ်းရေးလုပ်တုန်း အဲဒီဆိုင်ကယ်ကို သုံးခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်တို့က မသင်္ကာဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဓာတ်ခွဲ ပြီး စစ်ဆေးဖို့ ရဲက သူတေသနဌာနကို ယူသွားကြပြီ”

“ကျုပ်ဆိုင်ကယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ် ကျိန်တွယ်ပြီး ပြောရဲပါတယ်ဗျာ”

ဟတ်နဲလ်တစ်ယောက် သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသည်။

“တတိယအချက်ကတော့ အဲဒီည ညဉ့်နက်ပိုင်းကျတော့ အဲဒီဆိုင်ကယ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ဇနီးမောင်နဲ့ ချက်စင်ဟမ်ရဲ့ အိမ်နားကို သွားခဲ့ကြတယ်။ ခင်ဗျား တေဗဲလ်ကိုပြောတုန်းက ကံကောင်းလို့ စကားပြောမှားတော့မလို့ တေဗဲလ်က ခင်ဗျားဆိုင်ကယ်စီးသွားတာကို ရဲသားတစ်ယောက်က မြင်လိုက်တယ်လို့ပြော တော့ အဲဒီရဲသားကို မေးကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြန်ပြောခဲ့သေးတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရဲသားက မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင် နောက်ခံသင်္ကာထင်လို့ ခင်ဗျား မိန်းမတို့ပါ မြင်လိုက်ရမှာပဲဆိုတာ သတိရပြီး ပြန်နှုတ်ခံတယ်လို့ သဟုတ်လား၊ ဘက်ဒီဖို့ကားကို ပစ်ထားခဲ့တဲ့နေရာနဲ့ တိုက်နှုတ်ခံတယ်

ထောင့်နေရာမှာ ခော်တော်ဆိုင်ကယ်ဘီးရာကို ကျုပ်တို့ ရှာတွေ့ပြီးပြီ၊ ကံ
ဒေါက်တာ ခင်ဗျားက တယ်ပေါ့လျော့တာကိုး၊ ခင်ဗျားက ဒီတစ်ချက်ကျတော့
ပြန်မတန်တက်ပါလား”

သူတန်တက်လျှင်လည်း အပိုသာ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ထိုဆိုင်ကယ်ဘီးရာကို
လွန်ခဲ့သော မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က ကျွန်တော်တို့ ရှာတွေ့ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

“တံ စတုတ္ထအချက်နဲ့ ပစ္စမအချက်ကတော့ ခွေးခေါင်းကို ထုတဲ့တူနဲ့
သံသ့ကြိုးကိုဖြတ်တဲ့ပလာယာကို မနေ့ကညတုန်းက ခင်ဗျားရဲ့ ဂိုဒေါင်အသေး
တလေးထဲမှာ မစွတာကေဗဲလ်က ရှာတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟေ့ကောင် မင်း မိမစစ် ဖေစစ်၊ ခွေးသူခိုး၊ ကြောင်တောင်နှိုက်”
ချက်ချင်းလိုလို ဒေါသူပုန်ထတတ်သော ဟတ်နဲလ်၏ ဒေါသအိုးကြီး
ပေါက်ကွဲလေပြီ၊ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကုတ်ဖဲ့ရန် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်
တန်းပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်အပ်သည်။ သို့သော် သူ ရှေ့သို့ သုံးပေထက် ပိုရောက်
မလာချေ။ ဟာဒင်ဂါနှင့် ဝိုင်လီက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီ ဖမ်းချုပ်ထား
လိုက်သဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေသည်။ သို့တိုင်
အောင် သူက ဒေါသထကြီးနှင့် ရုန်းကန်နေရင်းက . . .

“ခွေးမသား၊ မင်းကို ငါက အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့တယ်၊ မင်းမိန်းမကို ငါက ဧည့်ခံခဲ့
တယ်၊ ဒါနဲ့တောင် . . .”

သူ့အသံသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူထပ်စကားပြော
သောအခါ ဒေါသူပုန်ထနေသော ဟတ်နဲလ် မဟုတ်တော့ချေ။

“ခွေးကိုထုတဲ့ တူနဲ့ ပလာယာကို ဒီမှာ ရှာတွေ့ကြတယ်၊ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ
တွေ့တယ်၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီမှာ လာတွေ့ရတာ
လဲဗျာ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဒီမှာ ဘယ်လိုမှ ရှာတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကံ ကျိန်း
သူတို့ ဘာတွေ လာပြောနေကြတာလဲဗျာ”

သူက သူ့ခန်းကို ပြန်တူးပြတ်နှင့် လှမ်းပြောသည်။ ဝိုင်လီကလည်း ခပ်မာ
မာ ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့က လူသတ်မှုအကြောင်း လာပြောနေကြတာဗျ၊ ခင်ဗျား လွယ်
လွယ်ကူကူ ဝန်ခံလိမ့်မယ်လို့ အစတည်းက ကြိုတွက်မထားဘူး၊ ကံ ခင်ဗျားတို့
နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

“ခင်ဗျားတို့ မှားနေကြပြီ၊ သိပ်ကို မှားနေကြပြီဗျ၊ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားတို့
ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းမှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်

ကျုပ်ကိုပဲ ဖမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမကိုတော့ ဆွဲမထည့်ကြပါနဲ့”
ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲထည့်ရမှာလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ညတုန်းက ခင်ဗျားတို့
ခင်ဗျားမိန်းမကို ဆွဲထည့်ဖို့ ဝန်မလေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဗျ”
ကျွန်တော်က သူ့မိန်းမကို ထပ်မေးသည်။

“ကဲ၊ ခင်ဗျားကနေကာ သူ့လေသံအတိုင်း ပြောမှာပဲလား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပေထဲ
လောက်က ခင်ဗျားကို ဆေးစစ်တဲ့ဆရာဝန်က ပြောတော့ ခင်ဗျား ကျန်တုန်း
မာမာပဲဆို”

“ရှင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ရှင်က ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင်
အတင်း ရိုက်သွင်းနေတာလဲ”

“ခင်ဗျား မနေ့တုန်းက အယ်ဖရင်ဂန်က ဆေးဆိုင်ကိုသွားပြီး နိုင်လွန်
ခံခြအိတ်တစ်စုံဝယ်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောတာ၊ မိဒမ်အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ နှမ်းလုံကြိုင်
ပင်တွေက သိပ်ပြီး ဆိုးတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကားပေါ်က စစ်သားတွေ အောက်
ဆင်းလာအောင် ဖြားယောင်းပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက သိပ်မှောင်တယ်
ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဆိုးဆိုးရွားရွား ခြစ်မိရုံမိကုန်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ
ဒက်ရာတွေ လူမမြင်အောင် ဖုံးကွယ်ဖို့ လိုလာတယ် မဟုတ်လား၊ ရဲဆိုတာ
ပူတကာကို သံသယ ဝင်တတ်တယ်၊ လူသတ်မှုလို ကိစ္စမျိုးမှာ ပိုဆိုးတာဗျ”

“ရှင်ပြောတာ ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်က ဘာပြုလို့ မဟုတ်တော့
ပုံစံနဲ့နေရတာလဲ”

သို့သော် သူ့လေသံတွင် အသက်မပါချေ။ ဤတွင် ဟာဒင်ဂါက သြဇာ
ကိစ္စမ အပြည့်အဝရှိသော လေသံနှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဝင်ပြောသည်။

“ကံ အစ်မကြီး၊ လေကြောမရှည်နဲ့ဗျာ၊ အပြင်ဘက်မှာ အမှီးသင်္ဃာ
နတ်စယောက် အဆင်သင့် ရှိနေတယ်၊ အထဲကို ခေါ်သွင်းလိုက်ရမလား”

သူ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ကံ . . . ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရဲစခန်းကို သွားကြရအောင်”
ဤတွင် ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။

“ကျုပ် . . . ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ်နဲ့ အရင် စကားပြောခဲ့
အဲလေ . . . နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောချင်တာ”

ဟာဒင်ဂါနှင့် ဝိုင်လီသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတူ တူ

တွတ်ခနဲ လှေကြည့်လိုက်ကြသည်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့် တို့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ခွင့်ပြုပြီးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် တရားရုံးတော်၏ ရွေးချယ်မှု အလုပ်ခံရကိန်းကြုံလာပါက သူတို့နှစ်ဦးအတွက် အကြောင်းပြချက် တောင်းအောင် တမင် လုပ်နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

တာဒင်ဂါက ခပ်ထန်ထန် ပြန်မေးသည်။

“ကျုပ်နဲ့ ဒေါက်တာ ဟတ်နဲလ်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကောင်း ဘောင်းကြီး သိကြတယ်။ တော်တော်လေးလည်း ခင်ကြတယ်။ အခုကိစ္စမှာ အလျင်စလိုလည်း သိပ်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သူက ကျုပ်ကိုတော့ ဖွင့်ပြော ချင် ပြောမှာပါ”

“ခင်ဗျားကို ပြောမယ် ဟုတ်လား။ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သယ်တော့မှ စကားမပြောဘူး”

ဤတွင် ဟာဒင်ဂါက သဘောတူလိုက်သည်။

“အချိန်မရှိဘူးဆိုတာ သိပ်မှန်တယ်။ ဟေ့ . . . ကေပဲလ်၊ ဆယ်မိနစ်ပဲနော်”

ဟာဒင်ဂါက မစွပ်ဟတ်နဲလ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မစွပ်ဟတ်နဲလ် သည် သူ့ယောက်ျားကြည့်ရင်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်သွားပြီးနောက် အပြင် သို့ ထွက်သွားတော့သည်။ သူ့နောက်မှ ဟာဒင်ဂါနှင့် ဝိုင်လီတို့က လိုက်သွား ကြသည်။ ဤတွင် ဟတ်နဲလ်က လိုက်ရန် ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်းကွာ၊ မင်းလို ကောင်စားမျိုးနဲ့ ပြောစရာစကား မရှိဘူး”

ကျွန်တော်က ဖယ်မပေးဘဲ ဆက်ရပ်နေသောအခါ သူက ညာဘက် လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို သေနတ်ထုတ်ပြလိုက်သော အခါ သူ့စိတ်ထား ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အိမ်မှာ မြေတိုက်ခန်း ရှိသလား”

“ရှိတယ်လေ . . .”

သူ့စကားသည် တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားပြီးနောက် သူက လေသံ ခပ် မာမာနှင့် . . .

“မင်းက ငါ့ကို မြေတိုက်ခန်းထဲ ခေါ်သွားမယ်ကြုံရင် . . .”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘယ်လက်သီးနှင့် ထိုးရန် ရွယ်လိုက်ရာ သူက ညာလက်ကို မြှောက်ပြီး ကာလိုက်သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က သူ ဆက်ပြီး

ခုခံချင်စိတ် မပေါ်အောင် ဟန်ယပ်တီနှင့် ခပ်ဆဆ ရိုက်လိုက်သည်။ သူ့ဘယ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကြီး တစ်ပတ်လည် သူ့ . . . ချိုးလိုက်ရင်း မြေတိုက်ခန်းလေ့ကားရှိရာ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ တွေ့ရုံ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က (မြေတိုက်ခန်း) တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို သစ်သားခုံရှည်တစ်လုံးပေါ်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ သူသည် သူ့ခေါင်းကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း ခုံရှည်ပေါ်တွင် ခဏကြာအောင် ထိုင်နေ သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်ရင်း အသံအက်ကွဲကွဲပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဒါ သက်သက်မှ အကွက်ဆင်ထားတာပဲ၊ မင်း ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်မယ် ဆိုတာ ဟာဒင်ဂါနဲ့ ဝိုင်လီတို့ သိကြတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူတို့ကျတော့ မသင်္ကာတဲ့လူကို စစ်တဲ့ ဆေးဆွဲ အခါ ထောက်ထားစရာ ကိစ္စတွေ အမျိုးမျိုးကြောင့် မလုပ်ရဲ မကိုင်ရဲတာတွေ ရှိနေတယ်။ အလုပ်က ပြုတ်သွားမလား၊ ပင်စင်လေးမှ ရပါမလား ဆိုတာတွေ ပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှ တွေးစရာ မလိုဘူး။ ရိုးရိုးအရပ်သားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း ခုလိုလုပ်တာကို ဘယ်သူမှ မသိဘဲနေမတဲ့လား၊ ငါကကော မပြော ဘဲ ငြိမ်ခံနေမတဲ့လား”

ကျွန်တော်က လုံးဝ ဂရုမစိုက်သောလေသံနှင့် ဖြေလိုက်သည်။ “ကျုပ် လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ပြီးသွားရင် မင်း စကားတောင် ပြောနိုင်လေ မထင်ဘူး။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တစ်ခုမရှိဘဲ အမှန်အတိုင်း ပွင့်အန်လာစေရမယ်။ ပြီးတော့ မင်း ဘာပဲဖြစ်သွားသွား၊ ငါ လုံးဝ ဝေဒနာမရှိဘူး မင်း အဲဒါကိုတော့ယုံ”

ဟတ်နဲလ်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ယုံရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်နေပုံရသည်။ တကယ်တော့ ထင်နိုင် သည် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူ မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါကတော့ အကြမ်းမဖက်တဲ့နည်းကိုပဲ သုံးခွင့်ဘယ် မင်း နားလည်အောင် ထပ်ပြောရမယ်ဆိုရင် အခု အရှူးတစ်ယောက်လက်ထဲထဲ ပြီး ပိုး ရောက်နေပြီ။ ဒီလူက သူ့တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျော့ရင် အဖျက်ဆီးပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတယ်။ သူ တကယ် လက်ထဲထဲ ကလည်း နာရိပိုင်းလောက်ပဲ လိုတော့တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က ထာဝရဝိသုဒ္ဓိ သီထားရသမျှကို သူ့အား ပြောပြလိုက်သည်။ ၎င်းနောက်-

“တကယ်လို့သာ ဒီအရူးက အင်္ဂလန်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ရင် တစ်နိုင်ငံလုံးက တရားခံကို အရေးယူပေးပါလို့ တောင်းဆိုလာကြသိမ့်သေး၊ ဝရီသတ်က အတင်းအဓမ္မ တောင်းဆိုလာတဲ့အခါ ပရိသတ် ကျေနပ်အောင် စာစောင်တစ်ယောက်ကို ရှာပေးရတော့မှာပေါ့။ ကဲ ခုအချိန်ထိအောင် သဘောမပေါက်သေးဘူးလား။ ခင်ဗျားမိန်းမ ကြီးစင်တင်ခံရမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား။ ဆူများ အသက် ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ သေရမှာ နှမြောစရာပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် လူသတ်မှုမှာ ပူးပေါင်းကူညီမှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်ကတော့ ကြီးဒဏ်ပဲ”

သူက ကျွန်တော်ကို မုန်းတီးရှုရှာသော မျက်နှာထားနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ပြာနှမ်းနေပြီး နဖူးပေါ်တွင် ချွေးစို့နေသည်ကို မြင်နေရသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ပြီးတော့လည်း အခု ဒီမှာ ခင်ဗျား ပြောတဲ့စကားတွေကို အချိန်မရွေး ပြန်ရှုပ်သိမ်းလို့ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား။ အစစ်ခံချက် တစ်ခုဟာ သက်သေမရှိရင် အသုံးမဝင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က လေသံကို နှိမ်လိုက်သည်။ “ကဲ ဘယ်နှယ်လဲကိုယ့်လဲ။ ခင်ဗျား ဒီအထဲမှာပါနေတယ် မဟုတ်လား” သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေလေတော့သည်။

“လူသတ်သမားက ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးကို ကြီးကိုင်နေတာက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ် တကယ် မသိပါဘူး။ လူတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး တျပ်နဲ့ ကျိန်းက အာရုံပြောင်းသွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် ပိုက်ဆံပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်က ခပ်ကြောင်ကြောင်အလုပ်ပဲဆိုပြီး ငြင်းလိုက်တယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင် ပေါင် (၃၀၀) ထပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စာတလေးတစ်စောင်နဲ့အတူ စာတိုက်က ပေါင် (၂၀၀) ရောက်လာတယ်။ နောက် နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သူက တယ်လီဖုန်း ထပ်ဆက်ပြန်တယ်”

“သူ့အသံကို မှတ်မိသလား”

“ခပ်ဝါးဝါးနဲ့ ခပ်ညှဉ်ညှပ်၊ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ တျုပ် ~~မသိဘူး~~ သူက စကားပြောခွက်ကို တစ်ခုခုနဲ့ ဖုံးပြီး ပြောတာလို့ ထင်တယ်”

“သူက ဘာပြောသလဲ”
“စာထဲက အတိုင်းပါပဲ၊ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင် ပေါင် (၃၀၀) ထပ်ပေးမယ်ဆို”
“ဒီတော့ . . .”

“ကျုပ်က လုပ်ပါမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျုပ် ကျွပ်က ပိုက်ဆံ ထမို့ တစ်ဝက်ကို သုံးလိုက်မိပြီကိုး”

“နောက်ထပ် ပေါင် (၃၀၀) ရပြီးပြီလား”

“မရသေးဘူး”

“ခင်ဗျား ရထားတဲ့ ပေါင် (၂၀၀) ထဲက ဘယ်လောက်လောက် သုံးပြီးပြီလဲ”

“ပေါင် (၄၀) လောက်ပါ”

“ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ ကျုပ်ကိုပြစ်ပမ်း”

“အိမ်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး၊ မနေ့ညက ခင်ဗျားလာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျန်ငွေကို တောအုပ်ကလေးထဲမှာ သွားဖြှုပ်ထားပါတယ်”

“ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်တန်တွေလဲ”

“ငါ့ပေါင်တန် ငွေစက္ကူတွေပါ”

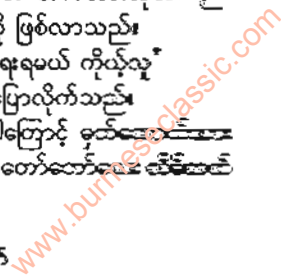
“အင်း- တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်လား၊ ဒေါက်တာရယ်”

ကျွန်တော်က သူတိုင်နေသည့် နေရာဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ဆံပင်များကို လက်နှင့်ထိုးမွှေ၍ ဆွဲလိုမိပြီး အပေါ်သို့ ဆတ်ခနဲ ခပ်ပြင်းပြင်း တလေးဆောင် ဆွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟန်ယပ်တီ သေနတ်ပြောင်းနှင့် အခွက်ကို ထိုးလိုက်သည်တွင် နာကျင်သောဝေဒနာကြောင့် ပါးစပ် ‘ဟ’ လာရာ သွားကြားထဲသို့ သေနတ်ပြောင်းဝကို ဆတ်ခနဲ ထိုးသွင်းထားလိုက်သည်။ သူက ဣမတတ်မျက်နှာထားနှင့် ကြောက်လန့်တကြား ပြန်မော့ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်က ဆယ်စက္ကန့်လောက်ကြာအောင် ထိုပုံစံအတိုင်း ဆက်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် အော့အန်အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ကျွပ်ဆီက တစ်ကြိမ်ပဲ အခွင့်အရေးရမယ် ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော်က သူ့အား ခပ်တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အဲဒီ အခွင့်အရေးကို ရခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် ခုထိ ~~မသိဘူး~~ လောက်အောင် ပညာပေးလိုက်တာပါ။ ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ပေး ~~မသိဘူး~~”

ညာတတ်တဲ့လူ ဒီဘီစုနောက်ကွယ်က ညာဘက်ကြီးရှင်ကြီးက အာရုံပြောင်းသွားအောင် လုပ်သောအခါတို့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီး ပြောပါမလား၊ အလိုအလျောက် ဆက်သွယ်ဆေးနိုင်တဲ့ တယ်လီဖုန်း အိပ်ချိန်းတွေ မရှိသေးတဲ့ ဒီနယ်မြေတစ်ပိုက်မှာ ငြိမ်သက်စေတားကို အော်ပရေတာက ကြားဖြတ်ပြီး နားထောင်နိုင်တယ်။ ဒီလူက ဒီလိုနယ်မြေမျိုးမှာ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောပါမလားဗျ၊ ကျုပ်က အဲဒီလို ဆေးဘုရားစကားမျိုးကို ယုံကြည်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်သလား၊ ပြီးတော့ ထည်း ဒီလုပ်ငန်းအတွက် ပိုကျွမ်းကျင်တဲ့လူတွေကို လန်ဒန်ကခေါ်ခိုင်းရင် ဆယ် ဝိတ်ထပ်လောက်ပဲ ကုန်ကျမယ့်ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားကို ပေါင်ငါးရာပေးမယ်လို့ ပြောပါလော့၊ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကတော့ မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ပိုက်ဆံကို သွားရှာရအောင် လို့ပြောရင် ညကြီးမင်းကြီး တောထဲမှာ မြှုပ်ထားခဲ့ရလို့ နေရာ မမှတ်မိဘူး၊ ရှာမတွေ့တော့ဘူးလို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်က သေနတ်ပြောင်းကို ၎င်း၏ ပါးစပ်ထဲမှ ပြန်နုတ်ယူလိုက်သည်။

“က . . . အဲဒီပိုက်ဆံကို ကျုပ်တို့ အခု သွားရှာကြရအောင်လေ”
 “ညာနေလို့လည်း အပိုပါပဲဗျာ”
 သူ လုံးလုံးလျားလျား စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားပုံရသည်။ သူ့အသံကလည်း ငိုသံပါလာသည်။

“ကျုပ်တော့ ဘဝတုံးပါပြီဗျာ၊ ဘဝတုံးပါပြီ၊ ကျုပ်က ပိုက်ဆံကို နေရာ တကာက ဆွဲသုံးနေခဲ့တာ၊ ကြွေးက ပေါင်နှစ်ထောင်ကျော်သွားပြီဗျ”
 “အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းတွေကို တစ်ခန်းရပ်တော့ဗျာ၊ ကျုပ်က အဲဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

ကျွန်တော်က မာမာထန်ထန် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 “ငွေချေးတဲ့ တပ်ဖွဲ့ကလည်း ကျုပ်ဆီက အတင်းအဓမ္မ ပြန်တောင်းနေတယ်၊ ကျုပ်က မိုဒမ်စားသောက်ဆိုင် အတွင်းရေးမှူးပါ၊ ပေါင်ခြောက်ရာကျော်ကို အလှူသုံးစား လုပ်ထားမိပါတယ်၊ အဲဒါကို တစ်ယောက်ယောက်က တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိသွားပြီး ဒီကိစ္စမှာ ဝင်မကျညီရင် ရဲကို တိုင်လိုက်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်စာပို့တာနဲ့ ဝင်လုပ်လိုက်ရတာပါ”

ကျွန်တော်က သေနတ်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။ ဟတ်နဲလ်သည် အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။
 “အဲဒီစာကို ဘယ်သူ လာပို့တာလဲလို့ ခင်ဗျား ရိပ်မိသလား”

“မသိပါဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ပလာယာတို့၊ တူတို့ စကားခါးသေသေ ခွဲစားအနီတို့ကိုလည်း ကျုပ် လုံးဝ မသိကြောင်း ကျွန်တွယ်ပြီး ပြောခဲ့ပါသေး”

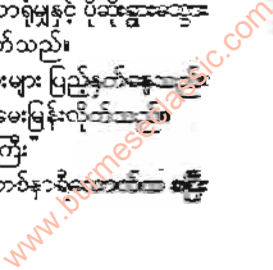
ကျွန်တော် ခြေထောက်မှာ အလွန်အမင်း နာကျင်လာသောကြောင့် ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီ သွားရန်လာရန် ရဲဖော်တော်ကားတစ်ဖီးနှင့် ယာဉ်တော် တစ်ယောက် ပေးထားပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ဒေါက်တာ မက်ဒေါ်နယ်၏ နေအိမ်သို့ လာခဲ့ရသည့်ခရီးကို ဝိမ်မတွေ့မိပါ။ အချိန်က လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးနေသလို လမ်းစပျောက်ပြီး အုတ်နံရံကြီးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်နေရပါသည်။

ဒီကနေ့ ညနေပိုင်းထုတ် သတင်းစာများတွင် မော်ဒန်မှ သိပ္ပံညာဉ် တစ်ဦးအား လူသတ်မှုနှင့် ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိစ္ဆာပိုင်းအား ခိုးယူသွားမှုမှာ နာရီပိုင်းအတွင်း ပေါ်ပေါက်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသော သတင်းများ ပါရှိလာပေလိမ့်မည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုသတင်းက တတယ်လူသတ်သမားများအား သံသယ မဖြစ်အောင် ချွေးသိပ်ထားနိုင်ဖွယ် ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒီငွေမူ အကျိုးထူးစေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ညည့်သန်းခေါင်ယံတွင် နှင်းတောထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော မျက်ကန်းသဖွယ်ပင်တည်း။ သဲလွန်စ ဟူ၍ လုံးဝ ရှာမရခဲ့ပါ။ ဟာဒင်ဂါသည် မော်ဒန် စားသောက်ဆိုင်၏ ငွေစာရင်းများကို ကြည့်ရှုနိုင်ခွင့်ရှိသူများအား ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေနေပေလိမ့်မည်။ ထိုစာရင်းများအား ကြည့်ရှုနိုင်ခွင့်ရှိသူများမှာ လူတစ်ရာ နှစ်ရာလောက်ဝင် ရှိပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်က နာနာကြည်းကြည်း တွေးလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်အား ဒေါက်တာမက်ဒေါ်နယ်၏ အိမ်ဖော် မစွပ်တောင်ထ အိမ်ခံခါးဝမှ ဆီးကြိုပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အသက် (၃၇) နှစ်ခန့်ရှိပြီး ဣန္ဒြေမရေကျို ရုပ်ရည်မျိုးထက်ပို၍ ကြည့်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပြုတော့မည့်အကဲ့သို့ မည်းမှောင်နေသည်။

ကျွန်တော်က ကတ်ပြားအတွက် ထုတ်ပြုလိုက်သောအခါ-
 “ယခုအချိန်တွင် ကိုစပ်စုတစ်ယောက် ထပ်တိုးလာရုံမျှနှင့် ပိုဆိုးရွားသွားနိုင်တော့ပါ” ဟု သူက ငေါ့တော့တော့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တစ်အိမ်လုံးတွင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ရဲသားများ ပြည့်နှက်နေသည့် ကျွန်တော်က စုံထောက် ဆာဂျင်ကာလစ်စလီအား မေးမြန်းလိုက်သည်။
 “စိတ်ဝင်စားစရာတွေ တွေ့ရရဲ့လား၊ တပ်ကြပ်ကြီး”
 “တိတိကျကျပြောဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က စပြီး”

ရှာဖွေနေတာ ဒုခိုက်ထိအောင် သံသယဖြစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရသေးဘူး။ ဒေါက်တာ ခင်အောင်နယ်ကတော့ တော်တော် ခုံခုံညားညား နေတတ်တဲ့လူပဲ။ အဖိုးတန်ဝန်ထမ်းတွေ၊ အဖိုးတန် ကြွေးပေးအဖိုးတွေနဲ့ တခြား အနုပညာပစ္စည်းတွေအပြင် အထပ်ခိုးပေါက် မှောင်ခန်းကိုပါ သွားကြည့်သင့်တယ်။ ဓာတ်ပုံ ဝေ့ညွှတ်ကတင် ပေါင် (၁၀၀၀) လောက် တန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“မှောင်ခန်း၊ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် စိတ်ဝင်စားစရာပေမဲ့ ဒီလူက ဓာတ်ပုံ သိသနာပါတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား”

“ဝါသနာ သိပ်ပါတာပေါ့။ သူက အပျော်တမ်း ဓာတ်ပုံဆရာတွေထဲမှာ အထော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပဲ။ သူက အယ်ဖရင်ဂန် အပျော်တမ်း ဓာတ်ပုံအသင်း ဥက္ကဋ္ဌလေ။ ဆုတွေလည်း အများကြီး ရထားတယ်”

ကျွန်တော်က အထပ်ခိုးတွင်ရှိသော မှောင်ခန်းဆီသို့ တက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆာဂျင်ကာလစ်စလီက တမင် ချဲ့ကားပြီး ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပါချေ။ သို့သော် ဤကိစ္စတွင် ဓာတ်ပုံကင်မရာများနှင့် ဆက်စပ်ဖွယ် မရှိသောကြောင့် မစွစ်တာပင်နှင့် ထပ်တွေ့ရန် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ရသည်။

“အခုလို တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင် ဖြစ်ကုန်ရတဲ့အတွက် သိပ်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ချိုချိုသာသာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကလည်း ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ကြရတာပါဗျာ။ ဒီလို လှပတဲ့ အိမ်မျိုးမှာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခွင့်ရတဲ့ ခင်ဗျားအဖို့ ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲပေါ့နော်”

“ရှင် မေးခွန်း မေးစရာရှိရင် မေးပါ။ မရောင်ရာ ဆီလူးတာမျိုးတော့ လာလုပ်မနေပါနဲ့လေ”

ထိုအချိန်မျိုးကြောင့် ၎င်းအား သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရန် အခြေအနေ မပေးတော့ပါ။

“ခင်ဗျား ဒေါက်တာမက်ဒေါ်နယ်ဆီမှာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“လေးနှစ်၊ သူ ဒီကို ရောက်လာကတည်းကပဲ။ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ”

“သူ့ဆီမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်”

ကျွန်တော်က အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်ခါလင်လောက်ကို ပါးစပ်မှ တကွတ် တွတ် ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဝယ်တာ ကြာပြီလား”

“ရှင်မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကျွန်မ ဖြေစရာ မလိုပါဘူး”
အင်မတန် ကူညီတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပင်။

“ဟုတ်ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ဖြေစရာ မလိုပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျား”
ကို ပိုပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ခဲ့ရပေမယ့်

သူက ကျွန်တော်ကို ဒေါသတကြီးနှင့် ပြန်ကြည့်နေပြီးမှ အပြောပြောသည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ဝက်ခန့်မှာ မက်ဒေါ်နယ်နှင့်အတူ ပါလာခြင်း မြန်မာအချို့ကို နောက်မှ တတိတတိနှင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မစွစ်တာပင်ထဲ မည်သည့်ပစ္စည်းကို မည်သည့်နေ့ မည်သည့်အချိန်က ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ ပြောနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

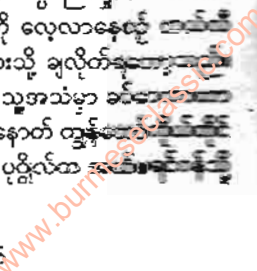
ထို့ကြောင့် မက်ဒေါ်နယ်အား သံသယစာရင်းထဲမှ လွတ်တင်းသွားစေသည်။ မက်ဒေါ်နယ်သည် ပြန်ခနဲ ရွှေမိုးငွေမိုးရွာသလို ချမ်းသာလာသူ တေတေချေချေ။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို မှန်မှန်ကြီး ဝယ်ယူလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို အဖိုးတန်ပစ္စည်းများအား ဝယ်နိုင်လောက်အောင် မည်သို့မည်ပုံ ဝင်လမ်းရှိခဲ့သည်ကိုမူ ပြောပြနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ သို့သော် ထိုကိစ္စမှာ ယခုအချိန်တွင် အရေးကြီးသည်တူလည်း မထင်တော့ပါ။

ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ဖိုင်တွဲကြီးများကိုတိုင်ရင်း ကျွန်တော်ဆီသို့ လာနေသော ဆာဂျင်ကာလစ်စတီအား တွေ့လိုက်ရသည်။

“မက်ဒေါ်နယ်ရဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေနေကြပါတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဆရာ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ တရားဝင် ဆက်သွယ်တဲ့စာတွေ ဖြစ်ပုံရပါတယ်”

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်မလာသော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ အဆိုပါ ဖိုင်တွဲများတွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၊ အထူးသဖြင့် ဥရောပတိုက်ရှိ ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့ခွဲများမှ သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် နေ့စဉ် ဆက်သွယ်ခဲ့သောစာများ၏ ကာဗွန်မိတ္တူများ ပါရှိသည်။ အဆိုပါ စာများအနက် မက်ဒေါ်နယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလွန်ထူးချွန်သော သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားနေသည်။ ထိုစာများကို လေ့လာနေရုံ အားသာစွာ ဖုန်းက အသံမြည်လာသောကြောင့် ဖိုင်တွဲကို ဘေးသို့ ချလိုက်ခဲ့တော့သည်။

ဖုန်းဆက်သူမှာ ဟာဒင်ဂါ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပြီး သူ့အသံမှာ ခင်မာသော ဖြစ်နေသည်။ သူ့ပြောသည့်စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် တွန့်တုတ် ဖြစ်လာလည်း ဖြစ်လာမိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထံ အထူးစိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း

တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး 'ရဲတပ်ဖွဲ့၏ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများကို နှစ်ဆယ်လေး နာရီကြာအောင် ရပ်တန့်မထားပါက ပျောက်ဆုံးနေသော ပဲရီကော့ဗဲလ်သည် အန္တရာယ်ဆိုးနှင့် တွေ့ကြုံရလိမ့်မည်' ဟု သတင်းပို့သူက ဆိုပါသည်။

ထိုသတင်းစကား၏ ပထမပိုင်းကြောင့် ကျွန်တော် ခေါ်ပွဲခံခြင်း မဟုတ်ပါ။ တွန့်ဆောင်တ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"အေးလေ အဲဒီလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတွေးမိပြီးသားပါ။ ဒီထနေ့နေ့ကို အရက်တက်ကတည်းက ကျုပ်က လျှောက်ပြီး အာချောင်ခဲ့တဲ့ အတွတ် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုက သိပ်သွက်နေတယ်ဆိုပြီး လန့်ဖျပ်ကုန်ကြတယ်နဲ့တူ တယ်"

ဟာဒင်ဂါက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်အထင်မကြီးပါနဲ့လေ။ မင်းက 'နယ်ရှပ်' ကလေး တစ်ရုပ်ပါ။ အဲဒီ တယ်လီဖုန်းက ရဲစခန်းကိုဆက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဝက်ဂျီနာက မင်းဇနီးဆီကို ဆက်ခဲ့တာ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက . . . အဲလေ။ တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့ လူက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့နာမည်၊ ရာထူးနဲ့ လိပ်စာအပြည့်အစုံကိုပါ ပြောပြပြီး သူ့တပည့်တွေကို ပြန်မရုပ်သိမ်းခဲ့ရင် သူ မေရီအနေနဲ့ စာတိုက်ကတစ်ဆင့် နားရွက်တစ်စုံကို ရလာလိမ့်မယ်။ မေရီက အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ နှစ်လလောက်သာ ရှိသေးပေမယ့် အဲဒီနားရွက်တွေကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါကချရင် ကိုယ့်ယောက်ျား နားရွက်ပဲလို့ မှတ်မိလာမှာပါတဲ့"

ကျွန်တော့်ဇက်ပေါ်မှ ဆံပင်များပင်လျှင် ယားကျီကျီဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က သတိထားပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ပြောစရာသုံးချက် ရှိတယ် ဟာဒင်ဂါ။ ကျုပ်တို့ လင်မယား အိမ်ထောင် ကျတာ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတာကို ဒီအရပ်ဒေသမှာ သိတဲ့လူ အတော်ရှား လိမ့်မယ်။ မေရီဟာ ဖျင်နရယ်ကြီးရဲ့သမီးဖြစ်ကြောင်း သိတဲ့လူတော့ ပိုလို့ တောင် ရှားလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဘဝမှန်ကို သိတဲ့လူကျတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ကလွဲရင် လက်ချိုးပြီး ရေတွက်လို့တောင် ရနိုင်တယ်။ ဒီလူဆိုးတွေ က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဘဝမှန်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲဗျာ"

ဟာဒင်ဂါက လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"မင်းက မိကျောင်းမင်းကို ရေခင်းမပြပါနဲ့ကွာ၊ ချဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စကတော့ စိတ်မချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးကိစ္စတစ်ခုပဲ။ ဒီလူက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိနေတဲ့အပြင် မေရီဟာ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးသမီးဆိုတာကိုပါ

သိနေတဲ့လူကွာ။ အင်မတန် အော်ဂလီဆန်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ။

ကျွန်တော်က သဘောတူလိုက်သည်။

"ထိပ်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေက သစ္စာဖောက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ဟာဒင်ဂါက ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောပြန်၏။

"ဒီကိစ္စကို တယ်လီဖုန်းထဲက မပြောကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်က ဆက်တာလဲဆိုတာ စုံစမ်းပြီးပြီလား"

"မစုံစမ်းရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိန်ဖြုန်းသလိုပဲ ဖြစ်နေဦးမှာပေါ့ဗျာ"

ဟာဒင်ဂါက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချသွားသောကြောင့် ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဝန်ကြီး ချုပ်နှင့် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးတို့၏ တိုက်ရိုက်ခန့်ထားမှုကို ခံယူရသူ ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ဘဝမှန်ကို ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်နှင့် တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ် တို့ကသာ သိကြသည်။ မသိ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ လက်ထောက်ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး၊ ဟာဒင်ဂါ၊ ဒိုဒမ်သုတေသနဌာန၏ လုံခြုံရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဘဝမှန်ကိုသိသူများ၏ စာရင်းမှာ ဤတွင် ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ အင်မတန် အရပ် ဆိုးပြီး အကျည်းတန်လှသော အတွေးတစ်ခုပင်။

တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် မည်သည့်နေရာသို့ ဟာဒင်ဂါ ထွက်ခွာသွားမည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ လာမည့် (၂) နာရီ (၃) နာရီအတွင်း မေဂျာ ဂျင်နရယ်ကလိုက်ဖ်ဒင် တစ်ယောက် မည်သို့ညှပ် ခိုနေရာမည်နည်း။ ယခု ရှိနေသော သံသယဖြစ်လောက်သူများ၏ စာရင်းတွင် မေဂျာဂျင်နရယ် ကလိုက်ဖ်ဒင် တစ်ဦးတည်းသာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဘဝမှန်ကို သိသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကလိုက်ဖ်ဒင်ကို အာရုံစိုက်သန့် သေမည်လား မသိ။

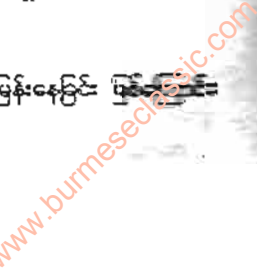
တံခါးဝဆီမှ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဆော့ကြည့်လိုက်၏။ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

ကျွန်တော် လုံခြုံရေးမှူး ဂစ်ဘဆွန်ကို လိုက်ရှာနေပါတယ် ဆိုသူ သူ ဒီမှာရှိပါသလား"

"ဂစ်ဘဆွန်၊ ဟုတ်လား"

ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်အား မေးမြန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြန်သတိရလာသည်။

"ကျုပ် လုံခြုံရေးမှူး ဂစ်ဘဆွန်ပါပဲ"

“ကျွန်တော် ဆရာအတွက် ဒီပစ္စည်းကို လာပို့ပါတယ်”
သူက ချိတ်ကြားထဲတွင်ရှိသော စာတွဲကို ပြလိုက်သည်။

“ဆရာ့မှတ်ပုံတင်ကို အရင်တောင်းကြည့်ပါလို့လည်း မှာလိုက်ပါတယ်”
ကျွန်တော်က မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ပြလိုက်သောကြောင့် သူက ဖိုင်
တွဲတို့ လှမ်းပေးသည်။ သူက အားတောင့်အားနာ ဖြစ်သွားဟန်နှင့် ပြောလိုက်ပြန်
သည်။

“ညွှန်ကြားရေးမှူး ဟာဒင်ဂါက အဲဒီစာတွဲကို ကျွန်တော့်မှက်စီအောက်က
အထောက်မခံရဘူးလို့လည်း မှာလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီစာတွဲက ထိပ်တန်း
ဝေဖို့ဝက်လို့ သိရပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ရာ ထိုတပ်ကြပ်ကြီးသည် အား
ကောင်းမောင်းသန် တပ်သားများ ခြံရံလျက် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်ပါလာ
ကြသည်။

ကျွန်တော်က ချိတ်ဆိပ်ဆိပ်ကိုခွာပြီး စာတွဲကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုစာတွဲမှာ
ဒေါက်တာ မက်ဒေါ်နယ်အတွက် ထောက်လှမ်းရေးအစီရင်ခံစာဖြစ်ပြီး စာတွဲ
အဖုံးကို ပြန်၍ ချိပ်ဝိတ်နိုင်ရန် ချိတ်ဆိပ် အပိုတစ်ခုလည်း ပါရှိလာသည်။
အီစတန်ဒယ်ရီ ပျောက်ဆုံးသွားသောကြောင့် မိဒမ်၏ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံအဖြစ်
ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ရစဉ်က ထိုအစီရင်ခံစာကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။
သို့သော် စေ့စေ့စပ်စပ် သတိမထားခဲ့ပါ။ သတိထားစရာ အကြောင်း တစ်စုံ
တစ်ရာလည်း မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် ယခု စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာတွဲတွင် ဖူးစကတ်စာရွက် ခုနစ်ရွက် ပါရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က
သုံးခေါက်တိတိ ဖတ်ရှုလိုက်၏။ ပထမအကြိမ် ဖတ်ရှုစဉ်က စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ရှု
ခြင်းဖြစ်ပြီး ဒုတိယနှင့် တတိယအကြိမ်တို့တွင် ပို၍ပင် စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ရှုပါ
သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆီလျော်ဟပ်စပ်ခြင်း မရှိသော အသေးငယ်ဆုံး ချွတ်
ယွင်းချက်ကလေး တစ်ခုတလေကို လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
အထောက်အကူဖြစ်စရာ မည်သည့်အချက်အလက်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ တစ်ခု
တည်းသော ထူးခြားချက်မှာ ဟာဒင်ဂါ ထောက်ပြခဲ့သလိုပင် မက်ဒေါ်နယ်၏
တပ်မတော်သားဘဝအကြောင်း ရေးသွင်းဖော်ပြချက်သည် အမိန့်အမြွက်လောက်
မျှသာ ပါရှိနေသည် ဆိုခြင်းပင်။ ထိုမှတ်တမ်းကို ပြုစုသော အီစတန်ဒယ်ရီသည်
ထိုအချက်အလက်များကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရယူနိုင်ခဲ့မည်သာ ဖြစ်သော်လည်း

စာရွက်တစ်ရွက်၏ အောက်ခြေ၌ မက်ဒေါ်နယ်သည် ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင်
တပ်သားအဖြစ် ပြည်နယ်စစ်သားစုဆောင်းရေးမှ ဝင်ရောက်ခဲ့သဖြင့် သူ့
ခုနှစ်၌ အီတလီနိုင်ငံရှိ တင့်ကားတပ်ရင်းတစ်ခုတွင် ဒုတိယပိုင်လ်ရာဇ်
နတ်ထွက်ခဲ့သည်ဟု မှတ်ချက်အနေနှင့် ဖော်ပြထားသည်ကိုသာ တွေ့ရပါသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ဖိုင်တွဲယူလာသော တပ်ကြပ်ကြီး၏ ရွှေထူး
မှာပင် စာတွဲ၏ ဘယ်ဘက်အပေါ်ထောင့်ရှိ ချုပ်စက်နှင့်ချုပ်ထားသော နေရာ
ကို ဓားဦးနှင့် ကလေးရှ် စာရွက်များကို တစ်ရွက်စီ ဖြုတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
တစ်စုံတစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ချုပ်အပ်ကို ပြန်ဖြုတ်ပြီး စာရွက်များကို
ဖြုတ်ယူခြင်း၊ ပြန်ထည့်ခြင်းမျိုး ပြုလုပ်ထားကြောင်း မတွေ့ရှိပါ။ မှတ်ခြင်
သဘောအရ ပြောရမည် ဆိုပါလျှင် ဤစာတွဲအား ပြုပြင် ပြင်ဆင်ထားသော
လက္ခဏာကို မတွေ့ရှိရပါ။

ထိုအချိန်တွင် တပ်ကြပ်ကြီး ကာလစ်စလီသည် ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကြီး
လေးခုနှင့် ရောက်ရှိလာသောကြောင့် ချိပ်အသစ်နှင့် ပြန်ဝိတ်ထားပြီး ဖြစ်သော
ကိုယ်ရေးစာတွဲကို ယူလာသော တပ်ကြပ်ကြီးထံ ပြန်ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ကာလစ်စလီသည် ထိုအယ်လ်ဘမ်များကို သော့ခတ်
ထားသော အံ့ဆွဲထဲရှိ သံသေတ္တာထဲမှ တွေ့ရှိလာခြင်းဖြစ်ရာ သော့အတန်
တန်ခတ်၍ သိမ်းထားသော ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်များ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်
ဝင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ကာလစ်စလီက ယူဆခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်သုံးခုတွင် ဟောင်းနေပြီဖြစ်သော မိသားစု ဓာတ်ပုံ
များသာ ပါဝင်ပြီး နောက်ဆုံးတစ်ခုတမူ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ရှိ လုပ်ဖော်တိုင်
ဖက်များက လက်ဆောင်ပေးထားသော အယ်လ်ဘမ် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအယ်လ်
ဘမ်ထဲ၌ မက်ဒေါ်နယ်နှင့် လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်များ၏ ဓာတ်ပုံပေါင်း (၅၀) ကျော်
ပါဝင်သည်။ ဓာတ်ပုံအများစုမှာ ပြင်သစ်၊ စကင်ဒီနေးဗီးယားနှင့် အီတလီနိုင်ငံ
တို့၌ ရိုက်ကူးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ဓာတ်ပုံများကို အစီအစဉ်အလိုက် ကပ်ထား
သည်။ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံစီတွင် နေ့စွဲနှင့် နေရာဒေသကို ဖော်ပြထားပြီး နောက်ဆုံး
ဓာတ်ပုံမှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က ဟယ်လ်စင်ကီ၌ ရိုက်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံပင်
ဖြစ်သည်။

အယ်လ်ဘမ်ထဲ၌ရှိနေသော ဓာတ်ပုံများကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စား
ပျောက်ဆုံးနေသော ဓာတ်ပုံကိုသာ စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ထိုဓာတ်ပုံ
သော ဓာတ်ပုံအား ကပ်ထားခဲ့သောနေရာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်

ဆယ့်ရှစ်လခန့်က ခိုက်သူ့ခွဲသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ဖြစ်ရပါမည်။ ထိုပုံ၏ ပုံစာကို ပုံစာရေးသားသော မင်းဖြူနှင့်ပင် ပြန်ဖျက်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်က ဖျက်ထားသော ပုံစာကို မီးဖွင့်ပြီး နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ထိုဒေသ၏အမည်မှာ 'တိ' နှင့်သောဒေသဖြစ်ပြီး ဒုတိယစာလုံးမှာ 'အို' သို့မဟုတ် 'ဒီ' ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် တီး၊ ဒီနှင့် စသော မြို့နာမည်မှာ ဥရောပတိုက်တွင် လုံးဝ မရှိပါ။ စာလုံးအရေအတွက် စုစုပေါင်းမှာ ခြောက်လုံး သို့မဟုတ် ခုနစ်လုံး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုဂျီယံရှိ 'တိုနိုင်' သို့မဟုတ် ပြင်သစ်ရှိ 'တူလူး' မြို့တစ်ခုသာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုနောက် အဆိုပါ အယ်လ်ဘမ်များနှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော စာအိတ်ထုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုအထုပ်ထဲတွင် စာအစောင် သုံးလေးဆယ်ခန့်ပါရှိပြီး ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းကလေး မွှေးနေသည်သာမက ဖဲကြိုးအပြာရောင်ကလေးနှင့် စုစည်းချည်နှောင်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ မက်ဒေါ်နယ်ထဲတွင် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မဖျော်လင့်ခဲ့သောပစ္စည်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစာများမှာ ရည်းစားစာများသာ ဖြစ်ပုံရပြီး မက်ဒေါ်နယ် ငယ်စဉ်ဘဝက အရှူးသခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်က ဖတ်ကြည့်ရန် စိတ်မဝင်စားပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဖဲကြိုးကို ဖြေလိုက်သည်။

ထို့နောက် ငါမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဂျင်နရယ်ကြီးထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ပါရီက ပါစချာအင်စတီကျုမှာ ၁၉၄၅ နဲ့ ၁၉၄၆ က အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ မဒမ်ဘက်တီပူးဂျီးကို ဒီကနေ ညနေပိုင်းမှာ တွေ့ချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား စီစဉ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

ဂျင်နရယ်ကြီးက မိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ပြန်ဖြေသည်။

“ဘယ်ကိစ္စကိုမဆို ငါစီစဉ်ပေးလို့ရတယ် ကေခဲလ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီ မရှိတရီလောက်က ဝန်ကြီးချုပ်က တို့ကို လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်အစုံ အပ်နှင်းလိုက်ပြီ ခုကိစ္စက ဘယ်လောက်လောက် အရေးကြီးသလဲ”

“သေရေးရှင်ရေးကိစ္စ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ စစ်ကြီးမပြီးခင်နဲ့ ပြီးခါစ ကိုးလလောက် ကာလအတွင်းမှာ မက်ဒေါ်နယ်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးခဲ့ကြပုံရတယ်၊ အဲဒီ အချိန်ကာလနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ရှာလို့ မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ သက်ရှိထင်ရှားလည်း ရှိမယ် သူ့ကို ရှာလို့လည်း ရမယ်ဆိုရင် သူက အဲဒီဟာကွက်ကို ဖြည့်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”
“ဒါလောက်ပဲလား”

လေသံတွင် စိတ်ပျက်သွားဟန်က အတိုင်းသား ပေါ်ထွန်းလာသည်။
“အဲဒါထက် မကပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းထဲက စာလုံးတစ်လုံးလည်း ပျောက်နေပုံရပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို စုံစမ်းချင်တာလည်း ငါ့အတွက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“လျှို့ဝှက်စာတွဲထဲက စာရွက်တစ်ရွက် ဘာပြုလို့ ထွက်လာတာလဲ အဲဒီစာတွဲတွေကို ဘယ်သူက ကိုင်နိုင်ခွင့် ရှိသလဲ”

“အိစတန်၊ ကလန်ဒန်၊ ကျွန်တော်၊ ကလိုက်ဖ်ဒင်နဲ့ ဝေးဘာရစ်ချီ”

“ဟုတ်ပကွာ၊ မေရီကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့ကိစ္စရယ်၊ ငါ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို သိမြင်တဲ့အပြင် ငါနဲ့ မေရီ ဆွေမျိုးတော်စပ်ပုံကိုပါ သိနေတယ်၊ ပြီးသော လျှို့ဝှက်စာတွဲကို ကိုင်တွယ်ခွင့်ရှိသူ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ဂျင်နရယ်ကလိုက်ဖ်ဒင်ပဲပေါ့၊ မင်းက ကလိုက်ဖ်ဒင်ကို အာရုံစိုက်သင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“ဟာဒင်ဂါပဲ အာရုံစိုက်ပါလိမ့်မယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မဒမ်ပူဂျီးကို တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ . . . ခဏကိုင်ထားဦး”

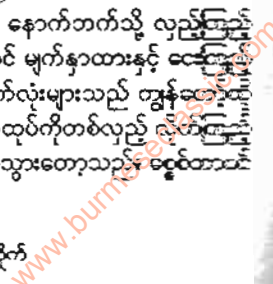
ခဏကြာသောအခါ ဂျင်နရယ်ကြီး၏အသံက ပြန်လည် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မင်း မိဒမ်ကို ကားနဲ့သွား၊ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်က မင်းကို စတန်တွန်လေဆိပ်အထိ ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ ဟိုကုရင် နှစ်ယောက်စီး ဂျက်လေယာဉ်နဲ့ ဝါဆိုထိုပို့ပေးမယ်၊ မိနစ်လေးဆယ်ကြာမယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆီမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပါမလာဘူး ခင်ဗျ”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ မဒမ်ပူဂျီးက သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပြီး ပါရီမှာရှိနေတဲ့ မယ်ဆိုရင် မင်းကို အော်လီလေဆိပ်က စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ငါလည်း နောင်မှာရိပ်ကန်ကြာရင် အယ်ဖရင်ဂန်ကို ထွက်လာခဲ့မယ်၊ မင်းပြန်လာရင် မင်းနဲ့တွေ့မယ်”

ကျွန်တော်သည် စာအိတ်ထုပ်ကိုကိုင်ရင်း နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်အား ခပ်ကြောင်ကြောင် မျက်နှာထားနှင့် ထွက်လာနေသော မစွတ်တာပင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် တွန့်တော့ထက် ဘစ်လှည့်၊ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာအိတ်ထုပ်ကိုတစ်လှည့် လှိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ဝေ့ဝေ့တာပင်

သည် မည်သည့်အချိန်တစ်ခု၌ လာရောက် နားထောင်နေလေသနည်းဟု တွေးလိုက်မိပါတော့သည်။

ရတနာသင်္ဘောတစ်စီးသည် မိုးဒမ်က အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။ ဂျက်လေသည်ပုံတူလည်း စတုဂံတုန်းမှ အော်လီအထိ သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသာ အချိန်လျှော့ ပုံသန့်ခဲ့သည်။ ၎င်းအပြင် မဒမ်ပူးဂိုးကလည်း အော်လီလေဆိပ်ရှိ သီးသန့် ချွေးခန်းတလေးတစ်ခုထဲ၌ ပါရီမြို့တော်မှ ရတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးနှင့်အတူ ကျွန်တော့်တို့ ထိုင်စောင့်နေသည်။

နောက်မှ သိရသည်မှာ ယခု မဒမ်ဟောလီဘဝသို့ ရောက်ရှိနေသော မဒမ်ပူးဂိုးသည် ပါစချာအင်စတီကျု၌ပင် ဆက်လက်၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့က အရေးကြီးပါသည်ဟု ၎င်းအား သွားရောက် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သောအခါ ၎င်းက လေဆိပ်သို့ လိုက်လာရန် ရှေးရှေးရှု၍ သဘောတူခဲ့ကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ မဒမ်ပူးဂိုးသည် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်ပြီး ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် အသား ခပ်ညိုညို ပြုံးရယ်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် နှစ်သက်ဖွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်ရဲအရာရှိက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“၁၉၄၅-၄၆ ခုနှစ်လောက်က ခင်ဗျားနဲ့ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာ အဲလက်ဇန္ဒား မက်ဒေါ်နယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်အကြောင်း သိချင်လို့ပါ”
“ဒေါက်တာ မက်ဒေါ်နယ်အဲလက်ကို ပြောတာလား”

သူက ရယ်လိုက်၏။
“သူ့ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလို့ ပြောသံကြားခဲ့ရင် ဒေါ်အကြီးအကျယ် ပွလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မ သူနဲ့ သိစဉ် အချိန်တုန်းကတော့ သူက အင်မတန် လူမျိုးရေးပြင်းထန်တဲ့ စကော့လူမျိုးပါ။ အခု . . . သူ . . . သေသွားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မဟုတ်ပါဘူး”
“ဒါပေမယ့် သူ ဒုက္ခတော့ တွေ့နေပြီ ထင်တယ်။ ရဲနဲ့ပတ်သက်နေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့သူ ဘယ်လို စပြီး တွေ့ခဲ့သိခဲ့တာလဲ”

“စစ်ကြီး မပြီးမီ နှစ်လ သုံးလ အလိုမှာ ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်က စိန့်ဒင်းနစ်မှာရှိတဲ့ ဂျာမန်လက်နက်စက်ရုံတစ်ခုကို လာရောက်စစ်ဆေးရတယ်။ စက်ရုံမှာ

အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မက စက်ရုံအနေအထားကို လိုက်ပြန်လျှင် လက်နက်ထုတ်လုပ်မှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဓာတုဗေဒဆိုင်ရာလုပ်ငန်းတွေကို ရှင်းပြပြီးမှ ကာနယ်ကြီးက ဓာတုဗေဒဘာသာရပ်မှာ ကျွန်မထက် တတ်မြောက်ကြောင်း ကျွန်မ သိရတော့တယ်။ သူက ကျွန်မကို သဘောကျပုံရသလို ကျွန်မကလည်း သူ့ကို သဘောကျသွားမိတယ်”

သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။
“သူ ပါရီတစ်ဝိုက်မှာ အတော်ကြာကြာ နေခဲ့တဲ့ရဲ့တယ်။ သူ့တာဝန်ထာဘာလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အားလပ်ပြီဆိုရင် သူနဲ့ ကျွန်မ အတူတူ တွဲခဲ့ကြတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးတဲ့အခါမှာ တပ်ထဲကထွက်ဖို့ အင်္ဂလန်ကို ပြန်သွားပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ဒီကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပါရီမှာ သူ အလုပ်လိုက်ရှာခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ရဖို့က မလွယ်ဘူး။ နောက်တော့ အင်္ဂလန်မှာပဲ အလုပ်ပြန်ရသွားတယ်လို့ သိရတယ်”

ကျွန်တော်က ခပ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလိုက်၏။
“ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်ရဲ့ စာရိတ္တနဲ့ပတ်သက်ပြီး မရိုးသားတဲ့ အပြုအမူ အကျင့်မိုးကို တွေ့ဖူးကြားဖူးပါသလား။ သံသယ ဖြစ်ဖူးပါသလား”
“တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ ကြားဖူးတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မက သူနဲ့ လုံးဝ ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူး”

မဒမ်ဟောလီ၏ လေသံကြောင့် သူ့စကားကို ကျွန်တော်က အကြောင်းမဲ့ ယုံကြည်သွားမိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မရောင်ရာ ဆီလူးမိသလို ဖြစ်နေလေပြီလော မသိ။ အဖိုးတန် အချိန်များကို ဖြုန်းတီးရာ ရောက်နေသည်သာမက အိမ်အပြန်တွင် မျက်နှာပန်းမလှသော ကေဗဲလ်သည် အမြီးကလေး တန့်န့်နှင့် ခုတ်နှာချိုသွေးပြီး အိမ်ပြန်ရလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော်က ထပ်မေးမိပြန်၏။
“ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးလားဗျာ”
“ရှင်က ကျွန်မကို စော်ကားလိုက်တာလား”
“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဤတွင် ချဉ်းကပ်ပုံ ချဉ်းကပ်နည်းကို ပြောင်းလဲလိုက်ရပါမိတော့သည်။
“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက သူ့ကို ချစ်ခဲ့မိပါသလား”
“ရှင် ကျွန်မ စာတွေကို ဖတ်ပြီးပြီပါ။ အဖြေကို သိလောသေးသလား”
“သူကကော ခင်ဗျားကို ချစ်ရဲ့လား”

“သူ့ကို လက်ထပ်ပါလို့တော့ သူက ဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်း ပြောခဲ့သေးပါ။ ဒါဆိုရင် လုံလောက်စရာပေါ့”

“ဒါကမယ့် ခင်ဗျားက သူ့ကို လက်မထပ်ခဲ့ဘူးနော်၊ သူနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြပါလျက်နဲ့၊ သူက ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းပါလျက်နဲ့ ခင်ဗျားက ငြင်းခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“သူက ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် သူက လှတာမြင်ရင် ချစ်ခင်သေးတဲ့ မြာသမားတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အဓိကကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ ဘယ်လိုမှ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းလို့မရတဲ့ သဘောထားကွဲလွဲမှု ကြောင့်ပါ။ အဲဒီ ကွဲလွဲမှုကြောင့် မိတ်ဆွေအဖြစ်ကတောင် ရပ်စဲလိုက်ပြီဆိုတော့ ထက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုပါ ငြင်းလိုက်ရတော့တာပေါ့လေ”

“ဘယ်လိုများ သဘောထား ကွဲလွဲခဲ့ကြလို့လဲဗျာ”

“ဪ... ရှင်က တော်တော်ခွဲကောင်းတဲ့လူပဲ။ အဲဒီကိစ္စက တော်တော် အရေးကြီးလို့လား။ ရှင်အတွက်တော့ အရေးကြီးမှာပေါ့လေ။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားစရာလည်း မလိုပါဘူး။ သိပ်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ ရှုတာလို့ တောင် ဆိုနိုင်ပါသေးတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ သိချင်တုန်းပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးခါစက ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေးသဘောထားတွေ အမျိုးမျိုး ကွဲလွဲခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မက လယ်ယာထိန်း ဘရင်ဂျီပါတီဝင်တစ်ယောက်ပါ။ ရှင်တို့နိုင်ငံမှာတော့ တိုရိုစစ်တစ်ယောက်လို့ ခေါ်ကြမှာပေါ့လေ။ အဲ... ဒေါက်တာ မက်ဒေါ်နယ်က ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံရေး အယူအဆကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်လာတဲ့အခါကျတော့ မိတ်ဆွေဘဝမှာ တောင် ဆက်ဆံကြဖို့ ပိုခဲယဉ်းလာတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်လေ။ အသက်ကလေးတွေကလည်း ငယ်သေးတော့ စွဲမိစွဲရာကို စွဲလမ်းတတ်ကြတယ်”

“ဒေါက်တာ မက်ဒေါ်နယ်က ခင်ဗျားရဲ့ ရှေးဆန်တဲ့ အယူအဆကို သဘောမတူဘူး ဆိုပါတော့”

“ရှေးဆန်တဲ့အယူအဆ ဟုတ်လား”

မဒမ်ဟောလီသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်ပါသည်။

“အဲလက်ဟာ အမျိုးသားစိတ် ပြင်းထန်တဲ့ စကော့လူမျိုး ဟုတ် မဟုတ် သိပ်မသေချာပေမယ့် သူက အင်မတန် အယူအဆ ပြင်းထန်တဲ့ ကွန်မြူနစ်တစ် ယောက်ပဲရှင်”

တစ်နာရီနှင့် ဆယ်မိနစ် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ~~အထိမ်းအမှတ်~~ ဝက်ဂိုနာတိုတယ်မှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

တုန်းကလေ၊ သူက ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူးကွ၊ မင်းနို့နဲ့...
ဆိုတာ မင်းလည်းသိပါတယ် ကေဗဲလ်ရာ၊ ဆရာသမီးအကြောင်းလည်း သိပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“သူ သက်သက်မဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ၊ ခုကိစ္စမှာ ချက်စင်ဟစ် အ...
လုံးဝ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဒီကနေ့မနက် ရှစ်နာရီက သူ့အမေကို ကျွန်တော် ပြော
ပြီးပါပြီ၊ မပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ အဘွားကြီးက လူမမာဆိုတော့ လန့်စွပ်
ပြီး ခေါက်ခနဲ သေသွားနိုင်တယ်၊ ချက်စင်ဟစ်ကိုခေါ်မယ့် အချစ်တား ထာ
ကတည်းက အဘွားကြီးက သူ့သမီးကို ပြောပြတော့မှာပါ၊ သူတို့တို့ သနား
စရာလည်း မလိုဘူး၊ အားပေးစရာလည်း မလိုဘူး”

“ဘာကွ”

ဒေါသကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညစ်ပုပ်နေသော ဟာဒင်ဂါသည်
တုလားထိုင်ပေါ်မှ ရှေ့သို့တုန်း၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ထဲရှိ ဖန်ခွက်
တို့လည်း ကွဲကြွေသွားလှပေတတ် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဟေ့ . . . ကေဗဲလ်၊ မင်းက ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အပြစ်
မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ချီးမွမ်း သွယ်ဝိုက်တဲ့အထောက်အထားတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်
ကြီးရှိ . . .”

“သူ့ကို လာပြီနေတဲ့အချက်တွေက ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်အကြောင်း ညာ
ပြောခဲ့တာရယ်၊ တကယ့်လူသတ်သမားက ချက်စင်ဟစ်အပေါ်မှာ သံသယ
ဝင်အောင် သူ့ဆီကို နာမည်လိမ်နဲ့ ငွေတွေ ပို့ခဲ့တာရယ်၊ အဲဒါတွေလောက်ပါပဲ၊
အဲဒါက အချိန်ဆွဲတဲ့ကိစ္စပါ၊ ဒီလူသတ်သမားက ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဆွဲဖို့လိုတယ်
ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဒီလူက တကယ်တော်တဲ့သူ
လူတိုင်း လူတိုင်းအပေါ်မှာ သံသယဝင်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့
ဒီကနေ့မနက် ပြန်ပေးဆွဲတာကလည်း အချိန်ဆွဲဖို့လုပ်တာပါပဲ၊ စဉ်းစားနေ
တစ်ခုကတော့ ချက်စင်ဟစ်ရဲ့ ငွေစာရင်းထဲကို လူလိုင်လက်တည်းက ငွေသွင်း
နေခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဒါကြောင့် အချိန်ဆွဲနိုင်သမျှ ဆွဲရလိမ့်မယ်လို့ အတောကြီး
ကြိုသိနိုင်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဆွဲခဲ့လဲ”

ဟာဒင်ဂါက ပက်ပက်စက်စက် ပြောချလိုက်သည်။

“ချီးမွမ်း၊ မင်း ငါ့ကို သက်သက်မဲ့ အချစ်လုပ်တာပဲ၊ ခင်မာ အ...
အတ်ထွက်တွေဆင်ပြီး . . .”

(၁၀)

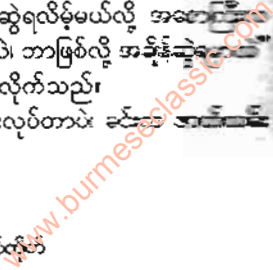
ကျွန်တော်သည် စတန်တွန်လေဆိပ်မှ ကြိုတင်၍ တယ်လီဖုန်း ဆက်ထား
ခဲ့သောကြောင့် ဟာဒင်ဂါနှင့် ဂျင်နရယ်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော့်အား ဝက်ဝံနာ
ဟိုတယ်နည်းခန်းထဲမှ စောင့်နေခဲ့ကြသည်။ အလွန်အမင်း အိုမင်းရင့်ရော်သော
ညနေခင်း မဟုတ်သော်လည်း ဂျင်နရယ်ကြီးရှေ့မှ စားပွဲပေါ်တွင် ဝီစကီ ခပ်များ
များ ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ရှိနေသည်။ ဂျင်နရယ်ကြီးသည် ညကိုး
နာရီ မထိုးမီ အရက်သောက်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ ယင်း၏ မျက်နှာမှာ ချောင်ကျ
ပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါသည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် အရွယ်နှင့်လိုက်
အောင် အိုမင်းရင့်ရော်နေကြောင်း တွေ့ရတော့သည်။ သူ့ကို တွေ့မြင်နေရ
သည်မှာ သနားစရာပင် ကောင်းသေးတော့သည်။ မနိုင်သည့်တာဝန်ကို ထမ်း
ဆောင်နေရသူတစ်ဦးပမာ ထူးထူးခြားခြား တာဝန်ပီနေပုံရသည်။

ဟာဒင်ဂါ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပို၍ ထူးခြားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။
ကျွန်တော်က နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲထိုး
ထဲမှ ဝီစကီတစ်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ ထိုင်ချလိုက်မိ
ပါသည်။ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“မေရီ ဘယ်မှာလဲ”

ဟာဒင်ဂါက ပြန်ဖြေသည်။

“စတယ်လာချက်စင်ဟစ်နဲ့ သူ့အမေဆီကိစ္စအားပြီး အားပေးစကား ပြော
နေတယ်၊ သူက တတ်နိုင်သလောက် နှစ်သိမ့်ချင်လို့ပါတဲ့၊ ငါကတော့ ချက်စင်
ဟစ် အဖမ်းခံရတဲ့အတွက် သူတို့ မိသားစု စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြမှာ အမှန်ပဲ
ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အားပေးစရာလည်း မလိုဘူး၊ အားလည်း မပေးသင့်ဘူး
ထင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါက ဂျင်နရယ်ကြီး ဒီကို ရောက်မလာခင်

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ အချက်အလက်တွေကိုချည်း ပြောပြခဲ့တာပါဗျာ”
ကျွန်တော်သည် ဟာဒင်ဂါအား ပြောရာပြောကြောင်းပြော၍ ချွေးသိပ်ရန်
ဆန္ဒ မရှိပါ။

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ ကျုပ်ကပြောရင် ခင်ဗျားက မဖမ်းဘဲ နေမှာ
လား ဝေးလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် အခုလို ဖမ်းလိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့တော့
လင်ဗျားတို့လိုက်နေပြီလို့ လူသတ်သမားက ထင်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့
အတွက် အချိန်ရသွားတယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

ဟာဒင်ဂါက မချင်မရဲနှင့် ထပ်ပြောပြန်သည်။
“ဒါဆိုရင် ဟတ်နဲလ်နဲ့ သူ့မိန်းမကိုလည်း ဘောင်ခတ်ခံရတာပါလို့ မင်းက
ထပ်ပြောလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်”

ပလာယာရယ်၊ တူရယ်၊ စကူဒါပေါ်က အနီရောင် ခွံစေးတွေ ကပ်နေ
တာရယ်၊ အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘောင်ခတ်ခံရတာ အမှန်ပဲ၊ ခင်ဗျား
လည်း သိပါတယ်လေ၊ ကျွန်ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ သူ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်၊
ဒါပေမယ့် ဘယ်တရားရုံးကမှ သူ့ကို အပြစ်ပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်
ကို မြီးမခြောက်ပြီး သူ့မိန်းမက ထရပ်ကားတစ်စီးကို အော်ဟစ်လက်ပြပြီး တား
ပေးရမယ်လို့ အခိုင်းခံရတယ်၊ အဲဒါ ရာဇဝတ်မှုလား၊ သူတကယ်ခံရမှာက အဲဒါနဲ့
ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ငွေအလွဲသုံးစားမှု၊ ဒါကလည်း တပ်မတော်က တရားစွဲမယ်လို့
အတင်းဇွတ်လုပ်လာမူပါ၊ ဒါပေမယ့် တပ်မတော်က တရားစွဲချင်မှ စွဲလိမ့်မယ်၊
ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့အဖို့ အချိန်ရလာတယ်၊ လူ
သတ်သမားက ပလာယာတွေ၊ တူတွေနဲ့ အတွက်ဆင်လိုက်တာကလည်း သူ
အတွက် အချိန်ရအောင်လုပ်တဲ့ နည်းတစ်နည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ ‘လုပ်ကွတ်’
ပေါ် သွားတာကို သူမသိသေးဘူး။ ဒါက ကျုပ်တို့အတွက် တစ်ကွက် အသာစီး
ရလိုက်တာပဲ”

ဟာဒင်ဂါက ဂျင်နရယ်ကြီးဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကေဗဲလ်က ကျွန်တော့် နောက်ကွယ်မှာ ထင်ရာစိုင်းနေတာကို ဆရာ
လည်း သိမယ်ထင်ပါတယ် ဆရာ”

ဂျင်နရယ်ကြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မင်း ပြောတဲ့စကားက နည်းနည်း မပြင်းထန်လွန်းဘူးလား၊ ညွှန်ကြားရေး
မှူးကြီးရာ၊ ငါသိသလောက် ပြန်ပြောရရင် မင်းက ကေဗဲလ်ကို အခုကိစ္စမှာ
ခေါ်သုံးပါရစေလို့ ငါ့ကို အတင်းပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား”

အင်မတန် ပါးနပ်ပါပေသည်။

“သူက စုံစမ်းထောက်လှမ်းတဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ငွေသန့်...
တို့တော့ ငါလည်း သတိထားမိပါတယ်။ ကဲ . . . ငါ ပြန်သတိရလာပြီ
ပါရဲ့မှာ မက်ဒေါ်နယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးထွေထွေ ဘာများ စုံစမ်းတဲ့
သလဲကွ”

ကျွန်တော် ချက်ချင်း အဖြေမပေးပါ။ သူ မေးလိုက်သည့်ပုံစံမှာ အပြား
တွင် စိတ်ရောက်နေပြီး စိတ်မပါတာပါ ဟန်ပန်အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေသောကြောင့်
ပင် ကျွန်တော်က မယုတ်မလွန် ဖြေလိုက်ပါသည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာ ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာကတော့ သဘောထားနဲ့ အပြင်
ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်
ကတော့ ဒေါက်တာ မက်ဒေါ်နယ်ပါ။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း သူ့ဟာ လွန်ခဲ့
တဲ့ (၁၅) နှစ်လောက်ကတည်းက သူ့လျှို့ဝှစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပ်ကို သေချာပါ
တယ်”

၎င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အငိုက်မိသွားကြသည်။ ဝိုင်ဆင်းသွားကြသည်။
ဘစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား
သွန်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က သီလာသမ္မုကို တစ်မိနစ်အတွင်း ပြန်
ပြောပြလိုက်၏။ ဟာဒင်ဂါက ‘ဒုက္ခပါပဲ’ဟု ရေရွတ်ရင်း ရဲကားတစ်စီးကို လှမ်း
ခေါ်ရန် ထထွက်သွားတော့သည်။

ဂျင်နရယ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“အပြင်မှာရှိနေတဲ့ ရဲမော်တော်ကားကို မင်းသတိထားမိသလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့က စကော့တလန်ယဒ် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ အဲဒါတွေနဲ့ အမြဲမပြတ်
အဆက်အသွယ် လုပ်နေတယ်”

သူသည် အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီးနောက် လက်နှိပ်စက်နှင့်ခွိတ်ထား
သော စာရွက်နှစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ပထမစာရွက်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီလောက်က ရခဲ့တာ၊ ဒုတိယစာရွက်
ကတော့ ရတာ (၁၀) မိနစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်က ထိုစာရွက်များကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တွန့်သွားပြီး
ထိုစာရွက်အား အေးစက် တောင့်တင်းသွားစေတော့သည်။ ကျွန်တော်
ဂျင်နရယ်ကြီးနှင့် ဟာဒင်ဂါတို့သည် အဘယ်ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားခဲ့

ကြသည်ကို ယခု ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါပြီ။ ကျွန်တော် ပါရီသို့ သွားခဲ့သော တိစ္ဆာသည် သူတို့စိတ်ထဲတွင် အဘယ်ကြောင့် ရေးကြီးခွင့်ကျယ်သဘောမျိုး ဖြစ် နေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ယခု နားလည်လိုက်ပါပြီ။

ခိုက်တာနှင့် အော် သတင်းဌာနများသို့ မရှေးမနှောင်းဆိုသလို ပေးပို့ခဲ့ သော ပထမအကြောင်းကြားစာမှာ ခပ်တိုတိုပင်။ ထိုစာက . . .

ယေရှုသခင်၏ အလိုတော်နှင့် ဆန့်ကျင်သော အဆောက်အအုံကြီးသည် သခုအချိန်အထိ ရှိနေဆဲပင်။ ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို အလေးမမူခဲ့ကြ ခဲ့။ သင်တို့၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယနေ့ ညနေ (၃) နာရီ (၄၅)မိနစ် တွင် နေပိုဒေသရှိ လုံးဝါးဟမ်ပတန် ကျေးရွာဝယ်ကလေး၌ ဦးမှား ဘူးတစ်ဘူးကို ချိန်ကိုက်တံကလေးနှင့် ဖောက်ခွဲရန် စီစဉ်ထားသည်။ လေတိုက်ခတ်မည့်လမ်း ကြောင်းမှာ အနောက်တောင်၊ အနောက် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ည သန်းခေါင်ယံ အချိန်မှစ၍ မိုးခပ်သုဘေသနအဆောက်အအုံကြီးအား စတင်၍ ဖျက်ဆီးခဲ့ခြင်း မရှိသော် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ထပ် တစ်ဘူးကို လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်၌ နက်ဖြန် တွင် မလွှဲမရှောင်သာ ဖောက်ခွဲရပေတော့မည်။ ရာဇဝင်တွင် စာတင်ရလောက် အောင် အလောင်းချင်းထပ်၍ သေကြရလိမ့်မည်။ သင်တို့က ကြိုက်သည့်နည်း ကို ရွေးကြရန်သာ ရှိပေမည်။

ဂျင်နရယ်ကြီးက ပြောလိုက်၏။

“လုံးဝါးဟမ်ပတန်ဆိုတာ ပင်လယ်ကမ်းခြေက (၄) မိုင်လောက်ဝေးပြီး လူ (၁၅၀) လောက်သာရှိတဲ့ ကျေးရွာဝယ်ကလေးတစ်ခုပဲ။ လေတိုက်ရာလမ်း ကြောင်းကို ရည်ညွှန်းထားတာကတော့ ဒီဦးမှားတွေဟာ မြေကြီးပေါ်မှာ (၄) မိုင်လောက်ပဲ အာနိသင်ရှိနိုင်ပြီး ပင်လယ်ထဲကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလို တာပဲ။ ဒါကလည်း လေတိုက်ရာလမ်းကြောင်း မပြောင်းလဲပါမှ၊ အဲဒီ အကြောင်း ကြားချက်ကို ဒီနေ့ ညနေ (၂) နာရီ (၄၅) မိနစ်ကမှ ရခဲ့တယ်။ အနီးဆုံးနေရာမှာ ရှိတဲ့ ရဲကားတွေကိုလွှတ်ပြီး ရွာထဲမှာ ရှိရှိသမျှလူတွေနဲ့ ရွာနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ် အကြားက ဒေသတစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့လူတွေကို အနောက်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေး ခဲ့ရတယ်”

သူ့စကားသံမှာ ရပ်တန့်သွားပြီး သူက စားပွဲကို ဝေးကြည့်နေသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီဒေသက အင်မတန် စိုက်လို့ဖျိုးလို့ကောင်းတဲ့နေရာ၊ ယာ တောတွေက ပေါများပြီး မော်တော်ကားက နည်းနေတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းကို တော့ စုံရအောင်စေအောင် အသိပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လုံးဝါးဟမ်ပတန်ကျေးရွာ

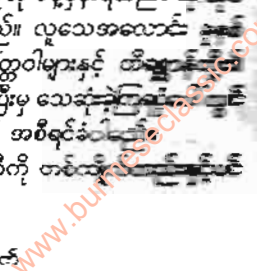
မှာ ချိန်ကိုက်တံကို ကမန်းကတန်း လိုက်ရှာကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် လည်း ကောက်ခိုးပုံထဲမှာ အပ်ပျောက်တာကို ရှာရတာထက်တောင် ပိုမို နာကျင် တယ်။ ညနေ (၃) နာရီ (၄၅) မိနစ်လည်းရောက်ရော အသုံးပြု တဲငယ်တစ်လုံးရဲ့ ခေါင်မိုးဆီက ခပ်အုပ်အုပ် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုနဲ့အတူ တလူလူ ထွက်လာတာကို ဆာဂျင်တစ်ယောက်နဲ့ တပ်သားနှစ်ယောက်တ လည်းကြား၊ မြင်လည်း မြင်လိုက်ကြရတယ်။ သူတို့လည်း ဒုန်းစိုင်းပြီး ထွက် နေ လာကြတာပေါ့လေ။”

ကျွန်တော်ပါးစပ်မှာ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ဖြစ်လာသောကြောင့် ဝိစက်ခပ်များများကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် မျိုချလိုက်ရပါတော့သည်။ ဂျင်နရယ်ကြီးက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ညနေ (၄) နာရီ မိနစ် (၂၀) ကျတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကိရိယာတွေ ထပ် ဆင်ထားတဲ့ လေတပ်မတော် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းဟာ အဲဒီ ဒေသအပေါ်ထဲ ပျံသန်းလေ့လာခဲ့တယ်။ လေယာဉ်မှူးကိုတော့ ပေတစ်သောင်းအောက်နိမ့်ပြီး မဆင်းရဘူးလို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မှာလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် နေသာတဲ့နေ့ လည်းဖြစ်ပြန်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ကိရိယာတွေကလည်း အစွမ်းထက်ပြန်ဆိုတော့ အဲဒီ ဒေသကြီး တစ်ခုလုံးကို ချောချောမောမော ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလာနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို ချက်ချင်း ကူးဆေးပြီး ပါရဂူတွေက လေ့လာခဲ့ကြတယ်။ ဒုတိယစာရွက်ကတော့ ပါရဂူတွေရဲ့ အစီရင်ခံစာပဲ”

ထိုစာမှာ ပထမစာထက်ပင် ပို၍ တိုတောင်းပါသည်။

လုံးဝါးဟမ်ပတန် ကျေးရွာမှ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်ဆီသို့ ရွာမှ တစ်ခိုင်းခိုင်း ခန့်ဝေးသော နေရာအထိ သုံးမြောင့်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ယာတဲများနှင့် တဲအိမ်များ၏ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင်သော် လည်းကောင်း ယာတောများထဲတွင်သော် လည်းကောင်း မည်သည့်သက်ရှိသတ္တဝါတင်ဦးတစ် ယောက်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ ယာတောများထဲ၌ သေဆုံးနေကြ သော ကျွဲနွားများမှာ ကောင်ရေ (၄၀၀) ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူတို့ (၃) အုပ်မှာလည်း အသက်ကင်းမဲ့နေကြပုံရသည်။ လူသေအလောင်း နှစ် လောင်းကို ခွဲခြား ဖော်ထုတံနိုင်ခဲ့သည်။ လူသတ္တဝါများနှင့် ထိတွေ့ခဲ့ခြင်း အနေအထားအရ ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားကြရပြီးမှ သေဆုံးခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ် သည်။ အသေးစိတ် လေ့လာချက်ကို ဆက်လက် အစီရင်ခံစာထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ကျန်နေသေးသော ဝိစက်ကို တစ်ထပ်တည်းပြန်

ဟော့ချလိုက်ပါသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား မရှိလှသောကြောင့် ဆော်ဒါ သက်သတ်ကို သောက်နေရသည်ကိုပင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“အငိုအဖို့တ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမှာလဲ”

“ဝင်းနုရယ်ကြီးက ခြောက်ကပ်ကပ်အသံနှင့် ဖြေလိုက်သည်။

“ငါပြောတတ်ဘူး။ သူတို့လည်း မပြောတတ်ကြသေးဘူး။ သူတို့ ဝိကနေ့ ည ဆယ်နာရီမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိမ့်မယ်။ မင်းပြောမယ့် သတင်းကို ကြားရပြီ ဆိုရင် ပိုပြီးတော့တောင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်။ တို့တ အင်မတန် ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့ အရှူးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြ ရတယ်လို့ ယူဆထားတာ။ ခုတော့ တစ်ဖက်နိုင်ငံရဲ့ လုပ်ကြံမှုကြီးပါ ပါဝင်နေ တယ်လို့ ယူဆရတော့ ပိုဆိုးရွားသွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ မင်းပြောတဲ့ သတင်းကို မှန်တယ်လို့ တို့က မပြောနိုင်သေးဘူး”

“သိအောင် လုပ်နိုင်တဲ့တစ်နည်းတော့ ရှိပါတယ်လေ”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ရဲမော်တော်ကားယာဉ်မောင်းလည်း အဆင်သင့် ရှိနေပြီဆိုတော့ မက် ဒေါ်နယ်နဲ့သွားပြီး ဆွေးနွေးကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့လူစုသည် မိဒမ် သူတေသန အဆောက်အအုံပိတ်ဝင်သို့ ရှစ်မိနစ်နှင့် ရောက်ရှိသွားကြသော်လည်း မက်ဒေါ်နယ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ် နာရီလောက်ကပင် ပြန်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် ရှစ်မိနစ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် မက်ဒေါ်နယ်၏အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ ကြသည်။

မက်ဒေါ်နယ်၏အိမ်မှာ မှောင်မည်းပြီး လူသူကင်းမဲ့နေသည်။ အိမ်တွင် ဝေယျာဝစ္စများကို လာရောက်ဆောင်ရွက်ပေးနေသော မစ္စစ်တာပင်သည်လည်း ဝိကနေ့ည ဒီအချိန်တွင် ပြန်မသွားသင့်သေးပါ။ သို့သော် မစ္စစ်တာပင်လည်း မရှိတော့သလို မက်ဒေါ်နယ်သည်လည်း ပျောက်နေပါသည်။ တစ်ညတာ အတွက် ပျောက်ကွယ်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ အပြီးအပိုင် ထွက်ပြေးသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မက်ဒေါ်နယ်သည် အိမ်တံခါးကိုပင် ပိတ်သွားခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ အလွန်အမင်း အလောသုံးဆယ် ဖြစ်ခဲ့ဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး မီးခလုတ်များကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ မီးဖိုတွင် မီးမရှိပါ။ ချက်ပြုတ်

ထားသော ဟင်းနံကိုလည်း မရပါ။ လေထဲတွင် ပျံလွင့်နေသော တို့ပင် မရပါ။ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသူသည် အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ သွားခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ သူသည် နာရီပေါင်းများစွာကပင် ထွက်ခွာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း အိုစာပြီး အားအင် တန်ခိုး သွား ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာ သွားခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် လူငါကြီး ဖော ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

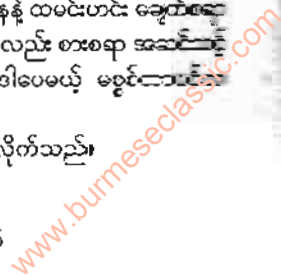
ကျွန်တော်တို့လူစုသည် အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ တစ်အိမ်လုံးကို ထပ်မံစူး ခြေကြသည်။ အဖိုးတန် ဓာတ်ပုံရိုက်ကိရိယာများကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီး ဖြစ်ပါ သည်။ ယခု နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့လိုက်သောအခါ အမြင်သစ်တစ်ခုနှင့် ကြည့်နေမိပြန်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့လူစု အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ဇော် ဒေါ်နယ်သည် အလောသုံးဆယ် ထွက်ပြေးမသွားမီ ကမန်းကတန်း သိမ်းဆည်း သွားမှုမျိုးကို လုပ်မသွားခဲ့ပါ။ ထိုအချက်မှာ ထူးဆန်းနေပါသည်။ ပြန်လာတော့ ညမဟုတ်သော ခရီးရှည်ကြီးကို သွားတော့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် သုံးစွဲမည့် ဝတ္ထုပစ္စည်းပစ္စယကလေးများကို တတ်နိုင်သမျှ ယူသွားလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်သောအခါ ဦးနှောက်ခြောက်ရပြန်ပါသည်။ ဇော်ဆိတ်ရိတ်သော ဓား၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည့်အခါသုံးသည့် ကရင်မ၊ သွားမွတ် တံ၊ သွားတိုက်ဆေးဘူး စသော ပစ္စည်းများမှာ ရှိနေဆဲပင်။

မီးဖိုချောင်သို့ ရောက်သောအခါ ပို၍ပင် ဦးနှောက်ခြောက်ရတော့သည်။ မစ္စစ်တာပင်သည် မက်ဒေါ်နယ်အတွက် ညစာကို ခင်းကျင်းပေးပြီးနောက် ညနေ ခြောက်နာရီခွဲတွင် ပြန်သွားလေ့ ရှိကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိထားကြ သည်။ သို့သော် ညနေစာအတွက် အဆင်သင့်ပြင်ထားသော အရိပ်အယောင်တို့ မတွေ့ရပါ။ မီးဖိုချောင်ထဲရှိ လျှပ်စစ်မီးဖိုမှာလည်း အပူရှိန် လုံးဝ မခွိုင်း ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ ရဲတပ်သားတွေက ညနေ သုံးနာရီခွဲသောထိ ချီရင် ဒီက ပြန်သွားကြမှာ။ ဒီတော့ မစ္စစ်တာပင်အနေနဲ့ ထမင်းဟင်း ချေထံထေ ထဲ အကြောင်း မရှိဘူး။ ဒေါက်တာ မက်ဒေါ်နယ်ကလည်း စားစရာ အဆင်သင့် မဖြစ်ရင် အင်မတန် ဆူမယ့် ပူမယ့် လူစားမျိုး ဒါပေမယ့် မစွင့်ဘာပင်။ သူ့က ဆက်မထားခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟာဒင်ဂါက လေးလေးပင်ပင်ကြီး ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့စားတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီကနေ့ညနေပိုင်းမှာ မပွင့်တာဝင် ကြားခဲ့၊ မြင်ခဲ့တာ တစ်ခုခုကြောင့် အဲဒါကို မစွပ်စားပင်ကသာ ပြန်ပြောပြခဲ့ရင် မက်ဒေါ်နယ်တစ်ယောက် ဒီအရပ်ဒေသမှာ ဆက်နေချင်စိတ် မှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အတပ်သိင်္ဂီ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် မစွပ်စားပင်က ဘယ်အခါ နယ်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သိနေတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ဒေါသနှင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲ၊ ကျွန်တော် ပါရီကို သွားဖို့ကိစ္စ ဂျင်နရယ်ကြီးနဲ့ ပြောဆိုနေတာ အဲဒီမိန်းမ ကြားသွားလိမ့်မယ်၊ တံခါးပေါက်ဝမှာ သူ့ဘယ် လောက်လောက်ကြာအောင် ရပ်ပြီး နားထောင်နေခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး။ သူက ကျွန်တော့်မျက်စိ မမြင်တဲ့ဘက်မှာ လာရပ်နေတာမို့လို့ မမြင်လိုက်တာပဲ။ သူက အဲဒါရယ် ကျွန်တော် ခြေတစ်ဖက် မသန်တာရယ်ကို တွေ့ပြီး မက်ဒေါ်နယ်ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါ... ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပဲ”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောလိုက်မိပြန်၏။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီအဖိုးသမီးကို သံသယမဝင်ခဲ့မိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မစွပ်စားပင်နဲ့ စကားစမြည် ပြောသင့်ကြပြီ၊ သူ အိမ်မှာ ရှိရင်ပေါ့လေ”

ဟာဒင်ဂါက တယ်လီဖုန်းဆီသို့သွားနေစဉ် ဂျင်နရယ်ကြီးသည် ကျွန်တော် နှင့်အတူ မက်ဒေါ်နယ်၏ စာဖတ်ခန်းထဲသို့ လိုက်ပါလာသည်။ ကျွန်တော်က မက်ဒေါ်နယ်၏ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်များကို တွေ့ရသည်ဆိုသော စားပွဲမှ အံ့ဆွဲ ကို ဆွဲကြည့်လိုက်၏။ သော့ခတ်ထားပါသည်။

“ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါမယ်” ဟု ဂျင်နရယ်ကြီးအား ပြောပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

မော်တော်ကားဂိုဒေါင်ထဲတွင် ကျွန်တော့်အတွက် အသုံးဝင်စေမည့် ပစ္စည်းတစ်ခုမှ မရှိပါ။ ကားဂိုဒေါင်၏ နောက်ဘက်တွင် တိုလီပိုလီများ ထားတတ် သော ဂိုဒေါင်ငယ်ကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ကျွန်တော်က လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး၍ ဟိုဟိုဒီဒီကို လျှောက်ကြည့်သည်။ စီ၍ထပ်ထားသော တိလပ်မြေအိတ် ခွဲများနှင့် ဥယျာဉ်ထဲတွင် သုံးလေ့ရှိသော ပစ္စည်းကိရိယာများကိုသာ တွေ့ရ သည်။ ဆိတ်ချိုနှင့်တူကို ရှာမတွေ့ရပါ။ သို့ရာတွင် နီးနီးစပ်စပ် တူညီသော ရဲတင်းကြီးတစ်လက်ကိုမူ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်က ရဲတင်းကြီးကိုကိုင်၍ စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဟာဒင်ဂါလည်း ထိုအခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါတော့သည်။
ကျွန်တော်က စားကြည့်စားပွဲဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားသောကြောင့် ဝါက မေးလိုက်၏။

“မင်းက အဲဒီစားပွဲကို ရိုက်ချိုးပြီး ဖွင့်မလို့လား”

“မက်ဒေါ်နယ်က ကန့်ကွက်ချင် ကန့်ကွက်ပါစေပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ရဲတင်းနှင့် နှစ်ချက် ထုလိုက်ရာ အံ့ဆွဲ ပွင့်ထွက်သွားတာ သည်။ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်များနှင့် တမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့ရှိ ဒေါက်တာများနှင့် အပြန်အလှန် ပေးစာများမှာ ထိုအံ့ဆွဲထဲ၌ပင် ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်တော်ထံ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပျောက်နေသော အယ်လ်ဘမ်စာရွက်ကို လှန်လိုက်ပြီး ဂျင်နရယ် ကြီးအား ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကြီးက တရုတ်သေ သိမ်းမထားတဲ့ဓာတ်ပုံလေး အဲဒီဓာတ်ပုံက သိပ်အရေးကြီးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ်။ ဖျက်ထားတဲ့ပုံစာကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ စာလုံးခြောက်လုံးပါပြီး အစပိုင်း (၂) လုံးက တီအိုဆိုတာ ဖြစ်ပုံရတယ်။ ဘယ်မြို့လဲတော့ ကျွန်တော်လည်း မှန်းလို့မရဘူး”

ဟာဒင်ဂါက ဝင်မေးလိုက်သည်။

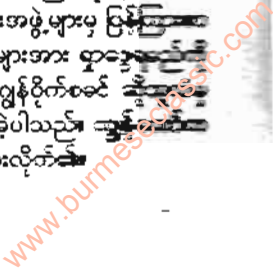
“အဲဒါက အရေးကြီးလို့လား”

“အရေးကြီးတယ်၊ မကြီးဘူး ဆိုတာကိုသာ သိခဲ့ရင် အဲဒီပုံစာကိုထောင် စဉ်းစားနေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မစွပ်စားပင်ကော အိမ်မှာ ရှိရဲ့လား”

“တယ်လီဖုန်းကို လာမကိုင်ဘူးကွ၊ သူက တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ ဗဟိုအဖွဲ့ ခဲသားတစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီနေရာကိုသွားပြီး စုံစမ်းနေပါပြီလေ၊ ဒါဝေဝေ အကြောင်းထူးမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရဲစခန်းတိုင်းကို တပ်လှန့်ပြီး သတင်းပို့ခိုင်းထားတယ်”

“ဒါဆိုရင် သိပ်နီးစပ်သွားတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ခပ်ချဉ်ချဉ်တင်တင်နှင့် ပြောချလိုက်သည်။ ထို့နောက် မက် ဒေါ်နယ်၏ စာများထဲမှ ဥရောပရှိ ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့များမှ ပြန်ကြွလာ မှားကို လှန်လှောလေ့လာလိုက်သည်။ မည်သည့်စာများအား မှားမှားမည်မည် သိထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဝီယင်နာရှိ ဒေါက်တာဂျွန်ဂိုက်စင် ဆိုသူက စာ (၆) စောင်ခန့်ကို (၂) မိနစ်အတွင်း ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့စာအုပ် ထဲမှာ စာများကို ဂျင်နရယ်ကြီးနှင့် ဟာဒင်ဂါထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“မက်ဒေါ်နယ်တို့ ကြီးစင်ပွဲဖို့ အစိုးရဘက်က တင်ပြမယ့် သက်သေခံ အမှတ်တစ်ပါး ခင်ဌာ”

ဂျင်နရယ်ကြီးက ကျွန်တော့်အား ကြောင်တောင်တောင်မျက်နှာထားနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ဟာဒင်ဂါက တဲ့တို့ကြီး ပြောချလိုက်၏။

“ခင်က ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ကေခဲလ”

ကျွန်တော်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားမိပြီး ဂျင်နရယ်ကြီးအား လှမ်း ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဂျင်နရယ်ကြီးက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောချလိုက်သည်။

“ခုအချိန်ကျတော့မှ ဖွင့်ပြောသင့်ပါပြီကွာ၊ ဟာဒင်ဂါကလည်း နားလည် နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဟာဒင်ဂါသည် ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့်၊ စာဖျားကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြောချလိုက်တော့သည်။

“ငါက ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ၊ ငါ နားလည်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီထင်တယ်၊ ဒီကိစ္စ စကတည်းက ငါတွေ့မရတာတွေ ရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ တစ်အချက်ကတော့ မင်းက ဒီအလုပ်ကို အင်မတန် စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ လက်ခံခဲ့တယ်လေ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စက ဒီနည်းဒီပုံပဲ ဖြစ်လာရမှာပါ။ စစ်ကြီး ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်အတော်ခပ်များများမှာ ပြောင်း လဲပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ တပ်မတော်၊ ရဲ၊ အထူးစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး၊ မူး ယစ်ဆေးဝါး၊ ပြီးတော့ အထူးစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးကို ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ မိုဒမ်မှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ၊ ပြီးတော့ အလွတ်စုံထောက်၊ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ဟန်ပြသက်သက်တွေချည်းပါပဲ၊ ကျွန်တော် ဂျင်နရယ်ကြီးအတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ (၁၆) နှစ်တောင် ရှိသွားပါပြီ၊ အလုပ်တစ်ခုက ထွက်ရပြီဆိုရင် ဂျင်နရယ်ကြီးရဲ့ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ငါကတော့ သိပ်ပြီး မအံ့သြမိပါဘူးကွာ”

ဟာဒင်ဂါက လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြောချလိုက်၏။ သူက ဒေါပွဲရမည့် အစား သိချင်စိတ်ကသာ ပိုမို ပြင်းပြနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါသည်။

“ငါမှာလည်း သံသယလေးတွေ ရှိပြီးသားပါ”

“ဒါကြောင့်လည်း မင်းက ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ”

ဂျင်နရယ်ကြီးက မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အဲလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်တုန်းက အိတ်တန်ဒေါ်နယ်ကြီးက

သံသယကလေးတွေ ဝင်စပြုခဲ့တယ်၊ ဘယ်လို သံသယ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာတွေ အစအဆုံး ပြောမပြတော့ပါဘူးလော၊ ဒါပေမယ့် လျှို့ဝှက်အသံတွေ ရောဂါပိုးမွှားအချို့ကို မိုဒမ်က ခိုးထုတ်နေတယ်လို့ အဖြေရလာတယ်၊ အဲဒါဟာ သံသယဖြစ်နေချိန်မှာ ဒေါက်တာ ဘက်စတာက သူ့ကို သီးသီးသန့်သန့် ခြိတ်ဖြတ်ပြီး သတင်းပို့လာတဲ့အခါကျတော့ ရောဂါပိုးမွှားအချို့ အစိုးခံနေရတယ်ဆိုတာ သိပ်ကို သေချာသွားမှာယ်”

“ဒေါက်တာ ဘက်စတာ ဟုတ်လား”

ဟာဒင်ဂါတစ်ယောက် ဦးနှောက်ခြောက်သွားပုံရသည်။

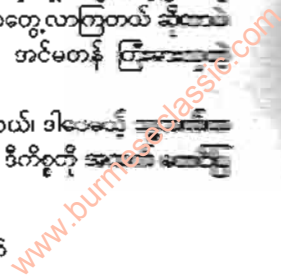
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘက်စတာပါပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း တောင်းပန် ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် အချိန်မဖြုန်းပါနဲ့လို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့သားပဲ၊ ပျောက်နေတဲ့ပစ္စည်းတွေဟာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ပေမယ့် အမှတ်တစ်ဓာတ်ခွဲခန်းက ခိုးထုတ်ဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သူက ပြောခဲ့တယ်၊ တကယ်ကတော့ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေပါ၊ ဗြိတိန် နိုင်ငံဟာ ပိုးမွှားစစ်ဆင်ရေး လက်နက်တွေကို ထုတ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ထိပ်ဆုံးက နေရာယူထားတယ်၊ အဲဒီ ပိုးမွှားစစ်ဆင်ရေးလက်နက်တွေဟာ ကန့်သတ်စစ်ခွဲ မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုံးစုံစစ်ဆေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်မတန် အသုံးဝင်မယ့် ပစ္စည်းတွေပဲ”

“အဲဒါတွေက မက်ဒေါ်နယ်နဲ့ ဘယ်လို သက်ဆိုင်နေလို့တုံး”

စိတ်မရှည်တော့သော ဟာဒင်ဂါက ဝင်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ကလည်း ရှင်းပြတော့မလို့ပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ငါ့ဆောမြို့စွန့်မှာ စတင် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ပြတိုက်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ခွဲ ဘက်တော်သား စပိုင်တွေက စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီ ပြတိုက်ဟာ တကယ် တတော့ မိုဒမ်နဲ့ပုံစံတူ ပိုးမွှားစစ်ဆင်ရေး သုတေသန အဆောက်အအုံကြီးတင်ခဲ့ ပဲ၊ တျပ်တို့ရဲ့ အေးဂျင့်တစ်ယောက်က အဲဒီဌာနမှာ ဝင်အလုပ်လုပ်ခွင့် ခံသာ ငြိ အံ့သြစရာတွေကိုပါ သူက တွေ့လာရတယ်၊ မိုဒမ်မှာ ရှာတွေ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ တို့ အဲဒီဌာနကလည်း တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ရှာတွေ့လာကြတယ် ဆိုတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကတော့ မျက်စိလျှမ်းသွားလို့ မရအောင် အင်မတန် ကြိုးပမ်းကြည့် နှာချက်တစ်ချက်ပဲ။

ဒါကြောင့် အိတ်တန်ဒေါ်နယ်ရဲ့ စပိုး စုံစမ်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စက အားလုံး အသိအမှတ်မဲ့အဖြစ် နားသွားတာ နှစ်ချက် ရှိတယ်၊ တစ်အချက်ကတော့ ဒီကိစ္စကို အားလုံး မသိရအောင်

သဲ သူတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး လုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ သူ စုံစမ်းနေတာကို တစ်ဖက်က ရိပ်မိသွားခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရိပ်မိသွားတယ်လို့ အတစ်ပြောနိုင်ဘူး။ ပိုးမွှားတွေကို မိုးခတ်ထဲက ခိုးထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ သူ့ဘာ သွားပြီး တိုင်ပင်ကောင်း တိုက်ပင်မိလိမ့်မယ်။ တစ်ခု သေချာတာကတော့ ခတ်ဒေါ်နယ်က ပိုးမွှားတွေကို ခိုးထုတ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာပဲပြောပြော အိမ်ထန်ဒယ်ရိုက သိပ်သိလာမှာကို တစ်ယောက်ယောက်က စိုးရိမ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထန်ဒယ်ရို ပျောက်သွားခဲ့ရတာပဲ။

ဒီတော့ ဂျင်နရယ်ကြီးက ကျွန်တော်ကို အထူးစုံစမ်းရေးကထုတ်ပြီး မိုးခမ်မှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံအနေနဲ့ ထားခဲ့ပြန်တယ်။ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် စလုပ်ခဲ့တာကတော့ တည်ကြက်နဲ့ထောင်ပြီး ဖမ်းဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်က ပလိပ်ရောဂါပိုးလို့ စာတန်းကပ်ထားတဲ့ သံမဏိဘူးကလေးတစ်ဘူးကို အမှတ်တစ် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ထည့်ထားခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ အဲဒီ သံဘူးကလေး ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဂိတ်တွေမှာ ရေဒီယိုလှိုင်းနဲ့ အချက်ပြတာကို ဖမ်းနိုင်တဲ့စက်တွေ ချက်ချင်း တပ်ဆင်လိုက်တယ်။ အဲဒီဘူးထဲမှာ ပလိပ်ရောဂါပိုး မပါဘဲ အသံလွှင့်စက်ကလေးတစ်လုံးသာ ပါသွားတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကို သယ်လာတဲ့လူဟာ ဝိတ်ဝန် ကိုက် (၂၀၀) ဝန်းကျင်ကို ရောက်လာရင် ရေဒီယိုအသံ ဖမ်းစက်တွေက ဖမ်းမိကြမှာပါ။ အေးလေ ပလိပ်ရောဂါပိုးလို့ စာတန်းထိုးထားတဲ့ဘူးကို ယူသွားတဲ့လူဟာ အထဲမှာ တကယ်တမ်း ပလိပ်ရောဂါပိုး ပါလာမလားကို ဖွင့်ကြည့်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖမ်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို တွေးကြည့်ဖို့လည်း သိပ်မခက်ပါဘူး။ အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အချိန်မှာ တစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်က လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့ ခြံစည်းရိုးဘက်ကိုသွားပြီး ကပ်လျက်သားရှိနေတဲ့ ယာတောဘက်ကို ခြံစည်းမိုးပေါ်ကကျော်ပြီး ပစ်လိုက်ရုံပါပဲ။ ခြံစည်းရိုးတွေ အားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်အောင် ကတော့ (၁၀) ကိုက်လောက်အထိ ရောက်အောင် ပစ်လိုက်ရမှာပါ။ အဲဒါကတော့ ဝိတ်ဝန် မကြာခဏ ရှာဖွေလေ့ရှိတဲ့အတွက် ဒီနည်းကိုပဲ သုံးကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီနေ့ည ရှစ်နာရီကျတော့ လေဆိပ်တွေမှာ အသံဖမ်းစက်တွေကို တပ်ဆင်ပြီးစီးသွားကြပြီ။

“ခြံစည်းရိုးပေါ်ကကျော်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တော့ မင်း အသံလွှင့်စက်ကလေးက ပျက်စီးမသွားနိုင်ပေဘူးလား။”

ဟာဒင်ဂါက ဝင်ကန့်ကွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
“အဲဒီ အသံလွှင့်စက်ကလေးတွေကို ထုတ်လုပ်တဲ့ အထူးစုံစမ်းရေးကထုတ်ပြီး ကတော့ အမြောက်ကျည်ဆန်ထဲမှာ ထည့်ပစ်လိုက်ရင်တောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့ အာမခံထားပါတယ်။ အဲလေ ဘာပဲပြောပြော အဲဒီညမှာပဲ ခြံစည်းရိုးလေဆိပ်မှာ အသံလွှင့်တာကို ဖမ်းမိတော့တာပါပဲ။ အဲဒီလူက ဝါဆောမှာပဲ မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်။ သူ့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူက ပစ္စည်းပို့ပေးရတဲ့သူ သက်သက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူက နှစ်ပတ်မှာ တစ်ခါ လန်ဒန်ထောင်ထိုင်တာ လိပ်စာတစ်ခုမှာ ပစ္စည်းသွားယူပြီး ပို့ပေးရတဲ့လူ။ သူနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့လူတို့ တင်ခဲ့တဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟာဒင်ဂါက အော်ဂလီဆန်သောလေသံနှင့် ဖြတ်ပြောလိုက်ပြန်၏။
“သူက မင်းကို အဲဒီလို လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောသလား။ သူက အဲဒီလို ပြောချင်လာအောင် မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ ဝါစဉ်းစားကြည့်မိတယ်။”

“ခင်ဗျား မှားသွားပြီ။ ကျုပ်တို့က စပိုင်လုပ်ငန်းဟာ အင်မတန် အပြစ်ကြီး တယ်လို့ ပြောပြလိုက်တာနဲ့ သူက အစိုးရသက်သေလုပ်ပါရစေလို့ တန်းပြော တော့တာ။ ကျုပ်တို့က မိုးခမ်က ခိုးထုတ်နေတဲ့လူကိုသာ ဖမ်းချင်တာပဲ။ အဲဒီ နောက်တော့ ကျုပ်လည်း မိုးခမ်က ကန့်ထုတ်ခံရပြီး သူပေးတဲ့လိပ်စာတစ်စိတ်မှာ လိုက်ပြီး စုံစမ်းနေခဲ့တာ သုံးပတ်ရှိခဲ့ပါပြီဗျာ။ ဒီကိစ္စမှာ ကြားလူကို ခိုင်းလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကသာ မိုးခမ်က သိပ္ပံပညာရှင်တွေ အားလုံးကို သိထားတာ။ ဒါပေမယ့် အခိုးခံရတာတွေ ပျောက်သွားပြီလို့ ဒေါက်တာ ဘယ် တောက သတင်းပို့တာကလွဲရင် သိပ်မနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဘာပဲပြောပြော နို့ထုတ်နေတာတွေကို ခဏတစ်ဖြုတ် ရပ်တန့်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။

ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာဘက်စတာနဲ့ ပိုလန်က အေးဂျင့်တို့ရဲ့ သတင်းအေး ချက်တွေအရ ခိုးထုတ်ခံနေရတာက တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဝါဆောမှာ မှီတဲ့ ပြတိုက်ကြီးက ကျုပ်တို့ဆီမှာ ထုတ်လုပ်နေတဲ့ ပိုးမွှားတွေကို ခိုးယူထား တဲ့တိုက်ဘဲနဲ့ သီးခြားမွေးမြူနေတဲ့ ပိုးမွှားတွေကိုလည်း ရက်အနည်းငယ်သာ နောက်ကျပြီး ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုပါ သိလာရပြန်တယ်။

ကျွန်တော်က မက်ဒေါ်နယ်၏စာများကို လက်နှင့် ခေါက်ပြလိုက်သည်။
“နည်းသစ်နည်းဆန်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တာပဲ အလွန် ခက်တယ်။ အကျဉ်းချုံးဓာတ်ပုံပညာလေ။”

“အထပ်ခိုးပေါ်က အဖိုးတန်ဓာတ်ပုံပစ္စည်းတွေရှိနေတာ ဒါကြောင့်ပဲ။”

ဂျင်နရယ်ကြီးက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပီဘယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီဓာတ်ပုံပစ္စည်းတွေကို လေ့လာဖို့ လန်ဒန်က ဓာတ်ပုံ ပညာရှင် ဦးခင်မောင် ကြောခင် ရောက်လာပါတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဒီတို လာဖို့ တောင် လိုက်မယ် မထင်ဘူးလေ။ ဒေါက်တာဂိုဏ်းစမင်ရဲ့စာတွေကို ကြည့်မယ်ဆို ရင် ပထမဓာတ်ပုံမှာ ‘အိုင်’ရဲ့ အပေါ်က/အစက်ကလေးတွေ၊ စာပိုဒ်အဆုံးက ပုဒ်ဖြတ် အစက်ကလေးတွေ ပျောက်နေတာ တွေ ရလိမ့်မယ်။ ဒေါက်တာဂိုဏ်း စမင်က သူရေးတဲ့စာတွေကို အကျဉ်းချုံးဓာတ်ပုံပညာနဲ့ အစက်ကလေးတွေ အရွယ်အထိ ဖြစ်လာအောင် ချဲ့ပစ်ပြီး စာပေါ်မှာ ကပ်ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ခော်ဒေါ်နယ်အနေနဲ့ လုပ်ရမှာက အဲဒီ အစက်ကလေးတွေကိုခွာပြီး ပုံကြီးပြန်ချဲ့ ခဲ့ပဲ။ သူက ဒေါက်တာဂိုဏ်းစမင်ဆီကို ရေးတဲ့အခါကျရင် အဲဒီပုံစံအတိုင်း လုပ်ရ ပါပဲ။ သူက အဲဒါကို နှစ်ပြားတစ်ပုံနဲ့လက်ခံပြီး လုပ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဂျင်နရယ်ကြီးက ခေါင်းညှိလိုက်၏။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မက်ဒေါ်နယ်က တို့ကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဂျင်နရယ်ကြီးသည် ရယ်ချင်စိတ် မရှိပါဘဲနှင့် ပြုံးပြလိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“သူ့ခိုးပြေးမှု ထိုးကွင်းထတယ်ဆိုတာမျိုးကိုတော့ တိုက ကျွမ်းကျွမ်းကျင် ကျင် လုပ်တတ်ပြီးသားပါ။ ကဲ . . . မင်းအတွက် အသုံးဝင်မလား။ ဘာလား တော့ မသိဘူး။ ဟိုအယ်လ်ဘစ်ထဲက ဖျက်ထားတဲ့ ‘ပုံစာ’ ကိစ္စကို ငါတွေးမိပြီ”

“တိုနိုင်လား။ တူလုံးလား”

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘစ်ကို အီတလီနိုင်ငံ ဂျီနိုအာမြို့ မှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့ အတွက် ပြုစုပေးခဲ့တာ။ အခု ဖျက်ထားတဲ့ပုံစာက တူရင်ကို အီတလီဘာသာနဲ့ တိုရီနို လို့ရေးထားတာ”

တူရင် စကားလုံးလေး တစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်တော် အား တူနှင့် ထုလိုက်သည်ပမာ ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော ခံစားမှုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားစပြုလာသော အခါ ထိုင်းမိုင်းနေသော ဦးနှောက်ကလာပ်စည်းများကို မေ့မြောနေရာမှ နိုးကြား ထကြွလာပြီး အတွေးစက်ယန္တရားကြီး စတင် လည်ပတ်စပြုအောင် အတင်းနိုး ဆော်လိုက်ရပါတော့သည်။ အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက် ဖြစ်နေရသည့် အထဲတွင် ထောင်းထောင်းကြေအောင် အရိုက်ခံထားရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကြောင့်

ပုံမှန် အနေအထားတွင် မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်ဦးနှောက်သည် လှုပ်ရှားနေခြင်း ကြားလာခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် သိရှိထားရသော အချက်အလက်များ ကို ပေါင်းစပ်စုစည်း၍ ပုံဖော်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မည်သည့်အချိန်တွင် ပုံစံနှင့် ပေါင်းစပ်၍ ပုံဖော်ကြည့်သည်ပင် ဖြစ်စေ၊ နှစ်နှင့်နှစ်ကို ထပ်ထပ် လေး ဆိုသော အဖြေကို အမြဲတမ်း ရလေ့ရှိသကဲ့သို့ ပုံစံတစ်ခုတည်းသာ ထပ်ခါတလဲလဲ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် လေးကန်စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဂျင်နရယ်ကြီး အား လှမ်းပြောလိုက်မိ၏။

“ဆရာအတွေးက ပြေးကြည့်တာထက်တောင် မှန်နေသေးတယ်”

“မင်းနေကောင်းရဲ့လား ကေဗဲလ်”

ဂျင်နရယ်ကြီး၏ လေသံထဲတွင် စိုးရိမ်သံများ ရောစွက် ပါရှိနေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မတ်တတ်က လဲတော့မယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဦးနှောက် ကလည်း တဲတဲကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် ကွဲပြားပြား သိရတော့မှာပါ”

ကျွန်တော်သည် လက်နှိပ်ကတ်မီးကိုကိုင်ရင်း အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ ဂျင်နရယ်ကြီးနှင့် ဟာဒင်ဂါတို့သည်လည်း ကျွန်တော်နောက်က လိုက်လာကြ သည်။

ကျွန်တော်သည် ကားဂိုဒေါင်နှင့် စတိခန်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာများသို့ နောက်တစ်ခေါက် သွားရှာရန် မလိုတော့ပါ။ ချဲ့ပတ်များထဲ၌ သာ လိုက်ရှာသင့်သည်ဟု တွေးမိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဖေပေါက်မှ အပြင်သို့ထွက်ရန် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ မြေအောက်ခန်းသို့ ဆင်းသော လှေကားကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် အောက်သို့ ဆင်းလာမိသည်။ တွန်သော် တ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဂျင်နရယ်ကြီးနှင့် ဟာဒင်ဂါတို့ ဝင်လာနိုင်အောင် ကျွန်တော်က ဘေးသို့ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ဂျင်နရယ်ကြီးကို ပြောလိုက်၏။

“ဆရာ ပြောခဲ့သလိုပါပဲ ဆရာ၊ မက်ဒေါ်နယ်က ကျွန်တော်အဖို့ အထူး ဒုက္ခပေးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ထိုစကားသည် တိတိကျကျ မှန်ကန်လှသည်တော့ မဟုတ်သော်လည်း နယ်သည် ဒုက္ခပေးဦးမည် ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရဲဘက်က ဆရာ့အဖို့ ဒုက္ခပေးတာကို ဒုက္ခပေးဦးမည် ပုဂ္ဂိုလ်ပင်တည်း။ သူသည် ထိုအခါက

စွပ်လျက် မြေတိုက်ခန်းခေါင်မိုးရှိ သံကွင်းမှ တွဲလောင်းကြီး ကျနေလေသည်။
ခြေထောက်အစုံမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လွတ်ရုံမျှသာ ရှိနေပြီး ဘေးစောင်းလဲကျ
နေသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိနေလေသေးသည်။

“ဥတ်စွာဘုရား”

ထိုင်နရယ်ကြီးက ခပ်အုပ်အုပ် ရေရွတ်လိုက်၏။ သူက တွဲလောင်းကျနေ
သော အလောင်းကြီးအား ကြည့်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောချလိုက်သည်။

“သူ့အတွက် ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို သိသွားလို့နဲ့ တူတယ်”
ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က သူ့မှာ ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို
အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်တာပါ”

အလောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာနေသော ဟာဒင်ဂါက ပြောလိုက်
သည်။

“ခြေရာလက်ရာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေကြတယ်၊ လည်ပင်း အစ်စ
ပြုနေတဲ့အချိန်မှာ သူ သတ်ရနေတုန်းပဲ။ ကုလားထိုင်ကိုတောင် မီးဖိုချောင်က
ယူချလာသေးတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့တောင် မင်းက . . .”

“သူ အသတ်ခံရတာပါ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်က ကျောက်မီးသွေးမှုန့်တွေပေါ်မှာ
ထင်နေတဲ့စွပ်ကြောင်းကြီးကို ကြည့်ပါလား၊ သူ့လက်မပေါ်က သွေးခြည်ဥနေတဲ့
ဒဏ်ရာတွေကို ကြည့်ပါလား”

“သူက နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ စိတ်ဓာတ်ပြောင်းသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊
အဲဒီလို ဖြစ်တတ်ကြတာပဲ။ လည်ပင်း အစ်စပြုတဲ့အချိန်မှာ ကြီးကို လက်နှစ်
ဖက်နဲ့ဆွဲကိုင်ပြီး အတင်းခိုထားလို့ လက်မှာ ဒဏ်ရာရတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“လက်မမှာ ဒဏ်ရာရတာက ကြီးနဲ့ချည်ခံရလို့ပါ။ သူ့ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး
ခေါ်လာတာ ဖြစ်ရမယ်။ မျက်နှာကို အဝတ်နဲ့ ချည်ထားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်
တယ်၊ ဒီရောက်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲအိပ်ခိုင်းပြီး လည်ပင်းကို ကြီးကွင်းစွပ်ပြီး
ကြီးကို တဖြည်းဖြည်း ဆွဲတင်တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် မက်ဒေါ်နယ်က
ရုန်းဆွဲကန်တဲ့အတွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျောက်မီးသွေးမှုန့်တွေ ပြန့်ကျဲ
ညစ်ပတ်နေတာပေါ့။ မက်ဒေါ်နယ် သေသွားတဲ့အခါကျမှ လက်နှစ်ဖက်ကို
ချည်ထားတဲ့ကြီးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ကြောင်းကြံစည်တဲ့ပုံစံမျိုး ဖန်တီးထားခဲ့တယ်။ ဒါကလည်း လူသတ်သမား

သူ့အတွက် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အချိန်ဆွဲတဲ့နည်းတစ်ခုပဲ”

“ဒါက မင်းအတွေးသက်သက်ပါကွာ”

ဟာဒင်ဂါကလည်း အလျော့မပေးချေ။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မက်ဒေါ်နယ်လို တင့်ကားတပ်ရင်းမှာ မြေတိုက်
အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ဘွဲ့တံဆိပ်အမျိုးမျိုးရခဲ့တဲ့လူ၊ အင်မတန် အကြောက်အလန့်
အေးရှင်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်လာခဲ့တဲ့လူက သူ့ကို ဖမ်းတော့

တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေပါ့မလား၊ မက်ဒေါ်နယ်တစ်ယောက် အသေ
ခံခဲ့ရတာပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် မက်ဒေါ်နယ်က မလွဲမသွေ သေရမလို့လူခါ၊ သူ့
သတ်တဲ့လူက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် သဘောမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သတ်သေတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင် ဆင်ထားခဲ့တာပါ”

“မက်ဒေါ်နယ်က သေရမလို့လူ၊ ဟုတ်လား၊ မင်းစကားက သိပ်သေချာ
လှချည်လား”

ဟာဒင်ဂါက ငေါ့တော့တော့လေသံနှင့် ကွန့်လိုက်ပြန်၏။

“ဒီဥဓမ္မသီလို့ သေချာတယ်လို့ ပြောတာဗျ”

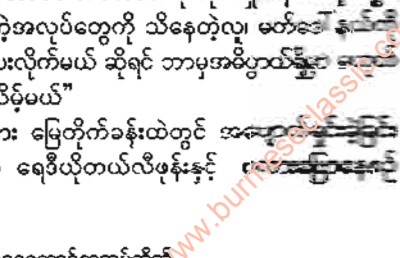
ကျွန်တော်က ဂေါ်ပြားကို ကောက်ကိုင်ပြီး မျက်နှာကြက်သို့ ရောက်လှ
နီးပါးဖြစ်အောင် နံရံပေါ်တွင် ကပ်၍ ပုံထားသော ကျောက်မီးသွေးပုံကြီးကို
အောက်ခြေမှ အတင်းထိုး၍ ကော်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အားအင်
ဆုတ်ယုတ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အောက်ခြေဘက်သို့ တစ်ခုတ်
နှစ်ခုတ်ထိုး၍ ကော်လိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာကြက်သို့ ရောက်လှ
နီးပါး မြင့်မားနေသော ကျောက်မီးသွေးပုံကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတော့
တော့သည်။

ဟာဒင်ဂါက ငေါ့တော့တော့လေသံနှင့် ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

“မင်းက အဲဒီ မီးသွေးပုံအောက်မှာ နောက်ထပ် အလောင်းတစ်လောင်း
တွေ့ရဦးမယ် ထင်လို့လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ မစွပ်တာပင် အလောင်းကို လိုက်ရှာနေတာဗျ၊ မစွပ်
အာပင်က မက်ဒေါ်နယ် လုပ်တဲ့အလုပ်တွေကို သိနေတဲ့လူ၊ မတ်ဒေါ်နယ်ထံ
သတ်ပြီး မစွပ်တာပင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ် ဆိုရင် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိ
ဘူး၊ သူ့ကိုပါ အပျောက်ရှင်းရလိမ့်မယ်”

သို့သော် မစွပ်တာပင်အား မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် အကောင်အထည်
ဖြစ်ဟန်မတူ။ ဂျင်နရယ်ကြီးက ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ကျွန်တော်နှင့်ဟာဒင်ဂါတို့သည် ရဲဒရိုင်ဘာနှစ်ဦး၏ အကူအညီနှင့် ခြံဝင်းထဲ၌ လိုက်လံ ရှာဆွဲခဲ့ကြသည်။

ခြံဝင်းထဲတွင် ပိန်းပိတ်အောင် မောင်မိုက်နေသည်သာမက မိုးကလည်း သည်းထန်စွာ ရွာချနေဆဲပင်တည်း။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ သစ်ခက်သစ် ကိုင်းများနှင့် အုပ်ဆိုင်းထားသော မစွတ်တာပင်၏ အလောင်းကို ရှာတွေ့လိုက်ရ ဆော့သည်။ ပိုဒေါင်ထဲတွင် ကျွန်တော် ရှာမတွေ့ခဲ့သော ဆိတ်ချိုနှင့်တူသည် ဖွင့်တာပင်၏ အလောင်းဘေးနားတွင် ရှိနေသည်။ မစွတ်တာပင်၏ အလောင်း တို့ တစ်ချက်ကြည့်ရုံနှင့် ထိုတူသည် မည်သည့်ကိစ္စနှင့် ဤနေရာတွင် ရောက်ရှိ နေကြောင်း အတပ် သိလိုက်ရတော့သည်။

အိမ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် မက်ဒေါ်နယ်၏ ဝီစကီပုလင်းကို ကျွန်တော်က ဖွင့်ဖောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဝီစကီပုလင်းသည် သူ့အတွက် အသုံး မလိုတော့သည့်အပြင် ဆွေမျိုးဉာဏ် မရှိသူဖြစ်သောကြောင့် အမွေပေးခဲ့ရမည့် သူလည်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် နှမြောစရာကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နှင့် ဟာဒင်ဂါအတွက်သာမက ရဲဒရိုင်ဘာ နှစ်ယောက်အတွက်ပါ ဖောဖောသီသီ ထည့်၍ ဝေငှပေးလိုက်ပါသည်။ ဟာဒင်ဂါက တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေရသော ရဲဒရိုင်ထမ်းများအား အရက်မတိုက်ရဆိုသော ပညတ်ချက်နှင့် တားမြစ်လာခြင်းလည်း မရှိပါ။

ဤတွင် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသော ဂျင်နရယ်ကြီးက ကျွန်တော် ကမ်းပေးသော ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း မေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ ရှာတွေ့ကြသလား”

ဟာဒင်ဂါက ပြောလိုက်သည်။

“တွေ့ပါတယ် ဆရာ၊ ကေဗလ် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ အသတ်ခံလိုက်ရတာပါ”

“အဲဒါက သိပ်အရေးမကြီးတော့ပါဘူးကွာ”

ဂျင်နရယ်ကြီးသည် တဆတ်ဆတ် တုန်သွားပြီး ဝီစကီ ခပ်များများကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချပစ်လိုက်သည်။

“သူက တစ်ယောက်တည်းပါ။ နက်ဖြန်ခါ ဒီအချိန်လောက်ကျရင် ထောင် ပေါင်းများစွာ သေကျေရလိမ့်မယ်။ ဒီအရှက် ခြိမ်းခြောက်စာတစ်စောင် နောက် ထပ် ပြုပြန်ပြု ပီညသန်းခေါင်ယံမှာ မိခင်အဆောက်အအုံကြီးကို စုမဖျက်ဘူးဆို ရင် နက်ဖြန်မနက် လေးနာရီမှာ လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်က နယူးအောက်စ်ဗွီ လမ်းနဲ့ နှစ်ဖာလုံလောက်ဝေးတဲ့နေရာ တစ်နေရာရာမှာ သူက ပလိပ်ရောင်းဦး

ဘူးတစ်ဘူးကို ဖောက်ခွဲပစ်မယ်တဲ့”

ထိုအနိဋ္ဌာရုံစကားကြောင့် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝီစကီ ထပ်ပြည့်ပြီး ဟာဒင်ဂါက ပြောလိုက်၏။

“ဒီလူ မရှားဘူး ဆရာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

ဂျင်နရယ်ကြီးက သူ့နဖူးကို လက်နှင့်ပွတ်လိုက်သည်။

“ငါက ကေဗလ် စုံစမ်းပြီး သိလာတဲ့အချက်တွေ၊ တို့အယူအဆတွေကို အစီရင်ခံလိုက်တယ်။ လူကြီးတွေလည်း အကြီးအကျယ် သွေးပျက်နေကြပြီ နံနက်ပိုင်းမှာ ထုတ်ဝေတဲ့ သတင်းစာတွေကလည်း ညနေ ခြောက်နာရီမတိုင်ခင် သမ်းပေါ်မှာ ချရောင်းနေကြပြီ။ သတင်းစာတွေက ဒီအရှုံးရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေ ဘာ အစိုးရက လိုက်လျောရမယ်လို့ တောင်းဆိုနေကြတယ်။ လိုးဝါးဟစ်မတန် ဒေသမှာ သက်ရှိသတ္တဝါ အားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားတယ် ဆိုတဲ့သတင်းကို ချေဒီယိုနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားက စလွင့်စပြုပြီဆိုတော့ လူတွေလည်း သွေးပျက်ကုန် ကြတယ်။ ဒီကိစ္စ နောက်ကွယ်က ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ နတ်ဆိုးပဲ။ နာနီဗိုင်းအတွင်းမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးက ခူးထောက်လာအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် သတင်းစာတွေက ဒီအရှုံးဟာ ပလိပ်ရောဂါပိုးပါတဲ့ ဆေးဘူးနဲ့ နိဗ္ဗာပိုးပါတဲ့ဘူးကိုတောင် ခွဲခြားပြီး သိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ရေးလာကြတော့ ပိုဆိုး တော့တာပေါ့”

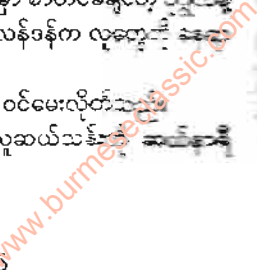
ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အစိုးရက လိုက်လျောလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား ဆရာ”

ဂျင်နရယ်ကြီးက ဝန်ခံသည်။

“မပြောတတ်ဘူးကွ၊ ငါကတော့ ဝန်ကြီးချုပ်ကို ငါ လူကဲခတ်မှားဦးလို့ ထင်တာပါပဲ။ သူ့ကို ငါက အပြောသမားသက်သက်ပဲလို့ ထင်ခဲ့မိတာ။ အခု သူက ဒီကိစ္စမှာ တောင့်ပြီးနေတယ်။ အစပိုင်းက ခပ်လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ လှည့် ခြေတင်တောင် ရှက်နေမိသတဲ့လေ။ သူက ရာဇဝင်မှာ စာတင်ခံရတဲ့ ဟာဒင်ဂါ နဲ့ သူက ဒီအရှုံးကို အလျှော့ပေးမယ်အစား လန်ဒန်က လူတွေနဲ့ အတူ ခွဲပစ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

မယုံကြည်နိုင်သောလေသံနှင့် ဟာဒင်ဂါက ဝင်မေးလိုက်သည်။
“လန်ဒန်တစ်မြို့လုံးကို ရွှေ့ပစ်မတဲ့လား၊ လူဆယ်သိန်းနဲ့ ဆန်နိဗ္ဗာ အထူး ရွှေ့လို့ရပါမလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ”

“အဲဒီလောက်တော့ အခြေအနေ မဆိုးသေးပါဘူး။ မိုးလေဝသဌာနရဲ့ ခန့်မှန်းချက်အရ ဒီညဟာ လေငြိမ်မယ့်အပြင် မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာနေတယ်။ ပလိပ်ဆောင်ပြီးဟာ လေနဲ့ပေါင်းစပ်တာထက် ရေနဲ့ပေါင်းစပ်ရတာကို ပိုပြီး နှစ်ခြိုက်ခွဲရတယ်။ ပါရဂူတွေကတော့ အခုလို လေငြိမ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီရောဂါပိုးတွေဟာ ဖောက်ခွဲလိုက်တဲ့နေရာက ကိုက်တစ်ရာနှစ်ရာထက် ပိုဝေးအောင် ချောက်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆကြတယ်။ တကယ်လို့ လိုအပ်လာမယ်ဆိုရင် သိမ်းမြစ်နဲ့ သူးစတန်လမ်းအကြား၊ အနောက်ဘက်ကဆီရင် ပို့တလန်လမ်းနဲ့ ခိုးဂျင့်လမ်း တနေပြီးတော့ အရှေ့ဘက်က ဂရေးအင်းလမ်းအထိ၊ အဲဒီ ဒေသက လူတွေကို ရွှေ့ဖို့ အကြံပေးကြတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်”
ဟာဒင်ဂါက ဝန်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ ဒေသက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ထွန်းကားတဲ့ဒေသဆိုတော့ ညအချိန်မှာ လူသိပ်မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီပလိပ်ရောဂါပိုးက သိမ်းမြစ်ထဲကို စီးဝင်သွားကြမှာ ဖြစ်သလို သောက်သုံးရေတွေထဲကို ဝင်ကုန်ကြရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“သူတို့ ပြောတာကလည်း အဲဒါပဲ။ သောက်သုံးရေတွေကို ကြိုတင်ပြီး ဖုံးအုပ်ထားခဲ့ရင် မလွယ်ဘူး။ ခက်တာပဲကွာ။ ခုကိစ္စမှာ နောက်ကွယ်က ဘယ်သူကြိုးကိုင်နေသလဲ ဆိုတာကို နည်းနည်းကလေးမှ မသိရတာ နာတာပဲ။ နည်းနည်းလောက် သံသယဖြစ်စရာကလေးတွေ တွေ့ခဲ့ရရင် အဲဒီလူကို ကေဗဲလ်လက်ထဲ ထိုးအပ်ပြီး ငါက မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ချင်တာကွ”

ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ကို တစ်ချက်တည်း မော့ချလိုက်ပါသည်။

“တကယ်ပြောတာလား ဆရာ”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုပြောချင်လို့လဲ၊ တရားခံကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြန်ခံစားလား”

“ကျွန်တော်က အဲဒါထက်တောင် ပိုသာပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိကို သိပါတယ်”

ဂျင်နရယ်ကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း ထူးထူးခြားခြား အံ့ဩဟန် ပြောဆိုခပ်တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်သည်။

“ငါစည်းစိမ်တစ်ဝက် ခွဲပေးမယ်ကွာ၊ ဘယ်သူလဲ”

“နောက်ဆုံး သက်သေပြစရာကလေး တစ်ချက် ကျွန်တော်က အဲဒီအချက်ကို သိရရင် တိတိကျကျ ပြောနိုင်ပါပြီ။ အဲဒါတို့ မျက်စိကလေးတွေ နေလျက်သားနဲ့ မမြင်ကြဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ရော ဟာဒင်ဂါပါ မျက်စိမောက်နေကြတယ်”

ကျွန်တော်က ဟာဒင်ဂါအား လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ခြင်းထဲမှာ တော်တော်ကလေး နှံ့နှံ့စပ်စပ် ရှာပြန်လို့ရင် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒီတော့”

“ပန်းရန်လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လောလောလတ်လတ် လုပ်တိုင်ထားတာ ချိုးကို တွေ့ခဲ့ရသလား”

သူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ဟိုဂိုဒေါင်စာလေးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဘီလပ်မြေအိတ်ခွဲတွေထဲက ဘီလပ်မြေတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသလဲ၊ မြေလျှိုးပြီး မိုးပျံသွားကြတာ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပန်းရန်လုပ်ငန်းကို အိမ်အပြင်ဘက်မှာ လုပ်တာမဟုတ်ရင် ဘယ်နေရာမှာဖြစ်နိုင်သလဲ၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာလား၊ အိပ်ခန်းထဲမှာလား”

“ဒါတော့ မင်းပြောမှဖြစ်မှာပေါ့ ကေဗဲလ်ရ”

“ပြောရုံတင်ဘယ်ကမလဲ လက်တွေ့ကို ပြမှာပါဗျ”

ကျွန်တော်သည် ဂိုဒေါင်ကလေးထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ်ဝင်သွားပြီး သံတူနွယ်ထစ်ချောင်းကို ရှာလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သံတူနွယ်ထစ် မတွေ့ရသောကြောင့် အနီးအနားတွင် ရှိနေသော တူကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြေထောက်ထားသော ရေခဲနှင့်အတူ ဂျင်နရယ်ကြီးနှင့် ဟာဒင်ဂါကို ဦးဆောင်၍ ခြေထောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အပေါ်ဘက် ဧည့်ခန်းထဲရှိ တယ်လီဖုန်းမှ ခေါင်းတင်သံ ဖြည့်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထစ်ထစ်ချစ်ချစ်နာနာကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ဒေါက်တာ မက်ဒေါ့ နှင့် ဒေါက်တာ ဘာသာ တယ်လီဖုန်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပေလိမ့်မည်။

ဟာဒင်ဂါက “ငါ နားထောင်လိုက်မယ်” ဟု ပြောပြီး အထွေထွေ သွားတော့သည်။

သို့ရာတွင် ဘာခင်ဂါက ကျွန်တော်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် အပေါ်သို့တက်ခဲ့ပြန်၏။ ဟာဂင်ဂါက စကားပြောခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

- မင်းနဲ့ တောပြောချင်တယ်တဲ့၊ နာမည်တော့ မပြောဘူး”
- ကျွန်တော်က စကားပြောခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။
- တေဗဲလ် စကားပြောနေပါတယ်”

“မင်း လွတ်နေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲကိုး၊ အမျိုးသမီးကလေးက ညာပြော နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

လည်ချောင်းသံနှင့်ပြောလိုက်သော ထိုစကားလုံးများသည် စကားပြော ခွက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

“လက်လျှော့တော့ ကေဗဲလ်ရေ ဂျင်နရယ်ကြီးကိုလည်း လက်လျှော့တော့ လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ မင်းက မင်းအမျိုးသမီးကို အသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်တွဲတည်း မြင်ချင်စိတ် ရှိခဲ့ရင်ပေါ့လေ”

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့် နှလုံးသည် တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ပြီး အောက်ကို ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က အသံကို တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းရင်း ပြန်မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ချစ်စရာကောင်းသော မစွပ်ကေဗဲလ်ကိုပြောတာလေ၊ သူ ငါ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ၊ သူက မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့”

ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် မေရီ၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ပဲရီ၊ ချစ်ချစ်၊ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ် . . .”

မေရီ၏အသံမှာ ရုတ်တရက် ပြတ်တောက်သွားပြီးနောက် နာကျင်သဖြင့် စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ထို့နောက် သူ့အသံကို ကြားရပြန်၏။

“လက်လျှော့လိုက်တော့ ကေဗဲလ်ရေ”

သူက စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချသွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြန်ချလိုက် ရတော့သည်။

ဂျင်နရယ်ကြီးက လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲကွ”

ကျွန်တော်က စက်ရုပ်ဆန်ဆန် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ သူတို့က မေရီကို ဖမ်းသွားကြပြီ” - တံခါးဘောင်ကိုကိုင်ထားသော ဂျင်နရယ်ကြီး၏ လက်သည် အောက် ဘက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဟာဂင်ဂါကလည်း ပက်ပက်စက်စက် ဆဲဆိုရေရွတ် လိုက်၏။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို လက်လျှော့လိုက်ကြပါတော့တဲ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မေရီကို သတ်ကြလိမ့်မယ်၊ မေရီကို ဖမ်းထားတယ်ဆိုတာလည်း အမှန်ပဲ၊ မေရီက စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပြောပြီး စူးစူးရှရှ အော်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ရက် ရက်စက်စက် နှိပ်စက်နေကြတယ်နဲ့တူတာပဲ”

ဟာဂင်ဂါက သွေးရှူးသွေးတန်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း လွတ်လာတာကို သူက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိနိုင်မှာလဲ၊ လွတ်လာလိမ့် မယ်လို့ ထင်နိုင်စရာတောင် မရှိဘူး”

“လူသတ်သမားက ဒေါက်တာမက်ဒေါ်နယ်ဆီကတစ်ဆင့် သိသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းနည်းမိပါတယ်ဗျာ၊ မေရီသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွား ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါ့ဆမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဂျင်နရယ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“တို့ . . . ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ သားရယ်”

ဂုင်း၏အသံမှာ အသက်ကင်းမဲ့နေသည်။

“မင်းဇနီးကို သတ်ကြလိမ့်မယ်လို့ မင်းလည်း နားလည်မှာပါ၊ အဲဒီလို လူစားမျိုးက မသတ်ဘဲ မနေဘူး”

ကျွန်တော်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ သက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေကြတာပဲ၊ သေချာအောင် ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်မိနစ်ပဲလိုတော့တယ်”

ကျွန်တော်သည် မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး ရေဒူးကိုကောက်ကိုင် ချဲ့ ရေတစ်ဝက်ခန့်ကို နံရံဘက်သို့ ပတ်လိုက်၏။ ထိုရေများသည် နံရံသို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားကြသည်။ ဟာဂင်ဂါနှင့် ဂျင်နရယ်ကြီး တို့က ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်က ကျန်နေသောရေနှင့် ထပ် ပတ်သတ် ပြန်၏။ ထိုရေများသည် နံရံပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားလေရာ ထိခံရသည်။

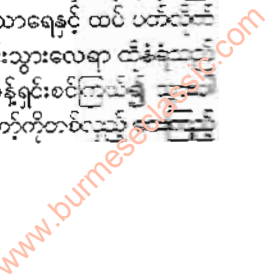
ကြောသေးခင်က ပြုလုပ်ခဲ့သော နံရံတစ်ခုအလား သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည့် တော့သည်။ ဟာဂင်ဂါသည် နံရံကိုတစ်လှည့် ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ကြည့် နောက် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး ရေဒူးကိုကောက်ကိုင် ချဲ့ ရေတစ်ဝက်ခန့်ကို နံရံဘက်သို့ ပတ်လိုက်၏။ ထိုရေများသည် နံရံသို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားကြသည်။ ဟာဂင်ဂါနှင့် ဂျင်နရယ်ကြီး တို့က ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်က ကျန်နေသောရေနှင့် ထပ် ပတ်သတ် ပြန်၏။ ထိုရေများသည် နံရံပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားလေရာ ထိခံရသည်။

ကြောသေးခင်က ပြုလုပ်ခဲ့သော နံရံတစ်ခုအလား သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည့် တော့သည်။ ဟာဂင်ဂါသည် နံရံကိုတစ်လှည့် ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ကြည့် နောက် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး ရေဒူးကိုကောက်ကိုင် ချဲ့ ရေတစ်ဝက်ခန့်ကို နံရံဘက်သို့ ပတ်လိုက်၏။ ထိုရေများသည် နံရံသို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားကြသည်။ ဟာဂင်ဂါနှင့် ဂျင်နရယ်ကြီး တို့က ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်က ကျန်နေသောရေနှင့် ထပ် ပတ်သတ် ပြန်၏။ ထိုရေများသည် နံရံပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားလေရာ ထိခံရသည်။

ကျွန်တော်သည် မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး ရေဒူးကိုကောက်ကိုင် ချဲ့ ရေတစ်ဝက်ခန့်ကို နံရံဘက်သို့ ပတ်လိုက်၏။ ထိုရေများသည် နံရံသို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားကြသည်။ ဟာဂင်ဂါနှင့် ဂျင်နရယ်ကြီး တို့က ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်က ကျန်နေသောရေနှင့် ထပ် ပတ်သတ် ပြန်၏။ ထိုရေများသည် နံရံပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားလေရာ ထိခံရသည်။

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ကေဗဲလ်၊ မကြာသေးခင်က လုပ်ထားတဲ့ နံရံကို တွေ့သွားကြမှာ စိုးရိမ်လို့ ကျောက်မီးသွေးတွေကို အမြင့်ကြီး ပုံထားတာကိုး”
 ကျွန်တော်က အချိန် မဖြုန်းတော့ဘဲ တူကိုကောက်ကိုင်ပြီး နံရံကို တစ်ချက် ထုလိုက်ပါသည်။ တစ်ချက်ဆို ဆိုသလိုလောက်ပင် ကျွန်တော့်နံရံကြားသို့ နှစ်ဖက် သွားအားမြှောင်နှင့် ထိုးသွင်းလိုက်သည့်အလား နာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစား လိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က စကားမပြောတော့ဘဲ တူကို ဟာဒင်ဂျီထံ လှမ်းပေးပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မှောက်ထားသော ရေပုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက် ရပါ၏။

ဟာဒင်ဂါက ထိုနံရံတွင် နှစ်ပေပတ်လည် အပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်သွား အောင် စက္ကန့်သုံးဆယ်အတွင်း အသာကလေး ဖြိုခွဲပစ်လိုက်သည်။ သူက ခေတ္တ ရပ်တန့်ပြီး ကျွန်တော့်ထံ လှည့်ကြည့်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ လိုက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ပထမနံရံနှင့် ဒုတိယနံရံကြား၌ လူ တစ်ယောက်၏ အလောင်းတစ်လောင်း ရှိနေပါသည်။ အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ရက်ရက်စက်စက် ခုတ်ဖြတ်ထားသော်လည်း လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းတစ် လောင်း ဖြစ်သည်မှာ သေချာလှပါသည်။

အလွန်အမင်း တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ဟာဒင်ဂါက လှမ်းမေးလိုက်၏။
 “ဝါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသလား ကေဗဲလ်”
 “ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အီစတန်ဒယ်ရီပါ”
 “အီစတန်ဒယ်ရီ”

ဂျင်နရယ်ကြီးကလည်း ဟာဒင်ဂါကဲ့သို့ပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်စွမ်း ရှိပါပေသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အတပ်ပြောနိုင်ရတာလဲ၊ မျက်နှာကို ပုံဖော်လို့မှ မရတော့တဲ့ဥစ္စာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ဘယ်ဘက်လက်ပေါ်က အပြာရောင် ကျောက်လက်စွပ် ကြောင့်ပါ။ အီစတန်ဒယ်ရီက အပြာရောင် ကျောက်လက်စွပ်ကို အမြဲတမ်း ဝတ်ထားလေ့ ရှိပါတယ်”

ဂျင်နရယ်ကြီးက အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။
 “သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းဆဲပြီးမှ သတ်ခဲ့တာကိုး”
 ကျွန်တော်က ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။
 “သူ့ကို ညှဉ်းဆဲပြီးမှ သတ်ခဲ့တာပါ”

ဟာဒင်ဂါက ဝင်သတိပေးလိုက်သည်။
 “ဘယ်သူလုပ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်ဆို”
 “ကျွန်တော် သိပါတယ်”
 ဟာဒင်ဂါသည် အိတ်ထဲမှ ဝရမ်းတစ်စောင်နှင့် ဖောင်တိန်ကိုထုတ်ထူ၍ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။
 “ခင်ဗျားရဲ့ ဝရမ်းကြီးက မလိုအပ်သေးပါဘူး ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီးများ အဲလေ . . . ကျွန်တော်က သူ့ကို အရင်ဖမ်းနိုင်ခဲ့ရင် ပြောတာပါ။ တကယ်လို့များ ကျွန်တော်က မဖမ်းနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒေါက်တာ ဂျီယိုဗန်နီ ဂရီဂိုရီ နာမည်နဲ့ ဝရမ်းထုတ်ပါ။ ဒေါက်တာ ဂရီဂိုရီအစစ်ကတော့ သေသွားရှာပါပြီ”

မိစ္ဆာ

(၁၁)

နောက်ထပ် ရှစ်မိနစ်ကြာသောအခါ ဂျက်ဂွာရဲမော်တော်ကားကြီးသည် ချက်စင်ဟမ်၏အိမ်ရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုလှေကားပေါ်သို့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း တတိယအကြိမ်မြောက် တက်ခဲ့ပြန်ပါ၏။ ဂျင်နရယ် ကြီးသည် ကျွန်တော်နောက်နားက ကပ်၍ လိုက်ပါလာသည်။ ဟာဒင်ဂါကမူ ဂရိဂိုရီနှင့် ၎င်း၏ ဖိယက်ကားကို စောင့်ကြည့်နေကြပြီး သေချာပါက နောက်မှ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြရန် ရဲစခန်းများသို့ အသံလွှင့်၍ အကြောင်း ကြားနေ သည်။ ဂရိဂိုရီသည် သွေးရူးသွေးတန်း မဖြစ်သရွေ့ အကြမ်းဖက်မည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်တို့က ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီသည် အသက်ရှင်ရန် မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ် ရှိနေပါသည်။

“မစ္စတာကေပဲလ်”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် စတယ်လာချက်စင်ဟမ်က အားပေးတရ နှုတ်ဆက်နေ သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ မနက်ကကိစ္စအတွက် ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းနည်းပါ တယ်ရှင်၊ မေမေပြောတာ အမှန်ပဲလား”

“ရာနှုန်းပြည့် မှန်ကန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ပြုံးပြရန် ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားအစ်ကို ဒီကနေ့ည ပြန်လွတ်လာမှာပါ၊ နေ့ခင်းက ကျွန်တော့် ဇနီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရသေးလား”

“တွေ့တာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို လာအားပေးတာကတော့ တကယ့်ကို ချစ်စရာပါပဲရှင်၊ အိမ်ထဲဝင်ကြပါဦးလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“သူ ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားသလဲ”

“ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက်ကလို့ ထင်တယ်၊ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲဗာဏ်”

“သူ့ကို လူသတ်သမားက ဓားစာခံအဖြစ် ပြန်ပေးဆွဲသွားလို့”

“မဟုတ် . . . မဟုတ်နိုင်တာပဲရှင်”

“သူ ဒီက ဘယ်လို ပြန်သွားသလဲ”

“မော်တော်ကားတစ်စီးက လာခေါ်သွားတယ်၊ ရှင်က သူ့ကို အရေးတကြီး

တွေ့ချင်နေတယ်လို့ အဲဒီလူက ပြောတာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုကားလဲ”

“အသားခပ်ညိုညို၊ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ပဲ၊ ကားက အပြာရောင်၊ နိုင်ငံခြား လုပ် ကားတစ်စီးပဲ”

“ဂရိဂိုရီနဲ့ ဖိယက်ကားပဲပေါ့၊ သူက မေရီ ဒီမှာရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိရတာလဲ”

ဂျင်နရယ်ကြီး၏စကားကို ကျွန်တော်က နာကြည်းခံပြင်းစွာနှင့် ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“တယ်လီဖုန်းနဲ့ မေးခဲ့တာပဲပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဝက်ဂိုနာဟိုတယ်မှာ တည်ဆို့ နေကြတာ သူသိတယ်၊ သူက မေရီ ရှိသလားလို့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ မေးလိုက်မယ်၊ အရက်ရောင်းတဲ့ ဟိုအရူးက မစွပ်ကေပဲလ် ဒီမှာ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မစွတာ ချက်စင်ဟမ်အိမ်ကို ကားမောင်းပြီး ပို့ခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောလိုက် မှာပေါ့၊ အဲဒီအိမ်ကလည်း သူသွားမယ့် လမ်းပေါ်မှာဆိုတော့ ဂရိဂိုရီက သူ့ အတွက် အနှူးမရှိနိုင်ဘူး ဆိုပြီး ဝင်ကြည့်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့အဖို့ အမြတ်ထွက် စရာပဲ ရှိတာကိုး”

ကျွန်တော်တို့လူစုသည် စတယ်လာချက်စင်ဟမ်အား နှုတ်ပင် မဆက်ခဲ့ ကြပါ။ လှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ရဲရေဒီယိုကားပေါ်မှ ပြေးဆင်း လာသော ဟာဒင်ဂါအား ကျွန်တော်က ဂျက်ဂွာကားထဲသို့ အတင်းတွန်းဆောင် လိုက်ပြီး ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

“အယ်ဖရင်ဂန်ကိုမောင်း၊ ဖိယက်ကားကို ယူသွားတယ်၊ ဒီလူထဲ အဲဒီ ကားကို ယူသွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားတာ”

ဟာဒင်ဂါက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူ ယူမသွားပါဘူး၊ ဒီနေရာက သုံးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ဝေလ်လ်လ်လ်လ်လ် လက် ရဲသားတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ဘေးမှာ အဲဒီကားကို ထားဆွဲခဲ့တာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ရဲသားက ရေဒီယိုကတစ်ဆင့် အသံလွှင့်ပြီး ပြောတာကို နားထောင်အားပြီးမှာ ခေါင်းလည်း မော့ကြည့်လိုက်ရော ဖိယက်ကားကို သူ့အိမ်ရှေ့မှာ တွေ့ရတော့ တာပဲလို့ ခုနက လှမ်းအစီရင်ခံတယ်”

“လူမရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

“ခွေတော့ဘူး၊ သူက နောက်ထပ်ကားတစ်စီး အစားမရဘဲ အဲဒီကားကို ထားရင်ခွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကားမိုးမို့တွေကို နားစွင့်ကြည့်လို့ ရဲစခန်းတွေကို ထပ်အကြောင်းကြားထားတယ်၊ ဂရုလင်းကျေးရွာမှာပဲ မိုးသွားတာ ဖြစ်မှာပါ၊ ကျုပ်တို့ မကြာခင် သိရတော့မှာပေါ့လေ”

ထို့နောက် များမကြာမီ ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် သိခွင့်ကြုံရ တော့သည်။ နှစ်မိနစ် ကြာသောအခါ ဂရုလင်းကျေးရွာထဲသို့ မောင်းဝင်လာ ကြစဉ် လူသွားစကြိုလမ်းပေါ်၌ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့်ဒေါပူနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတော့သည်။ ၎င်းအနားသို့ ရောက်သောအခါ ဂျက်ဂွာရဲကားကို ထိုးရပ် လိုက်သည်တွင် ထိုသူက ဒေါသတကြီးနှင့် စ၊ပြောတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာတာ အတော်ပဲဗျာ၊ နေ့လယ်ကြောင်တောင်ကြီး မှာ ဒီအိမ်ထဲ ခဏဝင်နေတုန်း ကားအခိုးခံရလိုက်ရတယ်ဗျ”

ဟာဒင်ဂါက ဖြတ်မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက အိမ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေခဲ့တာတုံး”

“ဗျာ . . . ဘယ်လောက်ကြာသလဲ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို . . .”

ဟာဒင်ဂါက ဒေါသနှင့် အော်လိုက်၏။

“ကျုပ်မေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါဗျာ”

“မိနစ်လေးဆယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .”

“ဘယ်လိုကားမျိုးလဲ”

“ဗန်ဒင်ပလပ်စ်ပရင့်စက် သရိုးလီတာ၊ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီးဗျ၊ စိမ်းပြာ ရောင်၊ ဝယ်လာတာ သုံးပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟာဒင်ဂါက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကားကိုရအောင် ကျုပ်တို့ ပြန်ရှာပေးပါမယ်”

ဟာဒင်ဂါက ရဲဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အယ်လဖရင့်ဂန်ကိုမောင်း၊ ပြီးရင် လန်ဒန်လမ်းပေါ်တက်၊ ဖိယက်ကား အစား စိမ်းပြာရောင် ဗန်ဒင်ပလပ်စ်ပရင့်စက် သရိုးလီတာလို့ ပြင်ပြော၊ တွေ့ အောင်ရှာ၊ နောက်ကလိုက်၊ ဝင်မဖမ်းနဲ့လို့ပြော”

စကြိုလမ်းပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ကျန်ရင်ခွေတော့ သည်။

“ဒီကိစ္စကို မက်ဒေါ်နယ်က စခဲ့တာပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြီးမားသော ဂျက်ဂွာရဲကား ကြီးသည် မိုးရေစိုနေသော ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေ သည်။ လမ်းဘေးတွင် အစီအရီ ရှိနေကြသော ထင်းရှူးပင်တန်းသည်လည်း ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ရင်း ရှာဖွေတတ် သော အ ပွေနေကြရမည်အစား စကားပြောနေခြင်းက ကျွန်တော်တို့အဖို့ ပို၍ စိတ်သက် သာရာရစေသည်။ ၎င်းအပြင် ဂျင်နရယ်ကြီးနှင့် ဟာဒင်ဂါတို့ကလည်း စိတ်ရွတ် လက်ရွတ်နှင့် နားထောင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါက်တာမက်ဒေါ်နယ်က ဘာလိုချင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိကြပါတယ်လေ၊ သူက ဝါဒရေးရာ အယူအဆကြောင့် အေးဂျင့်လုပ်ပြီး လူ့ ဝှက်ချက်တွေကို ရောင်းစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေလိုချင်လို့ အေးဂျင့် လုပ်နေ တဲ့လူပါ၊ အေးဂျင့်လုပ်နေတဲ့ နှစ်ကာလတွေအတွင်းမှာ တော်တော် မြတ်မြတ် ကလေး ရခဲ့ပုံရတယ်၊ သူ့အိမ်ထဲက ပရိဘောဂတွေကိုကြည့်ရုံနဲ့တင် သိနိုင် လောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက သုံးတဲ့စွဲတဲ့နေရာမှာလည်း လက်ဖွာတယ်လို့ အပြောမခံရအောင် နှိုင်းနှိုင်းဆဆနဲ့ သုံးခဲ့ပုံပါပဲ”

ဟာဒင်ဂါက တစ်ချက် ဝင်ထောက်သည်။

“ဘင်တလီ ကွန်တီနင်တယ် မော်တော်ကားကို ဝယ်စီးတာကကောတွာ မတန်တဆ သုံးလိုက်တယ်လို့ မပြောနိုင်ပေဘူးလား”

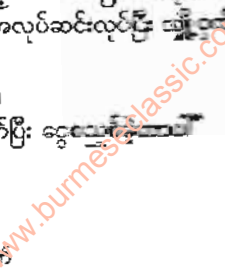
“သူက အဲဒီ အသုံးစရိတ်ကို လုံလောက်တဲ့အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ခိုင်သဲ့ အောင်လုပ်ပြီးမှ ဝယ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် သူ လောဘကြီးလာတယ်၊ ရလေလို့ အိုတစ္ဆေ ဖြစ်လာတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလအတွင်းမှာ ငွေတွေ မတန်တဆ ရလာတော့ အိတ်ပေါက်နဲ့ဖားကောက်ဆိုသလို ထည်မလောက် ဖြစ်လာသေးတယ်”

“ဒီတော့ သူက ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အချိန်ပို အလုပ်ဆင်းလုင်ပြီး သူ့ဝန် ဆွက်တွေကို နင်းကန်ပို့ရော ဆိုပါတော့”

ဂျင်နရယ်ကြီးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ဂရိပိုရီကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေလုပ်ခဲ့တာပါ”

“ဟေ . . .”

ဂျင်နရယ်ကြီးတစ်စိတ်မရွံ့ဘဲဟန်နှင့် နေရာပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။
“မင်းပြောတာ ငါသဘောမပေါက်ဘူး”

“အဲဒါကလည်း သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရင် သိပ်ခက်ခဲစရာ မရှိပါဘူး ဗျာ၊ ဝန်ထုပ်ထုပ် ကျွန်တော်တို့ သိထားတဲ့လူမှာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့စိတ်ကူး စိတ်သန်သလား တစ်ခုရှိနေပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့အဖျား ကံမကောင်းခဲ့ ဟူသေး။ ဝန်ထုပ်ထုပ် ဒီကိုရောက်လာစတုန်းက အခြေအနေကို ဆရာလည်း ပြန်သတိ ရလာမှာပါ။ အိတ်လျှံသိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက် ကိုယ့်နိုင်ငံကို ကျောခိုင်းပြီး ဗြိတိန်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားရသလားဆိုပြီး အိတ်လျှံနိုင်ငံမှာ တော်တော် တလေး တက်ကျမ်းနားလည်ပြီး ဝန်ထုပ်ထုပ် ရုပ်ချင်း ဆင်တူတူ တစ်ယောက်က ဒီသတင်းတွေကို ဖတ်မိတဲ့ အခါကျတော့ သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါသာ ရလာနိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခုကို တွေးမိပြီး အစီအစဉ်တွေ စလုပ်တော့တာပဲ”

ဟာဒင်ဂါက မေးလိုက်၏။

“ဝန်ထုပ်ထုပ်အစစ်က အသတ်ခံရတာလား”

“မေးနေစရာတောင် မလိုပါဘူးဗျာ၊ တူရင်မြို့က ဖိယက်ကားကလေးနဲ့ ခရီးထွက်လာခဲ့တဲ့ ဝန်ထုပ်ထုပ်ဟာ ဗြိတိန်ကိုရောက်လာတဲ့ ဝန်ထုပ်ထုပ် မဟုတ်တော့ပါ ဘူး။ ဝန်ထုပ်ထုပ်အစစ်နဲ့တူအောင် ရုပ်ပြောင်းထားတဲ့ ဝန်ထုပ်ထုပ်အတူဟာ ဝန်ထုပ်ထုပ်နဲ့ မော်တော်ကား၊ အဝတ်အစား၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ဓာတ်ပုံ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေ အပြည့်အစုံနဲ့ ဗြိတိန်ကို ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီအထိတော့ ဟုတ်နေတုန်းပါပဲ။

ကဲ . . . ခုမှ ကံမကောင်းတဲ့အပိုင်းကို ရောက်လာတာ၊ ဝန်ထုပ်ထုပ်ကို လူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဗြိတိန်မှာ လူသိနည်းတယ်။ ဝန်ထုပ်ထုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတဲ့လူက ဗြိတိန်မှာ တစ်ယောက်လောက်ပဲ ရှိနိုင်ပြီး ကံဆိုးဆိုင် တော့ ကောင်းကောင်းသိတဲ့ မက်ဒေါ်နယ်နဲ့အတူ ဓာတ်ခွဲခန်း တစ်ခုတည်းမှာ အတူတူလာပြီး အလုပ်လုပ်ရတော့တယ်။ ဝန်ထုပ်ထုပ်ကတော့ မသိရှာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မက်ဒေါ်နယ်က ဝန်ထုပ်ထုပ်အတူဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။ သူက ကမ္ဘာကျွန်းမှာမေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးတွေကို အစဉ်တစိုက် တက်လာခဲ့ရတဲ့လူ၊ ဝန်ထုပ်ထုပ်လည်း သူ့နိုင်ငံ မှာ အဲဒီလိုလူစားမျိုးပဲ ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်”

“ဒါကြောင့် အယ်လ်ဘစ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံပျောက်နေတာပေါ့”

ဂျင်နရယ်ကြီးက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အဲဒီပုံက မက်ဒေါ်နယ်နဲ့ ဝန်ထုပ်ထုပ်အစစ် နှစ်ယောက်တို့ပြီး ရိုက်ထားခဲ့တဲ့

ဓာတ်ပုံ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အဲလေ ဘာပဲပြောပြော မင်းသိသလောက် အခြေအနေကို အတိအကျဖြင့် ဖွင့်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် မက်ဒေါ်နယ်ကို သတ်ဖို့ မလွယ်ပြန်ဘူး။ မက်ဒေါ်နယ်က သူ့အတွက် အကွယ် တစ်ခုခု လုပ်ထားမှာပဲ။ သူ့သေရင် တရားခံ ဘယ်သူပဲဆို ဆို ဖော်ထုတ်မယ့် စာအိတ်ကို တစ်နေရာရာမှာ နှပ်ချင် အပ်ထားမှာ နောက်ဆုံး ကျတော့ ဝန်ထုပ်ထုပ် မက်ဒေါ်နယ်ကို လစဉ် ထောက်ပံ့ရတဲ့အနေအထားအရ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ မက်ဒေါ်နယ်က ဝန်ထုပ်ထုပ်ကို လူသတ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲနိုင်တဲ့အခါ အထိ ရောက်နေပြီကိုး”

“ငါကတော့ လက်ကို မခံသေးဘူး။ တစ်နေရာတည်းမှာ အချင်းချင်း မသိတဲ့ အေးဂျင့်နှစ်ယောက် မရှိနိုင်ဘူး”

ဟာဒင်ဂါက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျင်နရယ်ကြီးတလည်း ထောက်ခံသည်။

“ငါလည်း ဟာဒင်ဂါနဲ့ သဘောထားချင်း တူတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ မက်ဒေါ်နယ်တို့သာ တစ်ဖက်နိုင်ငံက အေးဂျင့်လို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဝန်ထုပ်ထုပ်ဟာ အဲဒီလို အေးဂျင့်ပဲလို့ ကျွန်တော် မပြောခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါက ဟာဒင်ဂါနဲ့ ယူဆချက် သတ် သက်ပါ”

ဟာဒင်ဂါက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်၏။

“မင်းဆိုလိုတာက ဝန်ထုပ်ထုပ်ဟာ ရှေ့သွပ်နေတဲ့လူဆိုးတစ်ယောက်ပါလို့ ပြော ချင်တာလား”

“ဝန်ထုပ်ထုပ်ကို အရှေ့လွှဲထင်ရင် မှားလိမ့်မယ်။ သူက အင်မတန် ကြီးမားသော အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဗိဇ္ဇာပိုင်းကို လိုချင်တာ ဖြစ်ရမယ်။ မက်ဒေါ်နယ်ထံ လည်း ဥစ္စာရှာဖွေတော့ မက်ဒေါ်နယ်ကို သူက ပိုက်ဆံနဲ့များပြီး စည်းမဲ့ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အယ်ဖရင်ဂန်မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သည်။

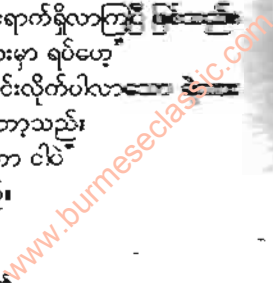
“ဟေ့ ကားကိုရပ်စမ်း လမ်းပြရဲသားဘေးနားမှာ ရပ်ဟေ့”

ဟာဒင်ဂါ၏ အမိန့်အရ ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလား။

သည် လမ်းပြရဲသားနံဘေးတွင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားတော့သည်။

“လန်ဒန်က ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဟာဒင်ဂါဆိုတာ ငါပဲ”

ဟာဒင်ဂါက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က စိမ်းပြာရောင် ဗန်ဒင်ပလတ်စံပရင့်စက် ကားတစ်စီး ပြတ်သွားတာ မင်း မြင်လိုက်သလား”

“မြင်လိုက်ပါတယ် ဆရာ၊ မီးဝါကို အတင်းဖြတ်လို့ ဝိစိမုတ်ပြီး တားလိုက် ပါသေးတယ်။ ယာဉ်မောင်းတဲ့လူက လှမ်းပေါ်မှာ နောက်ဘီးတွေ ချော်နေလို့ ဘရိတ်မဖမ်းရဲတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ဘက် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူ သမီး ပါလာတဲ့အတွက် ရုတ်တရက် ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်ရင် ထိမိခိုက်မိမှာကို စိုးရိမ် မိတဲ့အကြောင်း ပြန်ဖြေပါတယ်။ နောက်ခန်းထဲမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးကလည်း ကျွန်တော်တို့ စကားပြောဆိုနေကြတဲ့အချိန်မှာ တောင် နိုးမလာဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေလို့ သူ့ကို သတိပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

သူ့အဖြေမှာ ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် ဟန်မကျဘဲ ရှိနေပုံကို တွေးမိပြီး အသံ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွားပါတော့သည်။

“မင်း ခုတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တွေးမိလာပြီ မဟုတ်လား၊ မင်းက အိပ် ပျော်နေတဲ့လူနဲ့ သေနတ်နဲ့ထောက်ပြီး အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်ခိုင်းထားတာကို တောင် ခွဲခြားပြီး မသိတဲ့အကောင်ဘဲ၊ မင်း တော်တော်ညှိတဲ့အကောင်၊ မင်းကို ငါ ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲက ထုတ်ပစ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”
လမ်းပြရဲသားသည် သတိအနေအထားနှင့်ရပ်ရင်း ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ”
ဟာဒင်ဂါက ထပ်မေးသည်။

“အဲဒီကားက ဘယ်ဘက်ကိုသွားသလဲ”
“လန်ဒန်ဘက်ကိုပါ”

“မော်တော်ကားနံပါတ်ကို မင်းက မှတ်ထားမှာပဲလို့ ငါက မျှော်လင့်ထား တယ်ဆိုရင် မှားသွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အိတ်စ်အိုဒဗလျူ ၉၇၃ ပါခင်ဗျာ”
“ဘာကွ”

“အိတ်စ်အိုဒဗလျူ ၉၇၃ ပါ”
“မင်းကို အလုပ်ပြန်ခန့်တယ်လို့ ယူဆလိုက်တော့”

ဟာဒင်ဂါက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ပြန်တင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ရဲကား ပြန်လည် ထွက်ခွာလာပါပြီ။ ယာဉ်မောင်းရဲသားက စကား

ပြောခွက်ထဲသို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောနေသည်။

“သူ့ကို ငါဆက်ဆံတာ နည်းနည်း ကြမ်းသွားတယ်။ အဲလေ သူက အတင်း ပါခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ သူလည်း ခုအချိန်မှာ တမလွန်ဘဝကိုတောင် ရောက်နေမယ်။ ကဲ . . . စကားစပြတ်သွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် တေထေ”

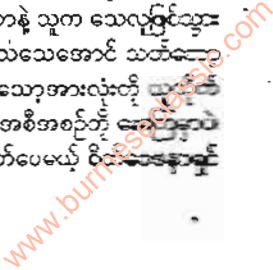
ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။
“အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တော့တောင် မိပါသည်။ သေနတ်နှင့် အချိန်ခံနေရရှာသော မေရီအကြောင်း မတွေ့မီ စေမည့် မည့်သည်ကိုစွကိုမဆို ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မည်။

“မက်ဒေါ်နယ်က ဥစ္စာရှားဆီပေမယ့် လူကဲခတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ညွှံ့ပုံ မရဘူး။ ပလိပ်ရောဂါပိုးကိုသာ အခိုးခံရမယ်ဆိုရင် အမှတ်တစ်ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို အသေးစိတ် ပြန်စစ်ဆေး ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။ ပြီးတော့လည်း လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ ကိုယ်မေး ခုတ်တမ်းတွေထဲမှာ အသေးစိတ် ဖော်ပြထားမှာဆိုတော့ စစ်ပြီးစ ကာလက သူလုပ်ရပ်တွေဟာ အဲဒီလို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စစ်ဆေးတာကို ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူသိတယ်။ အဲဒီ လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ ကိုယ်မေးမှတ်တမ်းတွေက အိစတန် ဒယ်ရီဆီမှာ ရှိနေတယ်။ သူက အဲဒီမှတ်တမ်းတွေကို မမြင်ရမချင်း ဂရိဂိုရီနဲ့ မပူးပေါင်းနိုင်ဘူးလို့ ပြောပုံရတယ်။ ရဲက လိုက်စစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ မက်ဒေါ်နယ် က အချောင် တရားခံ မဖြစ်ချင်ဘူးလေ”

“ဒါကြောင့် အိစတန်ဒယ်ရီ သေခံရရှာတာကိုး”
ဂျင်နရယ်ကြီးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ မက်ဒေါ်နယ်က ကိုယ်မေးမှတ်တမ်းတွေကို ကြည့်ချင် သလို၊ ဂရိဂိုရီကလည်း အိစတန်ဒယ်ရီနဲ့ ဘက်စတာ နှစ်ဦးတည်းသာသိတဲ့ သော့ဖွင့်နည်း နံပါတ် အစီအစဉ်ကို သိချင်နေတယ်။ ဒီတော့ အိစတန်ဒယ်ရီတို့ ခြောက်ရာရှီလို့ အိမ်လာခဲ့ပါဆိုပြီး မက်ဒေါ်နယ်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်လိမ့်မယ်။ အိစတန်ဒယ်ရီက မက်ဒေါ်နယ်အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ သူက သေလျှင်သွား ပြီလေ။ အိမ်ထဲမှာ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ဂရိဂိုရီက မသေသေအောင် သတိတော့ ဗျာပေါ့။ ပထမဦးဆုံး အိစတန်ဒယ်ရီထဲက ရှိရှိသမျှ သော့အားလုံးကို သူ့ထံ ကြွလိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သော့ဖွင့်နည်း နံပါတ်အစီအစဉ်ကို မြင်ပြီးမှပဲ ဝင်ရောက်လာ သွက်သွက်ခါအောင် ရှုနေတဲ့အဖူး မဟုတ်ပေမယ့် ဝိသေသနာနှင့်

တစ်ဦးတော့ ပြန်နိုင်ပါတယ်။ ဒယ်ရီကို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ခဲ့တာ။ မစွမ်းတာပင်
ခေါင်းတို တွန့်ထူသတ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော့် နံရိုးတွေကိုချိုးခဲ့တာနဲ့ မက်ဒေါ်နယ်ကို
မသေခင် ကြီးဆွဲခဲ့ပြီး သတ်ခဲ့တာတွေကို အတိအကျရင်ပေါ့လေ။”

“အဲဒါလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသလို ဖြစ်ခဲ့ပြန်တာပေါ့”
ဟာဒင်ဂါက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူက အီစတန်ဒယ်ရီကို ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းဆဲလိုက်တဲ့အခါကျ
တော့ သော့ဖွင့်နည်းကို ပြောမပြနိုင်ခင် အီစတန်ဒယ်ရီတစ်ယောက် သေခဲ့ရ
တယ်။ ဒီ . . . ဂရိဂိုရီအတုက ဘယ်သူလဲဆိုတာ အင်တာပိုကို လှမ်းမေးရင်
သိရမှာပဲ”

သူက ရှေ့သို့ကင်းပြီး ရဲတပ်ကြပ်ကြီးအား ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်သည်။
ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သိပ်ခက်ခဲ့မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုအချိန်မှာ
တော့ အဲဒါက အရေးမကြီးတော့ပါဘူးလေ။ အီစတန်ဒယ်ရီက စကားမပြောနိုင်ခင်
သတ်လိုက်မိပြီဆိုတော့ အမှတ်တစ်ဓာတ်ခွဲခန်းကို ဝင်နိုင်မယ့် နောက်တစ်နည်းကို
ရှာရပြန်တယ်။ ပထမဦးဆုံး ဒယ်ရီအိမ်မှာ ရှာကြဖွေကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ရှာဖွေ
ရင်းနဲ့ လက်ထပ်ပွဲတစ်ခုမှာ လူဖျိုရ်လုပ်နေတဲ့ ဒယ်ရီဓာတ်ပုံကို တွေ့သွားကြလိမ့်
မယ်။ ကျွန်တော့် မင်္ဂလာဆောင်ပဲပေါ့။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဂျင်နရယ်ကြီးလည်း
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ မေရီကို ပြန်ပေးဆွဲခဲ့ကြတာ။ ဘာပဲပြောပြော
သူတို့က မီးခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး မက်ဒေါ်နယ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းထဲက ဒုက္ခပေး
မယ့် စာရွက်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ကြတယ်။ တခြား ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းတွေကိုလည်း
လှန်လှော့ကြည့်ကြမှာပေါ့လေ။ အဲဒီမှာတင် ဒေါက်တာဟတ်နဲလ်ရဲ့ ငွေရေးကြေး
ရေး အဆင်မပြေတာတွေကို သိသွားပြီး ခြံဝင်းထဲက ဖောက်ထွက်ဖို့ စီမံချက်မှာ
သူ့ကို အယောင်ပြပြီး လှည့်ဖြားရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ခြိမ်းခြောက်ပြီးခိုင်းဖို့ ကြံစည်
တော့တာပဲ”

“ဖောက်ထွက်ဖို့ ဟုတ်လား” ဟာဒင်ဂါက မျက်မှောင်တုတ်သွားသည်။

“ခိုးဝင်တာလို့ ဆိုချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဖောက်ထွက်တာပါ”

ဤတွင် နံနက်စောစောပိုင်းက ဂျင်နရယ်ကြီးအား တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သော
ကျွန်တော်အယူအဆကို ထပ်မံ၍ ရှင်းပြရပြန်တော့သည်။ လူနှစ်ယောက်အား
သေတ္တာကြီးများထဲတွင် ထည့်၍ အမှတ်တစ်ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ သွင်းခဲ့ကြပုံ။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ရာဇဝတ်ကောင် ကိုတကြီးအဖြစ်
ဟန်ဆောင်ရသလို၊ ကျန်တစ်ယောက်က ဒေါက်တာဘက်စတာအဖြစ် ဟန်
ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည် ပြန်ထွက်သွားကြပုံ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရာဇဝတ်
ကောင် ကိုကကြီးက အမှတ်တစ်ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် ညအယ်တစ်နာရီအထိ
နေခဲ့ပြီး ဘက်စတာအား ပလိပ်ရောဂါပိုးနှင့် သတ်ခဲ့ပုံ။ ထို့နောက် ကလန်ဒန်
အား ဆိုင်ယင်းနိုက်အဆိပ်ပါသော သကြားလုံးနှင့်သတ်ပြီး သဲဆူးကြီးကို ဖြုတ်၍
ဖောက်ထွက်ခဲ့ပုံ စသည်တို့ကို ရှင်းပြရပါသည်။ ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသွား
သောအခါ ဟာဒင်ဂါက ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါကလားကွာ၊ ဒါနဲ့တောင် မင်းက အီစ
တန်ဒယ်ရီကို ကျိတ်လုပ်သွားတယ်လို့ ပြောခဲ့သေးတယ်။ မင်းက ငါ့ကို လမ်းမှား
လိုက်မိအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သိပ်ကျေနပ်နေမှာပေါ့နော်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လမ်းမှားရောက်အောင် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ခင်ဗျား
ဘာသာ ခင်ဗျား သွားခဲ့တဲ့လမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်
တွေကလည်း သိပ်မဆိုးလှပါဘူးလေ။ တကယ်ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးကို ခင်ဗျားဆီက
ရခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် စွမ်းဆောင်ချက် မဟုတ်ပါဘူး။ မက်ဒေါ်နယ်ရဲ့ ကိုယ်ရေး
မှတ်တမ်း မပြည့်စုံဘူးလို့ ပြောခဲ့တာက ခင်ဗျားပါ။ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး”

မော်တော်ကားထဲရှိ ရေဒီယိုမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဗန်ဒင်ပလတ်စ်
မော်တော်ကားပိုင်ရှင် ဆရာဝန်က ဒေသဆိုင်ရာ ရဲစခန်းသို့ သွားရောက် တိုင်တန်း
ရာတွင် ၎င်း၏မော်တော်ကားထဲ၌ ဓာတ်ဆီမရှိသလောက် နည်းနေပါသည်ဆို
သော စိတ်ဝင်စားစရာ အချက်တစ်ချက်ကို ဖြည့်စွက်၍ သတင်းပို့သွားကြောင်း
ဆက်လက် သတင်းပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟာဒင်ဂါက တပ်ကြပ်ကြီးအား အနီးတစ်
ဆုံး ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ခုခုကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရင်း မောင်းနှင်သွားစွန့်
ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ဆက်ပြောလေကွာ”

“သိပ်ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဟတ်နဲလ်က တပ်ဖုန်းဆီမှာ ငွေသွေး
တဲ့အပြင် စားသောက်ဆိုင်က ငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ထားကြောင်း ခန့်မှန်း
တ သိသွားတယ်။ ဘယ်လို သိသွားသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်တို့
အဲဒီနောက်တော့ . . .”

ဟာဒင်ဂါက ဖြုတ်ပြောလိုက်သည်။

“ငါပြောနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဝိုးလွန်မှ ထွန်ချမိပါတယ် ဆိုတာလို့ သိတာ
ပဲ”

မက်ဒေါ်နယ်က စားသောက်ဆိုင်ကော်မတီမှာ ဥက္ကဋ္ဌလေး၊ ဟတ်နဲလ်မှာ ငွေရေးကြေးရေး မပြေလည်တာကို သိရတာကတော့ ဥက္ကဋ္ဌအနေနဲ့ စာရင်းစာအုပ်တွေကို ယူပြီး စစ်ဆေးကြည့်လို့ နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ သိပ်ကိုဟုတ်တာပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော အဲဒီ နောက်ပိုင်းကုသော ဟတ်နဲလ်ကို အပိုင်ကိုင်မိသွားပြီ၊ ဟတ်နဲလ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း အခု သင်္ဘောစတင် ဖြစ်ခံရမယ့် အနေအထားမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ပလာယာတွေ ဟူတွေအပြင် စက္ကဒါမတ်ကတ်ပေါ်မှာ အနီရောင် ရွံ့မေးတွေကို သုတ်ပြီး ဗာတ်နဲလ်ရဲ့ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ကြတယ်။ အဲဒါက လှည့်ဖြားချက် အမှတ်တစ်၊ နောက် လှည့်ဖြားချက် အမှတ်နှစ်ကတော့ ချက်စင်ဟမ်ရဲ့ ဘက်စာရင်းထဲကို ငွေတွေ ကြိုသွင်းပေးခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ။ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်လာရင် ဘက်စာရင်းတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားတာကိုး”

“လှည့်ဖြားချက်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေရတာတုံး”

ဟာဒင်ဂါက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အချိန်ဆွဲတဲ့ကိစ္စတွေပါ။ အဲဒါကိုလည်း ရှင်းပြတော့မလို့ပါပဲ”

ဂျင်နရယ်ကြီးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“မိခင်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုနှစ်မှုနဲ့ ရောဂါပိုးတွေကို ခိုးသွားတဲ့ကိစ္စကကော မင်းပြောခဲ့သလိုပဲလား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ အဲဒီတစ်ချက်တော့ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်”

ဂျင်နရယ်ကြီးက ကျွန်တော့်အား ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမအယူအဆက ဒေါက်တာ ဘက်စတာနဲ့ ကလန်ဒန်ကို အမှတ်တစ်ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ယောက်ယောက်က သတ်သွားတာလို့ ထင်ခဲ့မိပါတယ်။ ရှိရှိသမျှ အချက်အလက်တွေက အဲဒီလို ဖြစ်ရမယ်လို့ ညွှန်ပြနေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အမှတ်တစ်ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတိုင်းကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် မကအောင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စစ်ဆေးခဲ့ကြပေမယ့် လူတိုင်းမှာ သက်သေပြစရာ အထောက်အထားတွေ လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအထောက်အထားတွေကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ မရဘူး။ တကယ်တလည်း အဲဒီအထောက်အထားတွေက မှန်နေကြတာကိုး။ မိခင်ထဲကို လူနှစ်ယောက် ခိုးသွင်းလာတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ သုံးယောက်တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ သုံးယောက်လို့ပဲ

ဆိုကြပါစို့၊ အဲဒီ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်တည်းကသာ ဒေါက်တာ ဘက်စတာဟန်ဆောင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ အထဲမှာ နှစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်။ ရာဇဝတ်ကောင် ကိုကကြီးကလည်း ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ထွက်သွားပြီး သူ့အတွက် သက်သေ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိအောင် ရှာထားလိမ့်မယ်။ ကိုကကြီးဆိုတဲ့ လူကတော့ ဂရိဂိုရီပဲ ဖြစ်မှာပါ။ မက်ဒေါ်နယ်က ဒီကိစ္စမှာ လတ်တွေ့ ဝင်မလုပ်တဲ့ အဖော်ပဲ။ ပလိပ်ရောဂါပိုး ထည့်ထားတဲ့ဘူးတွေကို ဂရိဂိုရီကိုယ်တိုင် ယူချင်မှ ယူသွားလိမ့်မယ်။ ဘာပဲပြောပြော ပလိပ်ရောဂါပိုးပါတဲ့ ဘူးတစ်ဘူးနဲ့ ဆိုင်ယင်းနိုက်ပါတဲ့ သကြားလုံးတစ်လုံးကို ထားရစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီကိစ္စကို ပထမဆုံးနှေးနှေးကြစဉ်အခါက ညကြီးအချိန်မတော်မှာ သံသယဝင်စရာကောင်းသူ တစ်ဦးထဲက သကြားလုံးကို ကလန်ဒန်က မစူးမစမ်း မဆင်မခြင် လက်ခံပြီး စားပါမလားဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေနဲ့ ဆိုင်ယင်းနိုက်အဆိပ်တွေက ခုကိစ္စမှာ လိုကော လိုအပ်လို့လားကွာ”

“ဂရိဂိုရီတွေပုံမှန်နဲ့ဆိုရင် လိုအပ်ပါတယ်။ ဘက်စတာကို ပလိပ်ရောဂါပိုးနဲ့ သတ်ပြီး အပြင်ဘက်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ တစ်ယောက်က ကိုယ်ယောင်ပြလိုက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စက္ကလင်းကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ကလန်ဒန်က သေနတ်ကို လက်ကိုင်ပြီး စစ်မ်းရအောင် လာခဲ့လိမ့်မယ်။ ကလန်ဒန်က လူဆိုးတစ်ယောက်ကို သေနတ်ခွဲချိန်ထားတုန်း နောက်တစ်ယောက်က ကလန်ဒန်တို့ သေနတ်နဲ့တွေ့ပြီး ဝင်ဖမ်းလိုက်ရမယ်။ ပြီးမှ သူ့ပါးစပ်ထဲကို သကြားလုံးအတင်း ထည့်ပေးကြမှာ။ ကလန်ဒန်ကတော့ ဘယ်လို ထင်မလဲ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖြေကို မသိရခင် သူ သေသွားမှာပါ”

“အင်မတန် ပက်စက်တဲ့လူမိုက်တွေ”

ဂျင်နရယ်ကြီးက ရေရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီလို လုပ်ရတာက လူသတ်သမားကို ကလန်ဒန်ရော၊ ဘက်စတာထိ သိနေတယ်လို့ ထင်သွားအောင်လေ။ ဒီအကွက်က တကယ်ပဲ ထိရောက်သလား။ ကျွန်တော်တို့ကို သွက်သွက်ခါသွားအောင် ဝုက္ကပေးခဲ့တဲ့ လှည့်ဖြားချက် အမှတ်သုံးပဲ။ ဂရိဂိုရီဟာ တစ်ပတ်ရိုက်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန်တော်ထဲသူ နေတာ ညအယ်နာရီက လန်ဒန်ကို သူကိုယ်တိုင် တယ်လီဖုန်း ဆက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို လှည့်ဖြားချက် အမှတ်ဘယ်လောက်လဲတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်အား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဂရိဂိုရိုက်ယ့်တိုင် တယ်လီဖုန်းဆက်တာ ဟုတ်လား။ မင်းကိုယ်တိုင် သွားစစ်တော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ လက်နှိပ်စက် ရိုက်နေတယ်ဆို”

ကျွန်တော်က နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်မိသည်။

“သူ့ဦးပြုံးမှ ထိုးကွင်းထဲတုန်းမှာ ကေလဲလ်ကို ဘယ်သူမှ မမိပါဘူး။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေတဲ့အသံ သူ့အခန်းထဲက ထွက်ပေါ်နေတာပါ။ သူက တိပ်ရိုက်တာထဲမှာ တိပ်နဲ့ ကြိုသွင်းထားတဲ့အသံကို ဖွင့်ပြထားပြီး ပြတင်းပေါက်က တော်တော်သွားခဲ့တာလေ။ ကျွန်တော် သူ့ကို သွားမေးတော့ တိပ်ခွေကို လောလောလတ်လတ် မီးရှို့ထားတဲ့ညှော်နံ့က ပျောက်တောင် မပျောက်သေးဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ လှည့်ဖြားချက်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီစဉ်နေရတာတုံး”

ဟာဒင်ဂါက စပြောလိုက်စဉ် ရွှေထိုင်ခုံမှဆာထွက်က ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဓာတ်ဆီဆိုင်ကို ရောက်ပြီ ဆရာ”

“ကားရပ်ပြီး မေးစမ်းကွာ”

ကျွန်တော်တို့ကားသည် လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်စဉ် ဒရိုင်ဘာက အချက်ပေး ပြည့်သံခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအသံမှာ သေနေသူကိုပင် လန်ဖျပ်သွားစေနိုင်လောက်သော်လည်း ဓာတ်ဆီဆိုင်ထဲမှ ဓာတ်ဆီထည့်ပေးသူကို နှိုးနိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။ ယာဉ်မောင်းရဲသားသည် မော်တော်ကားကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး (၅) စက္ကန့်အတွင်းမှာပင် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ သူသည် ဓာတ်ဆီဆိုင်ထဲမှ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာပြီး ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ ကမန်းကတန်း လျှောက်သွားတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ကားထဲမှ ထွက်လိုက်၏။ ဟာဒင်ဂါသည်လည်း ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှတစ်ဖက်၍ လိုက်ပါလာသည်။

ဓာတ်ဆီဆိုင်မှ အရောင်းဈေးသည်ကို ဆိုင်နောက်ဘက်ရှိ ကားဂိုဒေါင်ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရ၏။ ၎င်းအား ကြိုးနှင့်တုပ်နှောင်ထားသည်သာမက မအော်နိုင်အောင် ပါးစပ်ကို တိပ်နှင့်ကပ်ထားခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းတွင်လည်း ဒဏ်ရာရရှိအောင် ရိုက်နှက်သွားကြသေးသည်။

၎င်းအား အချုပ်အနှောင်မှလွတ်အောင် ဖြေပေးလိုက်ရာ ထိုသူက ရိုက်နှက်သွားသူကို ပုဏ္ဏားတိုက်သလို မနားတမ်း ဆဲဆိုနေတော့သဖြင့် ဟာဒင်ဂါက ကြိမ်းလိုက်ရတော့သည်။

“ဒါဆိုရင် တော်လောက်ပြီ။ ခင်ဗျားကို ရိုက်သွားတဲ့လူက လူသတ်သမား၊

ကျုပ်တို့က သူ့ကို လိုက်ဖမ်းနေတဲ့ရဲတွေ၊ ခင်ဗျားက ဆဲဆိုနေသရွေ့ သူ့အတွက် ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်ပိုရအောင် လုပ်ပေးသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ ဆိုတာကိုသာ ခပ်မြန်မြန်ပြောဗျ”

သူက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

“လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အသားခပ်ညိုညိုနဲ့ လူတစ်ယောက် ဓာတ်ဆီဝယ်ဖို့

(၆) နာရီခွဲမှာ ရောက်လာတယ်။ သူက . . .”

“ခြောက်နာရီခွဲ ဟုတ်လား” ကျွန်တော်က ဖြတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မိနစ် (၂၀) လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ သေချာရဲ့လား”

“သိပ်သေချာပါတယ်။ သူ့ကားက ဒီမရောက်မီ တစ်မိုင်လောက်မှာ ဆီကုန်သွားတယ်တဲ့။ သူ ဒီကို ရောက်လာတော့ တော်တော်ကလေး မောတိုက်နေပြီ။ သူက ဆီတစ်ဂါလန်ကို ပုံးနဲ့ထည့်ပေးပါဆိုလို့ နောက်လည်း လှည့်လိုက်ရော တွယ်ထည့်လိုက်တာပါပဲ။ ကျုပ် သတိရလာတော့ ကားဂိုဒေါင်ထဲရောက်နေပြီး ခုနကလို အချည်ခဲနေရတာကို တွေ့ရတော့တယ်။ ကျုပ်က သတိမေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဒိုးကြည့်နေလိုက်တော့၊ နောက်တစ်ယောက်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သေနတ်ခွဲချိန်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်ကို တွယ်ထည့်လိုက်တဲ့လူက ကျုပ်ဆရာကားကို ဂိုဒေါင်ထဲက ထုတ်နေတာ တွေ့ရတော့ . . .”

“အမျိုးသမီး၊ အရောင်နဲ့ လိုင်စင်နံပါတ်ကို ပြောစမ်း”

ဟာဒင်ဂါသည် သူ့မေးခွန်းအတွက် အဖြေရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာပဲနေ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားမနေနဲ့။ ခင်ဗျားဒဏ်ရာက နည်းနည်းဆိုးတယ်။ ကျုပ် အယ်ဖရင့်ဂိုနိုကို ရေဒီယိုနဲ့အကြောင်းကြားပေးမယ်။ မကြာခင် ဒီကို ကားတစ်စီး ရောက်လာလိမ့်မယ်”

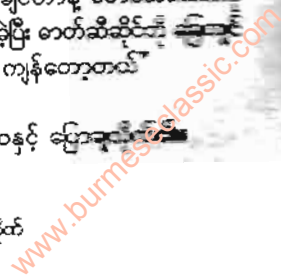
ဆယ်စက္ကန့် ကြာသောအခါ ဓာတ်ဆီအရောင်းဈေးသည်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်က ‘ပြောလိုက်မိသည်။’

“သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို အကြောင်ရိုက်ချင်တာနဲ့ မော်တော် . . . လမ်းနဲ့ခပ်ဝေးဝေးရောက်အောင် ဘေးကိုတုန်းရွှေ့ခဲ့ပြီး ဓာတ်ဆီဆိုင် . . . လာခဲ့ရလို့ အချိန်ပိုပိုသွားတယ်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဟန်ကျပြီပေါ့ကွာ”

ဟာဒင်ဂါက ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝနှင့် ပြောသည်။

“မိုင် (၃၀) ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပတ္တရောင်လှည့်နေတဲ့ရဲကား ဒါလင်ဝက် လောက် ရှိတယ် သူတို့က လမ်းအနေအထားကို နောက်ကျောအောင်သိတဲ့လူတွေ၊ သူတို့ကသာ ဝန်ထိုင်ရဲတားကိုတွေ့ပြီဆိုရင် မလွတ်တမ်း နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက် နိုင်တော့မှာပဲ”

တွန့်တော်တ ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီတားတွေကို လမ်းကိုပိတ်ဆို့ပြီး ဖမ်းကြဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်စမ်းပါ။ မြေပုံပြန်တဲ့နည်းနဲ့ တားရမယ်လို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါ”

“မင်း ရူးနေပြီလား”

ဟာဒင်ဂါက စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်း သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားလို့လား၊ မင်းဇနီး အသတ်ခံရစေချင် လို့လား။ သူတို့က မင်းဇနီးကို ဒိုင်းသဖွယ် ရှေ့က ကာထားလိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား။ အခုပုံစံမျိုးနဲ့ ဆိုရင် မင်းဇနီးအတွက် အန္တရာယ် မရှိနိုင်ဘူး။ ဝီရိတီရိဟာ အခုချိန်မှာ လမ်းပြရသားတစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်ရဲသားနဲ့မှ မတွေ့ရသေးဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို မရှာကြဘဲ လက်လျှော့လိုက်ပြီလို့ ထင်သွား မှာကွ။ မင်း ဒီလောက်မှ သဘောမပေါက်တော့ဘူးလား”

“လမ်းက ဆီးတားပြီး ဖမ်းခိုင်းလိုက်ပါ”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျား မော်တော်ကားတွေက ဘယ်အထိ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြ မှာလဲ။ လန်ဒန်မြို့လယ်လောက်အထိလား။ သူက ပလိပ်ရောဂါပိုးကို ဖောက်ခွဲ ပစ်မယ် ဆိုတဲ့နေရာ အထိလား။ လန်ဒန်မြို့ထဲကို ရောက်တာနဲ့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားမှာ သေချာတယ်။ သူတို့ တစ်နေရာရာက ဆီးတားမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်တယ် မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ သူတို့ လွတ်ပေးလိုက်မယ် ဆိုရင် . . .”

“မင်းကိုယ်တိုင်က သဘောတူခဲ့တဲ့ကိစ္စပါကွာ”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ လန်ဒန်ကို သွားမယ်မှန်း သိမှ မသိရသေးတာ” ဟာဒင်ဂါက အသနားခံပြန်သည်။

“ဂျင်နရယ်ကြီး ခင်ဗျား၊ ကေဗဲလ် နားဝင်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား”

“မေရီက ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါ ဟာဒင်ဂါ။ ပြီးတော့လည်း သမီးဖြစ်သူရဲ့ သေရေးရှင်ရောက်ခွင့်ကို အဖေတစ်ယောက်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ ခိုင်းသင့်ပါဘူး။ ငါ မေရီအပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာ

လူတိုင်း သိပါတယ်”

သူက ခဏ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး သံမှန်နှင့် ဆက်ပြောပြန်၏။ “ကေဗဲလ်ပြောတာ ငါသဘောတူတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ငါ့ ဟာဒင်ဂါသည် ခပ်တိုးတိုး ဆဲဆဲ ရေရွတ်လိုက်မိပြီးနောက် ဆာဂျင်အား ဆက်၍ ညွှန်ကြားတော့သည်။” ဟာဒင်ဂါ၏ ညွှန်ကြားချက် ပြီးဆုံးသွားသော အခါ ဂျင်နရယ်ကြီးက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ တို့တစ်ဖွဲ့ စောင့်နေကြတာနဲ့ ပဟောဠိအရပ်ထဲက လွတ်နေသေးတဲ့ အကွက်ကလေးတွေကို မင်းကပဲ ထပ်ဖြည့်ပေးပါဦးကွာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြည့်မပေးတတ်ဘူး။ ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီးမေးတဲ့ မေးခွန်းက ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ထပ်တလဲလဲ ပေါ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လှည့်ဖြားချက်တွေကို ထပ်တလဲလဲ ဖန်တီးနေရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချိန်ဆွဲနိုင်အောင်လို့ပါ”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း လစ်ဟာနေသေးသော အကွက်ကလေးများ တွင် ဖြည့်စွက်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိသေးပါ။ သို့ရာတွင် မိုက်ကန်းလှသော လူဆိုးများ လက်ဝယ်သို့ ပါသွားသော မေရီအပေါ် စိတ်ရောက်နေရမည့်အစား စိတ်သတ် သာမူ ရရှိအောင် ဂျင်နရယ်ကြီးက တမင် ပြောခိုင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဘော ပေါက်လိုက်မိပါသည်။

“ရှေ့ကားပေါ်က ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကြီးအတွက် အချိန်ဆွဲနိုင်သမျှ ဆွဲဖို့ သိပ်ကို လိုအပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က လမ်းမှားကိုလိုက်ပြီး စုံစမ်းမိလေ လေ ရှေ့ဆက်စုံစမ်းလို့ မရမယ့် တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးရလေသော သူ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိစေနိုင်မယ့် နေရာတွေကို ကျွန်တော်တို့က စုံစမ်းဖို့ ပိုပြီး နောက်ကျသွားရလေလေ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော်တို့ကို သိပ်ပြီး လျော့တွက်ထားသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တွန့်တော် တို့က စုံစမ်းတဲ့နေရာမှာ သူထင်ထားတာထက်ပိုပြီး မြန်နေတာတို့၊ ဒီလောက်မှ ကြီးကို စသိရတဲ့အချိန်က ခုအချိန်အထိ နာရီပေါင်း (၄၀)ပဲ ရှိပါသေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ သူထိတ်လန့်နေတဲ့ မေရီအပေါ်ကို သံသယ ဝင်တော့မှာပဲလို့ သူထွက်ထားတယ်။ ပြီးတော့လည်း မေရီအပေါ်ကို အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ သူနားလည်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် မေရီအပေါ်ကို လေလေ ပြီကောင်းလေလေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မေရီအပေါ်မှာ နောက် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာတင် မက်ဒေါ်နယ် ကြီး

တစ်နေရာရာမှာ ထွက်ပေါ်လာမှာကိုး။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က သူ့နောက်ကို ခုန်းမိုင်းပြီး လိုက်ကြတော့မှာ သေချာတယ်။ ဝန်ရိုရိုရဲ့ နောက်ဆုံးရည်ရွယ်ချက်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေ သူက သူ့ကိုစွဲကို အလဲဖရင်ဝန်ရဲ့ လူကြီးလူကောင်း သိပုံ ပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကောင်အထည် ဖော်သွားချင်ပုံရတယ်”

ဟတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မက်ဒေါ်နယ်က ဘာဖြစ်လို့ သေရမှာလဲ”

“နှစ်ချက် ရှိပါတယ်၊ မက်ဒေါ်နယ်က ဝန်ရိုရိုရဲ့ နောက်ဆုံးရည်ရွယ်ချက်ကို သိထားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ မက်ဒေါ်နယ်ကိုသာ အသက်ရှင်ခွင့် ပေးခဲ့ရင် ဝန်ရိုရိုရဲ့ အကြံအစည်တွေအားလုံး ပျက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါကလည်း မစွပ် တာပင်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မစွပ်တာပင်က မက်ဒေါ်နယ်ကို ကျိတ်ပြီး ချစ်နေ တယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကြီး ပေါ်လာရင် မစွပ်တာပင်က မက်ဒေါ်နယ်ကို (အစိုးရ သက်သေ) ဖော်ကောင် လုပ်ရမယ်လို့ အတင်း တိုက်တွန်းလိမ့်မယ်။ မက်ဒေါ်နယ် တို့ ပြောမရရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖော်ပြောလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင်လည်း ဝန်ရိုရို အကြံ အစည်ဟာ ပျက်သွားရမှာပဲ။ ဒီတော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ် တော့မယ်ပေါ့။

ကျွန်တော် တွေးမိသမျှကတော့ မစွပ်တာပင်က မိဒ်မိကို တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်ပြီး အသိပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာတင် ဝန်ရိုရိုက ကပ်လိုက်လာပြီး နှစ် ယောက်စလုံးကို ရှင်းပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်”

“အားလုံးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ လက်စသတ်သွားတာကိုး”

ဟာဒင်ဂါက မုတ်ချက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဝိုက်ကွန်ကိုလည်း ဆွဲလိုက်ရော အရေးအကြီးဆုံးငါက လွတ် သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ရတာတစ်ချက်တော့ ရှိပါတယ်။ မိဒ်မိကို ဖျက်ဖို့ဆိုတဲ့ ကိုးရိုးကားရားကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ အစကတည်းက မိဒ်မိကို ဖျက်ဖို့ ကြံစည်မယ်ဆိုရင် မက်ဒေါ်နယ်က ဖွင့်ပြောလည်း အဲဒီ အကြံ အစည်ကို ထိခိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်နိုင်ငံလုံးကတောင် သိနေပြီကိုး။ သူ့အကြံအစည်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါထက် ပိုပြီးတော့ ကြီးကျယ် ရမယ်။ ပိုပြီးတော့ အရေးပါရမယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကသာ ကြိုတင်ပြီး သိနိုင်ခဲ့ရင် သူ့အကြံအစည်ကို ပျက်အောင် ဖျက်နိုင်မယ့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်ရမယ်”

ဟာဒင်ဂါက မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လို အကြံအစည်မျိုးလဲ”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့အဖို့ ဒီလောက်ပဲ တွေးလို့ရသေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် ယနေ့အဖို့ စဉ်းစားတွေးတောသည်ကိုစွတိုသာတေ စကားပြောသည့် အလုပ်ကိုလည်း ရပ်တန့်ရတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် နေ့ တွေးပြီး ဇိမ်ရွှိလှသော မော်တော်ကားထိုင်ခုံပေါ်တွင်မို့၍ ထိုင်ချလိုက်ရာ များ တမ်း စဉ်းစားခဲ့ရပြီး တစ်ချိန်လုံး လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသော ဒက်တိုက လူလူကြီး ဒုက္ခပေးစပြုပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှတ်တရက် အိတ် သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်သာမက နာကျင်သောဝေဒနာကလည်း ကိုယ် ပေါ်ရှိ နေရာအနှံ့အပြားမှ ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ရဲကားဒရိုင်ဘာသည် တစ်ပြောင့်တည်း ရှိနေသော နေရာများတွင် မိုင် (၉၀) ခန့်အထိ မောင်းနှင်နေ သော်လည်း ၎င်းမောင်းနှင်ပုံမှာ ကျွမ်းကျင်မှုရှိလှသဖြင့် ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် မေရီအတွက် မတွေးမိတော့ဘဲ အိပ်ငိုက်စ ပြုလာပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရေဒီယိုထဲက ထွက်ပေါ်လာသော အသံကို စတင်၍ ကြားရတော့သည်။

နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ရန် ညွှန်ကြားထားသော မော်တော်ကားပုံသဏ္ဍာန် နှင့် ကိုက်ညီသည့် မီးခိုးရောင်တမ်းဘား မော်တော်ကားသည် ကရွတ်ရှုလီ၏ အရှေ့ဘက် နှစ်မိုင်ခွဲခန့်ရှိ ဖလင်မင်တန်လမ်းဆုံ၌ရှိသော အဆီးအတားကို ရှောင်လွှဲလိုသည့်အတွက် လန်ဒန်လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဘယ်ဘက်တွင်ရှိသော ‘ဘီ’ လမ်းပေါ်သို့ ချွေးကွေ့မောင်းနှင်သွားပါသည်။ နောက်က ဆက်၍ လိုက်နေပါ သည်။

ဤတွင် ရှေ့ထိုင်ခုံတွင်ရှိနေသော ဆာဇင်က စိတ်လှုပ်ရှားလာဟန်နှင့် ပြောချလိုက်၏။

“ဖလင်မင်တန်လမ်းဆုံကဆိုရင် ဒီလူ လမ်းမှားသွားပြီ၊ အဲဒီလမ်းက တခြား ဘယ်ကိုမှ သွားလို့မရဘူး။ ဖလင်မင်တန်ကိုပဲ ပြန်ရောက်လာပြီး အဲဒီကမှ သူ့ဆိုင် လောက် ဆက်မောင်းပြီးရင် လန်ဒန်လမ်းမကြီးပေါ် ပြန်ရောက်လာမှာ”

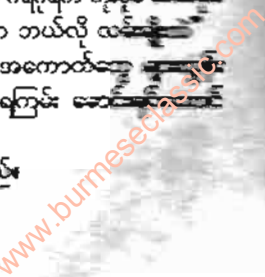
“ကရွတ်ချလီဆိုတဲ့ အဲဒီနေရာကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက် လိုသေးသလဲ”

“လေးမိုင်လောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်”

“ဒါဆိုရင် လန်ဒန်လမ်းမကြီးပေါ် ပြန်ရောက်ဖို့ ဝန်ရိုရိုက တိုးခိုင်း လောက် မောင်းရလိမ့်မိမယ်။ သူဝင်သွားတဲ့လမ်းက ဘယ်လို ထင်မိသလဲ”

“ငါးမိုင် ခြောက်မိုင်လောက်ရှည်ပြီး အကွေ့အကောက်တွေ ဖြစ်နေ တယ်။ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက်ဆိုပြီး တရကြမ်း ဘေးတစ်လျှောက် ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်”

ဟာဒင်ဂါက ကားဒရိုင်ဘာကို မေးလိုက်သည်။

“မင်း အဲဒီနေရာကို ဆယ်မိနစ်နဲ့ ရောက်နိုင်ပါ့မလား?”

သူ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။

“တွန့်တော် ဒီလမ်းကို သိပ်မကျွမ်းဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”
ဆာထွင်က အားပါးတရ ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလမ်းကို ကျွန်တော် သိပါသည် ဆရာ၊ သူ ရောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”
မှန်ပါသည်။ အချိန်မီ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ မိုးရေစက်များသည် ကောင်းကင်

သံမှ ဒလဟောကျဆင်းနေပြီး မော်တော်ကားလမ်းမှာ ချော်နေပါသည်။ ကျွန်တော် တို့လူစုသည် ထိုနေ့ညတွင် ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်သည်ထက် ပို၍ ဆံပင်ဖြူသွားကြ သော်လည်း ထိုနေရာသို့ အချိန်စော၍ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသော ရဲကားမှ သတင်းပို့ချက်အရ ဝန်ရိပ်ရိသည် ကားမောင်း ကျွမ်းကျင် ဟန် မတူပါ။

ကျွန်တော်တို့က ရဲကားကို ဘာရိတ်အုပ်၍ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးနောက် လန်ဒန် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ထွက်မလာနိုင်အောင် ဖလင်မင်တန်လမ်းပေါ်၌ ကားကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆလိုက်မီးလုံးကို ဟမ်းဘားမော်တော်ကား မောင်းနှင်လာမည့်ဘက်သို့လှည့်၍ ချိန်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ကားထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဂျက်ဂွာမော် တော်ကား၏ နောက်ဘက် ဆယ်ပေအကွာတွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ မမြင် မကန်း ဖြစ်စေလောက်အောင် သဲသဲမဲမဲရွာနေသော မိုးရေထဲတွင် ရေသုတ်တံ မကောင်း၍သော် လည်းကောင်း၊ ကားရှေ့မှန်သည် ရေခိုးရေငွေ့ကြောင့် မှန်၍ နေလျှင်သော် လည်းကောင်း အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် မောင်းနှင်လာသော ယာဉ်မောင်း တစ်ယောက်သည် ဂျက်ဂွာမော်တော်ကားကို အချိန်နောက်ကျမှသာ ဘွားခနဲ တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍ အကဲခတ်လိုက်၏။ ချွဲခိုတိုက်ခိုက် ရန် ဤနေရာထက် ပို၍ ကောင်းသောနေရာ မရှိနိုင်တော့ပြီ။ လမ်း၏တစ်ဖက် တွင် သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေကြပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကမူ ကျယ်ပြန့်သော လယ်တွင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် ယခုအချိန်အထိ လင်းနေဆဲဖြစ်သော တားရှေ့မီးရောင်ကြောင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့် ဝေးသောနေရာ၌ စီတန်း၍ ပေါက်နေ သော သစ်ပင်တန်းကလေးနှင့် ယာတ်ကလေးတစ်ခုကို မြင်နေရသည်။ ၎င်း အပြင် ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးသော နေရာတွင်လည်း စပါးကျိုတစ်ခုနှင့် ယာတ် အချို့ ရှိနေကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

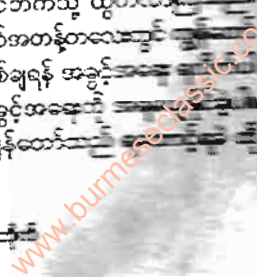
လမ်းပေါ်သို့ ကျဆင်းနေသော မိုးရေစက်များနှင့် အသံဗလံများအကြားမှ လီဇာကို အတင်းအဓမ္မနင်း၍ ဂီယာပြောင်းလိုက်သော မော်တော်ကားသံတို့ ကျွန်တော်တို့ စတင်၍ ကြားလိုက်ကြရသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကားရှေ့မီးရောင်ကို စတင် မြင်ကြရတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခုတော် အနောက်ဘက်၌ အကွယ်အကာယူရင်း ထိုင်ချလိုက်ကြစဉ် ကျွန်တော်က ဟန် ယပ်တီပစ္စတိုကိုထုတ်ပြီး မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

များမကြာမီ ထိုမော်တော်ကားသည် နောက်ဆုံး လမ်းခိုးတွင် ချိုးကျွေ့ လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဦးတည်၍ လာနေတော့သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကားစက်သံပျောက်ကွယ်သွားပြီး လမ်းပေါ်၌ ဘီးချော်၍တရွက်တိုက် ပါသွားသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ခုတားအား ဝင်တိုးမိတော့မည့် အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ကြ၏။

သို့သော် တိုက်ခိုက်မှု မဖြစ်ပွားခဲ့ပါ။ ဂျက်ဂွာရဲကားထံ မရောက်မီ ငါးပေ ခန့်အလိုတွင် ဘယ်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ရွေ့သွားသည်မှအပ လမ်းပေါ်တွင် ရှော့ရှော့ရှု၍ ရပ်တန့်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး ရဲကားဘေးသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ဟမ်းဘားမော်တော်ကား၏ ရှေ့မီးရောင် အောက်တွင် ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသော်လည်း ဂျက်ဂွာရဲကားပေါ်ရှိ ဆလိုက် မီးနှင့် ပြန်ထိုးထားသောကြောင့် ကျွန်တော့်အား မြင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။

ကျွန်တော်က ဟမ်းဘားမော်တော်ကား၏ ရှေ့မီးနှစ်လုံးကို သေနတ်နှစ် ချက်တည်းနှင့် ပစ်ခွဲလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ရဲကားဦးပိုင်းဆီသို့ ထွက်လာ ကြစဉ် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ ဟမ်း ဘားကားနောက်မှ လိုက်ပါလာသော ရဲကားကလည်း နောက်ဘက်မှ ပိတ်၍ ရပ်ထားလိုက်၏။

ကျွန်တော်က ဂျက်ဂွာရဲကား၏ ရှေ့ဘက်သို့ရောက်အောင် ဘေးသို့ ကျွေ့လာနေခိုက်မှာပင် ဟမ်းဘားမော်တော်ကား၏ ညာဘက်တံခါး နှစ်လုံး စလုံး ဝုန်းခနဲ ပွင့်လာပြီး လူနှစ်ယောက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ တစ်စက္ကန့်ခန့်သာ ကြာသောအခါ အဆိုပါ အခိုက်အတန့်တစ်ခုခု ကျွန်တော်က ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအား သေနတ်နှင့်ပစ်ချရန် အခွင့် ရသည်။ သို့သော် အရှုံးတစ်ယောက်လိုပင် ထိုအခွင့်အရေးကို အသုံးမပြုဘဲ ထိုတစ်စက္ကန့် ကျန်ဆုံးသွားသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည်

အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂရိဂိုရိုက မေရီအား ကားထဲမှ အတင်းဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ၎င်း၏ရှေ့မှ ဦးစီးသဖွယ် ကာထားလိုက်သည်သာမက မေရီ၏ ညာဘက်ပန်းပေါ်မှ ကျော်၍ ကျွန်တော့်အား သေနတ်နှင့် ချိန်ထားလိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တစ်ယောက်ကမူ ကျယ်ပြန့်သော ပန်းသားကြီးများနှင့် ကာယဗလ တောင့်ထင်းသောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး ပစ္စုတိအကြီးအစားတစ်လက်နှင့် ကျွန်တော်တို့အား ချိန်ထားပါသည်။ ၎င်းက သေနတ်ကို ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မိဒစ်ခြံဝင်းထဲမှ ဖောက်ထွက်သွားသူသည် ဘယ်သန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ဒီလူသည် ဘက်စတာနှင့် ကလန်ဒန်တို့အား သတ်ခဲ့သော လူသတ် သမားပင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

မျက်မှန် မတပ်တော့သော ဂရိဂိုရိုက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကေဗလ . . . မင်းကို ငါ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်တွေကတည်းက သတ် ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို ငါ အရယူခဲ့ဖူး ကောင်းတယ်။ ငါ့ရဲ့ ပေါ့လျော့ ပေါ့ဆမှုပဲ။ မင်းအကြောင်း ငါသိခဲ့တာ ကြာပြီ။ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို သတိ ပေးခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ နားမထောင်ခဲ့ဘူး”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတပည့်က ဘယ်သန်ပဲ။ သူက ဘက်စတာနဲ့ ကလန်ဒန်တို့ကို သတ်ခဲ့တဲ့လူပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ ငါ့ကို သတိပေးခဲ့ကြတာ မှန်သားပဲ။ သူက ငါ့ရဲ့ ညာလက်ရုံး ဟင်းဒရစ်။ သူက တခြား ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုကလေးတွေတို့လည်း ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့လူလေ။ အဲဒီအထဲမှာ မင်းလည်းပါတယ် ကေဗလ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ အမိပွယ်ရှိပါပေသည်။ ဟင်းဒရစ်က ဂရိဂိုရို၏ ပါးကွက်အာဏာသား။ ဂရိဂိုရိုကဲ့သို့သော အဆင့်မြင့်လူဆိုးများသည် အကြမ်းဖက်မှုများတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဝင်၍ ဆောင်ရွက်လေ့ မရှိကြချေ။

နောက်မှလိုက်ပါလာသော ရဲမော်တော်ကားထဲမှ ထွက်လာသည့် ရဲသား နှစ်ယောက်အား ဂရိဂိုရိုက တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဟင်းဒရစ်အား ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်၍ ပြလိုက်ရာ ဟင်းဒရစ်က ထိုရဲသား နှစ်ယောက်အား သေနတ်နှင့် လှည့်ချိန်လိုက်၏။ ရဲသားနှစ်ယောက် တန်ခိုးကြသည်။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့ ကေဗလ”

ဂရိဂိုရိုက အသံမှန်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းက သေနတ် ပြောင်းဝနှင့် မေရီ၏ နံကြားသို့ ပြင်းထန်စွာ ထိုးလိုက်သောကြောင့် မေရီထံမှ ညည်းညူအော်ဟစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ငါက သတ်ဖို့ လက်နှေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့အကြားတွင် လေးပေသာ ကွာခြားတော့သည်။ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“မင်း သူ့ကို ဒဏ်ရာမရစေနဲ့။ ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်ရင် မင်းကို ငါသတ် မယ်။ အဲဒါကိုလည်း မင်းသိပါတယ်လေ။ မင်းအကြံအစည်က ဘာလဲဆိုတာ ဘုရားမှပဲ သိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေကို နင်းကန်သတ်ပြီး အစီအစဉ်တွေ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ခဲ့တာကို ထောက်ရင် တော်တော်ကြီးကျယ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ အကြံအစည်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအနေနဲ့ ခုအချိန်မှာ မအောင်မြင်သေးပါဘူး။ မင်းက ငါ့မိန်းမကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး အဲဒီလုပ်ငန်းကြီးကို အလဟဿ အဖြစ်မခံ ပါဘူးလေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဂရိဂိုရို”

မေရီက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ဒီလူကြီးလက်က လွတ်အောင်လုပ်ပေးပါ ပဲရီရယ်”

“သူက မင်းကို ဘာမှ မလုပ်ရဲပါဘူးကွာ”

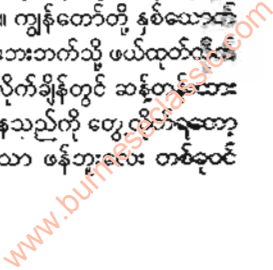
ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ပြန်၏။

“သူမလုပ်ရဲပါဘူး။ အဲဒါကို သူကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်ကွာ”

“မင်းက တကယ့်စိတ်ပညာရှင်ကြီးပါကလား”

ဂရိဂိုရိုက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းတွင် စကားပြောနေသော လေသံချွန်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လုံးဝ မှောက်သွား မထားမိသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်သည်။ သူက မော်တော်တော် ကျော့နှင့် ကော့၍ မှီလိုက်ပြီး မေရီကို ကျွန်တော့်ထံသို့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး တအားကုန် ဆောင်တွန်း၍ လွှတ်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်က မေရီအား ဆီးဖမ်း၍ ထိန်းထားလိုက်ရာ ယိုင်တီယိုတို့နှင့် နောက်ဘက်သို့ နှစ်လှမ်းမျှ လွင့်သွားရတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံး အချိန်သတ်လိုက်နိုင်ကြပြီးနောက် မေရီအား ဘေးဘက်သို့ ဖယ်ထုတ်လိုက် ပြီး ကျွန်တော် သေနတ်ကို အပေါ်သို့ ပြန်မြှောက်လိုက်ချိန်တွင် ဆန်တန်သား သော ဂရိဂိုရို၏ လက်ထဲ၌ ပစ္စည်းတစ်ခု ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သည်။ အပြောရောင် အဖုံးကလေးနှင့် ပိတ်ထားသော ဖန်ဘူးလေး တစ်ခုပင်

တည်း။ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဖက်ထဲ၌မှ ထိုဖန်ဘူးကလေးကို ထုတ်ယူခဲ့သော သံမဏိ
သေတ္တာကလေး နှိုနေသည်။ ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေသော ဂရိဂိုရို
၏ ချက်အထိတစ်လှည့်၊ သူ့လက်ထဲရှိ ဖန်ဘူးကလေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း
ဟန်ယင်ထီ သေနတ်ဒင်ကို ကိုင်ထားသော ကျွန်တော်၏ လက်ဖဝါးတွင် ချွေးစွဲ
လာလိမ့်တော့သည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကို သမင်လည်ပြန် လှည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်
ဘက်ရှိ ဂျင်နရယ်ကြီး၊ ဟာဒင်ဂါနှင့် ရဲသားနှစ်ယောက်တို့ကို ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ ဟာဒင်ဂါနှင့် ဂျင်နရယ်ကြီးတို့က ပစ္စုတ်များကိုထုတ်၍ ချိန်ထားကြသည်။
ထို့နောက် ဟင်းဒရစ်က သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသော ရဲသားနှစ်ယောက်ထံသို့
ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝီပီသသ
ပြောလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ဂရိဂိုရိုလက်ထဲက ဖန်ဘူးထဲမှာ
မိစ္ဆာပိုးတွေ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒီနေ့ထုတ်သတင်းစာကို ဖတ်ပြီးကြပါ
ပြီ၊ အဲဒီ ဖန်ဘူးကလေးကဲ့သို့သော ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ အားလုံး သိကြပါတယ်လေ”
သူတို့ အားလုံး သိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဖယောင်းရုပ်ကြီး
များပမာ ဖြစ်သွားကြရပါတော့သည်။

ဂရိဂိုရိုက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြောလိုက်ပြန်၏။

“မှန်တယ်။ အန်ရော့ဒ်အဖိုးက ပလိပ်ရောဂါပိုး၊ အပြာရောဂါက မိစ္ဆာပိုး၊
ခုနစ်က ကေဗဲလ်က သူ့ဇနီးအသက်နဲ့ လောင်းကြေးထပ်ပြီး စွန့်စားခဲ့တယ်။ အဲဒီ
တုန်းက ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ အကြောင်ရိုက်ခဲ့တာကို ကျုပ် တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
အခု ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ဖြီးနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုယ့် ကျုပ်တစ်သက်လုံး
မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဒီကနေ့ည လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်
ထားတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် သွားခွင့်မပြုခဲ့ရင် အဲဒီ
အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် အသက်ဆက်ပြီး ရှင်လိစိတ်လည်း
မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဒီဖန်ဘူးကို ခွဲပစ်လိုက်မယ်။ ကျုပ်က ဒီကိစ္စကို
လေးလေးနက်နက်ပြောနေတာလို့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ယုံကြည်ကြစေချင်တယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်ပါသည်။ သူသည် သွက်
သွက်ခါအောင် ရူးနေလေပြီ။ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ခုလို အသက်ကို ဖက်ရွက်လောက်တောင် တန်ဖိုးမထားတဲ့
ကိစ္စကို ခင်ဗျားရဲ့ ညာလက်ရုံး ဟင်းဒရစ်က ဘယ်လိုများ သဘောထားမလဲ”

“ကျုပ်က သူ့အသက်ကို ကယ်ထားတာ သုံးကြိမ် ရှိသွားပြီ။ ကျုပ်က
သူ့ရဲ့ အသက်သခင်ပဲ။ သူ့အသက်ကို ကျုပ်က ကြိုက်သလို စီရင်နိုင်ခွင့် ရှိတယ်။
အဲဒါကို သူ နားလည်ပါတယ်လေ၊ ပြီးတော့လည်း ဟင်းဒရစ်က လုံးဝ နားမကြား
တဲ့လူ”

ကျွန်တော်က ပက်ပက်စက်စက် ပြောချလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက တကယ် အရူးပဲ။ မိစ္ဆာပိုးတွေ ယုံလွင့် မသွားအောင် ဘယ်လို
နည်းနဲ့မှ မတားဆီးနိုင်ဘူးလို့ မနေ့ကတင် ခင်ဗျားက ပြောခဲ့သေးတယ်”

“ကျုပ်ပြောခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်သာ တမလွန်ကို သွားရမယ် ဆိုရင်
တစ်လောကလုံးကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး”

“ကမ္ဘာသမိုင်းမှာ အင်မတန် ရက်စက်တဲ့ လူဆိုးတွေကတော့ အဲဒီလို
အတွေးမျိုးကို တွေးမိကြမယ် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားက တကယ်ပြောနေတာတော့
မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ”

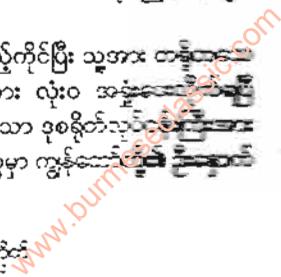
သူက ဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ရူးနေလို့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော် သံသယ မဖြစ်တော့ပါ။ သူက ထိုဖန်ဘူးကလေးကို ပေါ့ပေါ့
ဆဆ ကိုင်တွယ်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ချ၍ ဘယ်ဘက်ဖိနပ်ဦးနှင့် ဖိထားလိုက်သည်
ကို ကျွန်တော်က ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်နေမိပါသည်။ ၎င်း၏ ဘယ်ဘက်
ဖောင့်သည် လမ်းပေါ်တွင် ရှိနေဆဲပင်။

“ကျုပ်က ဟောဒီလိုဖန်ဘူးအလွတ်တွေကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ စမ်းကြည့်ခဲ့
ဖူးတယ်။ ဒီလို ဖန်ဘူးတွေ ကဲ့သို့သော ခုနစ်ပေါင်ခွဲလောက် ဖိအားပေးရင်
လုံလောက်ကြောင်း သိခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ မိစ္ဆာပိုးကြောင့် သေရမယ်ဆို
ရင် အင်မတန်ဆိုးရွားတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရမှာမို့လို့ ကျုပ်နဲ့ ဟင်းဒရစ်က ဆိုင်
ယင်းနိုက် အဆိပ်ဆေးပြားတွေကို ကိုယ်စီကိုယ်င ဆောင်ထားကြတယ်။ တဲ -
မင်းတို့က တစ်ယောက်စီ ရှေ့တိုးလာကြပြီး သေနတ်တွေကို ဒင်ဘက်က တန်း
ပြီး လာပေးကြ မင်းတို့က ငါ့ကို ဟန်ချက်ပျက်အောင် မလုပ်ကြနဲ့ပေါ့ဗျာ
က . . . ကေဗဲလ်၊ မင်းက စပေး”

ကျွန်တော်က သေနတ်ကို ပြောင်းပြန်လှည့်ကိုင်ပြီး သူ့အား တန်ဖိုး
လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့အား လုံးဝ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်သလို၊ သူ လွတ်မြောက်သွားပြီး သူ့လုပ်ချင်သော ခုစုရိုက်သည့်
အောင်မြင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်တော့မည် ဆိုသည့်ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့

ထဲတွင် လုံးဝ အခြေမရှိတော့ပါ။ ထိုအချိန်တွင် ဝရီဂိုရီ၏ ကိုယ်နေဟန်ထား မပျက်ပြားစေဘဲသာ အဓိက ဖြစ်နေပါတော့သည်။

၎င်းအား ကျွန်တော်တို့၏ သေနတ်များကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွားရောက်၍ အပ်နှံလိုက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ လူစုအား တန်းစီခိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်၌ အခြားလက်နက်များ ကျန်ရှိ နေသည့်အခါ မှီ မရှိကို ရွေးနားပေး ဟင်းဒရစ်က စေ့စေ့စပ်စပ်နှင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင် ကျင် ချာစေ့တော့သည်။ သူသည် မည်သည့်လက်နက်ကိုမျှ ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မှ ဝရီဂိုရီသည် ဖန်ဘူးကလေးကို လမ်းပေါ်မှ တယူတယ ပြန်တောက်ယူပြီး သံမဏိသေတ္တာကလေးထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်တော့သည်။

သူက ကြည်ကြည်သာသာ ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ခုအချိန်မှာတော့ သမားရိုးကျလက်နက်တွေနဲ့ပဲ လုံလောက်သွားပါပြီ”

သူက ဟမ်းဘားမော်တော်ကား ဘောနက်ပေါ်၌ စီမံ၍ တင်ထားသော လက်နက်များထဲမှ နှစ်လက်ကို တောက်ယူလိုက်ပြီး မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဖွင့် ထားခြင်း ရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ဟင်းဒရစ်အား အနား သို့ခေါ်ယူပြီး အသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်ကို လှုပ်ရှုံ့သာလှုပ်၍ ညွှန်ကြားချက် ပေး တော့သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ပုံကိုကြည့်၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော် တတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း ယခု သူပြောနေသည့် ဘာသာစကားမှာ ပြင်သစ်နှင့် အီတလီဘာသာစကား မဟုတ်ဘဲ တခြား ဘာသာစကား တစ်ခုခု ဖြစ်ပုံရ သည်။ သူက စကားပြော ရပ်လိုက်သောအခါ ဟင်းဒရစ်က နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့အား ထူးထူးဆန်းဆန်း လှမ်းကြည့်နေတော့သည်။ ကျွန်တော်က ထိုကိစ္စတစ်ခုလုံးကို နည်းနည်းမျှ သဘောမကျပါ။ ဝရီဂိုရီ၏ ကားကို နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာသော ပတ္တရောင်ရဲကားမှ ရဲသားနှစ်ယောက် အား ဝရီဂိုရီက သေနတ်နှင့်ချိန်ရင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့ ယူနီဖောင်းတွေကို ချွတ်ကြစမ်း၊ အခုချွတ်”

ရဲသားနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်က ကြည့် လိုက်မိကြသလို ရဲသားတစ်ယောက်က ဆဲဆို ရေရွတ်လိုက်၏။

“ချီးမှပဲ၊ ချွတ်ကို မပေးဘူး”

“မင်းမချွတ်ရင် မင်းသေသွားမှာပေါ့ သောက်ရူးရဲ့၊ မင်းဘယ်လိုလူစားမျိုး တွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား။ အခု ချွတ်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော်က သဟောကံသဟန်နှင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။ ဟာဒင်ဂါကလည်း

ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောရသည်။

“ဒါ အမိန့်ပေးနေတာကွ၊ မင်းတို့နဖူးပေါ်မှာ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ဖောက်ပြီးရင် မင်းတို့ ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ယူဖို့ ပိုခဲယဉ်းသွားမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး၊ ကဲ . . . ချွတ်ကြစမ်း”

ထိုရဲသားနှစ်ယောက်သည် ယူနီဖောင်းများကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် အေး စက်နေသော မိုးရေထဲတွင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။ ဟင်းဒရစ်သည် ယူနီဖောင်းနှစ်စုံကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဂျက်ဝွာရဲကားထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။ ဝရီဂိုရီက မေးလိုက်သည်။

“ဂျက်ဝွာကားထဲက လှိုင်းတို့ အသံလွှင့်စက်ကို ဘယ်သူကိုင်သလဲ” ဆာဂျင်ကြီးက အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ချုံးချုပ်နဲ့ ဆက်သွယ်စမ်း၊ မင်းတို့က ကျုပ်တို့ကို ဖမ်းဆီးပြီး လန်ဒန်ကို ပြန်လာနေကြပြီလို့ ပြောလိုက်စမ်း၊ ပြီးတော့လည်း ဒီဒေသမှာရှိတဲ့ ပတ္တရောင်ကားတွေကို ထုံးစံအတိုင်း ကင်းလှည့်နေတဲ့ ကားကလွဲရင် စခန်းကို ပြန်ကြတော့လို့ ပြောလိုက်”

ဟာဒင်ဂါက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

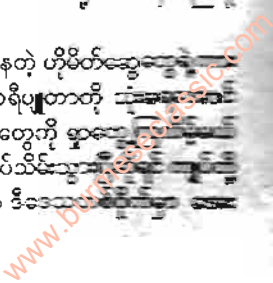
“သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ကွာ”

ဆာဂျင်ကြီးက ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်သည်။ ၎င်း၏ ဘယ် ဘက်နားရွက်အား ဝရီဂိုရီက သေနတ်ပြောင်းနှင့်ထောက်ထားသည့် နောက်ပိုင်း တွင် သူ့အတွက် တခြားနည်းလမ်းလည်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ၎င်း၏ ဆောင် ရွက်ချက် ပြီးစီးသွားသောအခါ ဝရီဂိုရီက ကျေနပ်သွားသောကြောင့် ခေါင်းညှိတ် လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် သိပ်ဟုတ်သွားပြီ”

ဟင်းဒရစ်က ၎င်းတို့ ခိုးလာသော ဟမ်းဘားကားပေါ်သို့ တက်နေသည့် ဝရီဂိုရီက စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်တို့လစ်လာတဲ့ မော်တော်ကားနဲ့ တုန်နေတဲ့ ဟိုမိတ်ဆွေတွေကို ကို တောအုပ်ထဲအထိ မောင်းယူသွားပြီ ဒစ်(စ်)ထရီပျူတာကို . . . ချွတ်လိုက်စမ်း၊ အရုဏ်မတက်ခင်အထိ အဲဒီကားတွေကို ချွတ်လိုက်စမ်း၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ ရဲကားတွေ ရုပ်သိမ်းသွားတာကို မှတ်မိရင် ကလည်း ရဲကားတစ်စီး၊ ယူနီဖောင်းနှစ်စုံနဲ့ဆိုတော့ ဒီဒေသထဲမှာ . . .”

အေးဆေးဆေးဆေး သွားနိုင်လာနိုင်ကြမှာပါ။ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်တို့ ကားပြောင်း စီးရဲ့ပဲ”

သူ့က ဂျက်ဂွာမော်တော်ကားအား နှမြောဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။
“ခင်တို့ ရုံးချုပ်က မင်းတို့ ပျောက်နေကြောင်း သိသွားတဲ့အခါကုန်ရင် ဒီကားဟာ အဓိကထားပြီး လိုက်အရှာခံကြရမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်လာပြီ ဒီတော့ ခင်တို့တို့ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ရမလဲဆိုတာပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟင်းဒရစ်က ကားနှစ်စီးစလုံးကို ရွေးပြီး ပြန်လာသည်အထိ သူက စောင့်လိုက်ပြီးနောက် မေးလိုက်၏။

“ဆာဂျင်ကြီး။ ဂျက်ဂွာကားထဲမှာ ခရီးဆောင်ဆလိုက်မီး ပါလာသလား”
“မော်တော်ကားနောက်ဘက်က အဖုံးထဲမှာ ဘက်ထရီနဲ့ သုံးတဲ့ ဆလိုက်မီးတစ်ခု ပါလာပါတယ်”

“သွားယူစမ်း . . .”
ဂရီဂိုရီက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းတို့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ အဲလေ ဒီအိမ်က လမ်းနဲ့ သိပ်မနီးဘူးဆိုရင် ကျုပ်က မင်းတို့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ဖို့ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ခေါင်းတွေကို သေနတ်နဲ့ ထုမယ်ဆိုရင်လည်း ငြိမ်ခဲနေကြမှာ မဟုတ်လို့ လုပ်လို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ကို ကြိုးနဲ့ချည်ဖို့ ဆိုတာကလည်း ကျုပ်က လူရှစ်ယောက်ကိုချည်ဖို့ ကြိုးအဆင်သင့် ယူလာလေ့ မရှိခဲ့တဲ့အတွက် မဖြစ်နိုင် ပြန်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုလယ်တဲ အဆောက်အအုံတွေထဲက တစ်ခုခုကတော့ ယာယီ အချုပ်ခန်းအနေနဲ့ အသုံးချလို့ ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

ကဲ ဆာဂျင်ကြီး။ ကားရှေ့မီးတွေကိုမှိတ်ပြီး မင်းရဲ့ဆလိုက်မီးနဲ့ ရှေ့က လမ်းပြရင်း အဲဒီအဆောက်အအုံတွေဆီကို သွားစမ်း။ ကျန်တို့လူတွေက နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တန်းစီပြီး သွားကြ။ ကျုပ်နဲ့မစ္စစ်ကေဗဲလ်တို့က နောက်ဆုံးက လိုက်မယ်။ ကျုပ်က မစ္စစ်ကေဗဲလ်ကို သေနတ်နဲ့ ထောက်ထားမှာဆိုတော့ မင်းတို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ထွက်ပြေးမယ်ကြံရင် ကျုပ်က ခလုတ် အသာကလေး ဆွဲလိုက်ရဲ့ပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို သံသယ မဖြစ်မိပါ။ မည်သူကမျှ သံသယ မဖြစ်ကြပါ။ လယ်တဲအဆောက်အအုံများတွင် လူသူ ကင်းမဲ့နေသည်။

နွားတင်းကုပ်ဆီမှ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေသော နွားသံများကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် နွားတင်းကုပ်ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီးနောက်

မြင်းခောင်းအား ထွန်စက်ပိုဒေါင်အဖြစ် ပြောင်းလဲထားသော အဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ သူက ထိုအဆောက်အအုံတွင် ဇေယျာဝါ ဖြစ်နေပြီးနောက် သူလိုအင်ဆန္ဒနှင့် ကွက်တိုင်ဝင်နေသော အဆောက်အအုံကို တွေ့သွားပါတော့သည်။

ထိုအဆောက်အအုံမှာ ကျောက်တုံးများနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရှည်လျားလျား အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်ပြီး ပြတင်းပေါက်များကို ဦးခေါင်းအပေါ်ဘက်တွင်သာ ဖောက်ထားသောကြောင့် ကိုယ်ပိုင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူနေသည်။ သို့သော် ထိုအဆောက်အအုံအား အသုံးပြုပုံမှာ ဘာသာရေးကိစ္စနှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်နေပါသည်။ ထိုအဆောက်အအုံမှာ သစ်တော်သီးအရည်ကို ညှစ်ထုတ်ရယူ၍ ဝိုင်အရက်ပြုလုပ်သော အဆောက်အအုံဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်စွန်းတွင် သစ်တော်သီးအရည်များကို ညှစ်ထုတ်သော ရှေးဟောင်းဖိစက်ကြိုးတစ်ခု ရှိနေပါသည်။ ရှည်လျားသော နံရံတစ်ဖက်တွင် သစ်တော်သီးများကို ထားသို့ရန် နံရံကပ်စင်များ ရှိနေကြပြီး ကျန်နံရံတစ်ဖက်တွင်မူ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ညှစ်ထားသော သစ်တော်သီးအရည်များကို သိုလှောင်ထားသည့် စည်ပိုင်းများနှင့် ဝိုင်အရက်စည်များ တသီတတန်းကြီး ရှိနေကြပါသည်။ ထိုအဆောက်အအုံ၏ တံခါးကြီးကို ထူထဲခိုင်ခံ့လှသော ဝက်သစ်ချသားနှင့် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး သစ်သားမင်းတုတ်ကြီးကို တံခါးအပြင်ဘက်က နှံလန်ချ၍ ပိတ်ဆို့လိုက်မည်ဆိုပါက တံခါးကို ဆင်နှင့်တွန်း၍ ပြိုမှသာ ထိုတံခါး ပျက်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆင် မဟုတ်ကြပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ညှစ်ထုတ်မြက်သူများ ဖြစ်ကြသည့်အပြင် ချောင်ပိတ်၍ မိနေကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ထက် ပို၍ သာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ဤအဆောက်အအုံထဲ၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု တွေးထင်လော့သော်လည်း ဂရီဂိုရီသည် ရူးသွပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏အော်သံကို ထိထိခတ်ခတ် ခန့်သာဝေးသော လမ်းမပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ယောက်က ကြားနားခဲ့ပြီး မဟုတ်ဟု သူတွေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ တကယ့်တကယ်တွင် ထိုမျှလောက် ရူးသွပ်နေသူ မဟုတ်ကြောင်း တွေးလိုက်မိသည့်အခါ လက်ဖျားများ အေးစက်သွားသည်အထိ ကြောက်စိတ်ဝင်သည့် ကျွန်တော်တို့ လူစုသည် တံခါးကြီးအား ပြိုဖျက်နိုင်ကြလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ကယ်ပါလိမ့်မည်။

လိမ့်မည်လည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ၎င်းအပြင် ဤအဆောက်အအုံထဲမှ တစ်ယောက်မျှ ပြန်ထွက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ့သိနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရပါမည်။

“ဒီလိုနီက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။”

“တူရိတ တံခါးကို အပြင်က မင်းတုပ်ချနေတုန်း၊ မင်းတို့က ဟိုဘက် ထောင့်မှာ သွားနေကြစမ်း၊ အချိန် သိပ်မရှိတော့တဲ့အတွက် နှုတ်ဆက်မိန့်ခွန်းကို နှုတ်လှည်းလှည်း မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီအချိန်ကစပြီး နောက်ထပ် (၁၂) နာရီ ကြာတဲ့အခါကျရင် ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ဒီနိုင်ငံရဲ့ မြေမှုန်တွေကို ကျုပ်ခြေထောက် ခေါ်တ ခါချပစ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း အာရုံပြုလိုက် ပါမယ်၊ ကဲ သွားပြီနော်”

ကျွန်တော်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ရုံးနိမ့်သွားတဲ့ ရန်သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သဘောထားကြီးမား ကြောင်း ပြမသွားတော့ဘူးလား။”

“မင်းက တောင်းဆိုတယ်ပေါ့၊ ငါ့အကြံအစည်အားလုံးကို ပျက်စီးလုနီးပါး ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့မင်းအတွက်၊ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့မင်းအတွက် အချိန်နည်း နည်းလောက်တော့ ပေးနိုင်ရမှာပေါ့ကွာ”

သူက ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ဘယ်ဘက်နှင့်ကိုင်ထားသော ပစ္စတိုပြောင်းကို ကျွန်တော်ပိုက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်သာမက ညာလက်တွင် ကိုင်ထားသော ပစ္စတိုပြောင်းနှင့် ကျွန်တော်ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်လိုက်တော့သည်။ မျက်နှာပေါ်မှ အရှေ့ပြားများ စုတ်ပြသွားပြီးနောက် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှ သွေးများ တစက်စက် ကျဆင်းလာနေကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက် ရသည်။ မေရီက အော်ဟစ်ပြီး ကျွန်တော်ထံ ပြေးလာရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဟာဒင်ဂါက ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ဂရိဂိုရီက နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီး ပြော လိုက်ပြန်၏။

“ဒါက မင်းလို ခွေးသူတောင်းစားတွေအတွက် ဆုလာဘ်ပဲ ကေဗဲလ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပင် ထိမကြည့်မိပါက နဂိုက ရှိနေသော ရုပ်ရည်ထက် သူက ပို၍ ဆိုးရွားအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စစ်ကေဗဲလ်ကို ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ပရီး ရှင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ဟင်”

မေရီ၏ ရှိုက်သံတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံ၊ ဒေါသသံများ ရောစွတ်ပါဝင်နေ ကြသည်။

ဟာဒင်ဂါက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲဆိုရေရွတ်လိုက်သလို၊ ဂျင်နရယ် ကြီးက ကျွန်တော်အား နားမလည်နိုင်ဟန်နှင့် အကြောင်ကြောင် လှမ်းကြည့်နေ သည်။

ဂရိဂိုရီသည် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေရင်း ကျွန်တော်ကို ကြောင်တောင်တောင် မျက်နှာထားနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ငါတောင်းပန်ရမယ့် အလှည့်ပဲ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ မင်း ရိပ်မိတယ်လို့ ငါမထင်လိုက်မိဘူး၊ ငါ့အလှည့်ရောက်တဲ့အခါကျရင် . . .”

သူက စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး မေရီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် မှားသွားလိမ့်မယ်၊ သူက အင်မတန်ချောတဲ့ ကလေးမလေး ပဲ၊ ငါဟာ အမျိုးသမီးကလေးတွေ၊ ကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် နှလုံးသား ကင်းမဲ့တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ကေဗဲလ်ရာ၊ ဥပမာ ပြောရရင် အယ်ဖ ရင်ဂန် ယာတောက ပြန်ပေးဆွဲခဲ့ရတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါပြီ၊ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ မိဘတွေနဲ့အတူတူ ရှိနေတော့မှာပါ၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလို ဆိုရင် မှားသွားလိမ့်မယ်၊ ကဲ . . . လာ မစ္စစ်ကေဗဲလ်”

မေရီက သူ့ထံသွားမည့်အစား ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော် မျက်နှာကို လက်နှင့် ညှင်သာစွာ ထိလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ ပဲရီရယ်”

မေရီက လေသံကလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။ သူ့လေသံတွင် အံ့သြခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း၊ တွယ်တာခြင်းဆိုသော သဘောက လွဲ၍ ဝမ်းနည်းသံ အနည်းငယ်မျှ မပါဝင်ပါ။

“ဘယ်ဥစ္စာက ဆိုးဆိုးရွားရွား မှားယွင်းနေလို့လဲဟင်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် မေရီရယ်၊ ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရီက စောင့်နေရ တာကို မကြိုက်ဘူး၊ မကြာခင် မင်းဆီကို ကိုယ် လာတွေ့ပါမယ်”

မေရီက စကားထပ်ပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဂရိဂိုရီက သတ်တို့ ဆုပ်ကိုင်၍ တံခါးဝဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။ သေနတ်နှစ်လက် ကိုင်ထား သော ဟင်းဒရစ်က ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တံခါး

ကို ပိတ်လိုက်၏။ လေးလံသော မင်းတုပ်ကြီးအား နေရာတကျ ကလန်ချရုံ ပြီးစီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချထားခဲ့သော ဆလိုက်ဇီးကို ငေးကြည့်နေမိကြပါတော့သည်။

ဟာဒင်ဂါက ဒေါသနှင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်း တော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့အကောင်ဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ . . .”

“တော်တော့ ဟာဒင်ဂါ”

ကျွန်တော့်လေသံက တိုးသော်လည်း သွေးရွေးသွေးတန်းနှင့် အလောသုံး ဆယ် ဖြစ်နေသည်။

“လူစုခွဲကြ၊ တို့ ပြတင်းပေါက်တွေကို စောင့်ကြည့်နေကြ၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ ဟု၊ မြန်မြန်လုပ်ကြစမ်းပါဗျ”

ကျွန်တော့်လေသံတွင် သက်မဲ့ကောင်ကိုပင် ခေါင်းထောင်၍ ထစေနိုင် သော အရိပ်အယောင်များ ပါရှိသွားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခုနစ်ယောက် သည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် လူစုခွဲလိုက်၏။ ကျွန်တော်က လေသံနှင့်ပြော လိုက်သည်။

“သူက အဲဒီ ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် တစ်ခုခုကို ပစ်ခွင်းလိုက်တော့မှာ၊ ပလိပ်ရောဂါပိုးဘူးတစ်ဘူးကို စက္ကန့်မရွေး ပစ်သွင်းတော့မှာဗျ”

ပလိပ်ရောဂါပိုးပါသော ဖန်ဘူးတစ်ဘူးကို သံမဏိဘူးကလေးထဲမှ ထုတ် ယူရန် အချိန် သိပ်ကြာမည် မဟုတ်ပါ။

“ဆီးဖမ်းလိုက်ကြနော်၊ မမိ မိအောင် ဖမ်းနိုင်ကြမှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီ ဖန်ဘူး က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ နံရံနဲ့ ဖြစ်စေ ထိပြီး ကွဲသွားတယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး သေပြီသာ မှတ်ကြပေတော့”

ကျွန်တော်စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ချိန်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး လက်တစ်ဖက်၏ အရိပ် သည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်၌ ပေါ်လာပြီးနောက် ပစ္စည်းကလေး တစ်ခုသည် အခန်းထဲသို့ ချာချာလည်လျက် ကျဆင်းလာပါတော့သည်။ အလင်းရောင်ထဲတွင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသော အဖုံးအနီရောင်နှင့် ဖန်ဘူးကလေးတစ်ခုပင်။ ပလိပ် ရောဂါပိုးပါသော ဖန်ဘူးကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုပစ္စည်းကို မျှော်လင့်မထားသောအချိန်တွင် အောက်ဘက်သို့ တည့် တည့်ကျသွားအောင် တမင်တကာစိုက်၍ ပစ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ထိုဖန်ဘူးအား ဖမ်းဆီးလိုက်ရန် အခွင့်အရေးကို မည်သူမျှ မရလိုက်ကြပါ။

ထိုပစ္စည်းကလေးသည် အခန်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် အခန်းနံရံနှင့် ကြမ်းပြင် တို့တွေ့ဆုံရာ နံရံအောက်ခြေတည့်တည့်တွင် အစအနကလေးများ ထောင် သောင်းများစွာ ဖြာထွက်လျက် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေသွားလေတော့ သည်။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ပေါ်ကိုတော့ ပြန်မစဉ်စေနဲ့နော်၊ မြန်မြန်သို့ မြန်မြန်”

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘာများ ပိုထူးလာမှာလဲကွ”

ဟာဒင်ဂါက နားမလည်နိုင်ဟန်နှင့် ပြန်မေးနေသော်လည်း သူ့လက်တစ်ခု သစ်တော်သီး ဝိုင်အရက်စည်ပိုင်း တစ်ခုကို မယူပြီး ဂရုတစိုက်နှင့် သွန်းလောင်း ချနေလေတော့သည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်လာမှာမို့လို့လဲ”

ကျွန်တော်က ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

“ပလိပ်ရောဂါပိုးက လေနဲ့စာရင် ရေနဲ့ပိုပြီး ပေါင်းစပ်လွယ်တယ်၊ သူက နိုက်ထရိုဂျင်နဲ့ ပေါင်းစပ်ဖို့ထက် ဟိုက်ဒရိုဂျင်နဲ့ ပေါင်းစပ်ဖို့က အကြိမ် တစ်ရာ လောက် ပိုပြီး လျင်မြန်လေ့ ရှိတယ်။ ညနေက ဂျင်နရယ်ကြီး ပြောတာကို ခင်ဗျားလည်း ကြားရသားပဲ မဟုတ်လား”

ဟာဒင်ဂါက သွေးရူးသွေးတန်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒါက ရေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သစ်တော်သီး ဝိုင်အရက်ပဲကွ”

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြန်ပြောမိသည်။

“မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ၊ ဒီနေရာမှာ သစ်တော်သီးဝိုင်အရက်က လွဲရင် တခြား ဘာများ ရနိုင်လို့လဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ် လည်း မသိဘူး၊ ပေါင်းစပ်နိုင်စွမ်း ရှိ မရှိတိုလည်း ကျုပ် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခု လောလောဆယ်မှာတော့ အရက်ထဲမှာ ရေများများ ပါပါစေလို့သာ ပထမဦး ဆုံးအကြိမ် စပြီး ဆုတောင်းပေတော့ဗျာ”

ကျွန်တော်က နောက်ထပ် စည်ပိုင်းတစ်လုံးကို ထပ်မရန် ကြိုးစားလိုက် သည်။ သို့ရာတွင် ရင်ဘတ်၏ ညာဘက်ဆီမှ စူးစူးရဲရဲ နာကျင်သော ဝေဒနာတို့ ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ကမန်းကတန်း ပြန်ချလိုက်ရပါ၏။ ဤတွင် ပလိပ် ရောဂါပိုးက စတင် ထိုးနှက်စပြုလေပြီလောဟု တွေးမိပြီး အကြီးအကုန်ပင် ထိခံ လန့်သွားမိပါတော့သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ပထမစည်ပိုင်းကို မလိုက်စဉ် နံရိုးတစ်ချောင်း အနေအထား ချွတ်ယွင်းသွားသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ကို တွေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်၏ နံရိုးတစ်ချောင်းသည် အသွယ်ထိ ထိုးဖောက်သွားလေရောသလားဟု တွေးလိုက်မိပြီးမှ ထိုက်စွတို ခုတ်ခင်း ခုတ်ခင်း လိုက်ရတော့သည်။ ယခုလို အချိန်နှင့်တွင် ကျွန်တော်အတွက် မည်သည့် အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်တော့ပါ။

မည်မျှ ကြာအောင် အသက်ရှင်နိုင်ပါနည်နည်း၊ အကယ်၍ ထပ်မံရောဂါ

(၁၂)

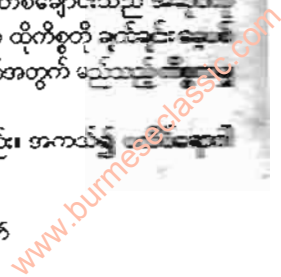
ကျွန်တော်အား မည်သည့် စိတ်စေတသိက်က နှိုးဆော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မသိလိုက်ရပါ။ ရန်သူက တင်းပုတ်နှင့် ထုချလိုက်သော စက္ကန်အပိုင်းအတွင်း၌ပင် အလိုအလျောက် လက်နှင့် ပြန်၍ ဟန်တားလိုက်မိသူပမာ ကျွန်တော်က ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ စဉ်းစား တွေးတောမှု လုံးဝ မပါဘဲ အတွင်းစိတ်၏ နှိုးဆော်မှုကြောင့် အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားမှုမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ မသိစိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ် နေသော အတွေးက သိစိတ်အား လာရောက်ရိုက်ခတ်လိုက်သောကြောင့် မျှော် လင့်ချက် အလွန် နည်းသော်လည်း အသက်ရှင်ရန်အတွက် တစ်ခုတည်းသာ ရှိတော့သောနည်းကို သွေးရူးသွေးတန်းထ၍ လုပ်ကိုင်လိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

အဆိုပါ ဖန်ဘူးကလေးက လေထဲ၌ ရှိနေစဉ် ၎င်းအား ဖမ်းမိနိုင်ရန် အခွင့်အရေး မရှိတော့ကြောင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် တစ်ခဏ၌ ကျွန်တော်၏ လက်များသည် နံဘေး စင်ပေါ်၌ ရှိနေသော သစ်တော်သီး ဝိုင်အရက်စည်ပိုင်း တို့ လှမ်းဆွဲလိုက်မိပြီး ကွဲသွားသော ဖန်ဘူးကလေး၏ ပုံတင်သံ မရပ်တန့်မီ ဖန်ဘူး ကျကွဲသွားသော နေရာပေါ်သို့ တအားကုန် ပေါက်ချလိုက်မိတော့သည်။ အဆိုပါ စည်ပိုင်းသည် အင်မတန် ပါးလွှာသော ထင်းရှူးသားနှင့် ပြုလုပ်ထား သည့်ပမာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားပြီး သစ်တော်သီး ဝိုင်အရက် ဆယ် ဂါလန်သည် နံရံနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝေါခနဲ စီးဆင်းလာကြတော့သည်။

“သစ်တော်သီး ဝိုင်အရက်တွေကို ထပ်လောင်းချကြ”

ကျွန်တော်က အော်လိုက်၏။

“ထပ်လောင်းချကြဗျာ၊ နံရံပေါ်နဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ထပ်လောင်းချကြ”

မိုး အချို့သည် လွင့်စဉ်ထွက်သွားကြပြီး လေထဲသို့ ပျံလွင့်သွားပါက ထိုရောဂါ ပိုးတစ်အစင်းပင် အချိန် မည်မျှ ကြာလေမည်နည်း။ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင် အတွက် ဆံပင်တစ်ဆယ်ငါးစက္ကန့်ခန့် ကြာမည်ဟု ဂရိလိုရိက ပြောခဲ့ပါသည်။ လူသားတို့အတွက် ဆိုပါက စက္ကန့်သုံးဆယ်ခန့် ကြာကောင်း ကြာပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဆလိက်မီးကို ငုံ့၍ ကောက်ယူလိုက်၏။

ကျွန်တော်က ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

“ထပ်မလောင်းကြနဲ့ ရပ်တော့၊ ဒါဆိုရင် တော်လောက်ပြီ။ အသက်မသေ ချင်သေးရင် ခြေဖျားထောက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေကြ၊ သစ်တော်သီး ပိုင်အရက် တစ်ဖန်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား ဘယ်နေရာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လာမထိစေနဲ့၊ မစိုစေနဲ့၊ ထိရင် စိုရင် သေပြီသာ မှတ်ကြပေတော့”

ကျွန်တော်သည် ဆလိက်မီးကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ စီးဆင်း လာသော သစ်တော်သီး ပိုင်အရက်နှင့် လွတ်အောင် မြင့်သော နေရာဘက်သို့ ကမန်းကတန်း တိုးသွားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂျက်ဂျာမော်တော်ကားအား စက်နှိုးသံကို ကြားလိုက်ရပါ၏။ အတုံးအခုံး သေကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ ဆိုသော အသံ နှင့် ဂရိလိုရိသည့် ၎င်း၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကြီးအား အကောင်အထည်ဖော် ရန် မေရီနှင့် ဟင်းဒရစ်တို့ကိုခေါ်၍ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

စက္ကန့်သုံးဆယ် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ ယခု အချိန်အထိ မည်သူမျှ ကောက် ကောက်ကွေးကွေး မဖြစ်ကြသေးပါ။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ဦး ချင်းအား ဆလိက်မီးနှင့်ထိုး၍ စေ့စေ့စပ်စပ် လျှောက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိတ် လန့်နေသော မျက်နှာဆီမှ အစပြု၍ ခြေထောက်ဆီအထိ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကြည့် ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ဆလိက်မီးရောင်သည် ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ပေးခဲ့ ကြရသော ရဲသားနှစ်ဦး၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ရပ်တန့်သွားပါ၏။

ကျွန်တော်က ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ညာဘက်က ရှူးဖိနပ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်စမ်း။ အရက်တွေ ဝိုနေတယ်၊ လက်နဲ့ မချွတ်နဲ့ အရှူးရဲ့၊ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်က ခြေဖျားကလေးနဲ့ကော်ငြိ ချွတ်မူပေါ့။ ညွန်ကြားရေးမှူးကြီး ခင်ဗျားရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှာ စိုနေ တယ်”

ဟာဒင်ဂါတစ်ယောက် ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော် က ၎င်း၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ဂရုတစိုက် ချွတ်ပေးလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှတ် ချလိုက်သည်။ ချောက်ချားနေသော ဆာဂျင်ကြီးက မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့ စိတ်ချရပြီလား ဆရာ”

“စိတ်ချရပြီ ဟုတ်လား၊ ဒီနေရာမှာ ပင့်ကူနက်တွေ၊ မြွေထောက်တွေ အပြည့်အနှက် ရှိနေတာကမှ တော်လိမ့်ဦးမယ်၊ စိတ်မချရသေးပါဘူး။ နံရံနဲ့ကြမ်း ပြင်ပေါ်ရောက်သွားတဲ့ သစ်တော်သီးပိုင်အရက်တွေ စပြီး ခြောက်သွေ့စပြုတာနဲ့ ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေ လေထဲကို ပျံလွင့်လာတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့ အတိုင်း လေထဲမှာလည်း ရေခိုးရေငွေ့တွေ ရှိနေတယ်လေ၊ ကျုပ် တွေးမိသ လောက်ကတော့ အခု သွန်ထားတဲ့ အရက်တွေက စပြီး ခြောက်သွေ့စပြုပြီဆို ရင် နောက်ထပ် တစ်မိနစ်အတွင်း ကျုပ်တို့အားလုံး အန္တရာယ်ဖြစ်ကြတော့မှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ ခပ်မြန်မြန် ထွက်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်ပေါ့၊ အဲဒီသဘောပဲ မဟုတ်လား” ဂျင်နရယ်ကြီးက တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

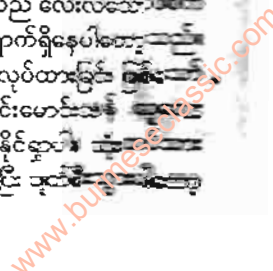
ကျွန်တော်က နောက်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“တခါရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ စည်ပိုင်းတစ်လုံးစီထားပါ၊ သူတို့နဲ့ တည့် တည့် နောက်ဘက် ခပ်ခွာခွာမှာ နောက်ထပ်စည်ပိုင်းတစ်လုံး စီထားပါ၊ ပြီးတော့ သစ်တော်သီးအရည်ညှစ်တဲ့ဖိစက်ကို ကိုင်ထားတဲ့လူ လေးယောက်က စည်ပိုင်း ပေါ်မှာ မတ်တတ် ရပ်ကြရမယ်၊ ပြီးမှ အရည်ညှစ်တဲ့ဖိစက်နဲ့ တခါးကို အတင်း ဆောင့်တွန်းကြရမယ်၊ အဲဒီ ဖိစက်ကတင် ပေါင်သုံးရာလောက် လေးလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရင်ဘတ်အောင်နေလို့ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ညွန်ကြားရေးမှူးကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ လေးယောက် လုပ်နိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်းက ထင်သတဲ့လား၊ ဒီနေရာကသာ ထွက်ရမယ် ဆိုရင် ငါတစ်ယောက်တည်းက လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့တောင် လုပ်ပြုနိုင်လိမ့်ဦး မယ်၊ အဲ . . . လာကြကွာ၊ မြန်မြန်လုပ်ကြရအောင်”

သူတို့ ကမန်းကတန်း လုပ်ကြကိုင်ကြပါသည်။ စက္ကန့်နှစ်ဆယ်အတွင်းတွင် စည်ပိုင်းလေးလုံးကို နေရာချထားပေးနိုင်ခဲ့ပြီးနောက် စက္ကန့်နှစ်ဆယ် ကြာသော အခါ ဟာဒင်ဂါ ဆာဂျင်ကြီးနှင့် ရဲသားနှစ်ယောက်တို့သည် လေးလံသော အင်အား (ဒလိမ့်တုံး)ကြီးကို အရှိန်နှင့် လွှဲနေသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပေတော့သည်။

တခါးကြီးမှာ ထူထဲသောဝက်သစ်ချသားနှင့် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သေဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော အားကောင်းမောင်းသန် သော ယောက်က တအားကုန် ဆောင့်ကြသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး။ ခြေထောက် နှိုးပေးကလေးနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့်အလား ပြုတ်ထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်။ ငါတို့ကတော့အဲဒါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေပြီ။

ဟာဒင်ဝါက ကံမန်းကတန်း ပြောလိုက်၏။

“ဒို့သာထဲကို သွားကြရအောင်၊ သူ့စိတ်ဆီမှာ တယ်လီဖုန်း ရှိချင်ရှိမှာ”

“နေဦး . . .”

ကျွန်တော်က သူ့ထက်ပင် ပို၍ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ နိုင်လှပါသည်။

“မဖြစ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေ ကပ်ပါလာလား မသိနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီမိသားစုကို သေရွာပို့သလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ အပြင်ဘက်က မိုးရေထဲမှာရပ်ပြီး ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေကို ဆေးကြောပါရစေဦး။”

“ခိုးမဲ့၊ တိုက စောင့်မနေနိုင်ဘူးကွ၊ ပြီးတော့လည်း ဟိုအထဲမှာကတည်းက ပလိပ်ရောဂါပိုးက အစွမ်းမပြခဲ့ရင် အခုမှ ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဂျင်နရယ်ကြီး။”

ဂျင်နရယ်ကြီးက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“သိပ်မသေချာဘူး၊ မင်းပြောတာ မှန်လိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ တို့အတွက် အချိန်မရှိ . . .”

ဖိနပ်တွင် ဝိုင်အရက်စိုသွားသော ရဲသားက ရုတ်တရက် စူးစူးဝါးဝါး ထ၍ အော်ဟစ်လိုက်သောကြောင့် ဂျင်နရယ်ကြီးသည် ထိတ်လန့်တကြားနှင့် ရပ်တန့်သွားရတော့သည်။

ထိုရဲသားသည် လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အတင်းကုတ်ခြစ်ရင်း အနှုသဖွယ် အော်ဟစ်နေရာမှ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလာပြီး ရွှံ့ဗွတ်ထဲသို့ လဲကျသွားတော့သည်။ ၎င်း၏အဖော်ဖြစ်သူ ရဲသားက ထိုရဲသားအား ကူညီရန် ရှေ့သို့ ငုံ့လိုက်ရာ ၎င်း၏လည်ပင်းကို ကျွန်တော်က လက်ဖျံနှင့်ညှစ်၍ တားဆီးထားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က အသံခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ပြောလိုက်ရပါ၏။

“သူ့ကို သွားမထိနဲ့၊ ထိရင် မင်းလည်း သေပြီသာမှတ်၊ သူက ဖိနပ်ကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီး ပါးစပ်ကို အဲဒီလက်နဲ့ သွားကိုင်မိတာ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့ကို ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူကမှ မကယ်နိုင်တော့ဘူး၊ နောက်ဆုတ်၊ သူနဲ့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း နေပေတော့”

သူသည် ဝေဒနာကို စက္ကန့်နှစ်ဆယ်တိတိ ခံစားရပြီးမှ သေဆုံးသွားမှာ

သည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် သေသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခေါ်ဝေါ်ကြည့်နိုင်သည်။ ထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော မိုးရေထဲ၌ မည်မျှကြာအောင် ရပ်နေခဲ့သည်ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ ထို့နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်က ကြည့်မိကြ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် မည်သူ့အလှည့်နည်းဟု တွေးနေမိကြသည်။ ရောဂါဖြစ်မည် အရိပ်အယောင်ကို မည်သူထံမှ စတင် တွေ့ရလေမည်နည်းဆိုသော အတွေးနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက ငေးကြည့်နေမိကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆဲဆိုလိုက်မိတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ သူရဲဘော်ကြောင်သောစိတ် သို့မဟုတ် ပလိပ်ရောဂါ ပိုးတစ်ခုခုကို ရည်စူး၍ ဆဲဆိုလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် နွားတင်းကုပ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့မိပါ၏။

ကျွန်တော်က နွားတင်းကုပ်ထဲ၌ ရေပိုက်လုံးတစ်ခုကို လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေပိုက်လုံးကို ရှာတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အပြင်သို့ လှလှငြိငြိ ရေပိုက်ခေါင်းတွင် တပ်ဆင်၍ ရေပိုက်ခေါင်းကို အဆုံးအထိ ဖွင့်လိုက်၏။ ရေပိုက်မှ ပန်းထွက်လာသော ရေအားမှာ မြို့ပေါ်မှ ရေဘုံပိုင်ကဲ့သို့ပင် အားကောင်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အနီးအနားတွင် ရှိနေသော ကောက်ခွံလှည်းပေါ်သို့ ကိုးရိုးကားရား တက်လှမ်းပြီး ဂျင်နရယ်ကြီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့သည်။

“ဆရာ ပထမဦးဆုံး လာပါ”

ဂျင်နရယ်ကြီးသည် အောက်ဘက်သို့ တည့်တည့်စိုက်ထိုးထားသော ရေပိုက်လုံးအောက်တွင် လဲကျလုနီးပါး ဒယ်မ်းဒယိုင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သို့သော် ဂျင်နရယ်ကြီးသည် ကျွန်တော်စကားကိုနားထောင်၍ ဖိနပ်ဝတ်နေသော ရေပိုက်လုံးအောက်တွင် နေခဲ့ရှာပါသည်။ ရေပိုက်လုံးအောက်မှ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ တစ်ညလုံး မြစ်ထဲတွင် ရေစိမ်နေခဲ့ရသူပမာ ရွှံ့ရွှံ့နေတော့သည်။ မက သွားချင်း ရိုက်ခတ်သံကိုပင် ကြားနေရတော့သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ၎င်း၏ ကိုယ်ပေါ်၌ တွယ်ကပ်ပြီး ရှိကောင်း ရှိနေနိုင်သော ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေ ရေနှင့်အတူ မျောပါသွားလောက်ပေပြီ။

ကျွန်လေးယောက်သည်လည်း ရေပိုက်အောက်တွင် တစ်ညလုံး ခေါ်နေရချိန်ကြသည်။ ထို့နောက် ဟာဒင်ဝါက ကျွန်တော်အား ခေါ်ခဲ့သည်။ ရေအားမှာ အလွန် ပြင်းထန်လှသည်သာမက ရေကလည်း အေးမြလှပါသည်။ သို့သော် မကြာခင်က သေဆုံးသွားသော ရဲသား၏ ရေ

လိုက်မိသောကြောင့် နဖိုးနီးယား ဖြစ်သည်ကမူ ခံသာသေးသည်ဟု တွေးမိပါ တော့သည်။ ဟာဒင်ဂါက ကျွန်တော့်အား ရေချိုးပေးပြီးသောအခါ သူက ဘုံပိုင် ခေါင်းကို ပိတ်လိုက်၏။ သူက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ခုန်တယ် ကေဗဲလ်၊ ငါတောင်ပန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကျုပ်အပြစ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ကသူ့ကို သတိပေးခဲ့ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ပါးစပ်တို့

နာခေါင်းတို့ကို လက်နဲ့မထိဖို့ ပြောသင့်ပါတယ်”

ဟာဒင်ဂါသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“သူဘာသာသူ တွေးမိဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒီကိစ္စကို ဒီကနေထုတ် သတင်းစာတွေ အားလုံးက ဖော်ပြနေတဲ့အတွက် ဘယ်လို အန္တရာယ် ရှိတယ်ဆို တာ သူလည်းသိပါတယ်၊ ကဲ . . . လာ၊ ဟိုယာတဲမှာ တယ်လီဖုန်း နှို မရှိ သွားကြည့်ရအောင်၊ ခုအချိန်ကျမှတော့ သိပ်မထူးတော့ပါဘူးလေ၊ ဝရီဂိုရီက ဖျတ်ဂွာရဲကားကို အကြာကြီးစီးနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက တို့ကို တောက်လျှောက် အနိုင်ယူသွားတာဆိုတော့ တားလို့လည်း ရတော့မယ် မထင်ပါဘူးလေ၊ (၁၂) နာရီလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ဆယ့်နှစ်နာရီကြာရင် သူ့လုပ်ငန်း အောင်မြင်သွားမှာပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ခုအချိန်ကစပြီး ဆယ့်နှစ်နာရီကြာရင် ဝရီဂိုရီ သေရတော့မှာပါ”

“ဘာကွ”

သူက ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အတပ် သိလိုက်ပါသည်။

“မင်းက ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောပြန်သည်။

“အရက်မတက်ခင် သူသေရမှာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ”

ဟာဒင်ဂါက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကေဗဲလ်တစ် ယောက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသဖြင့် အလိုက်သင့်အလျားသင့် ပြောမှ ဖြစ်မည် ဟု တွေးမိဟန် တူပါသည်။ သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ယာတဲ ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ပါ၏။

“ဒီကိစ္စ စောစောစီးစီး ပြီးလေလေ တို့အတွက် စားဖို့၊ သောက်ဖို့နဲ့ နားဖို့

အချိန်စောပြီး ရလေလေ ဖြစ်မှာပါကွာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဝရီဂိုရီကိုသတ်ပြီးမှ အစာစားတော့မယ်၊ အနားယူတော့ မယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ဒီကနေည သတ်မယ်၊ ပထမဦးဆုံး မေရီကို ကယ်မယ်၊ နောက်မှ သူ့ကို သတ်မယ်”

“မေရီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ”

အရူးတစ်ယောက်လက်ထဲ၌ ရောက်ရှိနေသော မေရီကြောင့် ကေဗဲလ် သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားလေပြီဟု သူက ထင်နေပုံရသည်။

“သူက မေရီကို ပြန်လွှတ်ပေးမှာပါ၊ သူက မေရီကို အန္တရာယ်ပြုစရာ မရှိပါဘူးလေ၊ မင်းအနေနဲ့လည်း လုပ်သင့်တယ်ထင်တဲ့ကိစ္စကို လုပ်ရမှာပဲပေါ့၊ တကယ်လို့ မေရီသာ တို့နဲ့အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မေရီသေမှာပဲလို့ မင်းထင် တယ် မဟုတ်လား”

“ညွှန်ကြားရေးမှူးကြီးပြောတာ မှန်တယ်လို့ ငါထင်တယ် ကေဗဲလ်”

ဂျင်နရယ်ကြီးသည် ကျွန်တော်၏ အခြားတစ်ဖက်၌ ရောက်ရှိလာပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်မမှန်သူများအား အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောမိပါက ပို၍ စိတ်ထလာစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“မေရီက အန္တရာယ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော်က နှစ်ယောက်စလုံးကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တောင် စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ထ ကော ဘာသားနဲ့ထုထားကြလို့လဲ”

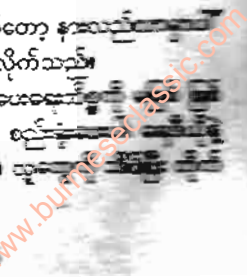
ဟာဒင်ဂါက မြန်းခနဲ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်မောင်းတို့ ထဲသို့ ကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ နူးနူး များသည် မိမိကိုယ်ကို နူးသည်ဟု ထင်လေ့ မရှိကြသောကြောင့် နူးပါသည်ဟု ပြောလေ့ မရှိကြချေ။ သူက စကားကို ထိန်း၍ ပြောလိုက်၏။

“ငါတော့ နားကိုမလည်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ”

“ခင်ဗျား အခု နားမလည်သေးပေမယ့် နောက်တော့ နားလည်မှာပါ”

ကျွန်တော်က ဂျင်နရယ်ကြီးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လန်ဒန်တို့ရပ်ကွက်ကလူတွေ ရွှေ့ပြောင်းပေးသောအခါမှာ အောင်လုပ်ဖို့ ဆရာက ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကို ဆက်လက် စဉ်းစားနေကြရင် ရုပ်မြင်သံကြားကနေပြီး တစ်ချိန်လုံး နှိုးဆော်ပေးပါ၊ သူ့

တိုက်တွန်းတွန်း လုပ်နေရမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး အဲဒီနေရာက ညပိုင်းမှာ လူသိပ် မရှိတော့ သိပ်ဒုက္ခတွေ့စရာလည်း မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော်က ဟာဒင်ဂါဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အတော်ဆုံး လူနှစ်ရာကို လက်နက် တပ်ဆင်ပေးလိုက်ပါ။

ကျုပ်အတွက် ဓားမြှောင်တစ်လက်နဲ့ သေနတ်တစ်လက် ရှာပေးပါ။ ဒီကနေ့ည ဝရီဒီရီ ဘာလုပ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ် အတိအကျ သိပါတယ်။ ဘယ်လို အကျိုးအမြတ်ရဖို့ မျှော်လင့်ထားတယ်၊ ဒီနိုင်ငံက ဘယ်လို ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်ထားတယ်၊ ဘယ်နေရာက ပြေးမယ် ဆိုတာတွေကိုပါ ကျုပ်သိပါတယ်”

“မင်းဘယ်လို သိလိုက်တာလဲ သားရယ်”

ဂျင်နရယ်ကြီး၏ အသံမှာ တိုးလွန်းလှသည်။

“ဝရီဒီရီက စကားဟောင်းမှာတောင် ဖွာနိုင်လွန်းလို့ပဲ။ လူတွေဟာ မထင်ဘဲ နဲ့ စကားကို ပိုပြီး ပြောမိတတ်ကြတယ်။ ဝရီဒီရီကတော့ တော်တော်ကလေး ထိန်းရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်မိနစ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သေကြရ တော့မယ်လို့ ထင်တဲ့အခါကျတော့ သူက နည်းနည်းကလေး ထုတ်ပြောလိုက် တယ်။ အဲဒီ နည်းနည်းကလေးက အများကြီး တာသွားခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ချက် ကလည်း မက်ဝေါ်နယ်ရဲ့ အလောင်းကို စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော် သိနေခဲ့ တာပါ”

ဟာဒင်ဂါက စိတ်နာနာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့နားက မကြားလိုက်တာတွေကို မင်းက ကြားလိုက်ရလို့ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျားလည်း အကုန် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ သူ လန်ဒန်ကိုသွားမယ်လို့ ပြောတာ ခင်ဗျားလည်း ကြားသားပဲ။ တကယ်လို့ သူက မိုဒမ်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ အတွက် လန်ဒန်ကို အရောက်သွားပြီး ပလိပ်ရောဂါပိုးကို ကြံဖြန့်မယ်ဆိုတာ မဖြစ်ထိုက်ဘူး။ သူက မိုဒမ်မှာ ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတာကိုသိဖို့ မိုဒမ်မှာ ဆက်နေ ပြီး စောင့်အက်ခတ်ရမှာပေါ့။ လန်ဒန်ကကိစ္စကိုတော့ တပည့်တစ်ယောက်ကို လုပ်ခိုင်းလိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက မိုဒမ် ဖျက်ဆီးရေးကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အလုပ်က လန်ဒန်မှာပဲ ရှိနေတယ်။ အဲဒါက ပထမအချက်၊ ဒုတိယ အချက်ကတော့ သူ့ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရည်မှန်းချက်ကို ဒီနေ့ည အကောင်အထည် ဖော်မယ်တဲ့၊ တတိယအချက်ကတော့ သူက ဟင်းဒရစ်ကို ကြီးစင်မတက်ရအောင် နှစ်ခါတောင် ကယ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒီတော့ သူ့ဘယ်လိုလူစား လဲလို့ ရိပ်မိနိုင်လောက်သလို သူစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို မျှော်မှန်းချက်တွေ ရှိတယ်

ဆိုတာကိုတောင် ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်။ သူဟာ အမေရိကန်ပြည်က အီတလီပြည် တို့ ပြည်နှင့်ခက်ပေးထားတဲ့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေဟာ နိုင်ငံတကာရဲ့ အဖွဲ့ကြီးမှာ မှီခိုင် တောင် ရှိနေမှာပါ။ စတုတ္ထအချက်ကတော့ သူ့ဆယ့်နှစ်နာရီအတွင်းမှာ ဒီနိုင်ငံ က ထွက်ခွာသွားချင်တယ်။ ပဉ္စမအချက်ကတော့ ဒီနေ့ညဟာ စနေနေ့ည ဖြစ် နေလို့ပဲ။ အဲဒါတွေကို အားလုံးပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာအဖြေရလာမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့ဗျာ”

စိတ်မရှည်တော့သော ဟာဒင်ဂါက ပြောလိုက်၏။

“မင်းက ပြောပြမှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သူတို့အား ပြောပြလိုက်ရပါတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနာရီခန့်က ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ယာတဲကလေးမှ ခွာထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ယခုအချိန်တွင် မိုးသည် ထိုစဉ်အချိန်က ရွာသွန်းနေ သော မိုးကဲ့သို့ပင် သဲသဲမဲမဲ ဆက်လက် ရွာသွန်းနေဆဲပင်။ ကျွန်တော်တို့သည် ယာတောနှင့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှ လူများအား ချက်ချင်း ပြောင်းရွှေ့ကြရန် စီစဉ်ပေးနိုင်ခဲ့သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အဆက်မပြတ် မိုးသည်ထန်စွာ ရွာ သွန်းနေခဲ့သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ပလိပ်ရောဂါပိုးသည် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ဆိုးဆိုးရွားရွား သေခဲ့ရရှာသော ရဲသားတစ်ဦးမှလွှဲ၍ တခြား လူပုဂ္ဂိုလ်များကို အန္တရာယ် မပြုခဲ့ပါ။

ယခု နံနက် (၃) နာရီနှင့် မိနစ် (၂၀) ရှိနေချိန်တွင် မိုးရေသည် ရေခဲတူ အေးမြနေသော်လည်း ကျွန်တော်က မိုးရေကို ခံစားသိရှိခြင်း မရှိပါ။ တွန့်တော် သည် အသက်ရှူလိုက်သည့်အခါတိုင်း ညာဘက်ရင်ဘတ်ဆီမှ ဆိုးဆိုးရွားရွား နာကျင်သွားလေ့ရှိသော ဝေဒနာနှင့် အားအင်ကုန်ခန်းမှုတို့ကိုသာ ခံစား နေရပါသည်။ ၎င်းအပြင် ကျွန်တော်က ဂျင်နရယ်ကြီးနှင့် ဟာဒင်ဂါကြီး မိမိအယူအဆကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝရှိကြောင်း ပြသခဲ့ ကျွန်တော်အယူအဆမှာ ရစရာမရှိလောက်အောင် မှားယွင်းသွား ပါ။ ထာဝစဉ် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည့်အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက် သည်။ ထိုအပြင် ကျွန်တော်အတွေး မှန်ကန်ခဲ့သည့်တိုင်း လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပေသေးသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော် ဆုံး ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် တခြားကိစ္စများဘက်သို့ စိတ်သေ

အတင်း ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ရပါတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနာရီခန့်ကစ၍ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့သော ဝင်းထဲရှိ အမြင့်ကြီး တာရံထားသည့် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးသည် လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် မှောင်မိုက်ပြီး လူသွက်ကင်းမဲ့နေပါသည်။ မြို့တော်လယ်ကောင်မှလူများအား ရွှေပြောင်းပေးမှုကို ည (၆) နာရီသာသာက စတင်၍ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ထိုလူများကို ခန်းဆောင်ကြီးများ၊ ကပွဲရုံများနှင့် ပြဇာတ်ရုံများတွင် နေရာချထားပေးခဲ့ပါသည်။ ပလိပ်ရောဂါပိုးအား ဖောက်ခွဲမည့်အချိန်ကို မူလက သတ်မှတ်ခဲ့သော နံနက် (၄) နာရီအစား နံနက် (၂) နာရီခွဲဟု ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲ သတ်မှတ်ခဲ့သောကြောင့် စောစောစီးစီး ရွှေပြောင်းကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရေကြီးသုတ်ဖျာနှင့် သွေးပျက်ထိတ်လန့်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုမျိုး လုံးဝ မရှိခဲ့ကြပါ။

ည (၉) နာရီခွဲနှင့် ဆယ်နာရီ အကြားတွင် လူ (၁၀၀၀) ကျော် ပါဝင်သော တပ်မတော်သားများက လွတ်ရာကင်းရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ မသွားသေးသော လူပုဂ္ဂိုလ်များ ထိုဒေသတွင် ကျန်ရှိနေသေးခြင်း ရှိ မရှိကို စနစ်တကျ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ လိုက်လံ စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲတွင် ရဲမော်တော်တစ်စီးသည် မှောင်မည်းနေသော သိမ်းမြစ်ကြောင်းအတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ စုန်ဆင်း မျောပါလာပြီး ဟမ်ဂါမို့ တံတားအလွန်တွင် ကျွန်တော့်အား ကမ်းစပ်ပေါ်၌ ချပေးထားခဲ့ပါသည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီတိတိတွင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားကြသော တပ်မတော်သားများနှင့် ရဲသားများက ထိုဒေသအတွင်းသို့ လူအဝင်အထွက် မရှိရလေအောင် ပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြသည်။ နံနက် (၁) နာရီ ထိုးသောအခါ ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် လျှပ်စစ်မီးများ ပြတ်တောက်သွားကြတော့သည်။

သုံးနာရီနှင့် မိနစ် (၂၀)။ ပလိပ်ရောဂါပိုးကို ဖောက်ခွဲပစ်မည်ဟု ကြေညာထားသော နံနက် (၂) နာရီခွဲ အချိန်ထက် မိနစ်ငါးဆယ် ကျော်လွန်လာချိန်သည် ကျွန်တော် စတင် လှုပ်ရှားရမည့်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဝက်ဘလီခြောက်လုံးပြုနှင့် ဘယ်ဘက်လက်ဖျံတွင် လက်ကိုင်ရိုးကို လက်ဖဝါးဘက်တွင် ထား၍ ချည်နှောင်ထားသော ဓားမြှောင်တို့ကို စစ်ဆေးလိုက်ပြီး အမှောင်ထုထဲသို့ ထိုးထွက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် နေ့သံဘင်စ် မီးရထားဘူတာရုံပေါ်ရှိ ရဟတ်ယာဉ်လေဆိပ်သစ်သို့ ရောက်ဖူးရန် မဆိုထားဘိ၊ ထိုလေဆိပ်၏ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ

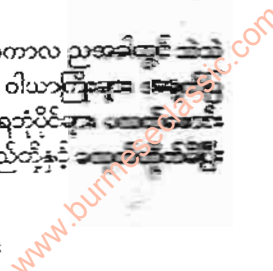
တလေကို မြင်ဖူးသူ မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် လန်ဒန်မြို့တော်ရဲအဖွဲ့မှ လုံခြုံရေးအဖွဲ့တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား အသေးစိတ် ပြောပြ၍ ပြီးစီးသွားသည့်အခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည် မျက်စိကို အဝတ်နှင့် စည်းနှောင်ထားခြင်း ခံရသည့်တိုင်အောင် အပေါ်ထပ်သို့ ပြောင့်ပြောင့်တန်းတန်း တက်နိုင်လောက်ပေပြီ။

ယခု ကိစ္စကလည်း ထိုသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ မှောင်မည်းနေသော လန်ဒန်မြို့လယ်တွင်သာဆို ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်အောင် မှောင်၍နေလေတော့သည်။

လန်ဒန်မြို့ရှိ မော်တော်ကားလမ်းတို့၏ အပေါ်ဘက် ပေ (၁၀၀) ခန့် အမြင့်တွင် ရှိနေသော ဘူတာရုံ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ရဟတ်ယာဉ် လေဆိပ်သစ်ဆိုသို့ တက်ရောက်ရန် နည်းလမ်း သုံးမျိုး ရှိနေပါသည်။ အပေါ်သို့တက်ရန် ဓာတ်လှေကားကြီးနှစ်ခု ရှိနေသော်လည်း ဓာတ်အား ပြတ်တောက်နေချိန်တွင် အသုံးပြု၍ရမည် မဟုတ်ပါ။ ထိုဓာတ်လှေကားနှစ်ခု အကြားရှိ ကြောင်လိပ်လှေကားကြီးကိုလည်း အောက်မှ အထက်အထိ တောက်လျှောက် မှန်အပြည့် ကာရံထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်ကွယ် ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသည့်အပြင် ထိုလှေကားကို အသုံးပြုမည်ဆိုပါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်း ကြုံစည်သည်နှင့်ပင် တူနေပေလိမ့်မည်။ ၎င်းအပြင် ဂရိဂိုရီလို လူစားမျိုးကလည်း အဓိကကျသော အဆိုပါနေရာမျိုးတွင် အစောင့်ချထားဘဲ လွတ်ပေးထားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့အပြင် မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွားပါက အသုံးပြုရန် ထားရှိသော အရေးပေါ် သံလှေကားတစ်ခုသည်လည်း ဘူတာရုံ၏ နောက်ဘက်တွင် ရှိနေပြန်သည်။ ထိုတတိယနည်းသည်သာ ကျွန်တော် အသုံးပြုရမည့်နည်းလမ်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျဉ်းမြောင်းသော ကျောက်ခင်းလမ်းကလေးအတိုင်း ကိုက်နှစ်ရာခန့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သောအခါ သစ်သားနှင့် ကာရံထားသော ဝင်းထဲမြင့်မြင့်ကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်က ဝင်းထဲရှိ ထိပ်ဖျားကို လက်နှင့်ခို၍ အပေါ်သို့ ဆွဲတက်လိုက်ပြီး ဝင်းထဲရောက် ဟိုဘက်သို့ တိတ်ဆိတ်ညင်သာစွာ လျှောက်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် မီးရထား သံလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မည်းမည်းမှောင်မှောင်နေသော အကာလ ညအခါတွင် သံမဲမဲ ရွာချနေသော မိုးရေထဲ၌ မီးရထားသံလမ်းများ၊ ဝါယာကြိုးများ နေရာတိုက်ရိယာများ၊ လမ်းပြောင်းပေးသော ကိရိယာများ၊ ရေဘုံခိုင်များ၊ ဝါယာကြိုးများ စသည်တို့ကို ညှိသကျည်း၊ ခြေချင်းဝက် စသည်တို့နှင့် ဝတ်ဆင်ဆင်ဆင်

မှသာ တွေ့ရ သိရပါတော့သည်။ ပို၍ ဆိုးရွားသည်မှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် လက်များအား မည်းမှောင်နေအောင် ဖော့ကို မီးရှို့ထားသောပြာများနှင့် သုတ် လိမ်းထားရာ ထိုအဖတ်များသည် မိုးရေကြောင့် ပါးစပ်ထဲသို့ စီးဝင်ကုန်ကြသလို မျက်လုံးထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသော အနံ့တွင်လည်း အလွန် နာကျင်လှပါတော့ သည်။

ကျွန်တော်သည် မီးရထားသံလမ်း၏ တစ်ဖက်တွင်ရှိသော ခြံစည်းမိုးအား တည်တည် ဝင်တိုးမိခြင်းဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာတွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ ခြံစည်းမိုး၏ ဟိုဘက်တွင်ရှိသော လူသွားလမ်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘက်ဘက်သို့ အိုးကျေလိုက်ပြီး ခြံဝင်းကလေး တစ်ခုထဲ၌ ရှိနေသည့် အရေးပေါ် သံလှေကားဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ခြံဝင်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဝင်းပေါက်ဝမှ အထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီ။ အစွန်ဆုံးတွင် ရှိနေသော နံရံတွင် ကိုယ်နှင့်ဖိကပ်၍ ရပ်နေလိုက်ပါသည်။ အရေးပေါ်သံလှေကားကလေးမှာ ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ဝေး သောနေရာတွင် အမှန်တကယ် ရှိနေပါသည်။ ထိုလှေကားသည် ခပ်ဖျော့တော့ တော့ ကောင်းကင်ယံကို နောက်ခံပြုလျက် မိုးကောင်းကင်ပေါ်သို့ တမျှော် တခေါ်ကြီး ထိုးတက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတွင် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ပမာ သုံးမိနစ်ခန့်ကြာ အောင် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ မိုးသီး မိုးပေါက်များ တဝန်းဝန်း ကျဆင်းနေသည့် အကြားကပင် တစ်နေရာတည်း၌ အကြာကြီး ရပ်တန့်နေရာမှ ခြေတစ်ဖက်အား နေရာရွေ့လိုက်သည့် အသံတစ် သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ထိုအသံကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ် မကြားရတော့ပါ။ သို့သော် ထပ်ကြားရန်လည်း မလိုအပ်တော့ပါ။ တစ်ကြိမ်နှင့် ပင် လုံလောက်ပါပြီ။ တစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် အရေးပေါ်သံလှေကား၏ အောက်ဆုံးလှေကားခုံ အောက်တည့်တည့်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေပါသည်။ ဒီလူ က်ဆိုးတော့မည်မှာ အလွန် သေချာသွားသည်။ သို့သော် တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားသည် နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းအဖို့ သိပ်ထူးခြားလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပါ။

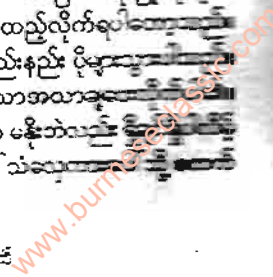
ထိုလူအား တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလေပြီဟု တွေးမိပြီး စိတ်ပျက်ရမည့်အစား ကျွန်တော်သည် ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင် လောက်အောင် စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က စွန့်စွန့် စားစားနှင့် လောင်းကြေးထပ်ခဲ့ပြီး အနိုင်ရရှိသွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါတော့

သည်။ ဟာဒင်ဂါနှင့် ဂျင်နရယ်ကြီးတို့အား ကျွန်တော် တင်ကြို၍ ပြောပြခဲ့သည့် အတိုင်း ဂရိဂိုရိုက တစ်သဝေမတ်မီး တိတိကျကျ လုပ်ကိုင်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဓားမြောင်ကလေးသည် ဓားအိမ်ထဲမှ ရှော့ရှော့ရှု၍ ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်က ဓားသွားကို လက်မနှင့် အသာအယာ စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ခွဲစိတ် ရာတွင် သုံးစွဲလေ့ရှိသော ဓားကဲ့သို့ မြည့်နေအောင် ထက်ပါသည်။ ထိုဓားမြောင် ကလေးသည် အသွားသုံးလက်မခွဲသာ ရှိသော်လည်း မည်သည့်နေရာသို့ ထိုးနှက် ရမည်ကို သိသည်ဆိုပါက အရှည်ဆုံး ဓားတစ်ချောင်းလိုပင် လူကို သေစေနိုင်ပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် မည်သည့်နေရာသို့ ထိုးနှက်ရမည်ကို သိသူ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းအတွင်း၌သာဆိုပါက ကျွန်တော်သည် သေနတ် နှင့် ပစ်သည်ထက် ဓားနှင့်ပေါက်သည်က နှစ်ဆ ပို၍ လက်တည့်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သူ့အကြားတွင် ခြားနေသော ပေနှစ်ဆယ်အနက် ဆယ်၌ ခြောက်ပေကို ဆယ်စက္ကန့်အတွင်း လေထဲ၌ ပျံ့ပွဲပြီး ကျဆင်းလာသော ဆီးနှင့် ဖတ်ကလေး တစ်ခုပမာ အသံမမြည်အောင် ရွေ့လျားလာခဲ့ပါသည်။ ယခုအချိန် တွင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သူသည် မိုး ရေမိုးပေါက်များ၏ဒဏ်ကို ရနိုင်သလောက် အကာအကွယ်ယူရန် ပထမလှေ ကားခုံအောက်တည့်တည့်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် နံရံကို ကျောမီပြီး မေးစေ့ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင်တင်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း မတ်တတ် အိပ်ပျော်နေပုံရသည်။ သူက မျက်စိကိုဖွင့်ပြီး ဘေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၍ မျှနှင့် ကျွန်တော့်အား မြင်တွေ့သွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သူက ကျွန်တော့်အား ကာလရှည်ကြာစွာ မမြင်ဘဲ နေလိမ့်မည် မဟုတ် ပါ။ ကျွန်တော်က ဓားမြောင်နှင့်ထိုးရန် ရွယ်လိုက်မိပြီးမှ လက်တွန့်သွားမိပါသည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သူမည်ဝါပင် ဖြစ်စေ သေသင့်သေထိုက်သော သတ္တဝါပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်မျှပင် သေသင့်သေထိုက်သူ ဖြစ်ပါစေ အိပ်ငိုက် အား ဓားမြောင်နှင့် မထိုးထိုက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဝက်ဘလီခြောက်လံး၌ ယူပြီး ၎င်း၏နားထင်ကို သေနတ်ဒင်နှင့် တွယ်တည့်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်လက်ဆသည် မူလက မှန်းသည်ထက် နည်းနည်း ပိုမိုသော ကျွန်တော်က သူ့ကို ပွေ့ယူ၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ အသာအယာ သွားစေခဲ့သည်။ အရက်မတက်မီ သူနီးလာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ လုံးဝ မနိုးဘဲသည် မည်သို့ မည်သို့ ကိစ္စတော့မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် အရေးပေါ် သံလှေကား

ခဲ့တော့သည်။

သံလှေကားပေါ်သို့ ရှေးကြီးသုတ်ပျာ တက်ရန် မလိုပါ။ အလျင်လိုပါက အနှေးနှင့် တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ဒုက္ခဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လှေကားပေါ်သို့ မော်ကြည့်ရင်း တစ်ကြိမ်တွင် ရှေးကားတစ်ထစ်စီကိုသာ ခပ်ပြည်းပြည်း နင်းတတ်ခဲ့ပါသည်။ ခရီးပန်းတိုင်သို့ ရောက်ခါနီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် အလျင်စလိုနိုင်မှု ကြောင့် အဆုံးရှုံး မခံနိုင်တော့ပါ။

လှေကားအထစ်ပေါင်း ခြောက်ထစ် သို့မဟုတ် ခုနစ်ထစ်ကို ကျော်လွန် လာသောအခါ အပေါ်ဘက်သို့ အလင်းရောင် မရှိသင့်သောနေရာဆိုမှ အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်က ပို၍ပင် နှေးလိုက်ရတော့သည်။ လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်တွင် လျှပ်စစ်မီးများ ပြတ်တောက်နေသောကြောင့် မည်သည့် နေရာတွင်မျှ အလင်းရောင် မရှိသင့်ပါ။

ကျွန်တော်သည် လှေကားနောက်တစ်ထစ်ပေါ်သို့ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင် ပမာ တက်သွားခဲ့ပါသည်။ အလင်းရောင်နှင့် နီးကပ်လာသောအခါ ထိုအလင်းရောင်သည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ပေါ်ထွက်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ နံရံတွင် ဖောက်ထားသော သံစကာတစ်တံခါးပေါက်တစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ ကျွန်တော်က ထိုတံခါးပေါက်နှင့် တစ်ညီတည်း ဖြစ်အောင် ခေါင်းကို ထောင်လိုက်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ သတိကြီးစွာထား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုတံခါးပေါက်မှာ ဘူတာရုံ ခေါင်မိုးတစ်လျှောက်တွင် ဘူတာရုံခေါင်မိုးတို့ အောက်မှ ခံပေးထားသော ကြိုးမားလှသည့် ဒိုင်းချုပ်ကြိုးများနှင့် တစ်ပြေးညီစွာ ရှိနေသော တံခါးတစ်ပေါက် ဖြစ်သည်။ ဘူတာရုံထဲတွင် နေရာပေါင်း တစ်ဒါလင် ခန့်ဆိုမှ သေးသေးမိန့်မိန့် အလင်းရောင်ကလေးများ ပေါ်ထွက်နေကြ၏။ အလင်းရောင် ခြောက်ခုခန့်မှာ မီးရထားသံလမ်းများပေါ်မှ ပေါ်ထွက်နေခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ထိုမီးရောင်များမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပြတ်တောက်သွားပါက အလိုအလျောက် မီးလင်းလာအောင် စီစဉ်ထားသော ဝက်ထရီအားသုံး မီးခွက်များမှ အလင်းရောင်များသာ ဖြစ်ရပါမည်။

ကျွန်တော်က အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသော ဒိုင်းချုပ်ကြိုးများကို ခေတ္တခဏ ကြည့်နေပြီးနောက် တံခါးကို အစမ်းသဘောနှင့် တွန်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုတံခါး လှုပ်ရှားသွားပါသည်။ ၎င်းနောက် ထိုတံခါးက ကျည်နေပြည်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က လက်ကို ကပျာကယာ ပြန်၍ ရုပ်လိုက်ရ၏။ ယခုလောက်နှင့်ပင် တော်လောက်ပြီ ထင်ပါသည်။

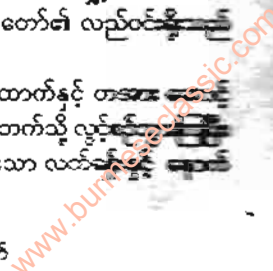
သို့သော် တံခါး၏ အတွင်းဘက်၌ ရှိနေသော သံမက်နံရံကြောင့် လှေကားနှစ်ခုအား မြင်သာရုံ တံခါးက ပွင့်သွားခဲ့သည်။ လှေကားတစ်ခုမှာ ခေါင်မိုးဆီသို့ ထောင်တက်သွားပြီးနောက် လှေကားတစ်ခုမှာ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က ခါးတို ပြန်၍ ဆန်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်အတွက် တကယ် စိတ်ဝင်စားစေမည့်ကိစ္စနှင့် တွေ့ဆုံရအောင် အနည်းဆုံး လှေကားခြောက်ထစ်ခန့် ထပ်၍ တက်ရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်လည်ပင်းအား အသက်ထွက်လုမတတ် ဖြစ်သွားအောင် လာ၍ ညှစ်နေသော လက်ပိုင်ရှင်မှာ ရုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော လူဝတ်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်ရပေမည်။ မလုပ်နိုင်အောင် အငိုက်မိသွားသော ပထမနှစ်စက္ကန့်အတွင်းတွင် ကျွန်တော့်လည်ပင်းရိုးသည် ကျိုးသွားလေမလားဟုပင် ခံစားလိုက်ရတော့သည်။ ၎င်းအပြင် ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်နိုင်ခြင်း မရှိသေးမီ မာကျောသော သံထည် ဝဇ္ဇည်းတစ်ခုက ကျွန်တော်၏ ညှာလက်ကောက်ဝတ်ကို ပြင်းထန်စွာ ဖိက်လိုက်သောကြောင့် ဝက်ဘလီခြောက်လုံးပြူးသည် လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားပါတော့သည်။ ဝက်ဘလီသေနတ်သည် လှေကားနင်းကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားပြီး ထိုမှ တစ်ဆင့် လေဟာပြင်ထဲသို့ လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ထိုသေနတ်သည် အောက်ဘက်ရှိ လမ်းပေါ်သို့ ကျသွားသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါ။ အသက်လှပွဲကြီးကို အပြင်းအထန် ဆင်နွှဲနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ညှာဘက်လက်မှာ ထုံကျဉ်နေပြီး လောလောဆယ်တွင် အသုံးမဝင်တော့သောကြောင့် ၎င်း၏လက်ကောက်ဝတ်အား ဘယ်ဘက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ၎င်း၏လက်ကို ပြုတ်ထွက်သွားအောင် ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ သို့သော် မရပါ။ အင်မတန် သန့်စွမ်းသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ခပ်ပြန်ပြန် အသက်ထွက်အောင် အတင်း ဖျစ်ညှစ်ထားပါသည်။

မာကျောသောပစ္စည်းတစ်ခုက ကျွန်တော်၏ ကျောပြင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထာ၍ ထောက်လိုက်၏။ စကား မပြောဘဲနှင့် ပေးလိုက်သော အထိမ်းအမှတ်မှာ ထင်ရှားလွန်းသော်လည်း ကျွန်တော်က အလျှော့မပေးသေး။ နောက်ထပ် စက္ကန့် အနည်းငယ် အကြာတွင် ကျွန်တော်၏ လည်ဝင်နံရံသည် သွင်သွင်ကျိုး၍ သွားရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က သံစကာတံခါးအား ညှာခြေထောက်နှင့် တအားတအား ထိခတ်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ဘက်သို့ လွင့်လွင့်တက်သွားကာ နင်းကြမ်း ပတ်ပတ်လည်တွင် ကာရံထားသော လင်းခန်းကြောင့် ရောင်

ပြန်ဝင်တိုးမိကြတော့သည်။ သူသည် သံလက်ရန်းတန်းအား တင်ပါးနှင့် ဝင်သို့
သောကြောင့် ခြေထောက်နှင့် နင်းကြမ်း ခေတ္တမျှ လွတ်သွားပြီး ကန်ချက်လွှာ
သွားကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူက ကျွန်တော်လည်ငံး
အား ညစ်ထားဆဲ ဖြစ်သော်လည်း သံလက်ရန်းတန်းပေါ်မှ အပြင်ဘက်သို့
လိမ့်ကျမသွားအောင် သံလက်ရန်းကို သူက ကမန်းကတန်း ဖမ်း၍ ဆုပ်တိုင်
လိုက်ရသဖြင့် သူသည် ကျွန်တော်လည်ပင်းကို လွတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် သူ့လက်တွင်းမှ လွတ်လာပြီးနောက်
အပေါ်သို့ တက်ရမည့် သံလှေကားခြေရင်းတွင် လဲကျသွားသည်။ ကျွန်တော်
သည် ညာဘက်သို့ လဲကျသွားခြင်းဖြစ်ရာ မေ့မြောလှမတတ် နာကျင်သည့်
ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် ယခုလို အချိန်မှီးတွင် မေ့မြောနေ၍
မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ သူ မည်သူနည်း ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါပြီ။ သူက
ကျွန်တော်အား မေ့မြောသွားစေလိုသည် ဆိုပါက ကျွန်တော်ခေါင်းကို သေနတ်
ဒင်နှင့် ထုလိုက်ရုံမျှသာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်အား သတ်လိုသည် ဆိုပါကလည်း
ကျောဘက်မှ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လိုက်ရုံမျှသာ ရှိပါသည်။ သို့တည်းမဟုတ်
အသံမထွက်လိုဟုဆိုပါက ဦးခေါင်းကို သေနတ်နှင့်အသာထုပြီး လက်ရန်းပေါ်မှ
ပေခြောက်ဆယ်ဝေးသော မြေကြီးပေါ်သို့ တွန်းချလိုက်ရုံသာ ရှိပါသည်။ သို့သော်
ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော်အား ဝေဒနာခံစားရဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ် သေစေလိုပုံ မရပါ။ ကျွန်တော် သေရတော့မည်ဟု ဆိုပါက သေရ
မည့်ကိစ္စကို သိနေစေလိုပုံရသည်။ ကျွန်တော်အား ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းဆဲပြီး
ဝေဒနာခံစားနေရပုံကို အရသာခံလိုဟန် ရှိသည်။ သူသည် ဂရိဂိုရီ၏ လက်မရွံ့
အားဏာသား ဟင်းဒရစ်ပင်တည်း။

ကျွန်တော်က လှေကားပေါ်တွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် လဲကျနေရာမှ ပြန်မ
ထနိုင်မီ ၎င်းအား ပြန်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့သည်။

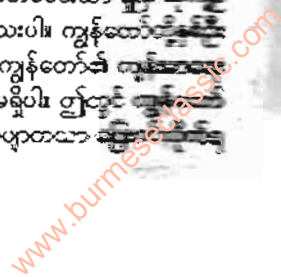
သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကုန်းရင်း သေနတ်ကို ရှေ့သို့ ဆန်ထုတ်ပြီး ကိုင်ထား
သည်။ သို့သော် သူက သေနတ်ကို အသုံးပြုမည်ဟန် မပေါ်။ သေနတ်နှင့်ပစ်ပါ
ကလည်း ချက်ချင်း မသေစေလိုသည် နေရာမျိုးကို တမင် ချိန်၍ မပစ်ခဲ့ပါဘဲ
အပစ်ခံရသူသည် လျင်မြန်စွာ အသက်ထွက်သွားတတ်ပါသည်။ ချက်ချင်းလိုလို
ပင် ဟင်းဒရစ်သည် ကျွန်တော်အား ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ဝေဒနာ ခံစားနေရစေ
မည့် နေရာမျိုးကိုမှ ရွေးချယ်၍ ပစ်ခတ်လိုဟန်တူကြောင်း တွေးလိုက်မိတော့
သည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဘက်တွင်ရှိသော သံလှေကားတန်းကို လက်နှင့်
ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညာခြေထောက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်၍ ပင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။
ကျွန်တော်၏ ကန်ချက်သည် ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ထိခဲ့မည်ဆိုပါက ဟင်းဒရစ်
သည် ကျွန်တော်အား နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်
မျက်စိက ဝေနေသည့်အပြင် လှုပ်ရှားမှုကလည်း ထင်သလောက် မစွမ်းဆောင်
နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်၏ ညာခြေသည် ၎င်း၏ ညာဘက်ပေါင်ကို ရှုပ်၍ကန်မိပြီး
နောက် ၎င်း၏လက်ဖျံကို ဆက်ထိသွားတော့ရာ ၎င်း၏ လက်ထဲမှ သေနတ်သည်
သံနင်းကြမ်းပေါ်မှတစ်ဆင့် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားတော့သည်။

သူက သေနတ်ကို ပြန်လှည့်ကောက်ရန် ကြိုးပမ်းလိုက်သည်။ နောက်
ဘက်သို့လှည့်ပြီး လှေကားနင်းကြမ်းထိပ်မှ ငုံ့၍ သေနတ်ကို လှေကားထစ်များ
ပေါ်တွင် စမ်းသပ်၍ ရှာဖွေလိုက်၏။ သူက သေနတ်ကို ရှာတွေ့သွားချိန်တွင်
ကျွန်တော်က ခုန်လိုက်ပြီး ၎င်းအား ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် ကန်ထည့်လိုက်
လေတော့သည်။ ဤတွင် ၎င်း၏ပါးစပ်မှ ဆိုးဆိုးရွားရွား အသံကြီးတစ်သံ ထွက်
ပေါ်လာပြီး သူသည် လှေကားပေါ်မှ အောက်ဘက်ရှိ လှေကားနင်းကြမ်းပေါ်သို့
လိမ့်ကျသွားတော့သည်။ သို့သော် သူသည် ထိုနင်းကြမ်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်
လျက်သား ရှိနေခဲ့သည်သာမက သေနတ်ကိုလည်း ကိုင်ထားဆဲပင်။

ကျွန်တော်သည် တွေဝေတွန့်ဆုတ်နေခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်က ဘူတာရုံ
အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားခဲ့သည်ရှိသော် နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ဟင်း
ဒရစ်က ကျွန်တော်အား အလွယ်တကူ ဖမ်းမိသွားနိုင်လိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။
သို့တည်းမဟုတ် ကြိုသိသွားသော ဂရိဂိုရီက ကျွန်တော်အား အပေါ်မှ အသင့်
စောင့်ဆိုင်း၍ နေတော့မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အောက်ဘက်သို့ဆင်းလာပြီး ဟင်းဒရစ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေ
သို့တည်းမဟုတ် ဤနေရာမှ စောင့်၍ ရင်ဆိုင်ရန်ဆိုသော ကိစ္စတို့မှာ တိုသို့ဘိသို့
ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်
လက်ဖျံတွင် ကပ်၍ ချည်နှောင်ထားသော ဓားမြှောင်တစ်စင်းသာ ရှိပြီး ထား
နေသောညာလက်နှင့် ဆွဲထုတ်ရန်ပင် မလွယ်ကူသေးပါ။ ကျွန်တော်သည်
စလုံးတွင် လက်နက် မရှိကြတော့သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်၏ ကျွန်တော်
အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံး အနေအထားတွင် မရှိပါ။ ဤတွင် ကျွန်တော်
သည် သံစကတပ်ထားသော တံခါးပေါက်ထဲသို့ ကယုတ်သော ဆွဲထုတ်ရန်
တော့သည်။

အထဲသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းမြောင်းသော သံကြွက်လျှောက် နှင်းကြမ်း ကလေးပေါ်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကမန်းကတန်း လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်ရပါ၏။ အပေါ်ကို တက်မလာ။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ အောက်သို့ ဆင်းမလာ။ ဟင်းဒရစ် က ချက်ချင်း လိုက်ဖမ်းမှာ သေချာသည်။

အဆိုပါ သံကြွက်လျှောက်မှ ခြောက်ပေခန့်ဝေးသော နေရာတွင် အလွန် ကြီးမားသော ဒိုင်းချုပ်သံဘောင်ကြီး တစ်ခု ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်က တစ် စက္ကန့်ခန့်ပင် ရပ်တန့်၍ စဉ်းစားလိုက်ခြင်း မရှိပါ။ အကယ်၍ စဉ်းစားခဲ့မည် ဆိုသော် ဟင်းဒရစ်ကို ထိုကြွက်လျှောက်တန်းပေါ်မှ စောင့်၍ ရပ်ဆိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်ဟု အတွင်းစိတ်က ကြိုသိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် သံကြွက်လျှောက်ဘေးတွင် ကာရံလားသော ခါးစောင်းခန့်မြင့် သည့် သံဆူးကြီးအောက်သို့ ဝင်လိုက်ပြီး ပေခြောက်ဆယ်မြင့်သော ချောက် ကြီးကိုကျော်၍ တစ်ဖက်သို့ ခုန်ကူးလိုက်တော့သည်။

ဒဏ်ရာမရသေးသော ခြေထောက်အကောင်းသည် ဒိုင်းချုပ်သံဘောင် ပေါ်သို့ တည်တည်မတ်မတ် ရောက်ရှိသွားသော်လည်း ကျန်တစ်ဖက်က အနည်း ငယ် လိုသွားသောကြောင့် ကျပ်ခိုးများ စွဲနေသော ဒိုင်းချုပ်ပေါ်မှ ခြေချော်၍ လိမ့်ကျသွားတော့သည်။ ကျွန်တော် ညှို့သကျည်းက သံဘောင်အစွန်းနှင့် ရိုက်ခတ်မိချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် သံဘောင်ကို ဘယ်လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း လန့်စရာကောင်းလှသော သံစက္ကန့်ခန့် ကြွမြင့်သည်အထိ မူးမိုက်သွားခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အမူးပြေပျောက်ပြီး လိမ့်ကျမည့်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားသည် တွင် ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရပါတော့ သည်။

ကျွန်တော်သည် သံရက်မကြီးပေါ်တွင် လေးဖက်ထောက်၍ မသွားခဲ့ပါ။ ဟန်ချက်မိအောင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးတွင် ဆန့်တန်း၍ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် လည်း လမ်းမလျှောက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ရှစ်လက်မ သို့မဟုတ် ကိုးလက်မ သာကျယ်ပြီး မှိုင်းစွဲနေသော သံရက်မကြီးပေါ်တွင် အောက်ဘက်သို့ ဝင်ကြည့်ရင်း ရှေ့သို့ ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထပ်လိုက် တင်ရှိနေသော မှိုင်းများနှင့် ပြောင် ချောနေသော စို့ခေါင်းများသည် ရက်မခါး အစွန်းနှစ်ဖက်နားတွင် အတန်းလိုက် တောက်လျှောက် ရှိနေကြလေရာ စို့ခေါင်းများကို တက်နှင်းမိမည် ဆိုပါက ခြေချော်ကျပြီး တမလွန်ဘဝသို့ မုချ ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည်သာ။ သို့သော် ကျွန်တော်က ပြေးခဲ့ပါသည်။ ပေခုနစ်ဆယ်ခန့် ဝေးသောနေရာရှိ ဒေါင်လိုက်

ဒိုင်းချုပ်ဆီသို့ စက္ကန့်တနည်းငယ်အတွင်း ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။ တွန့်ဆုတ်တ ထိုဒိုင်းချုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်လာခဲ့သောဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက် မိ၏။

ဟင်းဒရစ်သည် တံခါးပေါက်ဘေးနားရှိ သံကြွက်လျှောက်ပေါ်တွင် ရောက် ရှိနေသည်။ သူက ကျွန်တော်အား သေနတ်နှင့် လှမ်းချိန်ထားသည်။ ကျွန်တော် က လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်တွင် သူက သေနတ်ကို အောက်သို့ ပြန်နှိမ့်ချလိုက်၏။ ကျွန်တော်ကို သူ မြင်တွေ့သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဒေါင်လိုက်ရှိနေသော ဒိုင်းချုပ်နောက်ဘက်ဆီသို့ ကူးသွားသော်လည်း ၎င်းမမြင်အောင် ပုန်းကွယ်ရန် အချိန်ပင် မရလိုက်တော့ပါ။

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူက ချိတ်ချွတ် ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ ဗိုက်မိမူအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်၍ ဆဲဆိုနေမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အနေပေါ် သံလှေကားမှ အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည့် တစ်လျှောက်လုံးတွင် နောက်ဘက်သို့ တစ်ခါမှ လှည့်မကြည့် မိခဲ့ပါ။ ဟင်းဒရစ်သည် နေရာအနံ့အပြားတွင် အစောင့်ချထားသူများအား လှည့် လည် စစ်ဆေးရင်း အနေပေါ် လှေကားခြေရင်း၌ မေ့မြောနေသူကို တွေ့ရှိရာမှ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဟင်းဒရစ်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါပြီ။ သူက ခုန်ကူးရန် စိတ်အားထက် သန်မှု မရှိခြင်းကို ကျွန်တော် အပြစ်မဆိုပါ။ သူက အထက်သို့တက်သော သံ လှေကားပေါ်သို့ တက်သွားပြီး ဒိုင်းချုပ်အပေါ်တည်တည်သို့ ရောက်သည့်အခါ ကျမှ ဒိုင်းချုပ်ပေါ်သို့ရောက်အောင် ကိုယ်ကို တွဲလဲခိုပြီး လက်မ အနည်းငယ် ဝေးသော သံရက်မကြီးပေါ်သို့ အသာအယာ ခုန်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်ဆီသို့ ဦးတည်၍ လာနေစဉ် ကျွန်တော်က သူ့ကို ရပ်စောင့်မနေတော့ ပါ။ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

သို့သော် ခပ်ဝေးဝေးအထိ မလျှောက်လိုက်ရပါ။ ဆက်လျှောက်နေသည့် နေရာ မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော် လျှောက်လာသော သံဘောင်ရက်မကြီးပေါ်တွင် အုတ်နံရံထဲသို့ တိုးဝင်သွားပြီး ထိုနေရာမှာပင် လမ်းဆုံးသွားပါတော့သည်။ နေရာသည် ကျွန်တော်အတွက် အဆင်မပြေလှပါ။ အထက်နှင့်အောက် သံကြွက်လျှောက် မရှိကြပါ။ ကျောဘက်တွင် အုတ်နံရံကြီးသာ ပြန်လမ်း မရှိတော့သော လမ်းဆုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သံကြွက်လျှောက် သို့ ပြန်လှည့်ပြီး သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အသင့် ပြင်လိုက်သည်။

ဟင်းဒရစ်သည် သံရက်မအလယ်တဟိုရှိ ဒေါင်လိုက်ခိုင်းချပ်ဆီသို့ ရောက်၍ နေပြီဖြစ်ပြီး ထိုခိုင်းချပ်ကို အောင်မြင်စွာ ကျော်၍ ကျွန်တော်ဘက်သို့ တပြည်း ပြည်း ချဉ်းကပ်လာနေလေပြီ။ ပေင်းဆယ်ခန့် အကွာတွင် သူက ရပ်တန့်လိုက်၏။ သူက ဖြုလိုက်သောကြောင့် ဖြော့ခနဲ လက်သွားသော သွားရောင်ကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ အလင်းအောင်ထဲ၌ မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်အတွက် ပြေးစရာမပြေ မရှိ တော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူပြုသမျှ နှုတ်တော့မည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေကြောင်း သူ သိပ္ပံရသည်။ ဤကိစ္စမှာ ၎င်း၏ ဘဝတစ်သက်တာ၌ အရေးအပါဆုံး အချိန် တစ်ချိန်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူက တပြည်းပြည်းနှင့် ရှေ့သို့ တိုးလာပြန်၏။ ပေနှစ်ဆယ် အကွာသို့ ရောက်သောအခါ သံရက်မကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်း တို့ သံရက်မကြီးအောက်တွင် မြဲနေအောင် ချိတ်ထားလိုက်သည်။ သူက ပစ္စတို သေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ချိန်လိုက်၏။

ကျွန်တော်အနေနှင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ကျောဘက်ရှိနံရံကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် နောက်ပြန်ကိုင်ရင်း သေနတ်ကျည်ဆန် လာရောက်ထိမှန်မည့် ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ၎င်း၏လက်ဆီသို့ ဝိုက်ကြည့်နေလေရာ လက်ချောင်းကလေးများ ပြုသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်ဟုပင် ထင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် မျက်တောင် ခတ်ပြီး မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိပါ၏။ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်မျှသာ ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်က မျက်စိကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် သူက သေနတ်ကို အောက်ဘက်သို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို သံဘောင်ပေါ်တွင် တင်ထားရင်း ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြနေပါသည်။

သူတစ်ပါးအား စိတ်ဒုက္ခရောက်စေလိုသော သူလိုလူစားမျိုးကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးဘူးခဲ့ပါ။ သို့သော် သူသဘောကို ကျွန်တော်အနေနှင့် ကြိုတင်၍ သိသင့် ပါသည်။ သူသည် ကလန်ဒန်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆိုင်ယင်းနိုက် အဆိပ်ပါသော သကြားလုံးကို အတင်း ထည့်ခဲ့သောသူ၊ မက်ဂေါ့နယ်ကို လည်ပင်းတွင် ကြိုးကွင်း စွပ်၍ မသေသေအောင် ကြိုးဆွဲပြီး ညှစ်သတ်ခဲ့သူ၊ မစွပ်တာပင်၏ နောက်စေ့ကို တုနှင့်ထု၍ သတ်ခဲ့သူ၊ အစတန်ဒယ်ရီအား မသေသေအောင် ညှဉ်းဆဲ၍ သတ် ခဲ့သူ၊ ကျွန်တော်နံရိုးများကို ခြေထောက်နှင့်ကန်၍ ချိုးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဒီလိုလူစားမျိုးသည် ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား အနာတရ ဖြစ်စေမှု ထက် စိတ်ဓာတ် ချောက်ချားစေမှုကို ပို၍ လိုလားမည် ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သေသွားသည်ကို အရသာခံ၍ ကြည့်ရမည် တိစ္စအား လက်လွှတ် ခံလိမ့်မည် လူစားမျိုး မဟုတ်တန်ရာ။

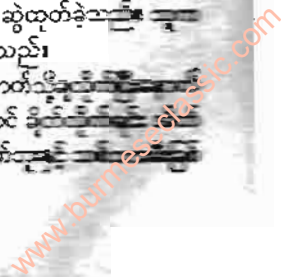
ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်က ကြွက်၊ သူက ကြောင် ဖြစ်နေလေရာ ကျွန်တော်အား တတ်နိုင်သလောက် ညှဉ်းဆဲရင်း ရနိုင်သလောက် အရသာခံ ပေလိမ့်မည်။ ၎င်းနောက် သူက မတတ်သာသည့် အဆုံးတွင်မှ ကျွန်တော်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်ပြီး ကျွန်တော် အောက်ဘက်သို့ လိမ့်ကျသွားသည်ကို ကြည့်ရင်း နောက်ဆုံးအကြိမ် အရသာခံပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် ချောက်ချားသွားမိပါသည်။ ကျွန်တော်အား သတ်မည့်ကိစ္စ သေချာသွားသည့်အချိန်၊ သေခြင်းတရားနှင့် မလွှဲမရှောင်သာ ရင်ဆိုင်ရသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် သူရဲကောင်း မဟုတ်တော့ပါ။ ထိုအချိန်တွင် မည်သူမျှ ရဲဝံ့နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် သည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ရုပ်ဓာတ်ပိုင်းတွင် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် အကြော အခြင်များ ဆိုင်းသွားကြသလို ဦးနှောက်ကိုပါ သွားရောက်၍ ကူးစက်တော့မည့် ဆဲဆဲ အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။ ထိုအချိန်အတန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မေရီတို့၏အသက်သည် တိရစ္ဆာန်သာသာမျှသာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက ပြသမှုကို လည်စင်း၍ခံရကော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေရ သည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရသော ဒေါသက ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းမိုး သွားပါတော့သည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်က ဓားမြှောင်ကို ပြန်သတိရလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဘက်ရှိ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထိသွား အောင် ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ နာကျင်၍ နေသေးသော်လည်း မလှုပ်နိုင်လောက်အောင် ထုံကျဉ်၍မနေတော့သော ညာဘက်လက်ချောင်းများ က ဘယ်ဘက်လက်ဖျံဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီး ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခဲ့ သည်။ ဟင်းဒရစ်သည် သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်ပြန်၏။ သူက ဤတစ်ကြိမ်တွင် မူ ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို ချိန်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဓားအိမ်မှ လွတ်သွားအောင်သာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲထုတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အား ပစ်သတ်ရန် အချိန်စောလွန်းပါသေးသည်။

ဟင်းဒရစ်သည် သေနတ်ကို ဒုတိယအကြိမ် အောက်သို့ မြှောက်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ယခင်ကထက်ပို၍ မြဲမြံအောင် ခြိတ်ဆွဲ၍ ထဲသို့ ဘယ်ဘက်လက်နှင့် နှိပ်လိုက်၏။ သူက စီးတရက်

တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူက အရှုတစ်ယောက်လို ပြုံးရင်း မီးကရက်ကို ပါးစပ်တွင်တပ်၍ မီးခြစ်ကိုခြစ်ရန် ရှေ့သို့ ငုံ့လိုက်၏။ သေနတ်သည် ၎င်း၏ ညာဘက်လက်ထဲ၌ ဝင် ရှိနေပါသည်။ မီးရောင်တောက်လာသောအခါ သူသည် စက္ကန့်ဝတ်ခန့် မြင်မကန်း ဖြစ်သွားတော့သည်။

မီးရောင်သည် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဟင်းဒရစ်က ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးလိုက်၏။ ဓားမြှောင်သည် ၎င်း၏လည်ပင်းအောက်ဘက်တွင် အဆုံးအထိ စိုက်ဝင်နေသည်။ သံရက်မကြီးအား ငိုအားများသော လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတို့ လွှတ်ပေးလိုက်သောကြောင့် ကျဉ်သွားသည့်ပမာ သူသည် နောက်ဘက်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကော့လန်သွားတော့သည်။ သေနတ်သည် ၎င်း၏လက်ထဲမှ လွင့်စဉ်ပြီး အောက်ဘက်သို့ လိမ့်ကျသွားပါလေ၏။

ကျွန်တော်က ဟင်းဒရစ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက ခါးကို ပြန်မတ်ပြီး ရှေ့ဘက်သို့ အနည်းငယ် ကုန်းရင်း နားမလည်ဟန်နှင့် ကျွန်တော်အား ငေးကြည့်နေသည်။ သူက ညာလက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ၎င်း၏ ရင်ဘတ်သည် ပန်းထွက်လာသောသွေးများကြောင့် ချက်ချင်းပင် စိမ့်သွားလေတော့သည်။ သူက ရှိမဲ့နေသောမျက်နှာထားနှင့် ညာလက်ကို ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်အောင် မြှောက်တင်လိုက်၏။ ဓားသွားသည် မီးရောင်အောက်တွင် လက်မနေတော့ပါ။ သူက အရှိန်ယူရန် နောက်ဘက်သို့ ကော့လိုက်သော်လည်း ချက်ချင်းလိုလို အားအင်ကုန်ခန်းသွားပြီး ဓားမြှောင်သည် ၎င်း၏ လက်ထဲက လွတ်ကျသွားတော့သည်။ ၎င်း၏မျက်လုံးများသည် မှိတ်သွားကြပြီး တစ်ဖက်သို့ ယိုင်လဲသွားတော့ရာ ချိတ်ထားသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် တစ်ဖက်လည်၍ အပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး သူသည် သံဘောင်၏ အောက်ဘက်တွင် တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သူသည် ထိုနေရာတွင် မည်မျှလောက်အထိ ကြာမြင့်အောင် တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ အတော်ကြာသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ၎င်း၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းသည် ဖြည်းညင်းစွာ ပြုတ်ထွက်သွားပြီး ၎င်းသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။ သူလိမ့်ကျသွားသည်ကို ကျွန်တော် မမြင်လိုက်ပါ။ ကြည့်လည်း မကြည့်ရက်ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် မူ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပါးပြင်ပေါ်မှ ကြွက်သားများ နာကျင်လာကြောင်း သတိပြုလိုက်မိပါ၏။ ကျွန်တော်သည် သေသွားသော ဟင်းဒရစ်အား ပြန်၍ ကြည့်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန်လောက်

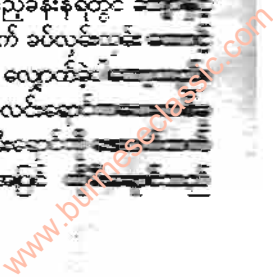
ပြုံးချင်ရယ်ချင်သောအချိန် မရှိနိုင်ပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် သံဘောင်ကြီးပေါ်တွင် လေးဖက်ထောက်ရင်း ငှက်ဖျားမိနေသော အသက်ကိုးဆယ်အရွယ် သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးပမာ တုန်တုန်ချည်ချည်နှင့် ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သံရက်မကြီးပေါ်မှ ခြောက်ပေကွာဝေးသော နင်းကြမ်း ကြွက်လျှောက်ပေါ်သို့ မည်သို့မည်ပုံ ခုန်ကူးခဲ့သည်ကို တွေးမရတော့ပါ။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လက်နှင့် ဆွဲကိုင်ထားရန် သံကြိုးက အဆင်သင့် ရှိနေသောကြောင့် ပိုမို၍ လွယ်ကူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်မှ ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် ထွက်လာပြီး အပြင်ဘက်ရှိ လှေကားနင်းကြမ်းခုံပေါ်တွင် လဲကျလှန်းပါး ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသေးသည်။ မြို့တော်လန်ဒန်၏ ညလေပြည်သည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အချိန်နိမ့်ဆုံး ဖြစ်ပါပေသည်။

ထိုနေရာတွင် မည်မျှလောက် ကြာအောင် လဲလျောင်းနေခဲ့မိသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ တစ်ချိန်လုံး သတိမေ့နေခြင်း ဟုတ် မဟုတ်ကိုလည်း မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့ရာတွင် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သောအခါ (၄) နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်ပင် လိုသေးသဖြင့် ကြာမြင့်လှမည်တော့ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး အရေးပေါ် သံလှေကားမှ အောက်ဘက်သို့ လေးကန်ဖင့်နေ့စွာ ပြန်ဆင်းခဲ့ရပြန်ပါ၏။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ချွတ်ယွင်းကောင်း ချွတ်ယွင်းနေမည်ဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ဝက်ဘလီသေနတ်ကို ပြန်မရှာတော့ပါ။ အစောင့်လူဆိုးထံတွင် သေနတ်တစ်လက် ရှိနေရမည်သာ ဖြစ်သဖြင့် ၎င်း၏ကိုယ်ပေါ်မှ ထိုသေနတ်ကိုသာ ရှာဖွေလိုက်ပါသည်။ သေနတ်ကို ရှာတွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် အထူးအထူး သံလှေကားပေါ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တက်ခဲ့ရပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘူတာရုံခေါင်မိုးပေါ်သို့ မရောက်မီ နောက်ဆုံးလှေကားနှစ်ထစ်ကို လေးဖက်တွား၍ တက်ခဲ့ရပါသည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထပ်ရောက်လိုခြင်းကြောင့် မဟုတ်ရပါ။ အားအင်ကုန်ခန်းနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခရီးသည်များ နားနေရာ ညှပ်ခန်းခုံရုံတွင် ခိုရင်း အတန်ငယ်ကြာအောင် အနားယူလိုက်ပြီးနောက် ခပ်လှည့်လည်စွာ ရွန်းတွင် ရှိနေသော လေယာဉ်ပျံရုံဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဖွင့်ထားသော တံခါးကြားမှ ဖျော့တော့တော့ အလင်းရောင်သည် အပြင်ဘက်သို့ အန်ထွက်ကျဆင်းနေသည်။ ထိုအခါ ရှိ လမ်းမပေါ်က မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ၎င်းအပြင်

လေယာဉ်ပျံရုံမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ လေယာဉ်ပျံရုံထဲတွင် ရှိသော လူ (၂၄)ယောက်အား ဗိုလ်နုရဟတ်ယာဉ်ဆီက ထွက်ပေါ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လေယာဉ်စောင်းနှင့်ခန်းသည် လေယာဉ်၏ ဦးပိုင်း အစွန်တွင် ရှိနေပြီး ထိုနေရာမှ အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဘယ်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည့် လေယာဉ်ပျံ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးတို့ကို မြင်နေရသည်။ ညာဘက်ထိုင်ခုံတွင်မူ ဒေါက်တာ ဂရိဂိုရိုက် ထိုင်နေသည်။

လေယာဉ်ပျံရုံကို ကျွေ့ပတ်၍ လျှောက်လိုက်သောအခါ ဘေးဘက်ရှိ တံခါးဆီသို့ ရောက်ရှိလာသောကြောင့် ဆွတ်ခါးကြီးကို ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဘီးများကို ဆီထည့်ထားသောကြောင့် အသံ လုံးဝ မထွက်ပါ။ ရဟတ်ယာဉ်၏ နောက်ဘက်ပိုင်း၌ ခရီးသည်များ စီးနင်းလိုက်ပါရန် အခန်းတစ်ခန်း ပါရှိသည်။ အဆိုပါ ခရီးသည်ခန်းသို့တက်သော တံခါးပေါက် အောက်တွင် ရွှေပြောင်း၍ ရသော လှေကားတိုကလေးကို ချထားပါသည်။ ထိုလှေကားခြေရင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ပင် မဝေးသောနေရာ၌ ရှိနေပါ၏။ ကျွန်တော်က ပစ္စတိုသေနတ်ကို ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီး မောင်းထိန်းခလုတ်ကိုဖြုတ်၍ လှေကားဆီသို့ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ခရီးသည်များ စီးနင်းရန်အခန်းတွင် မီးထွန်းထားပါသည်။ သို့သော် တံခါးပေါက်နှင့် မျဉ်းတစ်တန်းတည်း၌ရှိနေသော မျက်နှာကြက်မီးလုံး တစ်လုံးတည်းကိုသာ ထွန်းထားသောကြောင့် သိပ်မလင်းလှပါ။ ကျွန်တော်သည် သတိကြီးစွာ ထား၍ တံခါးအတွင်းဘက်သို့ ဦးခေါင်းကို ပြုသွင်းပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သုံးပေပင် မကွာဝေးသော ထိုင်ခုံပေါ်၌ မေရီ ရှိနေပါသည်။ မေရီသည် လေယာဉ်နောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ရှိနေပြီး လက်တောက်ဝတ် နှစ်ဖက်စလုံးကို ထိုင်ခုံလက်ရန်းတွင် ချည်နှောင်ထားခြင်း ခံနေရသည်။

မေရီ၏ မျက်လုံးအထက်၌ရှိနေသော ဒဏ်ရာမှာ ကြက်ဥခန့်အရွယ်ထိ ဖူးရောင်နေပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ခြစ်ရာကုတ်ရာများ ရှိနေသည်သာမက သွေးမရှိသလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် အိပ်ပျော်နေခြင်း မရှိဘဲ ကျွန်တော်ကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ပြီးတော့လည်း မေရီက ကျွန်တော်ကို မှတ်မိသွားတော့သည်။ မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်ထားသည်သာမက ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ ဗရုပွင့်နေသော ကျွန်တော်မျက်နှာကြောင့် ကျွန်တော့်အား ပျက်

စီးသွားသော ပန်းကန်ပြားပျံတစ်ခုမှ ထွက်ပြေးလာသူ အင်္ဂါဂြိုဟ်အားတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် မေရီက ကျွန်တော့်အား ချက်ချင်း မှတ်မိသွားပါ၏။ မေရီ၏ မျက်လုံးများက ပြုနုကျယ်လာကြပြီး ပါးစပ်က ပွင့်ဟသွားချိန်တွင် ကမ္ဘာတည်စက စ၍ အသုံးပြုခဲ့သော သင်္ကေတနည်းဖြင့် နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် လက်ညှိုးကို ကန့်လန့်ဖြတ်ထောက်ကာ တိတ်တိတ်နေဟု ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် သိပ်နောက်ကျသွားပါသည်။ ဘဝတစ်သက်စာ နောက်ကျသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မေရီသည် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးလေပြီ ဆိုသော အသံဖြင့် ထိုနေရာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် သေရွာသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဟု သိထားရသော ချစ်လင်သည် မသေဘဲ သေရွာက ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော အချိန်တွင် ၎င်း၏ ရှင်ထံ၌ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဆိုသလို စိတ်လှုပ်ရှားမှု အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်မလာဟု ဆိုပါက မေရီသည် လူသားစစ်စစ် ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ပဲရီ”

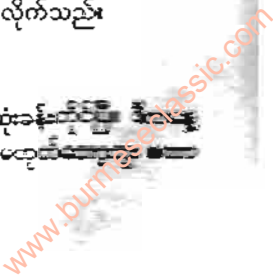
မေရီ၏ အသံတွင် ထိတ်လန့်သံတစ်ဝက်၊ အားတက်သံတစ်ဝက် ရောစွက်ပါဝင်နေသည်သာမက အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့လည်း ပါဝင်နေကြသည်။

“အိုး-ပဲရီရယ်”

ကျွန်တော်က မေရီအား ကြည့်မနေနိုင်ခဲ့ပါ။ လေယာဉ်ပျံ၏ အခန်းဝဆီသို့ သေနတ်နှင့်ချိန်ရင်း စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ရဟတ်ယာဉ်မောင်းနှင်သည့် အခန်းဆီမှ ရိုက်နှက်သံတစ်ချက်သည် အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ပေါ်ထွက်လာပြီး နောက် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားသော ဂရိဂိုရိုသည် အခန်းပေါက်ဝမှ ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆိုသလိုပင် ၎င်းက သေနတ်ကို ဘေးဘက်၌ တွဲလောင်းချ၍ ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သေနတ်ပြောင်းကို ဂရိဂိုရို၏ နဖူးတည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်ပြီးနောက် သေနတ်မောင်းပေါ်မှ ဖိအားကို အနည်းငယ် ထပ်မံ၍ တိုးမြှင့်လိုက်သည်။

“လမ်းဆုံးပြီ စကာလတ်တီ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ “မင်းကို အကြာကြီး စောင့်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စလည်း ဆုံးခန်းထိုင်ပြီး ဒီလိုညမှာတော့ ဒီကို ငါကလွဲရင် ဘယ်သူမှ လာတော့မှာ မှောင်မောင်မောင် လတ်တီ”

(၁၃)

“ကေဗဲလ်ပါလား”

ကျွန်တော်က သူ့အား လှမ်းစကားပြောလိုက်သည့်အချိန်အထိ ကျွန်တော်သည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ဂရိဂိုရီက မသိခဲ့ပါချေ။ ယခုမူ ညှိနေသော ၎င်း၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ဂရိဂိုရီသည် တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်အား တွေ့မြင်နေရသည့်ပမာ ကျွန်တော့်အား ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ကေဗဲလ်လား၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ”

“မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ မင်းက ထင်လိုက်တာ မဟုတ်လား စကာလတ်တီ၊ အဲဒီသေနတ်ကို အပေါ်မမြှောက်ဘဲနဲ့ ကေဗဲလ်ထဲ ပြန်ဝင်စမ်း”

“စကာလတ်တီ၊ ဟုတ်လား”

သူသည် ကျွန်တော် ပြောလိုက်သောအမိန့်ကို ကြားလိုက်ပုံ မရပါ။ ပထမတစ်ကြိမ် စိတ်ချောက်ချားမှုက မပြေပျောက်သေးသည့်အထဲတွင် ဒုတိယအကြိမ် စိတ်ချောက်ချားမှု ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ၎င်း၏စိတ်သည် သွက်သွက်ခါအောင် လည်သွားပုံရသည်။ သူက လေသံကလေးနှင့် မေးလိုက်၏။

“မင်း . . . ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိသလဲ”

“အင်တာပိုနဲ့ အက်ဖ်ဘီအိုင်က မင်းရဲ့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို လှမ်းပို့ပေးခဲ့တာ ငါးနာရီတောင် ရှိသွားပြီ၊ အင်မတန် မှတ်လောက်သားလောက်ရှိတဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ပါပဲ။ တစ်ခါက မာတုဗေဒဘာသာရပ်ကို သုတေသနပြုခဲ့တဲ့ ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ် အင်ဒိုစကာလတ်တီ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ အနောက်ဘက် အလယ်ပိုင်းဒေသမှာ သရဖူဆောင်းခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်ဘုရင်တစ်ဦးပေါ့၊ လူယက်မှုတွေ၊ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ၊ လူသတ်မှုတွေ၊ နူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်မှုတွေ၊ လောင်းကစားပိုင်းတွေမှာ အဓိက

ကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို လက်ဖျားကလေးနဲ့တောင် မထိနိုင်ခဲ့ကြဘူး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ အမြတ်ခွန် လိမ်လည်မှုနဲ့ မင်းကို ဖမ်းမိပြီး ပြည်နှင့်ဒက်ပေးခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား စကာလတ်တီ”

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စတင် ပစ်ခတ်ကြသောအခါ မေရီသည် ကျည်သွားရာလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ရောက်ရှိ မနေစေလိုသောကြောင့် ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်းတိုးလိုက်၏။

“ကေဗဲလ်ထဲကို ဇာနီးဝင်ပါ စကာလတ်တီ”

သူက ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေဆဲပင်၊ သို့သော် မျက်နှာအမူအရာမှာ မသိမသာကလေး ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်၏ ခံနိုင်ရည်ရှိမှု၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုတို့မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ဒီကိစ္စကို ပြေပြေလည်လည် ဆွေးနွေးသင့်တယ်”

“နောက်မှ ဆွေးနွေး၊ အခု အထဲဝင်ဗျာ၊ အခုဝင်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အဲဒီနေရာမှာတင် ပစ်ချလိုက်မယ်”

“မင်း . . . ပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက ပစ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒုထက်ထဲ မပစ်ရဲဘူး၊ ငါက သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဆိုတာမျိုးကို နားလည်သဘောပေါက်တဲ့လူပါ၊ အခု ငါ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပြီ၊ မင်းက ငါ့ကို ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာ လာထိုင်စေချင်တယ်၊ ငါကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်မိပြီဆိုရင် မင်းက သတ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မထိုင်သရွေ့ မင်း ငါ့ကို မသတ်သေးပါဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ထံသို့ နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်တွင် ၎င်း၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် မြင်ကွင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

“မင်းကြောက်နေတာ ဟောဒါပဲ မဟုတ်လား ကေဗဲလ်ရာ၊ တောထဲမှာနဲ့ တစ်ခုခု ငါ့လက်ထဲမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပါလာပြီး လဲကျသွားအခါကျရင် ကျွဲသွားမှာကို မင်းက ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား မဟုတ်လား ကေဗဲလ်”

သွေးထွက်အောင် မှန်ပါပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ငါ့အပြာရောင်အဖုံးကလေးနှင့် ဖုံးထားသော ဖန်ပုလင်းကလေးကို မိပါ၏။ သူက မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းနှင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း သေနတ်ကို အောက်ချလိုက်ရင် ကေဗဲလ်”

“ဒီထင်ချိန်မှာတော့ မရဘူး ကိုယ့်လူ့ ငါက မင်းရဲ့ နှာရောင်တည့်တည့်ကို သေနတ်နဲ့ ခြိတ်ထားသရွေ့ မင်း ဘာမှ လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက သေနတ်ကို အောက်ချလိုက်တာနဲ့ မင်းက ငါ့ကို ပစ်တော့မှာပဲ၊ ငါ အရင်တုန်းက မသိခဲ့တာကို ငါ အခု သိရပြီ စကားလတ်တို၊ မင်း ရူးနေပြီလို့ ငါ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါ လေသံ မင်းက ရူးနေတယ်ဆိုတဲ့ လှန့်လှန့်နဲ့ မင်းလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်လို့ရအောင် ဆိုတို ပြောချက်နေခဲ့တာ၊ ငါ အခု မင်းအကြောင်းသိရပြီ၊ မင်းဘဝဖြစ်စဉ်ကို သိရပြီ၊ မင်းက ရူးချင် ရူးလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အရူးပါးပါး၊ မင်း မရူးပါဘူး၊ မင်း အဲဒါကို သုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်နဲ့ မင်းရဲ့ အသက်ကို သိပ်နဲ့မြောတဲ့လူပါ”

“မှားသွားပြီ ကေတဲလ်၊ ငါ သုံးကိုသုံးမယ်၊ ငါ့အသက်ကို သိပ်နဲ့မြောတယ် ဆိုတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

သူက နောက်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန် လှည့်လာသည်။

“မိခင်မှာ ငါအလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တာ ရှစ်လရှိသွားပြီ၊ အဲဒီ ရောဂါပိုးကို အချိန် မရွေး ယူထုတ်သွားနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ စောင့်နေခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒေါက်တာဘက်စတာနဲ့ မက်ဒေါ်နယ်တို့က (၂၄) နာရီသာ သက်တမ်းရှိတဲ့ မိစ္ဆာဝိုး မျိုးသစ်တစ်မျိုးကို မွေးမြူရတဲ့အချိန်အထိ ငါစောင့်နေခဲ့တယ်”

သူက ဖန်ပုလင်းကလေးကို လက်ညှိုး၊ လက်မတို့နှင့် ညှပ်၍ ကိုင်ထား သည်။

“ဟောဒီ ဖန်ပုလင်းလေးထဲမှာ သက်တမ်းကို မိစ္ဆာဝိုးတွေရှိတယ်၊ ငါ့သွေး ကြောထဲမှာ မိစ္ဆာဝိုးဒဏ်ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်တဲ့ ပြီးဆေးတွေ ရှိတယ်၊ ဆိုင် ယင်းနိုက်အဆိပ်ဆိုတာက ပြီးလုံးသက်သက်ပါ၊ ငါ့အတွက် ဆိုင်ယင်းနိုက် မလိုပါ ဘူး၊ ဘက်စတာ ဘာဖြစ်လို့ သေခဲ့ရသလဲဆိုတာ မင်းလည်း သိမှာပါ၊ သူက ရောဂါပိုးမျိုးသစ်နဲ့ ပြီးဆေးတွေအကြောင်း သိနေလို့ပဲ”

ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါသည်။
“ငါက အဲဒီရောဂါပိုးကိုသုံးဖို့ မကြောက်ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည်မှာပါ၊ ငါက . . .”

သူ့စကားသည် ချက်ချင်း ရပ်တန့်သွားသလို၊ ညှိနေသော သူ့မျက်နှာ လဲလှဲ ချက်ချင်း တင်းမာသွားသည်။

“အဲဒါက ဘာသံပါလိမ့်”

ခပ်တိုတို ဆက်တိုက်ဆွဲ၍ ပစ်လိုက်သော စက်သေနတ်သံနှစ်ချက်ကို ကျွန်တော်လည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်း မသိသေးဘူးလား၊ အဲဒါ မာလင်မတ်တူးဆိုတာပဲ စကားလတ်တို၊ နေတိုးအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံတွေကို ထုတ်ပေးထားတဲ့ အမြန်ပစ် စက်သေနတ်အသစ် တစ်မျိုးပေါ့”

ကျွန်တော်က သူ့အား ခပ်ကြာကြာကလေး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
“ငါပြောတာ မင်း မကြားလိုက်ဘူးလား၊ ဒီကနေညမှာ ငါကလွဲရင် ဒီကို ဘယ်သူမှလာမှာ မဟုတ်ဘူး စကားလတ်တို”

သူက လေသံကလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။
“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

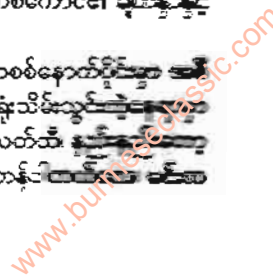
သူက ဖန်ဘူးကလေးကို မသိစိတ်ဖြင့် တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော ကြောင့် လက်ခေါက်များသည်ပင်လျှင် ဖြူဖွေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“မင်းက ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
“ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြန်မရောက်ကြတော့မယ့် မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အကြောင်းပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တ လေးငါးဆယ်ပတ်ကစပြီး ပျောက်သွားကြတဲ့ အမေမိက၊ ပြင်သစ်၊ အီတလီနဲ့ လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဒုစရိုက်လောကက ထိပ်သီးလူဆိုးလူမိုက်တွေအကြောင်းလေ။

နိုက်ထရိုကလစ်ဆရင်းလုပ်ငန်း၊ အောက်ဆီအဆက်တလင်းလုပ်ငန်းနဲ့ မီးခဲသေတ္တာတွေကို ဖွင့်ဖောက်တဲ့နေရာမှာ သူမတူအောင် တော်ကြတဲ့ ဖောက် ထွင်းဝိဇ္ဇာတွေအကြောင်းပဲပေါ့၊ အဲဒီလူတွေ ပျောက်နေကြတာကို အင်တာမိုက် တစ်ဆင့် သိပြီးကြပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ စုစည်းပြီး လန်ဒန်ကို ရောက်နေကြတယ် ဆိုတာကိုသာ မသိခဲ့ကြတာပါ”

တောက်ပြောင်လာသော နက်မှောင်သည့် မျက်လုံးအစုံက ကျွန်တော် အား စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ၎င်း၏ သွားကြားမှ ထွက်သက်ဝင်သတ်သို့ အသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ ခုတ်နှုတ် သွားတူနေသည်။

“အက်ဖ်ဒီအိုင်ကတော့ မင်းဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နောက်ပိုင်းမှာ အစဉ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်၊ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုတွေ အတော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ် စကားလတ်သံ၊ နှုတ်ထွက်တဲ့ ဘဝင်မြင့်ချင်စရာ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ထိုက်တန် ငါ့ထက်ပိုတယ်”

ငါတို့အားလုံးတို့ အရှင်လုပ်ခဲ့တယ်။ မိခင်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်လို့ ထပ်တလဲလဲ တောင်းဆိုတဲ့ကိစ္စ၊ အိမ်အင်ဂလိယာဒေသမှာ ပလိပ်ရောဂါပိုးကို လက်တွေ့ ဖောက်ခွဲပြီး ပြခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ မင်းဆီမှာ မိစ္ဆာပိုး ပါသွားတာကို မသိဟန်ဆောင်နေတဲ့ ကိစ္စ၊ မိစ္ဆာပိုးရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို မသိသလို ဟန်ဆောင်နေခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ အဲဒါတွေကြောင့် အရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံနေရတာပဲလို့ ယုံကြည်လာကြတယ်။ လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်က စတုရန်းတစ်မိုင်လောက်ရှိတဲ့ ဧရိယာမှာ ဖောက်ခွဲမယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ မိခင်ကို ဖျက်ဆီးပေးဖို့ အရှင်တစ်ယောက်ယောက်က အတင်း အကျပ်ကိုင်တာပဲလို့ ယူဆခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်းကမှ လန်ဒန် မြို့လယ်ကောင်မှာ ဖောက်ခွဲပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့ကိစ္စဟာ အဲဒီနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေအောင် လုပ်ချင်တာပဲဆိုတာကို သဘော ပေါက်လာကြတယ်။

လန်ဒန်မြို့ရဲ့ အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ နိုင်ငံပေါင်း ငါးဆယ်မှာ သုံးစွဲနိုင်တဲ့ ငွေကြေးတွေ၊ ပိုက်ဆံတွေ အပြည့်အနှက် ရှိနေတဲ့ဘဏ်တိုက်ကြီးပေါင်း နှစ် ဆယ်ထက်မနည်း ရှိနေကြတယ်။ ရွှေတွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကလည်း အလှူပယ်ပါ။ မင်းက အဲဒါတွေကို အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်တာ မဟုတ်လား စကား လတ်တီး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ညနေခင်းကစပြီး မင်းတပည့်တွေက အဆောက်အအုံလွတ် တွေ၊ ဒါမှမဟုတ် သင်္ကာမကင်းဖြစ်နိုင်စရာမရှိတဲ့ မော်တော်ကား အလွတ်တွေထဲ မှာ ပုန်းအောင်းပြီး နေခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ သူတို့က အမှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်ယူပြီး ဘဏ်တွေထဲကို ဝင်သွားကြရုံပဲ။ ဘာ အခက်အခဲမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဘဏ်တွေမှာ လုံခြုံရေးအစီအစဉ် နှစ်မျိုးစီ ရှိကြတယ်။ ဘဏ်တိုင်းဘဏ်တိုင်းမှာ လူအစောင့်ချထားသလို ဖောက် ထွင်းမှုတွေဖြစ်ရင် ရဲစခန်းတွေမှာ အလီအလျောက်မြည့်စေမယ့် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းစနစ်တွေကိုလည်း တပ်ဆင်ထားကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ပလိပ် ရောဂါပိုးကို လူတိုင်းက ကြောက်လေတော့ အစောင့်ချထားတဲ့လူတွေ ထွက်ပြေး ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ အချက်ပေးစနစ် ခေါင်းလောင်းတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင်လည်း လျှပ်စစ်ကြိုးဆက်သွယ်ထားပုံ ဆားကစ်ပုံစံတွေကိုရထားတဲ့ မင်းတပည့်တွေက ဓာတ်အားလတ်တွေကို လိုက်ပိတ်တဲ့လူကပိတ်၊ ဖြစ်တွေကို ဖြတ်တဲ့လူကဖြတ်၊ ဓာတ်အားလမ်းကြောင်းကို အလွှဲအပြောင်း လုပ်ပေးတဲ့လူက လုပ်ပေး။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား လုံးဝ မလာအောင် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက် ရုံပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ မှောင်ကျနေတာပဲ။

ဒါကြောင့် ရဲစခန်းတွေမှာရှိတဲ့ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းတွေဆီမှာ အသံ လာမမြည်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြတာ၊ မင်း ငါပြောတာကို သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား စကားလတ်တီး”

သူ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အမုန်း တရားများ ပွားများလျက် ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

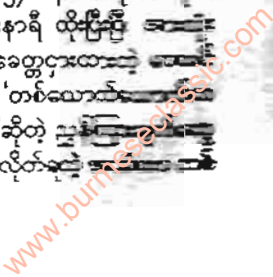
“အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာတော့ လွယ်သွားပါပြီ။ မင်းက ရဟတ်ယာဉ်ပိုင်း လော့ကို ခပ်စောစောကတည်းက ပြန်ပေးဆွဲထားတာ မဟုတ်လား။ မင်းက လူလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဒီကို ယူလာခိုင်းမယ်။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တင်ပြီး ဥရောပ တိုက်ကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်ပြေးသွားမယ်။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကို အပြင် က ဝိုင်းထားကြမှာဆိုတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သယ်ထုတ်သွားနိုင်ဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ မင်းတပည့်တွေကတော့ လူတွေ အကြောက်ပြေသွားတဲ့အထိ ဆက် ပုန်းနေကြပြီး လူတွေပြန်လာမှ လူတွေကြားမှာ ဝင်ရောက်ပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက် လိုက်ကြရုံပဲ ဘဏ်တွေအနေနဲ့ဆိုရင်လည်း ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကို လူတွေ ပြန်လာ ခွင့်ပြုတဲ့အချိန် အနည်းဆုံး ညနေ (၃) နာရီလောက်အထိ ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ သိကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဒီကနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ တနင်္လာနေ့ မနက်ကျမှသာ ဘဏ်တွေ အဖောက်ခံရတာကို သိကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းက တိုက်ကြီး သုံးလေးတိုက်ခြားတဲ့ နေရာအထိ ရောက်နေ လောက်ရောပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ မင်းကို ငါပြောခဲ့ သလို မင်းအဖို့ လမ်းဆုံးကို ရောက်သွားပြီ စကားလတ်တီး”

“ဒီကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး အဆုံးသတ်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်တာလားဟင်”

ကျွန်တော့်နောက်မှ မေရီက တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အားလုံး နိဂုံးချုပ်သွားပါပြီ။ ဒီကနေ့ ညဆယ်နာရီကစပြီး စုံထောက်နှင့်

ရာကို ဘဏ်တွေနားက အချက်အချာကျတဲ့ နေရာတွေမှာ ပုန်းကွယ်ပြီး နေရ ယူခိုင်းထားလိုက်ပြီ။ သူတို့ကို နံနက် (၃) နာရီ (၄၅) မိနစ် မတိုင်မီ မလှုပ်ရှားရဘူးလို့ ညွှန်ကြားထားတယ်။ အခု လေးနာရီ ထိုးပြီဆို အင်း နိဂုံးချုပ်သွားပြီ။ စုံထောက်တိုင်းကို တပ်မတော်က ခေတ္တငှားထားတဲ့ စက် တူးစက်သေနတ် တစ်လက်စီ ပေးထားတယ်။ ‘တစ်ထောင့်...’ ဆိုတဲ့ မျက်တောင်ကလေး တစ်ချက်ခတ်ရင် ပစ်သာသတ်’ ဆိုတဲ့ ပေးထားတယ်။ ခုနက သုံးလေးမိနစ်တာ ကျပ်တိုကြားလိုက်ခဲ့တဲ့ အ...

ယောက်ယောက်က မျက်တောင်ခတ်လိုက်လို့ ဖြစ်မှာပဲ”

“မင်း ညာပြောနေတာပါ”

စကာလတ်တီ၏ မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့ပြီး တွန့်လိမ်နေသည်။ သူက အသံ အက်ကွဲကွဲနှင့် တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်၏။

“မင်းက အစကအဆုံး လိမ်ညာပြီး ပြောနေတာပါကွာ”

“မင်း သိပ်ကို နားလည်ပါတယ် စကာလတ်တီရာ၊ မင်းအကြောင်း ငါ သိပ်သိနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်တာတွေလည်း မှန်ရမှာပေါ့ကွာ”

သူက ကျွန်တော့်အား သတ်ပစ်ချင်ပုံရသော မျက်နှာထားနှင့်ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ကေပင်တံခါးကို ပိတ်လိုက်စမ်း၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ပိတ်ဆိုပိတ်နော်၊ မပိတ်ရင် ခုချက်ချင်း ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်မယ်”

သူက မိစ္ဆာပိုးထည့်ထားသော ဖန်ပုလင်းကလေးအား ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်၍ ကိုင်ထားရင်း မင်းလမ်းအတိုင်း ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်းတိုးလာသည်။

ကျွန်တော်က သူ့အား ခဏမျှ အကဲခတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က နောက်သို့ ဆုတ်သွားပြီး ခရီးသည်များ စီးနင်းလိုက်ပါသော အခန်းမှ ဝင်ပေါက်တံခါးကို ပိတ်လိုက်ရပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့် သေနတ်ပြောင်းနှင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတို့သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လုံးဝ မခွာခဲ့ကြပါ။

သူက ဘယ်လက်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ဆက်မြှောက်ထားရင်း ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်း တိုးလာပြန်၏။

“ကဲ . . . မင်းသေနတ်ကိုပေးစမ်း ကေဗဲလ်၊ မင်းသေနတ် ငါ့ကို ပေးစမ်း”

“ငါ့သေနတ်ကို မပေးဘူး စကာလတ်တီ”

ကျွန်တော်က ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း သူသည် ရွှေးသွပ်နေသူပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် အင်မတန် ပြောင်မြောက်သော သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးပေလော ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

“ငါ့သေနတ်ကိုတော့ မရဘူး စကာလတ်တီ၊ မင်းက အဲဒီလောက်ကိုတော့ သိမှာပါ။ သေနတ်ကိုသာရသွားရင် မင်းက တို့အားလုံးကိုသတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာ၊ ငါ့လက်ထဲမှာ ဒီသေနတ် ရှိနေသရွေ့ မင်းပြေးလို့မလွတ်ဘူး၊ မင်းက အဲဒီ ဖန်ဘူးကို ခွဲချင်ရင် ခွဲပစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာပိုးက ငါ့ကို ဒုက္ခမပေးခင် မင်းကို ငါသတ်မယ်၊ ငါ့သေနတ်ကိုတော့ မပေးဘူး”

သူက ရှေ့တိုးလာပြန်၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ပြီး အရောင်လက်နေသည်။ ဘယ်လက်ကိုလည်း ဖန်ဘူးကို ပစ်ပေါက်ခွဲတော့မည့်အလား နောက်ဘက်သို့ လွှဲလိုက်၏။ ကျွန်တော်မှားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သူ ဖွတ်လာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သူက အသံကုန်ခြစ်၍ အော်ဟစ်လိုက်၏။

“မင်းသေနတ် ငါ့ကိုပေး၊ အခုပေးစမ်း”

ကျွန်တော်က နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူက တစ်စုံတစ်ရာကို အသံကုန်ညစ်၍ အော်ဟစ်ရင်း ၎င်း၏ဘယ်ဘက်လက်သည် ပခုံးအပေါ်ဘက်သို့ ဝဲတက်သွားပါ၏။ သို့သော် ၎င်း၏ လက်ဖဝါးအစား လက်ခုံသည်သာ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ရောက်နေသည်။ ၎င်း၏ လက်သီးဆုပ်က ခေါင်းပေါ်မှ တစ်လုံးတည်းသော မီးသီးကို ထိုး၍ ခွဲလိုက်သောကြောင့် ကေပင်ခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ကျသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်က သေနတ်မောင်းကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ ဆွဲလိုက်သောကြောင့် လိမ္မော်ရောင် မီးတန်းကလေးနှစ်ခု ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး သေနတ်သံများ ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် မှောင်အတိကျသွားပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားစဉ် မေရီထံမှ ကျတင်သောကြောင့် အော်လိုက်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသလို စကာလတ်တီ၏အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ငါ့သေနတ်က မင်းမိန်းမလည်ပင်းကို ထောက်ထားတယ်ကေဗဲလ်၊ မင်းမိန်းမ သေရတော့မယ်”

နောက်ဆုံးကျတော့ သူ မရွေးသွပ်ပါတကား။

ကျွန်တော်က သေနတ်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်၏။ ကျယ်လောင်စွာ အသံမြည်ဟည်းသွားသည်။ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မင်းနိုင်သွားပြီ စကာလတ်တီ”

သူက လှမ်းပြောသည်။

“ဒီအခန်းက မီးခလုတ်ကိုဖွင့်၊ တံခါးရဲ့ဘယ်ဘက်နားမှာ မှီတယ်”

ကျွန်တော်က လျှောက်စမ်းလိုက်ရာ ခလုတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။ မီးသီး တစ်ဒါဇင်ခန့်ကြောင့် ကေပင်တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားသည်။ စကာလတ်တီသည် ခေါင်းပေါ်မှ မီးလုံးကို ထိုးခွဲပြီးနောက် သူ့ဖန်ဘူးထိုင်ချခဲ့သော မေရီနံဘေးနားရှိ ထိုင်ခုံပေါ်မှ ထလိုက်သည်။ စကာလတ်တီသည် သေနတ်ပြောင်းကို မေရီလည်ပင်းမှခွာလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား သိမ်းနှိပ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ကွေးထားသော လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီး ၎င်း၏ ဘယ်လက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဖန်ဘူးကလေးသည် အတောင်းပံကတိ ရှိနေပါသေးသည်။ သူသည် တစ်ခုတည်းသာ ကျန်တော့သော စွန့်စားခန်းကို အရဲစွန့်၍ အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှ စုတ်ပြတ်သွားသော အတိအကျကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ကျွန်တော့်ကျည်ဆန်က ချက်ကောင်းကိုယ်မှန်ရန် သီသီကလေးသာ လိုတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လမ်းဆုံးသို့ရောက်ရန် သီသီကလေးသာ လိုခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်က ၎င်း၏လက်မောင်းအား ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်ခဲ့သော် ထိုဖန်ဘူးကလေး ကျကွဲသွားလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်ကလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖန်ဘူးကလေးသည် မလွဲမသွေ ကျကွဲလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်က ထင်ခဲ့မိသောကြောင့် ပစ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

စကာလတ်တီက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။
 “နောက်ဆုတ်၊ ကေဝဲလ် နောက်ဘက်ကို ရောက်တဲ့အထိဆုတ်”

ကျွန်တော် ရှေ့လိုက်ရသည်။ သူက ရှေ့တိုးလာပြီး ကျွန်တော့်သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ဖန်ဘူးကလေးကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ရင်း သေနတ်နှစ်လက်စလုံးနှင့် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“လေယာဉ်မောင်းခန်းထဲကို ဝင်စမ်း”

ကျွန်တော် ရှေ့ဘက်သို့ တိုးသွားရပြန်၏။ ကျွန်တော်က မေရီ၏ ထိုင်ခုံရှေ့မှ ဖြတ်သွားရစဉ် မေရီသည် မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲကျနေသော ရွေ့ဝါရောင်ဆံပင်များ အကြားမှ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ မေရီ၏ မျက်လုံးစိမ်းကြီးများတွင် မျက်ရည်များ လျှံကျနေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်မိ၏။ သရုပ်ဆောင်သူများ အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား စကာလတ်တီကပင် ယခုထက် ပိုကောင်းအောင် သင်ပြပေးနိုင်စွမ်းရှိမည် မထင်ပါ။

လေယာဉ်မှူးသည် နိုင်ငံ့ကံများပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး လဲနေသည်။ မေရီက လန့်၍ အော်လိုက်စဉ်က ခပ်အုပ်အုပ်နှင့်ကြားခဲ့ရသော အသံ၏ ဇာစ်မြစ်ကို ယခု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ရပါတော့သည်။ မေရီ ဘာကြောင့် အော်သနည်းဟု လာ၍ စုံစမ်းခြင်း မပြုလုပ်မီ စကာလတ်တီသည် ပိုင်းလော့က ခုကွမပေးနိုင်အောင် အသေအချာ စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုင်းလော့သည် အိုင်းရစ်ရှ်လူမျိုး လူထွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏နောက်စေ့ဘက်မှ

သွေးအနည်းငယ် စို့နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 စကာလတ်တီက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်၊ သူ့ကို သတိရအောင်လုပ်စမ်း”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တတ်နိုင်မှာတုံး”

ကျွန်တော်သည် တည်ငြိမ်လှသော သေနတ်ပြောင်းနှစ်ခုရှေ့မှောက်တွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထိုင်ချလိုက်၏။

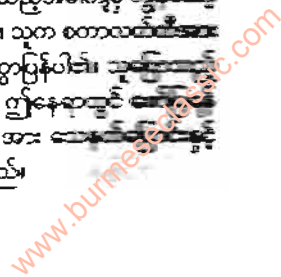
“ခင်ဗျားက သူ့ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တွယ်ထားတဲ့ဥစ္စာ”

“သိပ်မပြင်းပါဘူး၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်း”

ကျွန်တော့်အတွက် ရွှေးချယ်စရာ အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပါ။ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးပမ်းရတော့သည်။ ကျွန်တော်က ပိုင်းလော့အား လှုပ်ခါလိုက်ပါ၏။ ၎င်း၏မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အသာအယာရိုက်၍ စကားပြောကြည့်သည်။ သို့သော် စကာလတ်တီသည် သူထင်ထားသည့်ထက်ပို၍ လက်လွန်သွားပုံရသည်။

စကာလတ်တီသည် ရှေ့လေကာမှန်မှတစ်ဆင့် လေယာဉ်ရုံတံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဖြစ်လာကော့သည်။ သူက အမှောင်ထုထဲတွင် ရဲသားနှင့်တပ်မတော်သား စုစုပေါင်း တပ်ရင်းတစ်ရင်းစာလောက် ရောက်ရှိနေပြီဟု ထင်ထားပုံရသည်။ ကျွန်တော်က မေရီအသက်အား ကယ်တင်နိုင်ရန်နှင့် စကာလတ်တီတစ်ယောက် သွေးလေချောက်ချားပြီး မိစ္ဆာဝိုးကို ဖောဖောသီသီကြီး သုံးစွဲမပစ်အောင် သို့သို့သိပ်သိပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း သွားပါရစေဟု တောင်းပန်ခဲ့ရသည်ကိုစွဲကို သူ့သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ငါးမိနစ်ကြာသောအခါ ပိုင်းလော့သည် စတင် လှုပ်ရှားလာပြီး ပြန်သထိုက်လာတော့သည်။ ထိုပိုင်းလော့သည် ရှုပ်ရှည်နှင့်လိုက်အောင် အင်မတန် ကြမ်းတမ်းသူဖြစ်ရာ သတိရလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရူးမတတ် ဒေါသထူနုသည့် ဆိုးဆိုးရွားရွား ထကြွသောင်းကျန်းလေတော့သည်။ ဤတွင် ၎င်း၏ ဇာတ်ကောင် စကာလတ်တီက သေနတ်ပြောင်းနှင့်ဆောင်ထိုးလိုက်သည့်အခါကျမှ တွန်းခွန်အား လူများပြီး တွယ်မိနေကြောင်း ရိပ်မိသွားပုံရသည်။ သူက စကာလတ်တီအား လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆဲရေးတိုင်းထွားပြန်၏။ သူ့အား စကားများမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော်လည်း ဤနေရာတွင် မသင့်လျော်ပါချေ။ စကာလတ်တီက ၎င်း၏မျက်နှာအား မသင့်လျော်ပါချေ။ ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည့်အခါကျမှ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

စကာလတ်တီက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီရဟတ်ယာဉ်ကို လေထဲရောက်အောင် ဖြိုခွဲပစ်ပစ်။ ခုချက်ချင်းပျံ တွန့်ထောက် ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“ပျံရမယ် ဟုတ်လား။ ဒီလူက လေယာဉ်ပျံမောင်းဖို့နေနေသာသာ လမ်း တောင် လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

စကာလတ်တီက ၎င်းအား သေနတ်ပြောင်းနှင့် ထိုးထည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်း ငါပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ ခပ်မြန်မြန်လုပ်စမ်း။”

“ကျုပ်မပျံနိုင်ဘူး။ ဒီရဟတ်ယာဉ်ကို အပြင်ဘက်ရောက်အောင် ဆွဲထုတ်မှ ရမယ်။ ဒီအထဲမှာ စက်နွဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ အိပ်စောကထွက်တဲ့ မီးခိုးတွေနဲ့ စည်းကမ်း ချက်တွေအရ . . .”

“မင်း စည်းကမ်းတွေကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်း။”

စကာလတ်တီက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒီရဟတ်ယာဉ်က သူ့ဘာသာသူ မောင်းထွက်လို့ရပါတယ်။ ငါက တင် ကြိုပြီး လေ့လာမထားဘူးထင်လို့လား လူ့စိုက်ရဲ့ ကံ လုပ်ကွာ”

၎င်းအဖို့ ရွေးချယ်စရာ အခြားနည်း မရှိတော့ကြောင်း ပိုင်းလော့က သိရှိနားလည်သွားသည်။ သူက အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးလိုက်ရာ နားပင်းလူမတတ် ဆူညံသွားသောကြောင့် ကျွန်တော်က မျက်စိပစ်လိုက်မိ၏။ ပိုင်းလော့သည် လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ထိုအလုပ်ကို လုပ်ချင်ပုံ မရပါ။ သို့သော် အချိန်ဆွဲနေ ခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်ရှိနိုင်ကြောင်းကိုလည်း သူ သိပုံရသည်။ သူက ဘရိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် ရဟတ်ယာဉ်ကို စတင်၍ ရွေ့လျားစေလိုက်၏။

စက္ကန့်သုံးဆယ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် လေထဲသို့ ရောက်ရှိ နေလေပြီ။ ပို၍ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရသော စကာလတ်တီသည် ၎င်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်ရှိ စင်ပေါ်သို့ လက်လှမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော်အား သံမဏိသေတ္တာ ကလေးတစ်လုံးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက စင်ပေါ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် လက်လှမ်းလိုက်ပြီးနောက် ပလတ်စတစ်ကြိုးမျှင်ကလေးများနှင့် ရက်ထားသော သာမန်အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို ကျွန်တော်ထံ လှမ်းပေးလိုက်ပြန်၏။

“သံသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး အထဲကစုည်းတွေကို ဒီအိတ်ကလေးထဲထည့်၊ ငါက မင်းကို ဂရုစိုက်ပြီးလုပ်ဖို့ သတိပေးလိုက်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာကို မင်းလည်း သိလာမှာပါ။”

အကျိုးအကြောင်းကို သိလိုက်ရသော ကျွန်တော်က အလွန်တရာ ဂရု

စိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က သံမဏိသေတ္တာကလေးအား ဖွင့်လိုက်ရာ သံမဏိ သေတ္တာထဲရှိ စက္ကူစကလေးများ အကြားတွင် စိတန်းနေသော သံမဏိဘူး တလေး (၅) ဘူး ရှိနေကြသည်။ ၎င်း၏ ညွှန်ကြားချက်တိုင်း သံမဏိဘူးတလေး ချားကို တစ်လုံးစီ ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ဖန်ဘူးကလေး ငါးလုံးကို ထုတ်ယူပြီး ထိုဖန်ဘူးများကို ပလတ်စတစ် ကြိုးအိတ်ကလေးထဲသို့ ညင်သာစွာ ထည့်လိုက်ပါရ၏။ အပြာရောင်အဖုံးနှင့် ဖန်ဘူးနှစ်လုံးက မိစ္ဆာပိုး ဖန်ဘူးများ ဖြစ်ပြီး အနီရောင်အဖုံးနှင့် ဖန်ဘူးသုံးလုံးမှာ ပလတ်စတစ်ရောင်ပိုးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ စကာလတ်တီသည် ၎င်း၏အိတ်ထဲမှ အပြာရောင်အဖုံးနှင့် ဖန်ဘူးကလေးတစ် လုံးကို ထုတ်ယူပြီး ကျွန်တော်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ စုစုပေါင်း ခြောက်လုံး ရှိသွားလေပြီ။ ကျွန်တော်က ထိုဖန်ဘူးကို ကြိုးအိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီး အိတ်ကို စကာလတ်တီထံ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ရသည်။ ထိုကြိုးအိတ်ကလေးကို လှမ်းကြည့် နေသော လေယာဉ်ပိုင်းလော့ကလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေပုံရသည်။ သူသည်လည်း မိစ္ဆာပိုးအကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိနေ ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

“သိပ်ကောင်းတယ်”

စကာလတ်တီသည် ထိုကြိုးအိတ်ကို ကျွန်တော်ထံမှ ပြန်ယူပြီးနောက် မင်းလမ်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွားပြီး အနီးဆုံး ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားလိုက် သည်။

“ငါက တကယ်လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးရုံတင်မက ငါ့ခြိမ်းခြောက်ချက်အတိုင်း လုပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မင်းက မင်းမိတ်ဆွေကြီးတွေကို ယုံကြည် လောက်အောင် ပြောပြရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေသလဲဆိုတာ ကျုပ် နားမလည်ဘူး”

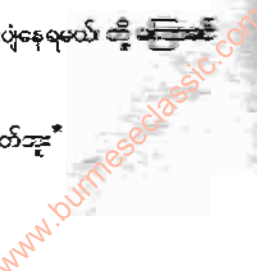
“မင်း နားလည်လာမှာပါ။ မင်းက ရေဒီယိုနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး မင်းသေတ္တာ ကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ် ရအောင်လုပ်ပါ။ သူ့ဆီကို သတင်းတစ်ခု ပို့သေးမယ်။ သူက ပိုင်းလော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။

“မင်းက ရဟတ်ယာဉ်ကို လေဆိပ်ပေါ်မှာ ဝဲပြီးပျံနေရမယ်။ ငါ့ အကြောင်း အောက်ကို ပြန်ဆင်းမယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အဲဒီ ရေဒီယိုကို ဖွင့်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းက ခုလေးတင် မေ့သွားတာပါကွာ”

သူက ချိုချိုသာသာကလေး ပြောလိုက်၏။ သူသည် အမြင်ကတ်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးလာပြန်သည်။

“မင်း ပြန်သတိရလာမှာပါ။ ဒီနိုင်ငံက ထောက်လှမ်းရေးနယ်ပယ်မှာ ကျင့်
လည်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်က အသံလွှင့်စက်ကို မဖွင့်တတ်တော့ဘူးတဲ့လား၊
ငါက နောက်ဘက် ကေပင်အခန်းထဲကို လျှောက်သွားပြီး မင်းမိန်းမအော်သံကို
မင်းကြားလိုက်ရတဲ့အခါကျရင် ပြန်သက်သာလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ခိုင်းချင်တာလဲ”

ကျွန်တော်က ဒေါသနှင့် မေးလိုက်၏။

“ရဲဘက်ကသုံးတဲ့ အသံလွှင့်မီတာလှိုင်းနဲ့ အသံလွှင့်စမ်း၊ မီတာဘယ်
လောက်လဲ ဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ သိကို သိမှာပါ။ သူတို့
ဖမ်းဆီးထားတဲ့ ငါ့လူတွေနဲ့ သူတို့ရထားတဲ့ငွေတွေကို ခုချက်ချင်း ပြန်လွှတ်မပေး
ခဲ့ရင် ငါက မိစ္ဆာပိုးနဲ့ ပလိပ်ရောဂါပိုးတွေကို လန့်စန့်မြို့ပေါ်မှာ မလွှဲမရှောင်သာ
ပစ်ချလိုက်ရတော့မှာပဲလို့ သူတို့ကိုပြောလိုက်စမ်း၊ အဲဒီရောဂါပိုးတွေ ဘယ်နေရာ
မှာ ကျကျနံ့မလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ ဂရုလည်းမစိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ငါနဲ့
ငါ့လူတွေကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြည့်မယ်၊ လိုက်ရှာမယ်၊ ဖမ်းဆီးမယ်
ကြုံရင် ငါက ရောဂါပိုးတွေကို ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲရလိမ့်မယ်၊ ကဲ ဘယ်နေရာမှာ
ချွတ်ယွင်းချက် ရှိသေးသလဲ ကေဗဲလဲ”

ကျွန်တော်က ချက်ချင်း ပြန်မဖြေပါ။ ကျွန်တော်သည် လျင်မြန်စွာ လှုပ်
ရှားနေသော ရွှေလေကာမှန်ပေါ်မှ ရေသုတ်တံများကို ကျော်ဖြတ်၍ သဲသဲမဲမဲ
ရွာနေသော မိုးရေစက်များနှင့် ညအမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေမိပါ၏။
နောက်ဆုံးကျမှ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ချွတ်ယွင်းချက် မတွေ့ပါဘူးဗျာ”

“ငါက ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဆိုပြီး စွန့်စွန့်စားစား လုပ်မယ့်အကောင်”

သူက လေးလေးနက်နက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို အမေရိကန်က ပြည်နှင့်ဒက်ကေးခွဲကြတုန်းက ငါ့ဘဝတော့ ဆုံးပြီလို့
သူတို့က ယူဆခဲ့ကြတယ်၊ ငါ့ကို အမေရိကက လှောင်ပြောင်ပြီး ဟားလွတ်လိုက်
ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး ရာဇဝတ်မှုကြီးကို
ကျူးလွန်ပြုရင်း ဒီကောင်တွေ ဘယ်လောက်တောင်မှ မှားခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ
သက်သေပြမယ်လို့ သန့်ဌာန်ချခဲ့မိတယ်၊ ညနေက မင်းကားနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရတုန်း
က ငါပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ မုသားစကားတွေပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခုကတော့

မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီ ရည်မှန်းချက်ကို မရ ရအောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစားမယ်၊
ဒါမှမဟုတ် ကြိုးစားရင်း အသေခံသွားမယ်၊ ငါ စာမူအရာလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး
ခုလိုနောက်ဆုံးအချိန်မှာ ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ၊ ဘယ်ကိစ္စကမှ မတားဆီးနိုင်တော့
ဘူး၊ ဒီဝတ်တွေ အင်ဇိုစကာလတ်တိုက် မလှောင်သင့်ကြဘူး၊ ငါတကယ် ပြော
နေတာ ကေဗဲလဲ၊ မင်း ယုံရဲ့လား”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ်”

“ငါက ခြိမ်းခြောက်သလိုလုပ်ဖို့ လက်နှေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက သူတို့ကို
ယုံကြည်အောင် ပြောရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ယုံအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်လေ”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကျန်ခဲ့တဲ့ လူတွေအတွက်တော့ ကျုပ်က အာမခံရဲ့ဘူး၊ ကျုပ် ကြိုးစား
ကြည့်မယ်”

“မင်း . . . အောင်မြင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူက သံမှန်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဒီဝတ်များကို မိနစ်အနည်းငယ်ကြာ
အောင် ဟိုရွှေဒီရွှေလှုပ်ကိုင်ရာ ရဲအသံလွှင့်မီတာလှိုင်းကို ဖမ်း၍ ရရှိသွားသည်။
၎င်းတို့သည် ကျွန်တော်၏ဆက်သွယ်မှုကို တယ်လီဖုန်းနှင့် အဆင့်ဆင့် ဆက်
သွယ်၍ သတင်းပို့ခဲ့ကြရသောကြောင့် အတန်ငယ်ကြာမှ ဟာဒင်ဂါ၏အသံတို့
ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“ကျုပ် ကေဗဲလဲပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ရဟတ်ယာဉ်ထဲမှာ . . .”

“ရဟတ်ယာဉ် ဟုတ်လား”

ဟာဒင်ဂါက ဆဲဆိုရေရွတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီ-ရဟတ်ယာဉ်ကို ငါခေါင်းတည့်တည့် အပေါ်ဘက်မှာ ~~အထိ~~
နေရတယ်၊ မင်းက ဘယ်လိုကဘယ်လို . . .”

“နားထောင်စမ်းဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီမှာ မေရီနဲ့အတူ ပြည်ထွင်း ~~ခြင်း~~
ဌာနက လက်ဖက်ခပ် . . .”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နဲ့တေးတွင် ရှိနေသူအား ~~သိသည့်အတိုင်း~~
၏။

ပိုင်းလောက အသံအက်ကွဲကွဲနှင့် ဖြေလိုက်သည်။

“ဘတ်ကလီ”

“လက်ဖက်ရည်နှင့် ဘတ်ကလီတို့နဲ့ အတူတူ ရှိနေတယ်။ စကာလတ်တီက ကျုပ်တို့ကို အနိုင်ယူထားတယ်။ သူက နှင်ဖျားနဲ့ ဂျင်နရယ်ကြီးကို ပြောခိုင်းထားတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“မင်းက တလွဲတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပြန်ပြီကိုး၊ မင်းကို ငါ အစက တည်းက သတိပေးခဲ့ပါတယ် ကေဗဲလ်ရာ . . .”

ဟာဒင်ဂါ၏ စကားကို ကျွန်တော်က ဖြတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

“ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းဗျာ၊ သူ ပြောခိုင်းတဲ့ စကားက ဒီလိုဗျာ၊ ခင်ဗျား သေသေချာချာ နားထောင်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်အား စကာလတ်တီက ပြောခိုင်းသမျှကို ကျွန်တော်က ပြောပြ၍ ပြီးစီးသွားသောအခါ ဂျင်နရယ်ကြီး၏ အသံကို နားကြပ်ထဲမှတစ်ဆင့် စတင် ကြားရတော့သည်။ သူ့လေသံတွင် အချိန်ဖြုန်းတာလည်း မပါ။ ဆူပူတာလည်း မပါချေ။

သူက မေးလိုက်၏။

“သူက ဖြိုးဖြန်းနေတယ်လို့ မင်းထင်သလား”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ တကယ်ကို လေးလေးနက်နက် ပြောနေတာ၊ သူက လက်လျှော့အနားပေးရတာထက် လန်ဒန်မြို့တစ်ဝက်လောက်ကို သတ်ပစ်ချင်ပစ်မှာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ငွေတွေ ရွှေတွေက လူတစ်သန်းရဲ့ အသက်နဲ့ စာရင် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိမှာမို့လို့လဲ”

ဂျင်နရယ်ကြီးက ခပ်တီးတီးကလေး ပြောလိုက်သည်။

“မင်း လေသံက မင်းကိုယ်တိုင် ကြောက်လန့်နေသလိုပါပဲလား”

“ကျွန်တော် ကြောက်မိလန့်မိပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အတွက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ နားလည်ပါတယ်လေ၊ မကြာခင် ပြန်ဆက်သွယ်မယ်”

ကျွန်တော်က နားကြပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။

“ခဏတော့ ကြာလိမ့်မယ်၊ သူတိုင်ပင်ရလိမ့်ဦးမယ်”

“ဒီလောက်တော့ ငါလည်း နားလည်ပါတယ်ကွာ”

ယခုအချိန်တွင် သူက တံခါးဘောင်ကို ပခုံးတစ်ဖက်နှင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ကျော့မှီပြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သေနတ်နှစ်လက်မှ ယခင်အတိုင်း တည်ငြိမ်

စွာ ရှိနေကြဆဲပင်။ ယခုအချိန်တွင် သူသည် မည်သို့မည်ပုံ အဖြေထွက်ပေါ်လာမည်ကို စိတ်ပူနေပုံ မရပါ။

“ငါ့လက်ထဲမှာ ဖဲချပ်တွေ အားလုံး ရှိနေကြပြီ ကေဗဲလ်”

သူက အခြောက်တိုက် ကြားဝါနေခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူ့လက်ထဲတွင် ဖဲချပ်တွေ အားလုံး ရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ့အား အနိုင်မပေး၍လည်း မဖြစ်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်စိတ်ထဲကမူ သူသည် ခြေချော်လက်ချော်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် အနားကပ်၍ အဖျားရှူးသွားနိုင်သေးသည် ဆိုသော မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလေး သန်းစ ပြုလာပါသည်။ ထိုအခွင့်အရေးမျိုးမှာ အကြိမ် တစ်သန်းတွင်မှ တစ်ခါသာ ရနိုင်သော အခွင့်အရေးမျိုး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကမူ ထိုအခွင့်အရေးကို စွန့်စွန့်စားစား စမ်းသပ်ကြည့်လိုဆဲပင်တည်း။ ၎င်းအပြင် ထိုအခွင့်အရေးသည် မုန်းဆန္ဒမရသော အချက်ပေါင်းများစွာပေါ်၍ တည်မှီနေပါသည်။ စကာလတ်တီ၏ စိတ်ဓာတ် အခြေအနေ၊ သူက အနိုင်ရပြီဆိုသော ယုံကြည်မှုကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားပြီး အနည်းငယ် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဖြစ်သွားမှု၊ လက်ဖက်ရည် ဘတ်ကလီ၏ အကင်းပါးမှု၊ ထက်မြက်မှု၊ ပူပေါင်းကူညီမှု၊ ကျွန်တော်၏ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်မှု၊ နောက်ဆုံး အချက်သည် အဆိုပါ အချက်ပေါင်း များစွာအနက် အရေးကြီးဆုံး အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသော အသက် ကိုးဆယ်အရွယ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပမာ ခံစားနေရသောကြောင့် စကာလတ်တီက ကျွန်တော့်အား လွယ်ကူစွာ အနိုင်ရယူသွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

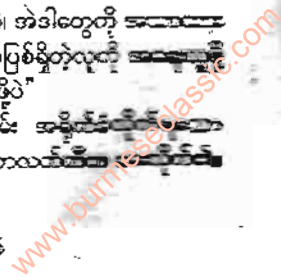
နားကြပ်ထဲမှ အသံများ ထွက်ပေါ်လာကြပါ၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်ထံ နားကြပ်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ စွပ်လိုက်ရာ ဂျင်နရယ်ကြီး၏ အသံသည် အနီးနီးခါးပင် မပါဘဲ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“တို့သဘောတူတယ်လို့ စကာလတ်တီကို ပြောလိုက်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သိင်ထိ မိန့်သော ကောင်းဖြစ်မိပါတယ် ဆရာ”

“မင်းလည်း တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ အဲဒါတွေကို လိုက်ပါတော့ကွာ၊ အခု တို့ကြောင့်ကြနေတာက အပြစ်ရှိတဲ့လူကို လိုက်တာပဲ၊ ထက် အပြစ်ကင်းတဲ့လူတွေကို အကာအကွယ်ပေးမိသလို့”

နားကြပ်တစ်ဖက်သည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အချိန်တိုင်း ကြောင့် ရှေ့ဘက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်ကျသွားသည်။ စကာလတ်တီက

“သူ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“သဘောတူပါတယ်”

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဖြေလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ် တခြား အကြံမျိုးကိုလည်း ငါက မျှော်လင့်မထားပါဘူး။

ငါ့လူတွေနဲ့ ငွေတွေကို ပြန်လွှတ်ပေးဖို့နဲ့ ဘယ်အချိန်လောက်ကျရင် အဲဒီ နေရာ က ခံတွေ ရှင်းလင်းသွားကြမယ် ဆိုတာကို မေးပေးဦး”

ကျွန်တော်က မေးပြီးနောက် အဖြေကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နာရီဝက်”

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ အသံလွှင့်စက်ကို ပိတ်လိုက်၊ တို့က အဲဒီလောက်ကြာ အောင် လေထဲမှာဝဲနေပြီးမှ အောက်ဘက်ကို ပြန်ဆင်းမယ်”

သူက တံခါးပေါက်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ကျောမို၍ မတ်တတ်ရပ် ရင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြုံးရယ်လိုက်၏။

“ငါ့စိမ့်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်တဲ့နေရာမှာ အနှောင့်အယှက် ကလေး ဖြစ်သွားရပေမယ့် နောက်ဆုံးရလဒ်ကတော့ အတူတူပဲ ဖြစ်မှာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ () နှစ်က ငါ့ကို ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခဲ့ကြစဉ်အခါက အသုံးမကျတော့တဲ့ သာမညောင်ညပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် ပက်ပက်စက်စက် နှိမ့်နှိမ့်ချချ ရေးခဲ့တဲ့ အမေရိကန်သတင်းစာတွေထဲမှာ နက်ဖြန်ခါကျရင် ငါ့အကြောင်း ခေါင်းစီးစာလုံး မည်းကြီးတွေနဲ့ ပါလာကြမှာကို ဘယ်လောက်တောင် မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့မိ တယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြောမပြတ်အောင်ပါပဲကွာ။ အရင် ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ သဘော ထားကို သူတို့က ဘယ်လို ပြန်ပြင်ဆင်ပြီး ရေးကြမလဲ ဆိုတာကိုက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းမှာပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့အား တကယ် မဟုတ်သော်လည်း ဟန်လုပ်၍ ဆဲဆို လိုက်ရာ သူက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ သူ ပြုံးလေလေ ကျွန်တော့်အဖို့ ပို၍ ကောင်းလေလေ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားမိပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုင်ခဲ့ပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ချလိုက်ရင်း မှန်တေ တေ မျက်နှာထားနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဆေးလိပ်သောက်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ကန့်ကွက်နေဦးမှာလား”

“မကန့်ကွက်ပါဘူး”

သူက ပစ္စတိုတစ်လက်ကို အိတ်ထဲသို့ထည့်ရင်း စီးကရက်နှင့် မီးခြစ်တို့ကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ငါက စေတနာပြုညှိနဲ့ပါကွာ”

“ကျုပ်က သွားလေရာရာမှာ ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်တွေကို ယူမလာပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြန်၍ ဟိန်းဟောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“မင်းယူလာလိမ့်မယ်လို့လည်း ငါမထင်ပါဘူး”

သူက ထပ်ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ သူ ဒီကနေ့ညနေ တော်တော်အာရွှင်နေ သည်။

“ဒီကိစ္စကြီးကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်တဲ့အတွက် ငါသိပ်ကျေနပ်မိ တယ် ကေဗဲလ်ရာ၊ မင်းလို ရန်သူတော် တစ်ဦးကို ဉာဏ်ချင်းပြိုင်ပြီး အနိုင်ယူ လိုက်ရတာကလည်း သိပ်ကို အရသာရှိတာပါပဲ။ မင်းက ငါ့ကို ကျဆုံးလုနီးနီး ဖြစ်အောင် ငါတွေ့ဖူးတဲ့ တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့တယ် ကေဗဲလ်”

ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်၏။

“အမေရိက ပြည်တွင်းအခွန်ဌာနက အရာရှိတွေကလွဲရင်ပေါ့လေ၊ ငရဲ ပြည်ကို ဇောက်ထိုးဆင်းသွားစမ်းပါ စကာလတ်တီရာ”

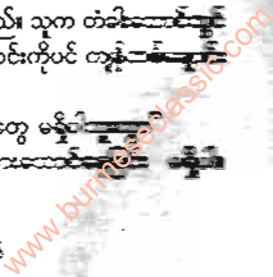
သူက ရယ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က စီးကရက်အား ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှုသွင်းလိုက်ချိန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်သည် ပူနွေးသော လေစီးကြောင်းကလေးနှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသည့်ပမာ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ထိုကိစ္စသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပဏာမ အကျက်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခဲ့ပေါ် မှ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ကလေး ပြောလိုက်ပါ၏။

“ခင်ဗျား ထိုင်ချင်ရင်လည်းထိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကို ကိုင်ထားရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ် စကာလတ်တီ၊ ဒီရဟတ်ယာဉ်သာ လေအိတ်နဲ့ ဝင်တိုးမိခဲ့ရင် ခင်ဗျား ကိုယ်လုံးကြီးက ဟိုဖန်ဘူးတွေအပေါ်လဲကျပြီး တတ်သိုင်း မိကြလိမ့်မယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မိတ်ဆွေရာ”

သူက အထက်လေနှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက တံခါးပေါက်ကြောင့် ထားသည်သာမက ခြေထောက်တစ်ချောင်းကိုပင် တုန်ခတ်နေသလို ပေါ်၌တင်၍ ချိတ်ထားလိုက်သေးသည်။

“ခုလို ရာသီတုမျိုးမှာ လေအိတ်တွေ ဘာတွေ မန့်... သို့သော် ကျွန်တော်သည် သူ့စကားကို နားထောင်နေမိ၏။

ကျွန်တော်က သူ့အား ကြည့်မနေခဲ့သည်မှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘတ်ကလီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သလို ဘတ်ကလီကလည်း ပြန်ကြည့်နေပါသည်။ ဘတ်ကလီက ခေါင်းကို စောင်း၍ ကြည့်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ နောက်ဘက်တွင်ရှိနေသော စကာလတ်တီမိမြင်အောင် မျက်စိကို စွေ၍ ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်၏။ ဒီအိုင်းရစ်၍ အမျိုးသားကြီးသည် အလွန်အကင်းပါးလှပါသည်။ သူက လက်တစ်ဖက်ကို မသိမသာ အောက်သို့ချလိုက်ပြီး ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ပေါင်ကို လက်ဖဝါးနှင့် ရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ပွတ်တိုက်ရင်း နောက်ဆုံးတွင် ဒူးဆစ်ကို ကိုင်ထားလိုက်တော့သည်။ ၎င်းနောက် ၎င်း၏ လက်ချောင်းများသည် အောက်ဘက်သို့ ထိုးဆင်းသွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

ကျွန်တော်က နှစ်ကြိမ်တိတိ ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စအား ထူးခြားသည်ဟု မယူဆအောင် လေကာမုန်မှတစ်ဆင့် တစ်ချိန်လုံး အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုခေါင်းညိတ်မှုသည် အလွန်တရာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်တတ်သူ တစ်ဦးအတွက်ပင်လျှင် အဓိပ္ပာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း စကာလတ်တီသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု လွန်ကဲလွန်းလှသောကြောင့် သူက ပြဿနာဖြစ်ဖွယ်ရာ အဓိပ်အယောင်များကို တကူးတက စောင့်ကြည့် မနေတော့ချေ။ မိမိ အနေနှင့် အနိုင်ရရှိပြီဟု စိတ်ချလက်ချ ယူဆလိုက်သောကြောင့် နောက်ဆုံး ပန်းဝင်ချိန်တွင် ရှုံးနိမ့်သွားရသည့် အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရသူများထဲတွင် သူသည် ပထမဦးဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ဟန်မတူ။ ကျွန်တော်က ဘတ်ကလီဘက်သို့ မျက်စိကို စွေကြည့်လိုက်ရာ 'ကဲ . . . စပြီ' ဆိုသော စကားလုံးအား သူ့နှုတ်ခမ်းမှ အသံမထွက်စေဘဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်က တတိယအကြိမ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး နောက် ကိုယ်ကို အသင့် ကျားကန်၍ တောင့်တားလိုက်၏။

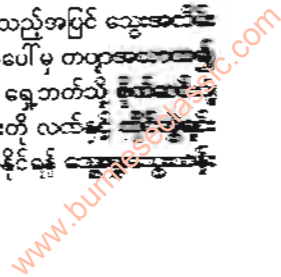
ဘတ်ကလီက ရဟတ်ယာဉ်အား အပေါ်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ဦးမော့၍ ထောင်တက်လိုက်စဉ် စကာလတ်တီက ၎င်း၏ ခြေထောက်အနေအထားကို အနည်းငယ် ပြောင်းရွှေ့လိုက်ကြောင်း ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို ကျန်တစ်ချောင်းပေါ်တွင် ခြေချင်းချိတ်၍ထားဆဲပင်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ဘတ်ကလီက ရဟတ်ယာဉ်ကို ရှေ့သို့ စိုက်ဆင်းချလိုက်သလို ဘေးဘက်သို့လည်း ရုတ်ခြည်း ကွေ့ချလိုက်တော့သည်။ ဤတွင် လုံးဝ အောက်ခြေလွတ်သွားသော စကာလတ်တီသည် ရှေ့သို့

အောက်ထိုးမိုးမျှော်ကျလာလေရာ ကျွန်တော့်အပေါ်တည့်တည့်သို့ ရောက်လှထောက်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သူက ကျွန်တော့်ဆီသို့လွင့်စဉ်ပြီး လဲကျလာစဉ် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဆီသို့ကို နောက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ရန် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကြိုးစားနေဆဲ အနေအထား၌ပင် ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ညာဝိုက်လက်သီးသည် အထက်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ရောက်ရှိသွားသောကြောင့် စကာလတ်တီ၏ ရင်ညွှန်အပေါ်ဘက်ဆီ ထိသွားလေတော့ရာ ၎င်း၏သေနတ် နှစ်လက်စလုံးသည် လွင့်စဉ်ပြီး ဒိုင်ခွက်များနှင့် ရှေ့လေကာမုန်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

စကာလတ်တီတစ်ယောက် ပုဏ္ဏကဝင်လေပြီ။ သူက လုံးဝ နူးသွပ်သွားသူ တစ်ဦးပမာ ဒူး၊ ခြေထောက်၊ သွား၊ လက်သီး၊ ဦးခေါင်း၊ တံတောင်ဆစ် စသည်တို့နှင့် ကျွန်တော့်အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ သူတို့ပေါ်သို့ တန်ပြန်ကျရောက်နေသော တိုက်ကွက်များကိုပင် ဂရုမူခြင်း မရှိဘဲ ကျွန်တော့်အား ထိုင်ခုံပေါ်မှ မထနိုင်အောင် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဒဏ်ရာရထားသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပမာ ညည်းတွားအော်တစ်ရင်း ရှိရှိသမျှ ခွန်အားကို စုစည်း၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လျက် ချီပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူထက် အသက်နှစ်ဆယ် ငယ်သည့်အပြင် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်နှစ်ဆယ် ပို၍လေးသော်လည်း သူ့အား ထိန်းသိမ်း ဟန့်တားထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည်ကို တွေ့စပြုရတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ နားထဲ၌ တရားရှိခြင်းမရှိဘဲ မြည်သံများကို ကြားရစပြုသည့်အပြင် ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်ကလည်း ပြုတ်တူနှင့် အညှပ်ခံထားရသလို နှစ်ခြမ်းကွဲလှပမတတ် ခံစားနေရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သတ်လစ်ပြီး မေ့မြောသွားလိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယူဆထားမိရာမှ အဆက်မပြတ် ကျရောက်နေသော ထိုးသတ်ချက်များသည် ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားကြသလို သူသည်လည်း ရုတ်တရက် ရှောင်ထွက်သွားပါတော့သည်။

နာကျင်သောဝေဒနာကို နူးမတတ် ခံစားနေရသည့်အပြင် သွေးအညှစ်လိမ်းနှင့် မူးဝေနေသေးသော ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံပေါ်မှ တဟုတ်တဟုတ် သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရပြန်ပါ၏။ ရဟတ်ယာဉ်သည် ရှေ့ဘက်သို့ ခြေထောက်သန်းနေဆဲပင်ဖြစ်ရာ စကာလတ်တီသည် ထိုင်ခုံများကို လှည့်၍ ခြေထောက်မင်းလမ်းအတိုင်း အပေါ်ဘက်သို့ ကုတ်ခြစ်၍ တက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ကြီးပမ်းနေရလေသည်။ သူသည် လက်တစ်ဖက်က ပလိပ်ရောင်ပိုးနှင့် မိတ္တူပိုးပါသော ပလတ်စတစ်ကြိုးနှင့် ရက်ထားသည့် အိတ်ကလေးကို ကိုင်ထားရသောကြောင့် ယခုအချိန်တွင် လက်တစ်ဖက်တည်းကိုသာ သုံးစွဲနေရဏှာပါသည်။

စကာလတ်တီသည် ရုတ်တရက် ရူးသွပ်သွားဟန် ရှိသော်လည်း ၎င်း၏ ဦးနှောက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာ၌ ပုံမှန်အတိုင်း အလုပ်လုပ်နေဟန် ရှိပါသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့အား မိတ္တူပိုးနှင့် တိုက်ရိုက် ခြိမ်းခြောက်နိုင်ခြင်းတော့ မရှိပါ။ ရဟတ်ယာဉ်ထဲတွင် ရောဂါပိုးများ ပျံ့နှံ့သွားပါက ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသူသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သေဆုံးသွားမည် ဖြစ်သောကြောင့် စကာလတ်တီကိုယ်တိုင် ရဟတ်ယာဉ်နှင့်အတူ လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျရတော့မည်မှာ သေချာလှပါသည်။

ကျွန်တော်က မင်းလမ်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်ရှိနေချိန်တွင် သူက ကောင်တံခါးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ သူက တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲကိုင်၍ ဆွဲတံခါးကို အတင်းဆွဲဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေသော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်က အောက်ဘက်သို့ စိုက်ဆင်းနေချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ရုတ်တရက် ဖွင့်၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေပါတော့သည်။ သူသည် မေရီနဲ့ဘေးရှိ ထိုင်ခုံကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ရင်း ၎င်း၏ မျက်နှာသည် နီရဲလာသည်အထိ ရှိသမျှအင်အားနှင့် ဆွဲဖွင့်ရန် ကြိုးပမ်းတော့သည်။

ထိုဆွဲတံခါးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်စပြုလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် သူနှင့် ခြောက်ပေခန့်ဝေးသောနေရာ၌ပင် ရှိနေပေသေးသည်။ ထို့နောက် ဘတ်ကလီက ရဟတ်ယာဉ်ကို ရုတ်တရက် ပြန်တည့်လိုက်ရာ တံခါးသည် ဝန်းခနဲ လျှော့ပွင့်သွားတော့သလို စကာလတ်တီသည်လည်း ယိုင်တီယိုင်ထိုးနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။ တစ်စက္ကန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်က ၎င်းအား ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်က စကာလတ်တီကို တွေးတော၍ ပူပန်ခြင်း မဖြစ်စိပါ။ သူလက်ထဲ၌ ကိုင်ဆွဲထားသော ပစ္စည်းကိုသာ ပူပန်နေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးအား ၎င်း၏လက်ထဲမှ အတင်းဆွဲ၍ ယူလိုက်ရာ ပလတ်စတစ်ကြိုးနှင့်ငြိုနေသော ၎င်း၏လက်ချောင်းကလေးတစ်ချောင်း ကြွပ်ခနဲ ကျိုးသွားသံကိုပင် ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ခုန်ထလာလေတော့ရာ ကျွန်တော်သည် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲ

အောင် လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ခုခံကာကွယ်၍ နေရလေတော့သည်။

သူသည် ယခုအချိန်တွင် အသံမထွက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မျက်နှာအရ အနူးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထားပင် ဖြစ်နေသည်။ သူက ကျွန်တော်အား သတ်တော့မည်မှာ သေချာလှသည်။ သူက ကျွန်တော်လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နောက်ဘက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က တိယ့်ကိုထိန်းရန် နောက်ဘက်ရှိ ရဟတ်ယာဉ်ခံရံအား ခြေထောက်နှင့် လှမ်းဆန်လိုက်ရာ မေရီက တထိတ်တလန့်နှင့် အော်ဟစ်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်၏ခြေထောက်သည် မည်သည့်အဆီးအတားကိုမျှ မတွေ့လိုက်ရပါ။ ကျွန်တော်နောက်ဘက်တွင် ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်ကလွဲ၍ တခြားဘာမှ မရှိပါ။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ကျောနှင့် ပခုံးတို့ကို တောင့်ခံထားလိုက်ရပါသည်။ လက်ဖျံနှစ်ဖက်စလုံးသည် အပေါ်သို့ ကြွတက်နေသော တံခါးဘောင်များနှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်မိကြသလို တံခါးပေါက်၏ အပေါ်ဘက်မှ တံခါးဘောင်စွန်းကလည်း ကျွန်တော်၏ ဇက်ပိုးပေါ်တွင် ဝိလိုတင်း ခေါင်းဖြတ်စားကြီးပမာ ခုကွပေးလျက် ရှိပါတော့သည်။ ခဏတစ်ဖြုတ်ဆိုသလို ကျွန်တော် မျက်လုံးများမှာ ပြာဝေသွားကြပြီး မျက်စိထဲတွင် မျက်စိကန်းမတတ် လင်းခနဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ပြန်၍ ကြည့်လင်လာကြသည်။

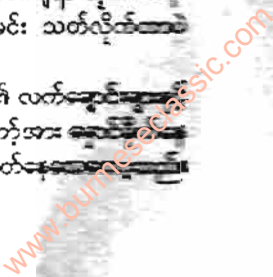
တံခါးပေါက်နှင့်တည့်တည့် ထိုင်ခုံပေါ်တွင်ရှိနေသော မေရီသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်အား ဘေးနားမှ စိုက်ကြည့်နေရှာသည်။ ထိုအတူ စကာလတ်တီကလည်း ကျွန်တော်လည်ပင်းအား ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျွန်တော်မျက်နှာနှင့် လတ်စအနည်းငယ်သာ ဝေးကွာပါသည်။

“ငါ မင်းကို အတန်တန် သတိပေးခဲ့တယ် ကေဗဲလ်”

သူက အသံအက်ကွဲကွဲနှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ မင်းကို အတန်တန် သတိပေးခဲ့တယ်၊ နက်ပြန်ခါကျရင် လူတစ်ယောက် သေကြရလိမ့်မယ် ကေဗဲလ်၊ အဲဒီ လူတစ်ယောက်ကို မင်း သတ်လိင်တယ် ကေဗဲလ်၊ ငါသတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း သတ်တာကွ”

သူက ငိုရိုက်ရင်း ကျွန်တော်၏ လည်ပင်းကို ၎င်း၏ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အတင်းထပ်၍ ညှစ်နေပြန်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်အား သေချာလှသော အပြင်ဘက် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ အတင်း တွန်းထုတ်နေတော့သည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဘာမှ လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ၎င်းအား လက်တစ်ဖက်နှင့်ပင် ပြန်လည်၍ ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရှိနေသော စကောလတ်တီသည် ယခင်က မည်ကဲ့သို့သော အနေအထားမျိုးတွင် ရှိခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်စေ ယခုအချိန်တွင် ရူးသွပ်နေပါပြီ။ နံဘေး နှစ်ဖက်သို့ ဆန့်ထုတ်ထားရသော ကျွန်တော်၏ လက်များမှာ ပခုံးစွန်းမှစ၍ ရှေ့ဘက်သို့ ကွေးစပြုလာသည့်အပြင် စကောလတ်တီက ကျွန်တော့်အား ပို၍ ပို၍ ဆက်တွန်းနေသည်နှင့်အမျှ ပခုံးများမှာ အလွန်အမင်း နာကျင်၍ လာရပါ တော့သည်။

အေးမြသောလေ၏ တိုးဝင်တိုက်ခတ်မှုနှင့် ကျောပြင်ပေါ်သို့ သဲသဲမဲမဲ လာရောက်ထိမှန်နေကြသော မိုးပေါက်များကို ကျွန်တော် သိရှိ ခံစားနေရပါ သည်။ ဤနည်းသည် တချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ သေရပ် သေရနည်းပင် ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ ကျွန်တော် လိမ့်ကျသွားပါက ကျွန်တော်နှင့်အတူ မိစ္ဆာသိမ်းဖန်ဘူးများ ပါရှိမလာအောင် ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးကို ဖြန့်လိုက်မိသော်လည်း ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းများသည် ပလတ်စတစ်ကြိုးများနှင့် ငြိ၍ နေကြပြန်သေးသည်။

ထိုအချိန်တွင်မှ မေရီသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ချောက်ချား ပြီး မလှုပ်နိုင် မရွေးနိုင် ဖြစ်နေရသောဘဝမှ လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။ မေရီသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကုလားထိုင်လက်ရန်းတွင် ချည်နှောင်ထားခြင်း ခံနေရသော်လည်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာမူ လွတ်လပ်နေသေးသည်ဖြစ်ရာ မေရီ သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကိုယ်ကိုကွဲ၍ ရှိသမျှ အင်အားနှင့် စကောလတ်တီအား ကန်ထည့်လိုက်လေတော့သည်။ မေရီသည် အင်မတန် ခွာချွန်သော အိတ်လုံလုပ် ခုံမြင့်ဖိနပ်ကို စီးထားခိုက်ဖြစ်ရာ ဖိနပ်ခွာချွန်သည် စကောလတ်တီ၏ ညာဘက် တံကောက်ကွေးကို မိမိရရ ထိသွားလေတော့သည်။ ဤတွင် စကောလတ်တီက အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် အနည်းငယ် ချွေးခွေ၍ ယိုင်ဆင်းသွားတော့သည်။ ထို့ အတူပင် ကျွန်တော်လည်းပင်ကို ညှစ်နေသော အင်အားကလည်း ရုတ်တရက် လျော့ဆင်းသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စကောလတ်တီ၏ လက် နှစ်ဖက်နှင့် အညစ်ခံနေရသောလည်ပင်းကို အတင်း တွန့်လိမ့်ရန်ကန်ပြီး အညစ် ခံနေရသည့် အနေအထားမှ လွတ်ထွက်သွားအောင် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်ရ သည့်အပြင် ကားကြက်ထားသလိုဖြစ်နေသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် အားယူ၍ စကောလတ်တီအား ဘယ်ဘက်ခြေထောက်နှင့် ရှေ့သို့ မြှောက်၍ ကန်ထည့် လိုက်ရလေတော့သည်။ ဤတွင် သူသည် ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် နောက်ဘက်သို့

ရွေ့သွားပါလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်ဝတွင် ကားကြက်ခံရသလို ကန် လန်ကြီး ဖြစ်နေရာမှ လွတ်ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကုန်းကုန်းကွေ့ ဖြစ်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား လက်ဝါးစောင်းနှင့် ခုတ်ပစ်ခဲ့ရင်း မင်းလမ်း အတိုင်း ဆက်ပြေးသွားရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ခပ်ဝေးဝေးသို့ရောက်အောင် မပြေးလိုက်ရပါ။ ဘတ် ကလီသည် သေနတ်တစ်လက်ကို လက်က ကိုင်ထားရင်း တံခါးပေါက်ဝမှ ထွက် လာနေပါပြီ။ သူသည် ရဟတ်ယာဉ်အား အလိုအလျောက် မောင်းနှင်သော ခလုတ်နှင့် ဆက်လက်မောင်းနှင်နေစေရန် စီစဉ်ပြီး စကောလတ်တီ၏ သေနတ် တစ်လက်ကို လိုက်လံရှာဖွေမည်ဆိုပါက ဆယ်စက္ကန့်လောက်သာ ကြာရမည် ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ယခု အချိန်အထိ ကြာမြင့်ခဲ့ရပါသနည်းဟု ကျွန်တော်က တွေးလိုက်မိပြီးမှ ရဟတ်ယာဉ်အား ပြန်၍ တည်မတ်လိုက်သည့် အချိန်မှ ယခုအထိ အချိန်သိပ်မကြာမြင့်ခဲ့သေးသည်ကို ပြန်သတိထားလိုက်မိပါ တော့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုကာလသည် ရှည်ကြာလွန်းလှသည် ဟူ၍သာ ထင်မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် လာနေသည်ကို မြင်သောကြောင့် သူက သေနတ်ကို ကျွန်တော့် အား လှမ်း၍ ပစ်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က ပလိပ်ရောဂါပိုး ဖန်ပုလင်းများ ပါရှိသော ပလတ်စတစ်ကြိုးအိတ်ကလေးနှင့် မခိုက်မိအောင် သတိကြီးစွာ ထားပြီး သေနတ်ကို ခပ်ဝေးဝေးကပင် ဆီး၍ ဖမ်းလိုက်ရပါသည်။

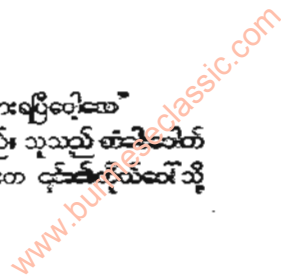
ကျွန်တော်က သေနတ်ကိုကိုင်ရင်း နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပါ ၏။ သို့သော် စကောလတ်တီသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ပြေးဝင်မလာတော့ပါ။

စကောလတ်တီသည် နာကျင်သောဝေဒနာကြောင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ တုန်ရင်း တံခါးဘေး၌ပင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူက ကျွန်တော့် အား စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း ရူးသွပ်နေပုံတော့ မရပါ။ သူက ကိုယ်ကိုဖြန့်၍ မတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား လှမ်းမြှောက်လိုက်၏။

“ဒုက္ခရှာပြီး ပစ်မနေပါနဲ့တော့ ကေဗဲလ်ရာ”

“ကျုပ် မပစ်ပါဘူး”

“စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကလေးတစ်ခု ပျက်စီးသွားပြီဦးလေ”
သူက စိတ်လိုလက်ရ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အံ့သြသိတ် နားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်ဖြစ်ရာ မိုးရေစက်များက ငုတ်ငုတ်လှုပ်လှုပ် သို့

ကျရောက်နေကြသော်လည်း ၎င်းက သတိထားမိဟန် မပြချေ။

“ကျုပ်လို လူစားမျိုးတွေရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေက ဒီပုံဒီနည်းနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ရလေ့ ရှိတယ် ထင်ပါရဲ့လေ”

သူက စကားကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား မေးခွန်းထုတ်လို ဟန်နှင့် ပြန်ကြည့်နေပါသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ထောင်ထဲမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး မဟုတ် လား”

“ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး”

“ငါ့လို လူစားမျိုးက ကြိုးစင်တက်ဖို့အတွက် တကူးတက စစ်ဆေးခံနေ တာ မင်းမြင်ရမယ် ထင်သလား” သူက ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

“မြင်ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

သူက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူက တံခါးပေါက်ဝ နားသို့ တစ်လှမ်းတိုးသွားပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြန်၏။

“နယူးယော့ခံတိုင်းက ဘာရေးမလဲဆိုတာကို ဖတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ် ကောင်းမှာပဲကွာ”

သူ့အသံမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန် ပေါက်နေပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး အမှောင်ထဲသို့ လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်က မေရီအား ကြိုးဖြေပေးလိုက်ပြီးနောက် သွေးပြန်လျှောက် လာအောင် နှိပ်ပေးနေစဉ် ဘတ်ကလီသည် မြေပြင်မှ ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ် ဝှက်ပြီး ပတ္တရောင်ရဲတားများကို ပြန်ရပ်သိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။ မိနစ် အနည်းငယ် သောအခါ ဘတ်ကလီက ရဟတ်ယာဉ်ကို လေဆိပ်သို့ ဦးတည်၍ ပြန်လည် မောင်းနှင်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်နှင့် မေရီက ရှေ့ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က နားကြပ်တစ်စုံကို ကောက်ယူ၍ ဦးခေါင်းတွင် တပ်ဆင်လိုက်၏။

ဂျင်နရယ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“သမီး . . . အန္တရာယ်ကင်းပြီပေါ့နော်”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အန္တရာယ်ကင်းပါပြီ”

“စကားလတ်တီလည်း သွားရှာပြီဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စကားလတ်တီတစ်ယောက် သွားရှာပါပြီ၊ သူက ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်က အပြင်ကို ထွက်သွားတာပါ ခင်ဗျာ”

ဟာဒင်ဂါ၏အသံက ကြားဖြတ်၍ ပေါ်ထွက်လာပြန်ပါ၏။

“သူ လိမ့်ကျသွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တွန်းအချခံရတာလား”

“သူ လိမ့်ကျသွားတာပါ”

ကျွန်တော်က နားကြပ်ကို ပြန်ချိတ်လိုက်၏။ သူတို့က ကျွန်တော့်အား မည်သည့်အခါတွင်မျှ ယုံကြည်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါ သည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

၂၀-၁၂-၈၁

